

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

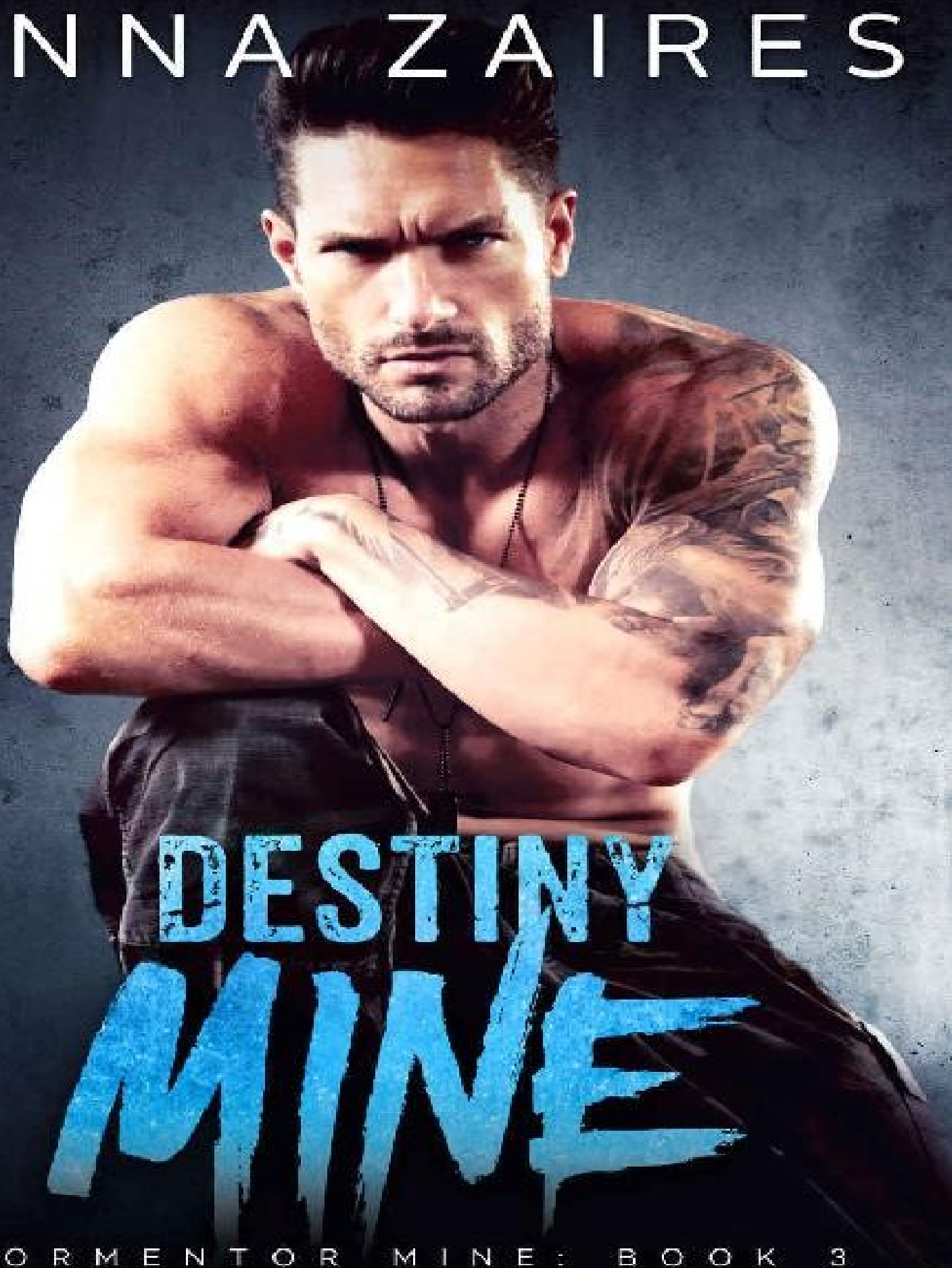
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

DESTINY
MINE

TORMENTOR MINE: BOOK 3

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DESTINY MINE

İŞKENCECİ MADEN: KİTAP 3

ANNA ZAIRES

♣ MOZAİKA ♣

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Anna Zaires & Dima Zales www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

Kapak Najla Qamber Designs
tarafından hazırlanmıştır
www.najlaqamberdesigns.com

e-ISBN: 978-1-63142-298-0

ISBN: 978-1-63142-299-7

İÇİNDEKİLER

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm II

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm III

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm IV

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68 Sonsöz](#)

[Twist Me'alıntı den Capture](#)

[Me'den alıntı](#)

[Krinar Tutsağı'ndan alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

BÖLÜM I

S ara

SICAK DUDAKLAR YANAĞIMA BASTIRIYOR, ÖPÜCÜK YUMUŞAK VE ŞEFKATLİ OLSA BİLE
Bir günlük kirli sakal çenemi törpülüyor.

"Uyan, ptichka," diye mırıldanıyor tanıdık aksanlı bir ses kulağımda, ben
uykulu bir itiraz mırıldanıp yastığa daha da gömülürken. "Gitme vakti geldi."

"Hmm-mm." Gözlerimi kapalı tutuyorum, rüyamı bırakmaya isteksizim. Bu
Güneşli bir göl, boğuşan bir çift köpek ve Peter'ın babamla satranç oynadığı
hoş bir rüyaydı. Ayrıntılar çoktan zihnimden silinmeye başladı, ancak
gerçeklik, rüyanın imkânsızlığının acı farkındalığıyla birlikte içeri sızarken
bile hafif, coşkulu duygu devam ediyor.

"Hadi aşkım." Kulağımın hassas alt tarafına nazik bir öpücük konduruyor
ve içime hoş bir ürperti gönderiyor. "Uçak bekliyor. Eve dönerken
uyuyabilirsin."

Rüyanın son kısmı da kayboluyor ve sırtüstü yuvarlanıyorum, sol
omzumdaki sızıyı bastırarak gözlerimi açtığımda beni esir alanın sıcak, gümüş
bakışlarıyla karşılaşıyorum. Üzerime eğilmiş, şefkatli bir gülümseme
yontulmuş dudaklarını kıvrıyor ve bir an için coşkulu hafiflik yoğunlaşıyor.

Hayattayız ve o burada benimle. Ona dokunabiliyorum, öpebiliyorum,
hissedebiliyorum. Yüzü eskisinden daha zayıf, stres ve uykusuzluktan
çukurlaşmış, ama kilo kaybı sadece onun sade erkek güzelliğini artırıyor,
eğimini keskinleştiriyor

elmacık kemiklerini ve çenesinin güçlü çizgisini vurguluyor.

Beni seven bu suikastçı muhteşem biri.

Kocamın katili, beni asla özgür bırakmayacak.

Göğsüm sıkışıyor, neşem kendinden nefret etmenin ve suçluluğun tanıdık sıkışıklığıyla lekeleniyor. Belki bana kalbiymişim gibi bakan bir adama ihtiyaç duyduğum için bu kadar çelişkili, bu kadar parçalanmış hissetmeyeceğim bir gün gelecek ama şimdilik onun ne olduğunu ve ne yaptığını unutamıyorum.

İşkencecime aşık olduğumu bilmenin utancından kurtulamıyorum.

Peter'ın gülümsemesi kayboluyor ve düşüncelerimi hissettiğini, yüzümdeki suçluluk duygusunu ve gerginliği okuduğunu biliyorum. Son iki haftadır, burada klinikte uyandığımdan beri, geleceği düşünmekten kaçınıyor ve kazaya neyin yol açtığı üzerinde duruyordum. Peter'a onu kendimden uzaklaştıramayacak kadar çok ihtiyacım vardı ve onun da bana ihtiyacı vardı. Ancak bu sabah Japonya'daki güvenli evine dönüyoruz ve kafamı daha fazla kuma gömemem gerekiyor.

Can simidimmiş gibi sarıldığım adamın beni hayatımın sonuna kadar esir tutmaya niyeti yokmuş gibi davranamam.

"Yapma Sara." Sesi derin ve yumuşak, bakışlarının sıcak gümüşü buz gibi çeliğe dönüşürken bile. "Oraya gitme."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yüz ifademi düzeltiyorum. O haklı: şimdi zamanı değil. Sağ dirseğimin üzerinde doğrulup sakın bir şekilde, "Giyinmeliyim. İzin verirseniz..."

Doğruluyor ve bana oturmam için yer açıyor. Hastane önlüğüm için minnettarım, fikrini değiştirmeden ve her şeye rağmen tartışmaya karar vermeden önce yataktan sürünerek çıkıyorum ve aceleyle banyoya gidiyorum. Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor - aslında yüzleşmenin zamanı çoktan gelmişti - ama ben buna hazır değilim. Geçtiğimiz iki hafta boyunca hiç olmadığımız kadar yakınlaştık ve bundan vazgeçmek istemiyorum.

Peter'ı düşmanım olarak görmeye geri istemiyorum.

Dişlerimi fırçalarken, bir cam parçasının uzun bir kesik bıraktığı alınımdaki çapraz yara izini inceliyorum. Klinikteki plastik cerrahlar, çirkinleştirebilecek bir izi düzeltmek için iyi bir iş çıkardılar ve dikişlerin atılmasıyla yara izi şimdiden daha az kızgın görünüyor. Birkaç hafta sonra ince beyaz bir çizgi olacak ve birkaç yıl sonra, hala yüzümü süsleyen hafif morluklar gibi tamamen fark edilmeyebilir.

Peter'ın bana zorla vermek istediği çocuk fark edip soru soracak yaşa geldiğinde, feci kaçışımdan geriye hiçbir iz kalmamış olacak.

Girişim.

Bu düşünceyle nefesim kesiliyor ve elimi karnıma bastırarak artan bir korkuyla günleri sayıyorum. Doğurganlık potansiyeli olan bir dönemde korunmasız seks yapmamızın üzerinden iki buçuk hafta geçti, yani reglim birkaç gün önce başlamış olmalıydı. Ameliyatlar ve ilaçlar arasında takvime pek dikkat etmiyordum ama şimdi hesap yapınca geç kaldığımı fark ettim. Tamamen panik moduna girmemi gerektirecek kadar değil ama ciddi şekilde endişelenmemi gerektirecek kadar geç.

Çoktan hamile kalmış olabilirim.

İlk dürtüm aceleyle dışarı çıkıp en yakın hemşireyi bulmak ve bir kan testi talep etmek oldu. İki hafta önce, kazadan sonra kliniğe getirildiğimde hamilelik testi yaptıklarından eminim ama kan dolaşımdaki ilk hCG izleri gebe kaldıktan yedi ila on iki gün sonrasına kadar ortaya çıkmazdı. Şüphesiz testim negatif çıkmıştı ve beni tekrar test etmeleri için bir sebep yoktu.

Adet dönemimin gecikmesi dışında bir sebep yok.

Kendimi durdurduğumda kapı koluna uzanmaya başlamıştım bile. O kan testini yaptırdığım an Peter öğrenecek. Sonuçlara önce ulaşabilecek ve içimden bir ses bu düşünceyi reddediyor. Şimdiye kadar ilişkimizdeki hiçbir şey üzerinde seçeneğim, kontrolüm yoktu ve sadece bu durumda bile olsa varmış gibi hissetmeye ihtiyacım var.

Eğer bir çocuk varsa, bedenimde büyüyor ve bu haberi ne zaman paylaşacağıma ben karar vermek istiyorum.

Mantıklı bir karar değil, biliyorum. Peter aptal değil. Günleri de sayabiliyor. Reglimin geciktiğini henüz fark etmediyse bile yakında fark edecek ve o zaman kazandığını, iyi ya da kötü, içimde büyümekte olan hücre demetiyle birbirimize bağlı olduğumuzu anlayacak.

Dünya çapında yetkililer tarafından avlanan bir katilin ve onun saplantısının tutsak nesnesinin doğuracağı çocuk tarafından.

Sol gözümün arkasında ağırlı bir zonklama başlıyor, baş ağrısı ani ve amansız. Artık geleceği düşünmekten kaçınamıyorum, her günü geldiği gibi kabul edip en iyisini ummayı göze alamıyorum.

Bu bebeği korumak zorundayım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kaçamam ve Peter beni asla serbest bırakmayacak.

P eter

KLİNİKTEN AYRILIRKEN SARA ALIŞILMADIK DERECEDE SESSİZDİ, INCE PARMAKLARI ve yine bizim hakkımızda şüpheler beslediğini, aşırı aktif zihninin sahip olduğumuz şeyin neden yanlış olduğunu ve işe yaramayacağını tüm nedenlerini gözden geçirdiğini biliyorum.

Keşke ona güven verebilsem, yeni fikrimi açıklayabilsem ve sadece sabırlı olması gerektiğini söyleyebilsem ama tutamayacağım sözler vermek istemiyorum. Planımın o kadar çok katmanı, o kadar çok hareketli parçası var ki, başarısızlık ihtimali başarı ihtimalinden çok daha yüksek.

Danilo Novak'ın Julian Esguerra'yı ortadan kaldırmak için yaptığı yüz milyon avroluk teklifi kabul edersem, ekibim ve ben tanıdığım en tehlikeli adamla mücadele ediyor olacağız.

Farklı koşullar altında bu fikri aklımdan bile geçirmezdim. Esguerra onu kurtarmak için karısını tehlikeye attığım için beni öldürmeye yemin etti ama ondan önce ailemin katliamına karışanların listesini almak için bir yıl boyunca onun için güvenlik danışmanı olarak çalıştım. Kolombiyalı silah tüccarını tanıyorum; ne kadar vahşi ve acımasız olduğunu gördüm. Örgütü tarihteki en ölümcül terörist gruplardan birini tek başına yok etti ve diğer düşmanlarına da tarif edilemeyecek kadar acımasız şeyler yaptı. Muazzam serveti ve dünyanın dört bir yanındaki hükümetlerle bağlantıları sayesinde Esguerra neredeyse dokunulmaz, Amazon ormanlarındaki yerleşkesi

askeri bir kaleye eşdeğer. İşte bu yüzden Novak bu kadar para teklif ediyor: çünkü aklı başında hiç kimse bu kadar güçlü ve acımasız birine karşı çıkmaz.

Planıma başlamayı düşünmemin tek sebebi Sara. Onu neredeyse öldüren kazayı telafi etmek zorundayım.

Ona hak ettiği hayatı vermek için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

İKİZLER VE BEN ARABAYI SÜRDÜĞÜMÜZDE ANTON ÇOKTAN UÇAĞA BINMIŞTI.

Sara'yı güvenli bir şekilde oturtur oturtmaz havalanıyoruz. Japonya'ya on dört saatlik bir uçuş var, bu yüzden havalandıktan sonra Sara'nın spor ayakkabılarını çıkarıp ayaklarına bir battaniye doluyorum, uyuyacak kadar rahat edeceğini umuyorum.

Kazadan bu yana ben de pek uyuyamadım ama onun dinlenmesini ve iyileşmesini istiyorum.

Dizüstü bilgisayarına uzandığımda kasvetli ela gözleriyle bana bakıyor ve "Aç mısın aşkım?" diye soruyorum.

Klinikten ayrılmadan önce kahvaltı yaptık, ancak neredeyse hiç yemedi, bu yüzden uçuş için fazladan sandviç getirdim.

Başını iki yana sallar. "Ben iyiyim, teşekkürler." Sesi melodik ve biraz boğuk, hep bir şarkıcı sesi olduğunu düşünmüşümdür. İster konuşsun ister sevdiği pop şarkılarından birini söylesin, onu sonsuza kadar dinlemek istiyorum. En çok da bebeğimize ninni söylerken duymak istiyorum, böylece çocuk güvende olduğunu ve sevildiğini bilecek.

Çaba sarf ederek o çekici görüntüyü kendimden uzaklaştırıyorum. Şu anda Sara'yla bir aile kurmayı düşünemem... önümde böylesine tehlikeli bir görev varken olmaz.

Sara'nın hamile olmaması en iyisi ve bu engeli aşana kadar öyle kalmasını sağlayacağım.

P eter

"NE YAPTIN?"

Anton bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, sakallı çenesi şoktan gevşemiş. Benim gibi, çocuklar da dün gece geç gelmemize rağmen erkenden kalktılar, bu yüzden Sara uyanmadan önce onları bir sonraki görevimiz hakkında bilgilendirebileceğimi düşündüm.

"Novak'la bir toplantı ayarladım," diye tekrarlıyorum, karıştırma kabına bir yumurta kırıp biraz süt ekliyorum. "Aralık ortasında Belgrad'a gideceğiz. Sırp piç çok paranoyak, Esguerra'nın organizasyonunda sahip olduğu her türlü varlığın ayrıntılarını e-posta veya telefonla değil, yalnızca yüz yüze ileteceğini söyledi."

Yan yakındaki bir tezgâha yaslanmış, pantolonunun paçalarını bileklerinden kavuştururken yeşil gözleri soğukkanlılıkla eğleniyor. "Neden Aralık ortası? Daha Kasım'ın başındayız."

Omuz silkiyorum. "Acelelerimiz yok, onun da yok." Aslında ikincisi doğru değil. Novak gelecek hafta buluşmak istedi ama ben onu gelecek aya erteledim. Bir kere başladık mı durdurmak mümkün değil ve ben buna hazır değilim.

Bu göreve başlamadan önce Sara ile vakit geçirmek istiyorum, hayır, *buna ihtiyacım var*. Ayrıca, bilgisayar korsanlarımız Wally Henderson'ın izini sürüyor ve yakında başka bir ipucu bulabilirler. Listemdeki son isim ve açık ara en zor bulunanı. Aynı zamanda Daryevo'dan sorumlu olan general.

Bu da onu karımın ve oğlumun katledilmesinden doğrudan sorumlu kişi yapıyor. Sara'nın kazası olmasaydı, onu Yeni Zelanda'da, karısının fotoğrafı Instagram'da görüldüğünde yakalayabilirdik, orada müşterisiyle gurur duyan bilgisiz bir şaraphane sahibi tarafından paylaşılmıştı. Ne var ki, İsviçre'deki kliniğe doğru yola çıktığımızda ve Henderson'ı yakalamaları için adamlarımı gönderecek kadar kendimi toparladığımda, yine ortadan kaybolma eylemini gerçekleştirmişti. Ancak bu kez izi tazeydi ve bilgisayar korsanlarımız nereye bakacakları konusunda daha iyi bir fikre sahipti.

Walter Henderson III'ü bulacağız ve bulduğumuzda *sookin syn limb from limb*.

Ilya kaşlarını çatıyor, bir bar taburesine otururken kafatası dövmeleeri sabah ışığında parlıyor. "Bundan emin misin dostum? Yüz milyon *çok* cazip ama burada Esguerra'dan bahsediyoruz. Kent bu işe karışacak ve-"

"Kent'in canı cehenneme." Bir sonraki yumurtayı öyle bir kırıyorum ki karıştırma kabının kenarına sığıyor. "Sara'ya yaptıklarından sonra o piç bunu hak ediyor."

"Ama Esguerra?" Anton şokunu atlatmaya çalışarak, "Ama Esguerra?" diyor. "Adamın maaşlı küçük bir ordusu var ve ormandaki yerleşkesinin aşılmaz olduğunu kendiniz söylediniz. Ne bok yememiz gerekiyor-"

"Bu yüzden Novak'la buluşuyoruz, elinde ne olduğunu öğrenmek için." Sabrımı kaybetmeye başlıyorum. "Ben intihara meyilli değilim; bunu ancak canlı çıkabilirsek yapacağız."

"Gerçekten mi?" Yan mutfağa geçiyor ve kardeşinin yanındaki bar taburesine oturuyor. "Bundan emin misin? Çünkü Sara Kent'in gözetiminde yaralandı."

Sesi ipeksi bir yumuşaklıkta, ama bir meydan okuma duyduğumda anlarım.

İfademi sakın tutarak lavaboya doğru yürüyorum ve ellerimdeki tüm çığ yumurta izlerini yıkıyorum. Beni en iyi tanıyan Anton ihtiyatlı bir şekilde uzaklaşıyor ama Ivanov ikizleri yerlerinden kıpırdamıyor, ben barın etrafından dolanıp Yan'a yaklaşırken aynı yeşil bakışlarla bana bakıyorlar.

"Yani aletimle mantık yürüttüğümü mü düşünüyorsun?" Sesimin yumuşaklığı onunkine uyuyor. "Sara'nın kaza yapmasına izin verdiği için Kent'i cezalandırmak adına hepimizi öldürtmeye hazır olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yan yüzünü bana dönmek için bar taburesini çeviriyor. "Bilmiyorum." Yüz ifadesi hafifçe eğleniyor ama gözleri soğuk ve keskin. "Öyle misin?"

Sağ elim cebimdeki sustalının etrafını sararken dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle geriliyor. "Peki ya olsaydım?"

Odadaki hava meydan okumayla yoğunlaşırken Yan bakışlarımı birkaç gergin saniye boyunca tutuyor. Yan'ı severim ama bu izin veremem. Bu ekibe katıldığında neye imza attığını biliyordu, inşa ettiğim kârlı işe katılmak için kişisel gündemimde bana yardım etmesi gerektiğinin tamamen farkındaydı. Anlaşmamız buydu ve artık eylemlerimi ölü karım ve oğlum yerine Sara motive ediyor olsa bile onu buna bağlı tutmaya niyetliyim.

"Yan." Ayağa kalkıp kardeşinin omzuna kocaman bir el koyan Ilya'nın sesi sessiz. "Peter ne yaptığını biliyor."

Yan bir süre daha sessiz kaldıktan sonra sert bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Evet, eminim. Ne de olsa takım lideri o."

Sözleri uzlaşmacı ama ben kanmadım. Bu görevde ekstra tetikte olmam gerekecek.

Yan kolayca bir komplikasyon haline gelebilir.

S ara

BEŞİMİZ KAHVALTI EDERKEN, GERGINLIĞI FARK ETMEKTEN KENDİMİ ALAMIYORUM. masada. Ben gelmeden önce bir şey mi oldu, yoksa herkes benim gibi jet-lag mi oldu bilmiyorum ama Peter ve adamları arasında gözlemlediğim o rahat dostluk bu sabah yok gibi.

Peter'ın takım arkadaşları birbirleriyle şakalaşmak ve Rusya'yla ilgili anekdotlarla beni eğlendirmek yerine omletlerini sessizce mideye indiriyor ve Anton'un helikopterle erzak almaya, ikizlerin de ormanda antrenman yapmaya gitmesiyle hızla dağılıyorlar.

"Neler oluyor?" Mutfakta bir tek biz kaldığımızda Peter'a soruyorum. "Kavga falan mı ettiniz?"

"Ya da başka bir şey." Boş tabakları toplamak için ayağa kalktı. "Diyelim ki herkes benim seçtiğim hareket tarzına katılmıyor."

"Nasıl bir hareket tarzı?"

"Başka bir iş teklifini kabul etmeyi düşünüyorum, özellikle de kazançlı bir teklifi."

Kaşlarımı çatıyorum ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmesine yardım etmek için ayağa kalkıyorum. "Tehlikeli mi?"

Gülümsemesinde mizahtan eser yok. "Hayatımız tehlikeli, ptichka. Yaptığımız iş bunun sadece bir parçası."

"Peki çocuklar neden itiraz ediyor?" Duruladığım tabağı bırakıp Peter'a döndüm ve ellerimi bulaşık havlusuna sildim. "Bu senin her zamanki *Görevimiz Tehlike* işlerinden daha mı kötü?"

Endişeli ses tonum karşısında çelik bakışları ısınıyor. "Stres yapmanı gerektirecek bir şey yok aşkım, en azından bir süreliğine. Aralık ortasına kadar potansiyel müşteriyle görüşmeyeceğiz bile ve bu işi alıp almayacağımıza o toplantı karar verecek."

"Oh." Endişem biraz azalıyor, merakım artıyor. "Bu müşteriyle yüz yüze mi görüşeceksin?" Peter'ın başını sallaması üzerine, "Neden? Normalde bunu yapmazsın, değil mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ama bu sefer bir istisna yapacağız." Ayrıntıya girmeye niyetli görünmüyor ve ben de şimdilik bu konuyu kapatmaya karar veriyorum. Aralık ortasına daha haftalar var ve hazır olduğunda -muhtemelen takım arkadaşlarıyla tartışmadığı bir zamanda- bana söyleyecektir.

Temizliği arkadaşça bir sessizlik içinde bitiriyoruz ve tüm bunların ne kadar doğal hissettirdiğine hayret ediyorum: Peter ve adamlarıyla kahvaltı etmek, bulaşık yıkamak, işi hakkında konuşmak. Japonya'da ulaşılması zor bir dağın zirvesinde olduğumuzu, bir karış karın zemini kapladığını ya da söz konusu işin kanlı suikastler olduğunu aklıma bile getirmiyorum. Buradan uzakta geçirdiğim zaman -Kıbrıs'ta Kent'lerle geçirdiğim günler, ardından İsviçre'deki klinikte geçirdiğim iki hafta- şimdiden kötü bir anı, bu yeni hayatımdaki korkutucu bir ara gibi görünmeye başladı.

Burada, ev gibi hissettirmeye başlayan bu yabancı yerde geçen her günle birlikte daha rahat ve gerçek hale gelen bir hayat.

Kendimden nefret etmenin ve suçluluğun acı verici ısırığını bekliyorum, ama tek hissettiğim bir tür yorgun teslimiyet. Kendimle ve bu kafa karıştırıcı duygularla savaştıktan yoruldum, direnmekten ve o metalik gözlerle beni izleyen adamın beni esir alan kişiden başka bir şey olmadığını, klinikte ona annesine sarılan bir koala yavrusu gibi sarılmadığımı iddia etmekten yoruldum. Bu sabah boş bir yatakta tek başıma uyandığımda ağlamak istedim ve bunun hâlâ regl olmadığım gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Tekrar korkmaya başlamadan önce bu düşünceye kapıyı kapattım. Evet, şimdi birkaç gün geciktim, ancak gecikmenin başka potansiyel açıklamaları da var. Örneğin hem fiziksel hem de duygusal stres. Hamilelik testi yapmadan ve başka semptomlar olmadan, bu erken aşamada kazanın etkileriyle mi yoksa korunmasız cinsel ilişkinin sonuçlarıyla mı karşı karşıya olduğumu bilmenin bir yolu yok. Bu yüzden şimdilik

Peter'a bu konuyu açmaya hazırım, bunu aklımdan çıkarmalı ve en iyisini ummalıyım.

Eğer hamileysem, ikimiz de yakında öğreneceğiz.

"Sen iyi misin?" Peter kara kaşlarını endişeyle çatarak soruyor ve ben de sanki acı çekiyormuşum gibi istemeden yüzümü buruşturduğumu fark ediyorum.

"Sadece jet-lag oldum," diyorum ve endişesini daha da gidermek için parlak bir gülümseme yapıyorum. "Bilirsin işte, uzun uçuş falan."

"Ah." Büyük elini kaldırıp alnımdaki iyileşmekte olan yara izine nazıkçe dokunuyor. "Önümüzdeki birkaç gün ağırdan almalısın. Henüz tam olarak iyileşmedin." Kaşları çatıldı. "Belki de klinikte daha uzun süre kalmalıydık."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Oh, hayır. Bir hafta kadar fazla kaldık. Ben iyiyim, sadece biraz yorgunum, hepsi bu."

"Doğru." İkna olmuş görünmüyor ve düşüncesizce parmak uçlarımda yükselip o şehvetli ağzın sert çizgisini öpüyorum.

Bu sadece kısa, şakacı bir öpücük, ama ikimiz de sanki bir darbe almış gibi sarsılıyoruz. Bunu neden yaptığımı, onu bu şekilde yatıştırmanın neden dünyanın en doğal şeyi gibi geldiğini bilmiyorum. Seks yapmak istediğimden değil.

-Kıbrıs'tan beri beni almamıştı ve vücudum onun dokunuşu için ağrıyor. Hayır, bu sadece yapmak istediğim bir şeydi, doğru hissettiren bir şey.

Önce o toparlanıyor, yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme yontulmuş dudaklarını kıvrarak bana doğru uzanıyor, bir kolu belime dolanarak beni kendine diğer eli çenemin etrafında hafifçe kıvrılıyor, nasırlı başparmağı yanağımı okşuyor. "Sara..." Sesi alçak ve boğuk, bakışlarındaki parıltı kadar sıcak. "Benim güzel ptichka'm... Seni çok ama çok seviyorum."

Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyor. Daha önce de beni sevdiğini söylemişti ama hiç böyle... hiç bu kadar derin bir duyguyla. Bu beni iliklerime kadar sarsıyor, çünkü ilk defa ona inanıyorum.

Ona inanıyorum ve ben de bunu söylemek istiyorum.

Bunun farkına varmak kafatasıma inen bir çekiç gibi. Buna karşı çok mücadele ettim, bu adama aşık olmamak, ondan kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yine de ondan kaçarken bile kendimden de kaçtığımı biliyordum, kocamın katilini kucaklamak isteyen karanlık yanımdan, beni sevdiğim herkesten çalan suikastçiyle mutlu bir yaşam hayaline teslim olmaktan. Savaşım, kaçtım ve yol boyunca bir yerlerde yine de oldu.

Ona aşık oldum.

Nefret etmem gereken bir adama, çocuğunu taşıyor olabileceğim bir canavara aşık oldum.

Bakışlarımı tutuyor ve gözlerinde, bastırmak için çok uğraştığım aynı şiddetli özlemi görüyorum. Bana ihtiyacı var, bu ölümcül tutsağımın bana o kadar çok ihtiyacı var ki, bana sahip olmak için her şeyi yapmaya hazır. Ve nedense bu bilgi beni artık eskisi kadar korkutmuyor.

Düşüncelerimi bir şekilde telgrafla mı , yoksa son iki buçuk haftanın yoksunluğu benim için olduğu kadar Peter için de zor mu oldu bilmiyorum, ama bakışlarındaki birikmiş ateş daha parlak yanıyor ve belimdeki güçlü kol beni vücuduna doğru çekerek sıkılaşıyor.

Onun sert, tamamen uyarılmış vücudu.

Ellerim onun geniş göğsüne bastırmak için yukarı kalktığında kendi bedenim ani bir boş ağrıyla kasılıyor. Onu istiyorum, tıpkı klinikte platonik bir şekilde onun kucağında uyuduğum geceler boyunca onu istediğim gibi. O zaman yaralarımın endişe ettiği için bana dokunmayı reddetmişti ama artık canım yanmıyor - en azından yaralarım yüzünden.

Başını eğiyor ve ben onun sert, yiyip bitiren öpücüğünü memnuniyetle karşılıyorum. İstediğim tam olarak bu: onun tarafından ele geçirilmek, tutkusunun şiddetini bilmek. Artık nazik değil ve olmasını da istemiyorum. Onu aynen böyle istiyorum: sert ve neredeyse kontrolden çıkmış, beni ihtiyacıyla tüketen, ezici açlığıyla beni yakan.

Ellerim bir şekilde onun koyu renk saçlarında bitiyor, kalın, ipeksi saç tellerini kavrarırken ben de onu aynı vahşilikle öpüyorum, bedenlerimiz kıyafet engelini aşip birbirini zorlarken dillerimiz düello ediyor. Şimdi sert nefes alıyorum, o da beni tezgâhın kenarına yaslayıp üzerine kaldırırken, yoga pantolonumu ve tangamı sert bir hareketle çıkarırken o da öyle. Sonra fermuarını indiriyor ve kalın sikini içime sokarak beni acımasızca geriyor. Bu kadar ıslak olmasaydım, beni parçalardım, ama ihtiyaçtan kayganım ve içime girmeye başladığında, bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, onu içeri alıyorum, vermesi her şeyi kucaklıyorum.

Vücudumun kasılması, baş döndürücü bir hızla doruğa doğru spiral çizmesi ve onun itişlerinin hızlanması, vahşi ritmin ikimizi de akıl sağlığının sınırına getirmesi çok uzun sürmedi. "Oh, kahretsin," diye inliyor, orgazm onu ele geçirirken başını geriye atıyor ve ben çığlık atıyorum, iç kaslarım onun titreşen horozunun etrafında kenetlenirken acı verici bir zevkle titriyorum. Tohumunun sıcak fiskiyeleleri

İçimi yıkıyor ve bedenim tekrar tekrar kasılıyor, serbest bırakma sonsuza dek sürüyor.

Yine de sonunda bitiyor ve sırtımın altındaki şık kuvars tezgahın boyun eğmeyen taşının ve Peter'ın ağırlığının beni aşağı bastırdığının farkına varıyorum. İkimiz de hırıltılı bir şekilde nefes alıyoruz ve gömleğinin katmanından bile sırtını kaplayan teri hissediyorum.

Mutfak tezgahının üzerinde seviştik. Herkes bizi görebilirdi.

Sanki seks yapmayalı haftalar değil de yıllar olmuş gibi hayvanlar gibi seviştik.

Aynı anda boğazımdan manik bir kıkırdama kaçıyor, Peter nefesinin altında öfkeyle küfrediyor ve beni itiyor. Kot pantolonunun fermuarını çekerken yüzündeki gök gürültüsü gibi karanlık ifade beni daha da güldürüyor. Histerik kahkahalar atarak, sallanan bacaklarımın üzerinde tezgahtan kayıyorum ve pantolonumla tangamın bulaşık makinesinin altına sıkıştığını görüyorum.

Belden aşağım çıplak.

Çıplak kığım mutfak tezgahının üzerinde, doldurulmayı bekleyen bir hindi gibi duruyordu.

Histerim yeni bir boyuta ulaşıyor ve o kadar çok gülüyorum ki gözlerimden yaşlar akıyor. Peter delirmişim gibi bana bakıyor ve bu durumu daha da kötüleştiriyor, çünkü nasıl görüldüğümü biliyorum, çırlıçıplak ve deli bir kadın gibi kükrüyor olmalıyım.

Birkaç dakika sonra kıyafetlerimi almayı düşünecek kadar sakinleşiyorum ama Peter ben daha dört ayak üzerine kalkamadan omuzlarımdan yakalıyor. Yüzündeki endişeli ifade beni yeniden histeriye sürüklüyor. "Sen... onu dezenfekte etmek zorunda kalacaksın," diye kontrolsüz kahkaha nöbetleri arasında soluk soluğa söylendim. "Burada yemek pişirdiğine göre..."

Şu anda konuşamayacak kadar çok gülüyorum, ama özümü yakalamış olmalı, çünkü gözlerinde isteksiz bir eğlence parıldıyor ve dudakları kıvrılıyor. Sonra o da gülüyor, çünkü her yerde hâlâ kirli bulaşıklar var ve az önce herkesin bizi görebileceği bir yerde seviştik ve menisi kalçalarımdan aşağı temiz fayans zemine damlıyor.

Sonunda sakinleşiyoruz ve bulaşık makinesinin altından pantolonumu ve iç çamaşırlarımı alıyoruz. Boğazım ağrıyor ve çok güldüğüm için karnım ağrıyor, ama bir şekilde temizlenmiş, tüm acı ve kızgınlıktan arınmış hissediyorum. Ancak Peter'ın yüz ifadesi yine kararıyor ve beni duş almam için yukarı çıkarırken, "Sorun ne?" diye soruyorum.

Önce cevap vermiyor, sadece duşu açmakla ve banyoya ulaştığımızda ikimizi de soymakla meşgul oluyor. Sabırla bekliyorum ve suyun altına girip sırtımı yıkamaya başladığında nihayet "Canını yaktım mı?" diye mırıldanıyor.

Göz kırpıyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Onu endişelendiren bu mu? Sert olması mı? Sol omzum araba kazasında yerinden çıktığı için hâlâ ağrıyor ama sert seksimizin ona zarar vermediğinden eminim. "Hayır, tabii ki . Sana söyledim, ben gayet iyiyim."

Bana ikna olmamış şekilde bakıyor, sonra iç geçiriyor ve beni kucaklayarak kendine çekiyor. Akan suyu engellemek için gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı onun sert kaslı gövdesine doluyorum. Öylece duruyoruz, kelimeler olmadan birbirimize sarılıyoruz ve bu tüm yanlışlığına rağmen çok doğru hissettiriyor.

Sanki buraya aitmişiz, böyle olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum.

P eter

ERTESİ SABAH SARA'DAN ÖNCE UYANDIM VE ALIŞKANLIĞIM OLDUĞU ÜZERE

Son zamanlarda kendimi yataktan kalkmaya zorlamadan önce birkaç dakika onun uyumasını izliyorum.

Sadece hüsnükuruntu mu bilmiyorum ama dün farklı hissettirdi. Klinikte yaptığımız geçici ateşkes hâlâ devam ediyor gibiydi. Genelde seksten sonra Sara'nın kendini suçlayarak duvarlarını yeniden inşa etmeye çalıştığını hissederdim ama dün öyle değildi. Dün, onun iç çatışmasını hissedemedim ve kendimi onu incitmediğime ikna ettikten sonra, kontrolü kaybettiğim için -ve daha önceki kararına rağmen prezervatifi bir kez daha çıkarmadığım için- kendime kızmayı bıraktım.

Bu noktada, Sara'yı tohumumla doldurmak içgüdüsel ve bu içgüdüler Esguerra durumu çözülene kadar beklemenin nedenlerini dikkate almayı reddediyor.

Her halükarda, dün tehlikede olduğumuzdan şüpheliyim. En son ne zaman regl olduğuna bakılırsa Sara regl döneminin sonuna yaklaşmış olmalı. Tam olarak ne zamandı? Üç hafta önce mi yoksa dört mü? Tıraş köpüğünün son kalanını silerken ve tıraş bıçağını bırakırken banyo aynasına kaşlarımı çatıyorum. Hayır, bu doğru görünmüyor. Neredeyse üç haftadır uzaktaydık ve ondan önce en az üç hafta kanaması olmamıştı.

Banyo kapısının çalınması hesaplamalarımı böldü. "Peter?" Sara'nın uykudan pürüzlenmiş sesi garip bir şekilde gergin. "Yan seninle konuşmak istiyor."

Hay sikeyim. Hâlâ tenime yapışmış olabilecek köpüklerden kurtulmak için yüzüme bir havlu sürüyorum ve banyodan dışarı çıkıyorum. Sara yatağın yanında duruyor, kalın bir bornoza sarınmış, Yan'a kapıyı açmak için üzerine çekmiş olmalı.

"Mümkün olduğunca çabuk aşağı gelmeni söyledi," diyor alnını ikiye bölen endişeli bir kaş çatarak. "Acil bir durum var."

Başımı salladım, çoktan bir kot pantolon giymiştim. Ben de öyle düşünmüştüm çünkü erkeklerimin yatak odamızın kapısını çalmak gibi bir alışkanlıkları yoktur. Bir şey olmuş olmalı ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Yetkililerin ya da düşmanlarımızdan herhangi birinin bizi burada takip etmesinin hiçbir yolu yok ve bu kadar aciliyeti hak edecek aklıma gelen tek acil durum bu.

Kapıya yönelirken Sara'ya "Giyin," diyorum. "Çabucak gitmemiz gerekirse diye."

Gözleri anlayışla açılıyor ve ben aceleyle aşağı inerken o da kıyafetlerini giymek için acele ediyor.

Üç takım arkadaşım da zaten orada, dizüstü bilgisayarının ekranına bakan Yan'ın etrafında kümelenmiş durumda. Anton telefonunda bir şeyler yazıyor.

"Sorun nedir?" Sertçe soruyorum ve ikizler dönüp bana bakıyorlar. yüzleri asık.

"Sara hâlâ üst katta, değil mi?" Yan merdivenlere doğru okunamayan bir bakış fırlatarak soruyor ve ben de başımı sallayarak aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kapatıyorum.

"Oluyor?"

"Bir atın," diyor ve ekranı bana doğru çeviriyor.

İlk başta tek gördüğüm, Sara'nın ailesinin mutfağının, yıpranmış aletleri ve saksı otlarıyla dolu pencere pervazıyla tanıdık eski püskü rahatlığı. Sara'nın bornoz giymiş yaşlı babası yürüteçle mutfakta dolaşüyor, kendine kahve dolduruyor ve buzdolabından yoğurt alıyor. Neredeyse kahvaltısını yapmak üzere mutfak masasına oturmuştu ki çalan bir telefon sakın bir sabahı böldü.

Charles "Chuck" Weisman kahve fincanını dikkatlice mutfak tezgahının üzerine koyar ve telefonunu çıkarmak için cebine uzanır. "Lorna?" Sesi yaşına rağmen güçlü ve kararlı. "Kontrol etmeyi unuttun mu-" Aniden sessizliğe gömülüyor ve grenli görüntüde bile yüzünün kızardığını, ağzının sözsüz bir şokla açılıp kapandığını görebiliyorum.

Boştaki eli sarsılarak yan tarafını yokluyor ama yürütecini demirini ıskalıyor ve o tökezlerken ben nefesimi tutuyorum. Beni rahatlatmak için kendini tezgâhın kenarına tutmayı başardı. Sara'nın babası ne kadar zayıf olsa da, bu düşünüş onu kolayca öldürebilirdi.

Bir dakika boyunca gergin bir şekilde dinledikten sonra tek sorduğu "Nerede?" oluyor ve ardından telefonu cebine geri koyup bir süre öylece duruyor, çenesi titriyor ve kendini toparlayıp giyinmek için yatak odasına doğru zahmetli bir şekilde yürümeye başlıyor.

"Bu görüşme yaklaşık on saat önce kaydedildi," diyor Yan, kafamı ekrandan kaldırıp ona öfkeli sorular yöneltmeye hazırlandığımda. "Bu görüşmenin tüm ses kaydını dinlemeyi yeni bitirdik. Görünüşe göre Sara'nın annesi bir araba kazası geçirmiş, hem de kötü bir kaza. Yaşayacağından emin değillermiş. Bilgisayar korsanlarımız biz konuşurken hastane kayıtlarına erişiyorlar ama acil servis doktorları notlarını sisteme eklemekte çok yavaşlar. İyi haber şu ki Sara'nın babası hâlâ hastanede, en azından eve gelmedi."

"Az önce Amerikalı ekiple temasa geçtim," diyor Anton telefonunu kaldırırken. "Hastaneye gidiyorlar, kısa süre içinde durumu hakkında bilgi alacağız. Onlara çok dikkatli olmalarını söyledim; Sara'nın ortaya çıkma ihtimaline karşı Federallerin burayı izleyeceğinden eminim."

Hay sikeyim. Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturarak yeni başlayan baş ağrımı dengeliyorum. Bu Sara'nın en kötü kabusunun gerçekleşmesi: ebeveynlerinden biri yaralanmış ve o orada değil. Kalp sorunları nedeniyle hep babası olmasından korkmuştu ama bu görece genç ve sağlıklı (yetmiş sekiz yaşına göre) annesi. Sara yıkımın ötesine geçecek ve son birkaç hafta içinde ilişkimizde kaydettiğimiz tüm ilerleme kaybolacak.

Onu annesinin ölüm döşeginden uzak tuttuğum için beni asla affetmeyecek. Bu aramızda yeni bir çatlak yaratacak, üstesinden gelmesi kocasının ölümünün bıraktığından daha zor olabilecek bir çatlak.

Gözlerimi açıyorum, içimi burkan, emen bir acı karnımın derinliklerine yerleşiyor. Adamlarım merak ve acıma karışımı bir duyguyla beni izliyorlar ve beni anladıklarını biliyorum. Son birkaç aydır Sara'yı tanımaya ve sevmeye başladılar. Yaşlı ebeveynlerine ne kadar bağlı olduğunu, her gün onları nasıl sorduğunu ve ona sağladığımız videoları nasıl özenle izlediğini gördüler.

Bunun onu mahvedeceğini biliyorlar.

Beni suçladığı kadar kendini de suçlayacak.

"Amerikalılardan gelecek gelişmelerden beni haberdar edin," diye kısık sesle emrediyorum ve yukarı çıkıyorum.

Sara'yı aşağı inmeden yakalamalıyım.

Biz tüm gerçekleri kadar bunu öğrenemez.

S ara

SABAH RUTINIMI ACELEYLE YAPIYORUM, DUŞ ALIYORUM VE DIŞLERİMİ FIRÇALIYORUM.

beş dakikadan kısa sürede. Giyinmem üç dakika daha sürüyor ve sonra ne yapacağımı tartışıyorum. Neler olduğunu öğrenmek için aşağıya koşmalı mıyım? Yoksa aceleyle gitmemiz gerekirse diye toparlanmalı mıyım?

Pragmatizm merakıma galip geliyor, bu yüzden dolapta bir sırt çantası buluyorum ve onu ihtiyaçlarla doldurmaya başlıyorum: hem kendim hem de Peter için üç çift temiz iç çamaşırı, sonra çoraplar, kotlar, gömlekler, kazaklar, hepsi ikimiz için. Her şeyi bırakıp başka bir güvenli eve tahliye olmamız gerekirse Peter ve adamlarının yeni giysiler bulabileceğinden eminim ama birkaç günlük giyeceklerimizin olması daha az acil durum yaratması açısından faydalı olacaktır. Buraya gelirken tek kıyafet seçeneğimin Peter'ın beni çaldığı battaniye ve aşırı büyük erkek kıyafetleri olduğu uçuşu unutmadım.

Peter'ın eşofmanlarıyla dolaşmaktan kaçınabilirsem, bunu memnuniyetle yaparım. Kıyafetleri sonra banyo malzemelerine geçiyorum, diş fırçalarımızı ve diş macunumuzu lavabonun altında bulduğum plastik bir Ziploc torbaya koyuyorum. Peter'ın tıraş bıçağı ve küçük bir tüp nemlendiriciyle birlikte fermuarlarını çekerken, bu konuda garip bir şekilde sakın davrandığımı fark ediyorum. Avuçlarım terliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor ama uçağa geç kalsak yaşayacağım daha fazla stresli değilim. Sanırım içten içe böyle bir şey olmasını beklediğim için. Peter ve adamları ne kadar yetenekli olsalar da

er ya da geç bulunacaklardır. FBI ya da Interpol tarafından değilse bile, hedeflerinden birinin intikamını almak isteyen bir suçlu tarafından.

Uyuşturucu baronları ve rüşvetçi bankacıların bile onları seven birileri olabilir.

Peter'ın kot pantolonu için bir kemer almak üzere yatak odasına koşuyordum ki, yüzünde kapkara bir ifadeyle içeri girdi.

"Ne oldu?" Sırt çantasını yatağın üzerine bırakıp ona doğru koşuyorum. "Yapmak zorunda mıyız-"

Yüzümü nasırlı avuçlarının arasında yakalıyor ve dudaklarını sert, şiddetli ve a bir öpücükle dudaklarıma değdiriyor. Mutfaktaki karşılaşmadan sonra sevişmedik - jet lag yüzünden erkenden sızmıştım ve Peter düşünceli bir şekilde uyumama izin verdi - ve bu öpücükte bastırılmış şehveti, aramızda her zaman yanan karanlık ateşi tadabiliyorum.

Beni yatağa yaslayan Peter önce benim giysilerimi, sonra da kendi giysilerini yırtıyor ve hiçbir ön hazırlık yapmadan içime giriyor, kalınlığıyla beni geriyor, sert sıcaklığıyla beni dövüyor. Bunun şokuyla çığlık atıyorum ama o durmuyor, yavaşlamıyor. Kollarımı başımın üzerine uzatırken gözleri şiddetle parlıyor, elleri bileklerimi zincirliyor ve bugün onu yönlendirenin şehvetten öte bir şey olduğunu fark ediyorum, vahşi ve çaresiz bir şey.

Vücudumun tepkisi yağın alev alması gibi hızlı ve ani oluyor. Bir an onun acımasız itiş gücü karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum, bir an sonra ise uçurumun kenarına savruluyor ve acımasız bir coşku içinde parçalanırken çığlık atıyorum. Bu orgazmda rahatlatma yok, sadece imkansız gerilimin azalması var, ama bu bile uzun sürmüyor. Birincisi kadar şiddetli olan ikinci zirve, hemen ardından geliyor ve acı veren spazmlarda çığlık atıyorum, zevk beni parçalara ayırıyor, tekrar tekrar içime giriyor, beni doruğa ve ötesine sürüyor.

Peter'ın beni bu şekilde ne kadar siktiğini bilmiyorum, ama boşaldığı zaman, içime yanan sıcak tohumlar fişkırtıyor, boğazım çığlık atmaktan çiğ kalmış ve hırpalanmış bedenimden kaç orgazm çıkardığını sayamıyorum. Benden ayrılırken göğsünün sert kasları terden parılıyor ve ben nefes nefese, hareket edemeyecek kadar sersemlemiş ve bitkin bir halde orada yatıyorum.

Gidiyor, birkaç dakika sonra elinde ıslak bir havluyla dönüyor ve bacaklarımin arasındaki ıslaklığı okşuyor. "Sara..." Sesi sert,

Terden ıslanmış alnımdaki bir tutam saç taramak için üzerime eğilirken duygu yoğunluğu içindeydi. "Ptichka, ben-"

Kapının sertçe çalınması ikimizi de sarsıyor.

"Peter." Arayan Yan, sesi sabahki kadar keskin. "Bunu duyman . Şimdi."

Peter nefesinin altında küfrederek yataktan atlıyor, yerdeki giysi yığınının içinde atılmış kot pantolonunu buluyor ve iç çamaşırıyla giyiyor. Omzunun üzerinden bana sert, neredeyse öfkeli bir bakış atıyor ama odadan çıkarken hiçbir şey söylemiyor.

Uyluklarımın arasındaki acıdan irkilerek doğruluyorum ve tekrar giyinmeden önce kalkıp hızlıca bir duş daha almak için kendimi zorluyorum.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama içimde korkunç bir önsezi var.

P eter

BU DURUMUN CİDDİYETİNİN BİR KANITIDIR Kİ

Mutfağa yalınayak ve gömleksiz girdiğimde, seks kokusu ilkel bir kolonya gibi üzerime sinmişken görünürde müstehcen bir sırıtış.

"Durum kötü," diyor Yan, ben yaklaşırken hiç söze girmeden. "Sarhoş bir sürücü kavşakta ona çarpmış ve araba üç kez takla attıktan sonra tavanının üzerine düşmüş. Bir düzineden fazla kemiği kırılmış ve iç kanaması var. Az önce ikinci bir ameliyata aldılar ama durum pek iyi görünmüyor. Yaşı ve yaralarının boyutu göz önüne alındığında, kurtulabileceğini düşünmüyorlar."

Söylediği her kelime içimin derinliklerine saplanıyor. "Peki ya Sara'nın babası?" Soruyorum, zihnim dönüyor. "O-"

"Şimdilik kendini toparlıyor ama tansiyonu tehlikeli derecede yüksek." Anton'un karanlık bakışları ciddi. "Biraz dinlenmesi için onu eve göndermeye çalıştılar ama o gitmeyi reddediyor. Bazı arkadaşları onunla birlikte, ama sağlayabilecekleri yardım ancak bu kadar."

"Doğru." Takım arkadaşlarıma bakıyorum ve onların gözlerinde ne yapmam gerektiğinin kasvetli bilgisini görüyorum.

Merdivenlerden gelen hafif ayak sesleri dikkatimi çekiyor ve Sara'nın aceleyle merdivenlerden indiğini görmek için dönüyorum, kalp şeklindeki yüzü endişeden solmuş.

"Neler oluyor?" Çoraplı ayakları mutfak fayanslarının üzerinde kayarak önümüzde durdu. Ela bakışları benden takım arkadaşlarıma ve tekrar bana dönüyor. "Bir şey mi oldu?"

"Bize bir dakika verin," diyorum çocuklara ve hemen dağılıyorlar; ikizler yukarı çıkarken Anton kapının yanındaki dolaba yöneliyor.

"Helikopteri hazırlamamı ister misin?" diye Rusça soruyor yanımdan geçerken ve ben başımı sallıyorum, bakışlarımı her geçen saniye daha da endişeli görünen Sara'dan ayırmadan.

"Ne oldu?" diye tekrar soruyor, yanıma geliyor ve bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyorum. Uzanarak narin elini avuçlarımın arasında kavıyorum ve elimden geldiğince nazik bir şekilde az önce öğrendiklerimi aktarıyorum.

İşim bittiğinde yüzünde renk kalmamıştı ve parmakları avucumda buz gibi olmuştu. Gözleri hala kuru, ama biliyorum ki şok onu dağılmaktan alıkoyuyor. Ötücü kuşum az önce yıkıcı bir darbe aldı ve eğer şimdi harekete geçmezsem, bunu asla atlatamayacak.

Onu

kaybedeceğim

. Bunu

biliyorum.

Hissediyorum.

Yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi, ama eşit bir şekilde, "Seni daha önce toplanırken gördüm. Gitmeye hazır mısın?"

Anlayışsızca göz kırpmıyor. "Ne?" Bakışları ani bir umutsuzlukla bana odaklanırken bile sesi şaşkın. "Nerede?"

"Eve," diyorum ve içimdeki emici acı yoğunlaşıyor, boşluk kalbimi yutmak için yayılıyor. "Çok geç olmadan seni geri götürüyorum aşkım."

S ara

UÇAĞIN PENCERESİNDEN AŞAĞIDAKİ BULUTLARA BAKIYORUM, DÜŞÜNCELERİM dağıldı ve göğsüm acı verici bir şekilde daraldı. Belki de hala şokta olduğum içindir, ama her şey o kadar hızlı gelişti ki, bunu kavrayamıyorum, bu gelişmeyi ve beni içimde boğan duygu karmaşasını anlamlandıramıyorum.

Annem bir araba kazası geçirdi. Ölebilir.

Peter beni eve götürüyor.

Nefeslerim sık, ama her nefes alışımında canım yanıyor, sanki kabinin içindeki hava çok kalınmış gibi. Sanki ayrılmamız, helikoptere binip uçmamız sadece birkaç dakika sürmüş gibi geliyor, sanki başından beri plan buymuş gibi, sanki bunu konuşmuşuz ve zamanının geldiğine karar vermişiz gibi.

Eve gitme vaktim geldi.

Annemin ölme zamanı.

Özellikle yoğun bir nefes alışta nefesim kesiliyor ve ciğerlerimin genişlemesini sağlamak, iğne deliğinden daha geniş olmayan bir nefes borusundan oksijen çekmek için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Mesele şu ki, bunu konuşmadık. Hem de hiç. Peter beni bilgilendirdi, hepsi bu. Sonra da yola koyulmak, ihtiyacımız olan her şeyi alıp helikoptere binmek için acele ettik. Oraya vardığımızda telefonda bir şeyler ayarlıyordu, bolca Rusça ve biraz İngilizce konuşuyordu. Onu yakaladım.

Konuşmalarından parçalar ve parçalar, ama onları anlamlandıramayacak kadar kendimde değildim. Herhangi bir şeyi anlamlandırmak için, gerçekten. Onu ararlarken beni nasıl geri götürebilir? Ortaya çıktığım anda beni asla bulamayacağı bir yere gtürebileceğimi bildiğı halde?

Asla gitmeyeceğine yemin etmişken beni nasıl bırakabilir?

Peter'a tüm bunları ve daha fazlasını sormak istiyorum ama yanımda değil. Kanepede, ikizlerle birlikte bir dizüstü bilgisayarın başına toplanmış. Ekranda bir şeyi işaret ettiklerinde hızlı bir Rusça yaylım ateşi duyuyorum ve bu beklenmedik operasyonun lojistiğini planladıklarını, yetkililerin burnunun dibinde beni nasıl bırakacaklarını düşündüklerini biliyorum.

Ayağı kalkıp onlardan cevap isteyebilirdim ama bu onları şaşırtabilir, yaşamla ölüm ya da en azından yakalanma ile özgürlük arasındaki farkı belirleyecek önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırmalarına neden olabilirdi. Bu yüzden oturup pencereden dışarı bakıyorum ve nefes almanın yorucu görevine odaklanıyorum.

Bir nefes al, bir nefes ver. Yavaş ve sabit. Bakışlarımı dışarıdaki kabarık bulutlarda tutarken doğal olmayan kalın havayı kullanmak için mücadele ediyorum. Onlara konsantre olmak, annemin binlerce mil ötede bir cerrahın bıçağı altında olduğu, zayıf vücudunun kesilip açıldığı ve kanadığı bilgisiyle başa çıkma yardımcı oluyor. Yüzlerce ameliyat gördüm, düzinelerce sezaryen yaptım ve bunun nasıl görüldüğünü ve hissettirdiğini, insan etinin o noktada nasıl sadece bir et olduğunu, doktorun o anda doktor için bir insan değil, bir görev, tamamlanması gereken bir meydan okuma olan kişiyi kurtarmak için kestiğı, dilimlediğı ve diktiğı bir şeyi olduğunu biliyorum.

Midem düğümleniyor, göğsüm daha da sıkışıyor ve yanağımdaki rahatsız edici bir gıdıklanmaya dokunuyorum, ancak ıslaklık hissettiğimde elimi indiriyorum.

Ağıladığımın farkında değildim ama artık farkındayım, kendimi toparlamaya ve annemin sedyedeki bedeninin zihnimdeki görüntüsü dışında bir şeye odaklanmaya çalışıyorum, hasarı onarmak için karnı yarılmış. Babamı da hastanenin bekleme odasında, yorgun ve uykusuz, kötü kalbi bunalmış ve aşırı çalışmış bir halde görüyorum.

Peter bunu neden yapıyor? Bunu düşünmeye çalışıyorum, çünkü bu kafamdaki görüntülerden daha iyi. Beni sonsuza dek bırakıyor mu, yoksa benim için geri dönmeyi mi planlıyor? Eğer ikincisiyse, beni ikinci kez çalmanın o kadar kolay olmayacağını anlamış olmalı. Beni geri getirerek büyük bir risk alıyor ama yine de bunu yapıyor. Neden yapıyor?

Benden sıkılmış olabilir mi?

Hayır. Bu zavallı, güvensiz fikre kapıyı çarpıyorum. Başka ne olursa olsun, Peter kararsızlığın tam tersidir. Bir kez harekete geçmeye karar verdi mi, ister ailesinin intikamını almak isterse de benim hayatıma girmek olsun, bu kararından sapmaz. Dün bana beni sevdiğini söyledi ve ben de ona inandım. Hâlâ da inanıyorum.

Benden kurtulmak istediği için beni geri almıyor. Bunu benim için yapıyor. Çünkü beni seviyor.
Beni kaybetmeyi göze alacak kadar seviyor.

CHICAGO YAKINLARINDAKİ ÖZEL BİR UÇAK PISTINE İNİYORUZ.

Ayar. Peter'ın bunu hava kontrolünden onaylatmak için ne kadar iyilik yapması gerektiğini bilmiyorum ama uçak hiçbir engelle karşılaşmadan piste iniyor. Uçaktan indiğimizde sıradan bir sedan bizi bekliyor ve Peter beni ona doğru götürüyor, güçlü parmakları dirseğimi nazikçe tutuyor.

Yüzü granitten bir blok gibi, hiç görmediğim kadar sert ve uzak. Uçuş sırasında konuşma fırsatımız olmadı ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Yolculuğun büyük bölümünde o telefonla konuşup adamlarıyla planlar yaparken ben de huzursuz uykular ve sessiz ağlamalar arasında gidip geldim. Birkaç saat önce annemin ameliyatı atlattığını öğrendik, ancak hayati değerleri istikrarsız olmaya devam ediyor.

Bu iyiye işaret değil.

Arabanın önünde duruyoruz ve sürücü koltuğunda bir adam görüyorum. Peter'ın donuk yüzüne bakıyorum. "Gidiyor musun-"

"Seni hastaneye bırakacak," diyor sert ve düz bir ses tonuyla. "Ben seninle gelmeyeceğim."

Bu kadarını bekliyordum, yine de kelimeler kalbimi kesip geçiyor. "Ne zaman-" Boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum. "Benim için ne zaman geri geleceksin?"

Bana bakıyor, duygusuz maskesi kısa süreliğine çatlıyor. "Elimden geldiğince çabuk, ptichka," diyor kalın bir sesle. "Elimden geldiğince çabuk."

Boğazımdaki yumru genişliyor ve gözlerim yeniden yaşıyor. "Yani annem iyileşene kadar burada mı kalacağım?"

"Evet, ve ben bitirene kadar-" Sözüünü keser ve derin bir nefes alır. "Boş . Yeterince var. Bilmen gereken tek şey

Senin için geri döneceğim." Yüzümü büyük, sert avuçlarının arasına alırken gözleri içimi yakıyor. "Beni duyuyor musun Sara? Ne olursa olsun, vücudumda nefes olduğu sürece, senin için geri geleceğim. Sen benimsin, ptichka. İkimiz de hayatta olduğumuz sürece."

Ellerimi sert bileklerine doluyorum, bakışlarını tutarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Eskiden olsa söyledikleri beni dehşete düşürürdü ama şimdi göğsümdeki sıkıcı ağrıyı azaltıyor, o giderken ve yeni dünyam -onun etrafında dönen dünyam- paramparça olurken tutunacak bir şey veriyor.

Eve dönmek aylardır uğruna savaştığım şeydi ama bugün hiç sevinç hissetmiyorum, sadece Peter'ın acımasızca kendine yer açtığı kalbimde korkunç boşluk var.

Eğildi ve yanaklarımdaki gözyaşlarını öptü. "Git, aşkım." Beni bırakıp geri çekildi. "Kaybedecek zamanımız yok."

Ve ben bir şey söyleyemeden -ona nasıl hissettiğimi anlatamadan- dönüp uçağa doğru yürüyor ve beni arabanın yanında bırakıyor.

Beni eve yalnız dönmem için bıraktı.

P eter

ABD MAKAMLARINI VE BUNU ATLATTIĞIMIZ İÇİN MEMNUN OLMALIYIM

Mini ameliyat sorunsuz geçti, ancak göğsümdeki ağrı çok ezici, çok çığ. Bunun geçici bir durum olduğunu biliyorum ama sanki biri beni parçalamış ve atan kalbimi söküp almış gibi hissediyorum.

Ben ayrılırken ptichka'm ağlıyordu. Belki de ama eve döndüğü için pek de mutlu olmadığı hissine kapıldım ve bunun tek nedeni koşullar değildi. *Onun* için ne zaman döneceğimi sorma şekli - ne zaman, dönersem değil - ve ela gözlerindeki bakış...

İstediğim her şey buydu ve çekip gitmekten başka çarem yoktu. Tüm bencil içgüdülerim onu sıkıca tutmamı, kendime zincirlememi ve asla bırakmamamı isterken onu özgür bırakmak. Ve tüm bunların ötesinde, onun güvenliği için duyduğum mantıksız korku, ben yokken başına bir şey gelebileceğine dair korkunç paranoya. Geçirdiği kazadan kaynaklanıyor, biliyorum ama bu korkumu bir nebze olsun azaltmıyor.

Ona göz kulak olacağım ama yanında olamayacağım ve bu beni kahrediyor. "Bundan emin misin?" Ilya yanımdaki koltuğa oturarak soruyor

Jetimiz havalanırken tekerlekler bir gıcırtyla katlanıyor. "Çok geç değil. Hâlâ geri dönebiliriz ve-"

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi düzene sokmak için zorluyorum. "Bitti."

Sara'yı yanımda tutmak için her şeyimi verirdim, ama yapamam - onu ve birlikte bir geleceğe sahip olma şansımızı yok etmeden olmaz.

Her halükarda, bu geleceği garanti altına almak için ne gerekiyorsa yaptığımda yanımda olmaması en iyisi olabilir.

Onun için geri döneceğim, ama önce Novak ve Esguerra ile ilgilenmeliyim.

S ara

HASTANEYE GITMEK NEREDEYSE İKİ SAAT SÜRDÜ. TRAFİĞE TAKILDIK.

Şoför beni hastane girişinde bırakıp ortadan kaybolduğunda sinirlerim iyice gerilmişti. Sorularımın hiçbirine cevap vermedi, bu yüzden kim olduğu ya da Peter ve ekibiyle ilişkisinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de en iyisi budur. FBI burada olduğumu öğrenir öğrenmez sorgulanacağımdan hiç şüphem yok.

Umudum, bu gerçekleşmeden önce annemle babamı görmek.

Endişemi kontrol altına almak için savaşıarak, tanıdık koridorlarda aceleyle ilerliyorum. Beni yoğun bakım ünitesine yönlendirecek hiçbir işarete ihtiyacım yok. Bu hastane ihtisasımı yaptığım ve yıl çalıştığım yer; burası benim için yaşadığım evden daha çok evim.

"Lorna Weisman?" Yoğun bakım ünitesinin check-in masasına koşarak soruyorum ve sonra bekliyorum, cafcacılı kırmızı perması olan orta yaşlı bir resepsiyonist yavaşça isme bakarken sabırsızlıkla sessizce çığlık atıyorum.

FBI'nın sistemde bıraktığı özel notları tam olarak bulduğu anı görüyorum. Gözleri yeşil çerçeveli gözlüklerinin ardında irileşmiş bir halde yüzüme dikiliyor ve kekeleyerek "Bir dakika" diyor.

Tezgâhın kenarına tutunuyorum. "Nerede o?" Peter'ın en korkutucu ses tonunu taklit ederek eğildim. "*Şimdi* söyle bana."

"Ameliyatta." Kadın iri cüssesinin izin verdiği ölçüde geri çekiliyor. Yüzük dolu parmakları masanın üzerindeki telefona uzanıyor. "Onu bir saat önce aldılar."

"Yine mi?"

Çılgınca başını sallayarak telefondaki acil durum düğmesini bulur. "Daha fazla iç kanama vardı ve-"

Detayları duymak için kalmayacağım. Birkaç dakika içinde güvenlik -ve muhtemelen FBI- burada olacak ve ondan önce babamı bulmalıyım. Peter'ın son duyduğuna göre babam hâlâ eve gitmemişti ve az önce öğrendiklerime bakılırsa, burada annemin kurtulup kurtulmayacağını beklediğinden hiç şüphem yok.

Yoğun bakımın yanında büyük bir bekleme odası var ama onu orada göremiyorum. Bir şeyler atıştırmak için kafeteryaya inmiş ya da tuvalette olabilir. Her iki durumda da, oyalanacak vaktim yok, bu yüzden yan taraftaki daha küçük bekleme odalarından birine koşuyorum. Bazı aileler daha fazla mahremiyet için bunları tercih ediyor, bu yüzden babamın-

"Sara?"

Sağa dönüyorum, tanıdık sesle kalp atışlarım hızlanıyor.

Arkadaşım Marsha. Hemşire önlüğü giymiş ve sanki yatağının altından fırlamışım gibi bana bakıyor. Arkasında başka bir şaşkın ve tanıdık yüz: Isaac Levinson, babamın en yakın arkadaşlarından biri. O ve karısı Agnes, kafamı soktuğum küçük bekleme odasının köşesinde oturuyorlar ve yanlarında da-

"Baba!" Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıp nefesimi keserken neredeyse bir sandalyeye takılıp düşüyordum.

"Sara!" Babamın kolları bana sarılıyor, hatırladığımdan çok daha zayıf ve güçsüz, ve onun da ağladığını fark ediyorum, zayıf bedeni hıçkırıklarla titriyor. Kendini geri çekerek, sevinçle karışık bir şaşkınlıkla bana bakıyor, ellerimi tutarken ağzı titriyor. "Buradasın. Gerçekten buradasın."

"Buradayım baba." Titreyen ellerini sıkıp geri çekiliyorum ve sesimi sabitlerken gözyaşlarımı siliyorum. "Artık buradayım. Söyle bana... Annem nasıl?"

Yüzü buruşuyor. "Hâlâ kanaması var. Kontrol altına aldıklarını düşünüyorlardı ama bir şeyi gözden kaçırmış olmalılar ya da onu diktikten sonra dikişler . Kan basıncı yine düştü, bu yüzden girip-"

"Dr. Cobakis."

Tanımadığım erkek sesiyle yüzleşmek için döndüğümde kaslarım kilitleniyor.

Bu bir güvenlik görevlisi, yanında da bebek yüzü bir polis var. İfadeleri temkinli ama kararlı ve polisin sağ eli silahının üzerinde, sanki onunla çatışmaya girmemi bekliyormuş gibi.

"Dr. Cobakis, bizimle gelmeniz gerekiyor," diyor güvenlik görevlisi ve sarı keçi sakalının belli belirsiz tanıdık geldiğini fark ediyorum. Onu hastanede görmüş olmalıyım. Çok da önemli değil. Çilli yüzündeki kararlı ifadeye bakılırsa, ondan ya da kot pantolon ve kazak yerine intihar yeleği giymişim gibi bana bakan genç polisten yardım ya da sempati beklemiyorum.

"Durun bir dakika-" diye başladı babam öfkeyle.

"O burada değil," diye araya giriyorum ve silahsız olduğumu göstermek için ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum. Çekingenliklerinin nereden kaynaklandığını anlıyorum ve bunu dağıtmak için elimden geleni yapmaya niyetliyim. "Tamamen yalnızım, söz veriyorum."

Şoku atlattığı anlaşılan Marsha öne çıkar ve kaşlarını çatarak muhafıza bakar. "Ne yapıyorsun Bob? Bu arkadaşım Sara. O-"

"Onun kim olduğunu biliyoruz." Genç polisin sesi hafifçe titriyor, temkinli bir şekilde yaklaşırken parmakları silahının kabzasına kapanıyor. "Sorun istemiyoruz ama-"

"Tanrı aşkına, kızın annesi ameliyatta!" Agnes Levinson kocasını ve babamı dirsekleyerek geçip bir metre on bir santim boyuyla gardiyana ve polise dik dik bakıyor. Tuzlu ve biberli saçları küçük yüzünün etrafında bir hale gibi dağılıyor ve önüme geçip elleri kalçalarında öfkeli bir pozla, "Kocam da oğlum da avukat ve sizi temin ederim ki taciz suçlamasında *bulunacağız*. Bırakın kız babasıyla konuşsun, sonra sıra size gelir." Bana doğru dönüyor, kahverengi bakışları yumuşuyor. "Sara, canım, iyi misin?"

Ne bekçi Bob ne de polis bana doğru bir hareket yapmayınca gözlerimi kırptırıyorum ve ellerimi yavaşça indiriyorum. "Ben... Ben iyiyim. Teşekkür ederim." Levinson'ların ailemle olan dostluğu neredeyse yirmi yıl öncesine dayanıyor ve ailem her zaman Agnes ve Isaac'in beni hiç sahip olmadıkları kızları olarak gördüklerini söyler. O ana kadar bunun bir abartı olduğuna inanıyordum; onları hiçbir zaman ailemin arkadaşı olan hoş ve yaşlı bir çiftten fazlası olarak görmemiştim. Agnes'in beni savunması daha çok bir ailenin yapacağı bir şey gibi ve kendimi saçma bir şekilde duygulanmış buluyorum, özellikle Isaac geldiğinde öne ve başladığında

Elindeki tüm hukuk dilini kullanarak beni tutuklayacak olanları azarlıyor ve babama kolumdan tutup beni kenara çekme şansı veriyordu.

"Çabuk ol hayatım, konuş benimle." Babamın sesi alçak ve aceleci, bakışları alnımdaki yarı iyileşmiş yara izinde endişeyle durmadan önce yüzümde geziniyor. "Ne oldu? Sana ne yaptı? Nasıl kaçtın?" Ben cevap veremeden eğilip kulağıma fısıldıyor: "Seni hemen bir avukata götürmeliyiz. O şeyleri telefonda söylemek zorunda kaldığımı biliyorum ama bana inanmayı reddediyorlar. Konuşmalarına kulak misafiri oldum ve terörizmle bağlantısı olduğu gerekçesiyle İç Güvenlik Yasası'na başvuracaklar. Sana iyi bir avukat bulmalıyız yoksa-"

"Sara! Lanet olsun kızım, nerelerdeydin?" Marsha bize katılıyor ve sanki buhar olup uçacakmışım gibi kolumu tutuyor. Beni yüzüne doğru döndürürken Marilyn Monroe bukleleri çılgınca sallanıyor. "Ne oldu sana böyle? Nereye gittin?" Mavi bakışları yara izime odaklanıyor ve nefesi kesiliyor. "Yüzüne ne oldu?"

Bunalmış bir halde geri adım attım. "Marsha, lütfen-"

"Sara Cobakis." Bebek yüzlü polis bir şekilde Levinson'ları atlatmış ve Marsha'yı kenara itiyor, eli yine silahının kabzasında. "*Hemen* benimle gelmen gerekiyor."

Ellerimi tekrar kaldırıyorum. "Sorun değil. Lütfen, işbirliği yapıyorum, söz veriyorum."

Şimdi kavgacı bir şekilde öne çıkan babam oldu. "Avukat tutana kadar hiçbir yere gitmiyor ve-"

"Herkes kıpırdamasın!"

Hepimiz şok içinde bakakalırken, SWAT komandoları yüz kalkanlarını indirmiş ve silahlarını çekmiş bir halde odaya doluyor.

S ara

"SANA SÖYLEDİM, NEREDE OLDUĞUNU BILMIYORUM," DIYE DÖRDÜNCÜ KEZ TEKRARLIYORUM.

"Tespit edilmeden ülkeye nasıl girip çıktığını bilmiyorum ve beni havaalanından getiren adamı da tanımıyorum, onu daha önce hiç görmedim. Üzgünüm ama size gerçekten yardımcı olamam."

Ajan Ryson bana bakıyor, gözleri yıpranmış yüzünde soğuk. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsiniz, Dr. Cobakis. Çok ciddi suçlamalarla karşı karşıyasınız ve ne kadar az işbirliği yaparsanız sizin için o kadar kötü olur."

"Tamamen işbirliği yapıyorum." Tırnaklarım masanın altında avuç içlerimi kesiyor ama sakın bir ses tonunu koruyorum. "Size bildiğim her şeyi anlattım. Kaçırıldım ve Japonya'da ücra bir dağa götürüldüm; başarısız kaçış girişiminin İsviçre'de bir klinikte iki hafta kalmamla sonuçlandığı Kıbrıs'a kısa bir ziyaret dışında son beş ay boyunca orada kaldım."

Ryson eğiliyor ve ben bayat kahve kokusunu alıyorum. Bu geç saatte uyanık kalabilmek için epeyce içmek zorunda kalmış olmalı. "Bizi ne kadar aptal sanıyorsunuz, Dr. Cobakis? Kimse yine numaranıza kanmıyor. Sokolov'un paravan şirketlerinden biri aylardır evinizin sahibi. Sözde kaçırılmanızdan birkaç hafta önce Starbucks'ta ve şehir merkezindeki bir kulüpte onunla buluştuğunuza dair görgü tanığı raporlarımız var - ailenizle yaptığınız tüm telefon görüşmelerinin kayıtlarından bahsetmiyorum bile."

"Bunların hepsini zaten açıkladım." Sakinliğimi pamuk ipliğine bağlıyorum. "Aileme telefonda söylediklerim benimle ilgili endişelerini gidermek içindi, başka bir şey değil. Onunla buluşmalarına gelince, evet, oldu. Evime zorla girdikten sonra -bana ilaç verip suda boğmuştu, hatırladınız mı- birkaç ay ortadan kayboldu ve sonra geri dönüp beni takip etmeye başladı. O noktada size ulaştım ve izlendiğimi hissettiğimi söyledim. Geri dönme ihtimali olup olmadığını sordum, sen de bana güvende olduğumu söyledin. Ama güvende değildim. Oradaydı, her hareketimi izliyordu ve senin hiçbir yoktu. Beni ondan , tıpkı George'u koruyamadığın gibi, bu yüzden sana dönmenin faydasızdan da kötü olabileceğini düşünmek için hiçbir dayanağım yokmuş gibi davranma."

Ajan arkasına yaslanırken ağzı açık kalır. "Ne yani? Bu psikopat ortaya çıktığında kendi başınıza mı halletmeye karar verdiniz? Buna gerçekten inanmamızı mı bekliyorsun?"

Sesindeki alaycı ifade yüzümü yakıyor. "Geriye dönüp baktığımda, bu en iyi karar değildi, ama o sırada çok fazla seçenek göremiyordum. Beni nereye saklarsan sakla peşimden geleceğini söyledi, bu şekilde daha fazla insanın zarar görebileceğini ima etti ve ben de ona inandım. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden daha iyi bir çözüm bulana kadar her gün bir adım atarak onun istediği şeyi yaptım."

"Oh, gerçekten mi? Peki istediği neydi?"

Ryson'ın suçlayıcı bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kırıştırıp başka tarafa bakan ilk kişi o oldu. Ağır bir şekilde iç çekerek, yorgun bir hareketle alnını ovuşturuyor ve bir an için neredeyse onun için üzüliyorum. Masum olduğumu kabul ederse, işinde başarısız olduğunu da kabul etmek zorunda kalacak - bir canavarın hayatımı işgal etmesine ve beni burunlarının dibinden alıp götürmesine izin verdi. Eğer bu hikayedeki kötü adam ben olsaydım, başından beri onlara karşı komplo kurduğumu bir şekilde kanıtlayabilselerdi her şey çok daha kolay olurdu. Ama gerçekler bunu desteklemiyor ve onlar da bunu biliyor.

Bir saatten fazladır buradayım ve tüm tehditlerine ve duruşlarına rağmen hala benden ücret almadılar.

Kapı çalınır ve ardından bir kadın ajan sarışın kafasını içeri uzatır. "Ajan Ryson? Size bir saniye ihtiyacımız var."

Onu takip ederek beni küçük sorgu odasında yalnız bırakıyor ve ben de bitkin bir halde rahatsız metal koltuğuma yığılıyorum. Sonra muhtemelen izlendiğimi hatırladım ve dik oturdum, yüzüme bakmamaya çalışarak

duvardaki büyük aynada solgun yüzümü görüyorum. O kadar stresliyim ki kırılmanın eşiğindeyim ama bunu bilmelerini istemiyorum. Sorgulama, jet lag'in kaçınılmaz etkileri ve annem için duyduğum endişeyle birleşince her şeyimi alıp götürdü ve yapabileseydim, önümüzdeki on sekiz saat boyunca çöküp uyurdum. Ne yazık ki uyanık ve tetikte kalmam gerekiyor.

Onları masumiyetime ikna etmeliyim ki ailemin yanında olabileyim.

SWAT ekibi hastaneye baskın düzenleyip beni dışarı çıkardıktan sonra, yapabileceğim en iyi şeyin ajanların sorularını olabildiğince dürüstçe yanıtlamak ve sadece kurtulabileceğimden emin olduğum şeyleri atlamak olduğuna karar verdim. Peter bana bu konuda herhangi bir talimat vermedi, bu yüzden her şeyi açıklamamı bekliyor olmalı ve şimdiden sonuçları hafifletmek için adımlar atıyor - ekibi farklı bir güvenli eve taşımak gibi. Kent'lere gelince, tüm servetleri ve bağlantılarıyla dokunulmaz olduklarından eminim, ama yine de adlarını anmayarak güvenli davranıyorum - Federallerin bu tür ayrıntıları bir mahkum olan benimle paylaşacaklarını düşünmeleri için hiçbir neden yok.

Yine de gizlemek istediğim asıl şey Peter ile ilişkimin şu anki durumu ve yakında benim için geri dönecek olması.

"Annemden haber var mı?" Birkaç dakika sonra odaya döndüğünde Ajan Ryson'a soruyorum ve o da başını sallayarak tekrar karşıma oturuyor.

"Ameliyat iyi geçti," diyor ve kürek kemiklerimin arasında dev bir gerginlik düğümü çözülüyor. "Kanamanın kaynağını buldular ve düzelttiler," diye devam ediyor. "Durumunun stabil olduğunu söylemek için henüz çok erken ama daha umut verici görünüyor."

Soğukkanlılığımı koruma kararlılığıma rağmen, gözyaşlarımı tutabilmek için hızla gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum. "Teşekkür ederim." Sesim zorlukla kontrol altına alınmış duygularla kalınlaşıyor. "Bunun için minnettarım."

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor. "Elbette," diyor huysuzca. "Biz burada canavar değiliz, biliyorsunuz. Bu da bizi bir sonraki soruma getiriyor, Dr. Cobakis." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sert bakışlarını tekrar üzerime dikeyyor. "Eğer söyledikleriniz doğruysa - eğer Sokolov sizi takip ettiyse, tehdit ettiyse ve kaçırdıysa; sizi bunca ay esir tuttuysa - sizi neden şimdi geri getirdi?"

Annemle ilgili tüm düşünceleri bir kenara itip bu sorguyu atlatmaya odaklanıyorum. Ryson'ın sorularına ne kadar çabuk cevap verirsem, onu o kadar çabuk görebilirim.

"Sokolov benden sıkıldı," diyorum gözümü kırpmadan, yolda bu yalanı zihnimden geçirmiştım. "Ailemle telefon görüşmelerine izin vererek ve genel olarak bana oldukça iyi davranarak ona ısınmamı sağlamaya çalıştı, ama ben onun girişimlerini reddetmeye devam ettim ve sonunda bıktı. Kafayı takacak başka bir talihsiz kadın bulmuş olabileceğinden şüpheleniyorum ama bu benim açımdan tamamen spekülasyon."

"Doğru." Ajanın ses tonundan alaycılık damlıyor. "Tam da ailenin sana en çok ihtiyaç duyduğu anda senden 'sıkıldı'."

"Hayır, bu" -alnimdaki yara izine dokunuyorum- "olduğunda benden soğumaya başlamıştı bile. Daha sonra bana dokunmaya bile cesaret edemedi. Yine de, annemin kazası ona benden kurtulmak için bir bahane verene kadar beni yanında tuttu."

Ryson'ın gür kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor. "Bir bahaneye mi ihtiyacı vardı?" "Bütün canavarlar kendilerini melek sanmazlar mı?" Bakışlarımı sabit tutuyorum

yüzünde. "En kötü suçlular bile iyi insanlar olduklarını ve sadece yanlış anlaşıldıklarını düşünmekten hoşlanırlar; bunu herkesten çok sizin bilmeniz gerekir. Ve Sokolov da farklı değil, sizi temin ederim. Kendini beni önemseydiğine inandırmıştı ve yeni oyuncuğundan sıkılınca onu atmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Annemin kazası bu bahaneyi sağladı ve işte buradayım, sadece biraz daha kötü durumdayım." Sanki şekil bozukluğuna üzülmüş gibi yara izine tekrar dokunuyorum.

"Uh-huh." Ryson başka bir şey söylemeden bana bakıyor ve giderek rahatsız edici hale gelen sessizliği doldurmak için bir şey söylememi beklediğini fark ediyorum.

Ona sakince bakmaya devam ettiğimde ayağa kalkıyor ve bana sert bir gülümseme veriyor. "Pekâlâ, Dr. Cobakis. Meslektaşım bana daha önce ailenizin tuttuğu avukatın çoktan burada olduğunu ve kapımızda havladığını söyledi. Sizi henüz resmen suçlamadığımız için gitmekte özgürsünüz... şimdilik. Hikayenizi kontrol edeceğiz ve eğer yalan söylediğiniz ortaya çıkarsa -herhangi bir konuda demek istiyorum- *hiçbir* süslü avukat sizi kurtaramaz."

"Anlıyorum." Onu odadan çıkarken takip ederken rahatladığımı gizledim. Umduğum gibi, işbirliği kumarım işe yaradı. Buraya gelirken avukat tutmayı düşünmüştüm ama avukatım olmadan sorulara cevap vererek kendimi yanlışlıkla suçlu duruma düşürme riskine rağmen saklayacak bir şeyi olmayan biri gibi davranmanın en iyisi olacağına karar verdim. Bu strateji yine de bana zarar verebilir ama şimdilik buraya gelme sebebim olan şeyi yapmakta özgürüm: ailemle vakit geçirmek.

Sorgu alanı koridorundan çıktığımızda bizi uzun boylu, kumral bir adam karşılıyor. Şok oldum, onu tanıdım.

Joe Levinson, Agnes ve Isaac'ın oğlu ve görünüşe göre benim avukatım.

Poker suratımı koruyarak Joe'nun elini sıkıyorum ve geldiği için teşekkür ediyorum. Ryson'a kibarca gülümsüyor, onlara haber vermeden şehirden ayrılmayacağıma söz veriyor ve beni sakince asansöre götürüyor. Birlikte binadan çıkıp bir taksiye binene kadar şaşkınlığımı belli etmiyorum.

"Şirketler hukukuyla uğraştığını sanıyordum," diyorum, tam olarak çocukluk arkadaşım olmasa da en azından çok yakın bir tanıdığım adama bakarak. "Nasıl-"

"Babam beni aradığında şehir merkezinde müşterilerimle bir şeyler içiyordum," diye açıklıyor Joe sırtarak. "Doğal olarak elimden geldiğince çabuk geldim. Muhtemelen hatırlamazsın ama hukuk fakültesinden hemen sonra iki yıl boyunca bir insan hakları sivil toplum kuruluşunda çalıştım, terörist olduğu iddia edilen kişilerin yargılanma hakkını falan savundum. Maaş bok gibiydi ve açıkçası müvekkillerin çoğu beni korkutuyordu, ben de şirket hukukuna geçtim. Ama eski becerilerim ve jargonum hala duruyor, yani eğer bir gün şüpheli bir teröriste yardım ve yataklık etmekle suçlanırsanız ve bir saat içinde bir avukata ihtiyacınız olursa, adamınız benim."

Peter bir suikastçı, terörist değil, ama bu noktayı tartışmaya zahmet etmiyorum. "Haklısın," diyorum gülümseyerek. "Bunu şimdi hatırlıyorum. O yerde çalıştığın süre boyunca ailen senin için endişelendi."

"Evet." Sırtışı bir an için genişliyor. Sonra ifadesi ciddileşiyor ve sessizce, "Annen için üzgünüm. O harika bir kadın ve umarım atlatır."

"Teşekkürler, ben de." Boğazım düğümleniyor ve tekrar göz kırpma zorunda kalıyorum.

Joe, ben kontrolümü yeniden kazanana kadar pencereden dışarı, gecenin karanlığındaki sokaklara bakmama izin veriyor. Sonra nazikçe, "Sara... Açıkçası ben senin avukatın değilim -babam davanla ilgilenecek çok daha nitelikli birini bulacaktır- ama istersen benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Sana ne olduğunu bilmiyorum ve bunu tartışmak istemiyorsan sorun değil, ama sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Ona, mavi gözlerindeki ciddiyete bakıyorum ve ilk kez, keşke üniversitede farklı bir seçim yapsaydım diyorum. Henüz on sekiz yaşındayken George'la kararlı bir ilişkiye atlamak yerine, işleri yavaştan alıp ailemin oğluna daha fazla dikkat etseydim.

Arkadaşlar... Hayatımın hep kıyısında köşesinde kalmış olan hoş, sessiz kişi. Doğru, beni hiçbir zaman heyecanlandırmamıştı ama belki de bir şans verseydim zamanla aramızdaki çekim artabilirdi.

Joe hakkında hikayeler duyarak büyüdüm, okuldaki başarıları ve ailesinin onunla ne kadar gurur duyduğu hakkında, ama hiçbir zaman fazla dikkat etmedim. O benden yedi yaş büyüktü ve ben gençken bu yaş farkı aşılabilir gibi görünüyordu. Yirmili yaşlarıma geldiğimde ise hiçbir şey değildi ama o sırada evliydim.

Neler olabileceğini keşfetme şansımız hiç olmadı ve şimdi de kesinlikle böyle bir şansımız olmayacak -hayatıma ve kalbime hükmeden bir Rus suikastçıyla değil.

"Teşekkür ederim Joe. Minnettarım." Ses tonumu hafif tutuyorum, sanki bu teklif hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyorum, sanki hayatımdaki korkunç karmaşaya dahil olmaya istekli olduğunu belirtmemiş gibi. Ailemin Levinson'lara durumum hakkında ne söylediğini bilmiyorum ama "şüpheli terörist" yorumu ve beni şehir merkezindeki FBI binasından almak zorunda kalması arasında Joe'nun neyle karşı karşıya kalacağı hakkında bir fikri olmalı.

Reddedişimi anlıyor ve sessizliğe gömülüyor. Hastaneye kadar olan yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadık ve iyi de oldu.

Hayatımda Joe'ya yer yok ve aksini düşünmesi onun için güvenli değil.

P eter

JAPONYA'DÖNMEYECEĞİZ, SARA FBI'IN PENÇESİNDEYKEN

çok riskli. Bunun yerine, güvenli evimizin şehirden yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaki küçük bir köyde olduğu Prag'a uçuyoruz. Gece boyunca kar yağdı ve her yer, tüm çatıları ve çıplak ağaç dallarını kaplayan bozulmamış beyaz bir tabaka ile dikkat çekici bir şekilde pitoresk görünüyor.

"Neden sıcak bir yere gidemedik ki?" Anton arabadan inip bir kar yığınının içine girerken homurdanıyor. "Cidden, Hindistan'daki güvenli ev şu anda kulağa çok hoş geliyor."

Hayatım olan kadını bırakmamış olsaydım, yüzündeki iğrenmiş ifadeye gülerdim. Ama Anton'un saçmalıkları için havamda değilim, bu yüzden sadece ters bir şekilde "Çünkü Doğu Avrupa olmamız gereken yer." diyorum. Bunu söylememe gerek yok, neden burada olduğumuzu o da benim kadar iyi biliyor. Uçuş sırasında Novak'la görüşmeyi yeniden planladım ve gelecek haftaya erteledim.

Henderson hâlâ ortalıkta yok ve Sara ile vakit geçiremeyeceksem toplantıyı ertelemenin bir anlamı yok.

"Burayı sevdim," diyor Ilya karlı manzaraya bakarak. Burada Japonya'daki kadar mahremiyetimiz yok ama ev komşulardan yeterince uzak olduğu için en azından özel bir kış sığınağımız olduğu yanılsamasına kapılıyoruz. "Çok güzel."

"Bu konuda Anton'a katılıyorum. Soğuktan bıktım usandım," diyor Yan ve eve doğru ilerliyor. "En azından yakında ısınacağız; Esguerra'nın ormandaki yerleşkesinin güzel ve sıcak olduğunu duydum." Bunu söylerken bana bakıyor ama yemi yutmuyorum.

Bu noktada, kimsenin gerçekte ne planladığını bilmesine gerek yok. Böylesi herkes için daha güvenli.

Eşyalarımızı yerleştirip yeni evimize yerleşene kadar Sara'yı düşünmeme ve onun hayatımdaki yokluğunun yarattığı acı verici boşluğu hissetmeme izin vermiyorum. Sadece bir gün oldu ama şimdiden onun için acı çekiyorum, onu o kadar çok istiyorum ki içim parçalanıyor. Amerikalılar onu takip ediyor, bu yüzden günlük raporlar alacağım, ama bu yeterli değil. Onu burada, yanımda istiyorum. Ona sarılmak, gülümsemesini görmek ve kahkahalarını duymak istiyorum. Adımı haykıramayacak kadar boğuklaşana ve damarlarımdaki çığ yanık azalana kadar onu becermek.

Yakında, bölgeyi keşfetmek ve çevre alarmlarını kurmak için dışarı çıkarken kendime söz veriyorum. Yakında ptichka'mı tekrar alacağım.

Şimdilik eski hayatının tadını çıkarabilir.

S ara

"ANNE!" YATAĞININ ÜZERINE EĞİLDİM, GÖZYAŞLARIMIN ARASINDAN GÜLÜMSEDİM. GÖZLERİ

Ağrı kesicilerden dolayı bulanık, ama açıklar ve parmaklarımı yaralanmamış sağ elinin etrafında nazikçe katladığımda, çatlak dudakları hareket ediyor.

"S-Sara?"

"Benim, anne." Gözyaşlarım kontrolsüzce yüzümden aşağı akıyor ve onları silme zahmetine girmiyorum. Çok rahatladım, çok sevindim.

Bütün bir gecenin ardından annem uyandı.

"Al, iç." Pipetli bir bardağı dudaklarına götürüyorum ve gözlerini tekrar kapatmadan önce bir yudum almayı başarıyor.

Elini sıkıyorum ve arkamdan ayağa kalkmış olan babama dönüyorum. Karısına bakarken yanakları ıslanmıştı.

"Artık iyileşecek, değil mi?" Bana bakarken gözleri kızarmış ama umutlu; ben de sevincimi gizlemeden başımı sallıyorum.

"Hayati değerleri stabil ve son üç saattir de öyle. Enfeksiyon dışında, atlatacaktır."

Annemin parmakları elimde kırırdıyor ve geriye dönüp baktığımda gözlerinin tekrar açıldığını görüyorum.

"Sara, sen gerçekten...?" Gözlerini kırıştırıyor ve anestezinin kalıcı sisi içinde odaklanmaya çalışıyor. "Sevgilim, bu gerçekten sen misin, yoksa rüya mı görüyorum?"

"Gerçekten buradayım anne." Sesim çatlıyor. "Ben geldim."

"Geri döndü, Lorna." Babam bir kolunu belime doluyor, gülümsemesi hem titrek hem de muzaffer. "Küçük Sara'mız geri döndü."

"Ne..." Öksürmeye başlayınca hemen bir yudum su daha veriyorum. "Ne oldu?" Şaşkın bakışları benden bacaklarındaki ve sol kolundaki alçıları tutan makaralara ve sonra tekrar bana yöneliyor.

Ben yüzümdeki yaşları silip elimden sakın bir şekilde "Markete giderken sarhoş bir sürücü sana çarptı. Kaburgaların çatlamış, bacakların birkaç yerden kırılmış ve sol kolun ezilmiş. Ayrıca arka arkaya üç ameliyat geçirmenizi gerektirecek iç yaralanmalarınız da var." Olayı ballandıra ballandıra anlatabilirdim ama annem önemli tıbbi konular söz konusu olduğunda bebek gibi davranılmasından nefret eder. Her zaman sorunun tüm boyutlarını mümkün olduğunca ayrıntılı olarak bilmek ister. Birkaç yıl önce babam kalp krizi geçirdiğinde doktorların peşini nasıl bırakmadığını asla unutmayacağım.

Babam hastaneden çıktığında, durumu ve tedavi seçenekleri hakkında çoğu kardiyologdan daha fazla şey biliyordu.

Kuru dudakları tekrar kıpırdadı. "Hayır, demek istediğim..." Kelimeleri oluşturmakta zorlanıyor. "Buradasın. Nasıl...?"

"Beni eve Peter getirdi anne," diyorum usulca, elini tekrar sıkarak. "Kazayı duyar duymaz beni eve getirdi."

Bu oynadığım tehlikeli bir oyun - FBI'a inkar ederken ailem için Peter'ın sevgilisi olduğum yalanını (ki bu artık gerçek) sürdürmek. Ama bununla başa çıkmanın başka bir yolunu göremiyorum. Peter benim için geri dönecek ve beni tekrar götürdüğünde ailemin onun bir canavar olduğunu düşünmesine izin veremem. Ne kadar riskli olsa da, birbirimize aşık olduğumuza inanmaları gerek. Aynı zamanda FBI'ın da Peter'ın kurbanı olduğuma inanması gerek. Bu ip cambazlığını nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yok ama elimden geleni yapacağım.

Babamın bana inandığından değil. Annemin uyanmasını beklerken, beni FBI'ının yanında solda sıfır kalacak bir sorguya çekti. Amacı onlara aylardır anlattığım peri masalında delikler açmaktı ve tüm çabalarımın rağmen tamamen başarısız olmadı.

Hayır, tanışıp çıkmaya başladığımızda Peter'ın aranan bir adam olduğunu bilmiyordum, dedim babama, yeni erkek arkadaşımın ABD'de ve yurtdışında çeşitli firmalar için çalışan bir müteahhit olduğuna inandığım konusunda daha önce söylediklerimi tekrarlayarak.

Hayır, onunla birlikte ülkeden ayrıldığımda başının kanunla belada olduğunu bilmiyordum, yine de bazı şüphelerim olmaya başlamıştı. Hayır, söyledikleri kadar tehlikeli biri değil; hepsi büyük bir yanlış anlaşılma. Aslında bağımsız bir müteahhit olarak çalışıyor ve güvenlik danışmanlığı yapıyor; sadece bazı müşterileri yasalara tam olarak uymuyor ve FBI ile başını belaya sokan da bu. Evet, ilk olarak Chicago'da bir gece kulübünde tanıştık ve birkaç hafta gizlice çıktık. Evet, FBI'ın dediği gibi evimi paravan bir şirket üzerinden satın aldı. Neden? Çünkü o kadar düşüncesizce sattığım için pişman olacağımı düşündü.

Bazı sorulara cevap vermek daha zordu. FBI'ın Peter'ın işlediği iddia edilen suçlar hakkında aileme ne söylediğini biliyorum: Davanın gizli statüsünü öne sürerek neredeyse hiçbir şey söylemediler. Ancak ailem aptal değil ve kendi başlarına biraz araştırma yaptılar. "Şüpheli terörist" ve "öldürülen insanlar" kısımları babamın ajanlar arasında kulak misafiri olduğu bir konuşmadan geldi, ama aynı zamanda bir şekilde kaçırılmamı I-294'te bir polis helikopterinin havaya uçtuğu, büyük bir yığılmaya ve Chicago'da çeteye ilgili şiddet konusunda yeni bir tepkiye neden olan yüksek hızlı bir kovalamacayla ilişkilendirdi.

"Senin kaybolduğun gece oldu ve haftalarca tüm haberlerde yer aldı," dedi babam. "FBI bunu bize itiraf etmedi ama ben o olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorundaydı. Yoksa neden seni almak için koca bir SWAT birimini göndersinler ki? Adam tehlikeli ve Federaller de bunu biliyor. Uyuşturucuya, terörizme ya da başka bir şeye bulaşıp bulaşmadığını bilmiyorum ama o kötü bir haber."

Babamı Peter'ın işlediği iddia edilen suçların beyaz yaka suçları olduğuna ve eyaletler arası olay hakkında hiçbir şey bilmediğime (ki bilmiyorum, çünkü kaçırılmam sırasında uyuşturulmuştum) ne kadar ikna etmeye çalışsam da bana inanmayı reddetti.

"Bana Marsha ve Levinson'lardan bahset," dedim sonunda, konuyu değiştirmek için çaresizce. "Seninle birlikte oraya nasıl geldiler?"

Neyse ki bu işe yaradı ve sonraki birkaç saat boyunca ailemin benim yokluğumdaki yaşamından ve Levinson'ların bu krizde aileme çeşitli şekillerde yardım ederek nasıl öne çıktıklarından bahsettik. Ve Marsha da -anlaşılan o ki, her hafta ailemi aramaya, onları kontrol etmeye ve benim hakkımda bilgi almaya başlamıştı.

"Lorna'nın acil servise getirildiğini duyar duymaz ortaya çıktı, en iyi doktorları çağırdı ve bürokrasiyi aşmamıza yardım etti," dedi babam, gözleri yaşlarla parlayarak. "Eğer o , annen-" diye sözünü kesti, titreyen bir sesle

Nefes aldım ve ona sarıldım, suçluluk ve utancın, Peter'a karşı yeniden alevlenen öfkeyle karışık kendinden iğrenmenin tanıdık yanmasını hissettim.

Evet, işkencecim beni geri getirdi ama önce beni çaldı. Aylarca beni ailemden uzak tuttu. Bunu unutamam. Ailemin yanında olmalıydım, Marsha ve arkadaşlarının değil. Annemin en iyi bakımı aldığından emin olmalıydım. Bunun yerine Japonya'da kocamın katiline aşık oldum... Aileme defalarca yalan söylerken onun kalbime ve zihnime yerleşmesine izin verdim.

Peter'dan her şey için nefret etmek istiyorum ama bunun yerine kendimden nefret ediyorum. Onu şimdiden özlediğimden, evde olmanın çaresiz özlemimi bir nebze olsun azaltmadığından nefret ediyorum. Onu o kadar yoğun bir şekilde arzuluyorum ki bu fiziksel bir ağrı gibi; onun dokunuşunu ne kadar çok istediğimi düşündüğümde cildim gerçekten acıyor.

Gözlerini tekrar kapatan annemi öpmek için eğilirken kendime *yakında* diyorum. Peter'ı tanıyorum, benden uzun süre uzak kalmayacak. Beni onlardan koparacak adamın özlemini çekmek yerine ailemle geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarmalıyım.

Berbat bir kızım ama henüz bunu bilmelerine gerek yok.

Yakında öğrenecekler.

S ara

ÖĞLENE DOĞRU, SONUNDA BABAMI EVE GIDIP BIRAZ DINLENMEYE IKNA ETTİM.

Annemle birlikte hastanede kalıyorum, ona eşlik etmek ve hemşirelerin odasına getirdiği bir karyolada uyuklamak arasında gidip geliyorum. Ne zaman bir kahve içmek ya da bir şeyler atıştırmak için dışarı çıksam, şüpheli görünümlü birkaç adam beni takip ediyor. Büyük olasılıkla FBI ajanları, ama sivil polis de olabilirler, yetki alanlarının nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yok. Belli ki paçayı kurtarmış değilim ama şimdilik hayatıma devam etmeme izin veriyorlar ve bunun için minnettarım.

Burada kısa zamanı hapiste geçirmek istemiyorum.

Marsha vardiyasından çıktıktan sonra annemin odasına uğruyor ve annemin derin bir uyku çektiğini doğruladıktan sonra Marsha'nın beni Patty'lere gitmeye ikna etmesine izin veriyorum.

Köşedeki masaya oturduğumuzda "Ee," diyor. "Dönmüşsün."

"Döndüm," diye onayladıktan sonra garsonun gelmesi için el sallıyorum. Neredeyse hiç uyumadan çalışıyorum ve canım gerçekten yağlı ve sağlıksız bir şeyler çekiyor. Genel olarak dağılıyormuşum gibi hissediyorum, tüm vücudum yorgunluktan ağrıyor ve geceyi hastane karyolasında kıvrılmış geçirdiğim için belim beni öldürüyor.

Garson geldiğinde "Burger ve patates kızartması, ekstra peynir ve turşu ile" diyorum. "Ve hızlı olsun lütfen. Açlıktan ölüyorum."

Marsha kaşlarını kaldırıyor ama yaklaşan yağ festivalimle ilgili yorum yapmıyor. Onun yerine Yunan salatası ve ikimize de birer tane olmak üzere iki bira sipariş etti.

"Böylece savurgan kızın dönüşünü kutlayabiliriz," diyor ve suçluluk duygusu göğsümü tekrar doldururken sırtışına uymaya çalışıyorum.

Garson gittiğinde "Ben yokken aileme göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim," diyorum. "Babam bana anneme ne kadar yardımcı olduğunuzu söyledi ve size minnettarım. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa..."

Mükemmel manikürlü eliyle teşekkürlerimi elinin tersiyle itiyor. "Oh, lütfen. Benim için bir zevkti. Ailenizi seviyorum ve annenizin başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Umarım yakında iyileşir."

"Ben de." Bir gülümseme daha deniyorum. "Söyle bakalım... Nasılsın? Peki ya Andy ve Tonya? Andy hala birlikte mi?"

"Hayır, bilmiyorsun." Marsha kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor ve öne doğru eğilerek bakışlarıyla beni süzüyor. "Bana hangi cehennemde olduğunu, birlikte kaçtığın adamın kim olduğunu ve sen yeryüzünden kaybolana kadar neden onun hakkında tek bir kelime bile duymadığımı söyleyene kadar bunların hiçbirini konuşmayacağız."

"Ortadan kaybolmadım. Ailemi sürekli aradım ve-"

Başka bir el sallamasıyla sözümü kesti. "Anlambilim. Sen *gitmiştin*. Önceden kimseye tek kelime etmedin, muayenehanene haber vermedin, tüm hastalarını ortada - ertesi gün sezaryen olması gereken o kız da dahil. Ve FBI haftalarca senin hakkında peşimizi bırakmadı. Eğer bu bir ortadan kaybolma değilse, ben-"

"Tamam, tamam, peki. Sen kazandın." Masaya yaklaşan garsondan biramı alıyorum ama dudaklarımı ıslatmanın ötesinde içmiyorum. Sadece jet-lag ve uykusuz değilim, aynı zamanda hamile olma ihtimalim de var.

Bardağı yere bırakıp kahverengi sıvıya bakıyorum, odaklanabilmek için olası bir hamilelikle ilgili tüm düşünceleri uzaklaştırıyorum. Marsha'ya hikâyenin hangi versiyonunu anlatacağımı bilemiyorum: FBI için olan, Peter'ın kurbanı olduğum versiyonu mu, yoksa aileme anlattığım, karanlık işlere bulaşmış ama çoğunlukla yetkililer tarafından haksız yere zulüm gören bir adama aşık olduğum versiyonu mu?

"Oyalıyorsun," diyor Marsha ve ben biradan başımı kaldırarak iç çekiyorum.

"Haklısın, ortadan kayboldum," diye yavaşça başladım, hâlâ Marsha için en iyi hikâyenin ne karar vermeye çalışıyordum. "Ailemle konuştun,

değil mi? Size ne olduğunu anlatmış olmalılar."

"Bildikleri kadarıyla, ki o da çok fazla değildi." Marsha birasını eline aldı. "FBI'nın bomba arama köpekleri gibi etrafımızı koklamasının da bir anlamı yoktu."

"Uh-huh." İçgüdüsel olarak etrafıma bakıyorum ve hastanede beni takip eden adamlardan ikisini barın karşı tarafındaki bir masada görüyorum. Üç masa ötede iki takipçim daha var ve bardaki adamı da daha önce gördüğüme eminim.

Bu her şeyi çözer. "Bomba tespit köpekleri" tam güçle dışarıda ve Marsha'nın konuşmamızdan kısa bir süre sonra sorgulanacağından hiç şüphem yok.

Aslında, şu anda onlarla çalışmadığının garantisi yok.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez kendimi korkunç bir arkadaş gibi hissediyorum ama bu şüpheyi ortadan kaldırmıyor. Bu çok mantıklı. Birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz - Marsha'yla hastanede ihtisasıma başladığımda tanıştık - ama her zaman her şeyden çok iş arkadaşı olduk. Bir kere Marsha her zaman bekâr ve av peşindeydi, ben ise evliydim ve haftada seksen saat çalışıyordum. Sevdiği kız kıza gece gezmelerinde ona asla eşlik edemedim ve aile yemekleri gibi sakın aktiviteleri sıkıcı buldu, bu yüzden arkadaşlığımız hastane etrafında dönme eğilimindeydi ve sohbetlerimiz nadiren yüzeysel olmaktan öteye gidemedi. George'un kazasından sonra nazik ve destekleyiciydi, bir kahve molasında sempatik bir kulak vermeye her zaman hazırды, ancak hayatımın daha karmaşık yönlerine dahil olmak için asla yolundan çıkmadı.

Marsha iyi bir arkadaş, eğlenceli bir arkadaş, ama her hafta ailemi arayacak türden bir arkadaş değil - en azından dürtmeden değil.

FBI'dan kolayca gelebilecek bir dürtme.

Elbette, doğru düşünemeyecek kadar yorgun olmam da mümkün - ya da Peter'la birlikte olmak beni fazlasıyla paranoyaklaştırdı. Yine de, şüphelerimin doğru olma ihtimaline karşı -ya da Marsha'nın benim için FBI'a yalan söylemesini bekleyemeyeceğime göre çok daha makul bir varsayımla-hikâyenin kurban versiyonuyla devam etmeye karar veriyorum.

Maalesef bu, en başa dönüp George hakkında açıklama yapmam gerektiği anlamına geliyor. FBI'ın herhangi bir gizli bilgiyi ifşa etmemi istemeyeceğinden emin olduğum için burada da yaratıcı olmam gerekiyor.

Doğru tutmam gereken tüm yarı doğruları ve yalanları düşünmek bile başımı ağrıttıyor.

Hikâyenin başlangıcını anlatmayı bitirdiğimde Marsha'nın gözleri yediğim hamburgerden daha genişti. "George bu Rus suikastçının ölüm listesinde miydi? Neden? Ne yaptı?"

"Tüm detayları hiç öğrenemedim ama George'un yürüttüğü bir mafya hikâyesiyle ilgili bir şeydi." FBI'ın bana söylediği ilk yalanı Peter'in eylemlerine gerekçe olarak kullanmaya karar verdim. "Her halükarda evime girdi, George'un yerini öğrenmek için bana su verip ilaç verdi ve sonra da onu öldürdü."

Ben ağzıma iki patates tıktırırken Marsha'nın bunu sindirmesine izin veriyorum. Gerçekten açlıktan ölüyorum. Daha fazla soru sormak üzere olduğunu görünce, "Evet, gerçekten böyle tanıştık. Bunu aileme neden söyleyemediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Başını sallıyor, yüzü fondöteninin altında hastalıklı bir şekilde solgun ve salatası önünde unutulmuş.

"Doğru," diye devam ediyorum. "Bunu atlatmam biraz zaman aldı ve sonra sen beni Andy ve Tonya ile bir gece dışarı çıkmaya davet ettin. Şehir merkezindeki o kulübe gitmiştik, hatırladın mı? Hani şu sonradan beni soran sevimli barmenin olduğu?"

Marsha yine başını sallıyor, hâlâ sessizdir.

"İşte o zaman bana tekrar yaklaştı," diyorum ona. "Tam orada, o kulüpte. Bu yüzden Andy kaçtığımda garip davrandığımı düşündü: Kocamın katili bana yaklaşmış ve ertesi gün Starbucks'ta onunla buluşmamı istemişti. Ve işler o andan itibaren yokuş aşağı gitti. Evimin her yerine kameralar yerleştirmişti, gittiğim her yerde beni takip etti ve bir otele kaçmaya çalıştığımda odama geldi ... Neyse, bunu boş verin." Marsha'nın kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim - yüzündeki dehşete bakılırsa, gerçekte olanlardan çok daha kötüydü.

Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum - içgüdüsel olarak ailemi koruduğum gibi arkadaşımı da hayatımdaki tehlikeli karmaşadan korumak istiyorum - ama FBI'a söylediğim bu ve buna sadık kalmalıyım. Ayrıca, hepsi doğru ya da en azından gerçek. Sakladığım tek kısım, tüm bu olanlarla ilgili kendi kafa karışıklığım - sadece nefret etmem ve hor görmem gereken adama olan isteksiz çekimim.

Çok daha fazlasına dönüşen bir cazibe.

"Tanrım, Sara..." Marsha yediği salatayı kusmak üzereymiş gibi görünüyor. "Çok ama çok üzgünüm tatlım. Hiç bilmiyordum. Ve bu... bu *canavar*- sonra seni kaçırdı mı?"

"Birkaç hafta sonra, FBI onun bölgede olduğunu keşfettiğinde, evet. Ondan önce, hayatıma devam etmeme izin verdi ve o sadece... içindeydi." Biramı içemediğim için garsona su getirmesini işaret ediyorum. Susadım ve garip bir şekilde başım dönüyor, sanki çoktan alkol almışım gibi.

Genel olarak kendimi berbat hissediyorum, belimdeki ağrı dayanılmaz bir şekilde artıyor ve yağlı yemeklerden dolayı midem kazınıyor. Ayrıca rahatsız edici derecede ateşim var ve ağlayacak gibi hissediyorum - tüm stres beni yakalıyor olmalı.

"Anlamıyorum," diyor Marsha, ben kafamı toparlamak için derin bir nefes alırken. "Bunu neden yaptı? Neden sen? Kadın kaçırmak onun yaptığı bir şey mi? Haremde bir sürü kurbanı mı vardı, seni nereye götürdü?"

"Japonya ve hayır. Bildiğim bunu yaptığı tek kişi benim. Nedenine gelince, bazı erkekler neden her şeyi yapar?" Sallantılı bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Sanırım bana kafayı taktı. Her halükarda, sonunda sıkıldı ve işte buradayım."

Marsha alnımdaki yara izine bakıyor. "Bunu sana o mu yaptı?" Kendi alnına dokunuyor, sesi gergin. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, o yara izi kaçmaya çalışıp kaza yaptığım bir araba kazasından kalma," diyorum. "Genel olarak bana pek zarar vermedi. George'un kaçırılması ve öldürülmesi bir yana, bana oldukça iyi davrandı."

"Doğru. Bu... bu iyi, sanırım." Birasına uzanırken Marsha'nın sesi titriyor. Onun da elinin titrediğini fark ediyorum ve içimi taze bir suçluluk duygusu kaplıyor. Keşke ona her şeyi anlatabilseydim, Peter'ın ne kadar karmaşık biri olduğunu, aynı anda hem zalim hem de nazik olabileceğini anlamasını sağlayabilseydim. Onunla birlikte olmanın hem harika hem de korkutucu olduğunu, freni olmayan bir hız trenine binmek gibi olduğunu.

Keşke ona tüm pis gerçeği söyleyebilseydim, ama yapamam, bu yüzden yüzüme plastik bir gülümseme yapıştırıyorum ve tuvaleti kullanmak için izin istiyorum. Karnıma kramp girecek kadar şiddetli çalkalanıyor ve açık kapıdan bara giren soğuk hava akımına rağmen terliyorum.

Küçük, pis banyoya girdiğimde kramp hissi yoğunlaşıyor ve ani bir şüpheyle nefesimin ciğerlerimde durmasına neden oluyor.

Olabilir mi? Sonunda geldi mi?

Elbette, kontrol ettiğimde iç çamaşımda bir kan lekesi buldum. Reglim - şimdi bir haftayı geçti- nihayet başladı. Kendimi bu kadar kötü hissetmemin nedeni de bu: daha ilk gün ve bel ağrısından sıcak basmalarına, huysuzluktan kramplara kadar tüm belirtiler var.

Artık resmileşti.

Hamile değilim.

Peter ve benim bebeğimiz olmayacak.

Bu bir rahatlama olmalıydı, ancak o kırmızımsı kahverengi lekeye baktıkça, görüşümde büyüyor ve dünyamı aynı kanlı tona boyuyor. Titreyerek yumruğumu ağzıma bastırıyorum ama boğazımda yükselen hıçkırığı ve onu takip edeni zapt edemiyorum. Ne kadar çılgınca olsa da, bir şey kaybetmişim gibi hissediyorum, sanki sapkın bir parçam sadece bir çocuk olasılığıyla uzlaşmakla kalmamış, aynı zamanda bunu dört gözle bekliyormuş gibi.

Bu bebek -istemediğimden o kadar emindim ki- korkularımın dışında hiç var olmadı, yine de onun kaybını düşük yapmışım gibi hissediyorum.

"İyi misin?" Marsha yirmi dakika kadar sonra banyodan çıktığında soruyor, ben de başımı sallıyorum, artık ılık olan biramı yudumlarken şişmiş gözlerimi ve lekeli yüzümü gizleme zahmetine girmiyorum. Ne düşündüğünü biliyorum: Kaçırılma hikayemi anlatmanın bana duygusal bir zarar verdiğini, yaşadıklarımın travmasını hatırlattığını. Böyle düşünmesine izin veriyorum, çünkü bu gerçeklerden daha iyi.

Peter'ın yaptıklarına rağmen - hem bana hem de başkalarına karşı işlediği korkunç suçlara rağmen - onun bana olduğu kadar benim de ona takıntılı olduğumu bilmesinden daha iyi.

Her ne kadar yanlış olsa da, artık zihnim, bedenim ve kalbimle ona aitim.

P eter

NOVAK'LA GÖRÜŞMEDEN ÖNCEKİ HAFTA, NOVAK'IN

Hayatımın en uzun saatleri. Erzaklarımızı yeniliyor, daha fazla silah tedarik ediyor ve günlük eğitimimizi artırarak kendimizi tamamen tükenme noktasına kadar zorluyoruz, ancak bu saatlerin daha hızlı geçmesini sağlamaya yetmiyor. Her gün bir ay gibi geliyor, her gece Sara yanımda olmadan uyumak için bitmek bilmeyen bir mücadele. Ona göz kulak olmaları için tuttuğum adamlardan gelen günlük raporlar olmasaydı, ailesinin ona olan ihtiyacı ve benim planım bir yana, çoktan ABD'ye giden uçağa binmiş olurum.

Raporlar o kadar da kapsamlı değil. FBI Sara'nın peşinde, gittiği her yerde onu takip ediyor ve adamlarım dikkat çekmemek için geride durmak zorunda. Onlar için bariz tehlikenin yanı sıra, FBI'ın hala onunla ilgilendiğimi bilmesi Sara için iyi olmaz. Bilgisayar korsanlarımızın Ryson'ın dosyalarına girmesi sayesinde Sara'nın onlara ne anlattığını biliyorum ve hikâyesinin herhangi bir yönünü baltalamak istemiyorum. Ajanlar ondan sıkıldığıma ve gitmesine izin verdiğime inanmak zorundalar; aksi takdirde onu saklayacaklar ve muhtemelen yardım ve yataklıkla suçlayacaklar. İkincisini henüz yapmamış olmalarının tek nedeni Sara'nın ailesinin bağlantıları. Ölen kocasının medya bağlantıları ve ailesinin Washington'la bağlantılı avukat arkadaşları sayesinde bu dava

Henderson da dahil olmak üzere pek çok yüksek mevkideki kişinin kaçınmak istediği bir şey olan ulusal manşetler.

Şimdilik Sara güvende ama yalan söylerken yakalanırsa güvende olmayacak.

Her halükarda, o yokken, FBI evine yerleştirdiğim tüm kameraları ve dinleme cihazlarını buldu ve annesinin kazasından sonra tesadüfen ortaya çıktıktan sonra, ailesinin evini de kapsamlı bir şekilde taramak akıllarına geldi. Yani şu anda elimde olan tek , bilgisayar korsanlarımızın bana gönderdiği FBI notları ve onu takip etmeleri için tuttuğum adamların hareketleri hakkındaki genel raporlar. Bu yeterli değil ve ne yaptığını, nasıl hissettiğini, ne düşündüğünü bilme ihtiyacı içimi kemiriyor.

Daha önce ona takıntılıydım, şimdi bunca aydır yanımda olduğu için daha çok fiziksel bir bağımlılık gibi.

Anton, ona bir antrenman seansı için fazla vahşice yumruk attıktan sonra dudağındaki kanı silerken, "Git ve onu getir artık," diye mırıldandı. "Ya da en azından bir sakinleştirici hap al. Cidden dostum, birkaç gün kafayı bulmadan duramıyor musun?"

Bunun için doğrudan solar pleksusuna bir darbe indirdim ve yere eğilip karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa kaldığında, onu oracıkta öldürmekten kaçınmak için bir ağırlık paketi kapıp koşmaya başladım. Arkadaşımın haklı olduğunu biliyorum - öfkem kaynama noktasındaydı ve hıncımı adamlardan çıkarıyordum - ama bu öfke ve hayal kırıklığımı azaltmıyor. Sara'nın kazasından bu yana tam bir gece bile uyuyamadım. Ailemin ölümüyle ilgili kabuslar -Sara sayesinde tamamen yok olan kabuslar- geri döndü, ancak şimdi onlara Sara'yı kaybettiğim daha da korkunç bir rüya eşlik ediyor.

Bu benim gece gerçekliğim ve her uyandığımda soğuk terler içinde, onunla ilgili en son rapora uzanıyorum, bunun sadece bir rüya olduğuna, ptichka'mın bensiz hayatta ve iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmak için tekrar tekrar okuyorum.

Yapmak üzere olduğum şey göz önüne alındığında, evde benim yanımda olacağından çok daha güvende.

Bu son düşünce devam etmemi, Anton'un dediğini yapma ve onu Federallerin burnunun dibinden tekrar çalma dürtüsüne direnmemi sağlıyor. Bunu yapabilirim - ajanları benimle ve ekibimle boy ölçüşemez - ama Sara'nın annesi hâlâ iyi olmaktan çok uzak ve Sara onu elinden alırsam benden nefret eder.

bu kadar erken. Ayrıca, aklımda tamamen farklı bir hedef var ve ona ulaşmak için, ne kadar zor olursa olsun bu yolda kalmalıyım.

sonunda her şeye değeceğini inanmak zorundayım.

S ara

PETER OLMADAN BİR HAFTA.

Uyanmayı beklediğim bir rüya gibi gerçek dışı hissettiriyor. Ya da belki de günlerime bu tuhaf, rüya gibi niteliği veren şey doğru düzgün uyumamamdır. Bazı , sanki bir zaman makinesine girmişim gibi.

-Bir hastanedeyim ve sevdiğim birinin geçirdiği trafik kazasından sonra iyileşmesini bekliyorum. Ancak bu sefer hasta olan George'du ve komadan hiç çıkamadı.

Annemin prognozu çok daha iyi. Doktorlar onu iyileştirmek için iyi bir iş çıkardılar ve yaraları enfeksiyon kapmadı. Hala alçılarla hareketsiz durumda ve sol kolunu asla tam olarak kullanamayabilir - orada çok fazla sinir ve tendon hasar gördü - ancak kırık bacakları iyileştiğinde, yeterli fizik tedavi ile tekrar yürüyebilecek.

Babam hem annemin prognozu hem de benim evde olmamdan dolayı çok mutlu. Odasına her girdiğinde ve beni başucunda otururken bulduğunda, sanki ağlayacakmış gibi ağzı titriyor ama bunun yerine neşeli bir gülümseme yayılıyor.

Hastane kafeteryasında yemek yemek için oturduğumuzda, "Sürekli kaybolacağını düşünüyorum," diye itiraf ediyor. "Bir saniyeliğine arkamı dönersem *yok* olacaktıydın gibi geliyor." Sihirbaz gibi bir hareketle ellerini açıyor. "Bir an oradasın, bir an sonra yoksun."

"Oh, baba..." Yüzümü buruşturup yere bakıyorum ve plastik bir çatalla makarnamı dürtüyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, çünkü Peter annemi yeterince iyi bulur bulmaz, yakın gelecekte tam da böyle bir şey olacak. Çaba sarf ederek başımı kaldırıp babama gülümsemeyi başarıyorum. "Lütfen, endişelenme. Her şey yolunda, tamam mı? Ben buradayım ve her şey yolunda."

Kaçamak konuştuğumun farkındayım -babam bütün hafta boyunca beni bununla suçladı- ama farklı insanlara söylediğim yalanlar, yarı doğrular ve gerçeklerle uğraşırken inandırıcı olmak çok zor. Ailem ve arkadaşları için hikaye, Peter'ın benim sevgilim olduğu ve FBI ile devam eden "yanlış anlaşılmasına" rağmen beni eve getirdiği çünkü beni sevdiği ve annemin yanında olmamı istediği yönünde. Buradaki ima, bir gün Peter'ın yasal sorunlarının sona ereceği ve o noktada birlikte mutlu olma şansına sahip olacağımızdır.

Buna karşılık, FBI ve diğer herkes için çizdiğim resim, beni bir hevesle kaçıran ve sonunda gitmeme izin verecek kadar sıkılan bir canavarın resmi. İkili hikayeyi yürütebilmemin tek nedeni Federallerin ailemin ya da herhangi birinin George'un tüm bu olaylardaki rolünü bilmesini istememesi. Ve bu Peter'ı intikam yoluna sokan olaylar için de geçerli. O gün barda Marsha'yla konuştuktan sonra, Ryson beni tekrar şehir merkezindeki ofislerine getirdi ve Marsha'nın FBI'la ilişkisi hakkındaki şüphelerimi doğrulayarak çenemi kapalı tutmamı pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde emretti.

Barda ajanların konuşmamızı duyamayacağı kadar gürültü vardı, bu yüzden ona tam olarak ne söylediğimi bilmesinin tek yolu, bunu hemen ona bildirmiş olmasıydı - ya da belki de bir dinleme cihazı takmış olmasıydı.

Doğal olarak pişmanmış gibi davrandım ve daha tedbirli olacağıma söz verdim. Karşılığında da Federallerin ailemin yanında çenelerini kapalı tutacaklarına dair bir söz aldım ve onlar için yarattığım daha az endişe verici paradigmayı ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmadım.

Ryson'a, "Bildiğiniz gibi babamın kalbi zayıf ve bunca ay boyunca onlara yalan söylemek zorunda kaldığımı bilmenin stresine ihtiyacı ," dedim ve ajan da bunu memnuniyetle kabul etti.

Sanırım Marsha'dan da sessizlik yemini aldı, çünkü Andy'ye koridorda rastladığımda, daha önce duymuş olması gerekenlerden başka bir şey bilmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, bana utanmaz bir merak ve şaşkınlıkla bakarak. "Bir gün ortadan kayboldun ve FBI her yerde seni arıyordu.

herkesi sorguluyordu. İnsanlar senin bir suçluyla birlikte olduğunu mu söylüyordu?"

"Uzun hikâye," dedim ona rahatsız edici bir gülümsemeyle. "Belki bugünlerde bir araya gelir ve hasret gideririz. Şimdilik annem bekliyor..."

"Ah, tabii ki." Belirgin hayal kırıklığını dizginlemeye çalıştı. "Marsha bana annene olanları anlattı. Çok üzüldüm. Umarım yakında iyileşir."

"Olacak, teşekkürler. Sonra görüşürüz." Ona el salladım ve bir zamanlar ikinci evim olan bu hastanede kendimi ne kadar yabancı hissettiğimi düşünmemeye çalışarak koridorda ilerlemeye devam ettim.

Peter olmadan kendimi ne kadar kayıp ve yalnız hissediyorum.

Yakında, kendime söylüyorum. Yakında benim için gelecek. Tek yapmam gereken beklemek.

Ve bu düşüncenin getirdiği suçluluk duygusunu bir kenara iterek parlak bir gülümseme takındım ve annemin odasına girdim.

P eter

DANILO NOVAK İLE BELGRAD'DA MODERN VE ŞİK BİR KAFEDE BULUŞUYORUZ. Sırp silah tüccarının adamları tarafından tamamen ele geçirilmiş bir yer gibi görünüyor. Parlak beyaz tezgâhın arkasındaki iki genç baristanın dışında kafedeki herkes tepeden tırnağa silahlı ve bildiğim kadarıyla genç ve güzel baristalar da öyle.

Anton destek sağlıyor -işlerin boka sarması ihtimaline karşı bir önlem- ama ikizler benimle.

İçeri girerken durup durumu değerlendiriyoruz.

Novak kafenin ortasındaki küçük yuvarlak bir masada oturuyor. Bizi rahatsız etmek için tasarlanmış bir yer - her taraftan kuşatılmış olacağız - ama oraya doğru ilerlerken silah tüccarına soğuk bir gülümseme veriyorum.

"Güzel yer," diyorum Rusça olarak, ana dilimi İngilizceden daha iyi bildiğini varsayarak. "Sahibi siz misiniz?"

Novak'ın ince dudakları kıvrılır. "Beğendim. Beğendiğinize sevindim." Rusçası aksanlı ama tahmin ettiğim kadar akıcı. Elbette onunla Sırpça konuşabilirdim - çoğu Doğu Avrupa dilinin yanı sıra Arapça ve birkaç başka dil daha biliyorum - ama ana dilini anladığımı belli etmemeyi tercih ederim.

Novak gibi adamlarla uğraşırken, her küçük avantaj önemlidir.

Arkasına yaslanıp tuhaf bir ilgisizlikle beni inceliyor. Kırklı yaşlarının ortalarında, uzun boylu, zayıf bir adam olan Novak, saç çizgisi azalmış ve kalın gözlüklü, bir muhasebeci ile matematik profesörünün karışımı gibi görünüyor. Sadece gözleri onun ne olduğunu ele veriyor - ifadesiz ve solgun, bir kertenkeleye aitmiş gibi görünüyorlar... ya da taş gibi soğuk bir katile.

Bilgisayar korsanlarımızın bu adam hakkında öğrenebildikleri şaşırtıcı derecede az şey var. On yıl önce birdenbire ortaya çıktı ve o zamandan beri Doğu Avrupa'da yasadışı bir silah imparatorluğu kurdu, rakiplerini daha önce sadece bir kez gördüğüm bir hız ve acımasızlıkla ortadan kaldırdı - Novak'ın öldürmemizi istediği adam Julian Esguerra ile birlikte.

Suç girişimi Novak'inkini aşan tek silah tüccarı kaldı.

"Ee," diyor Novak, onun mesafeli bakışına kendi bakışımla karşılık verdiğimde. "Sen Sokolov'sun."

Soğukkanlılıkla başımı sallıyorum, yüz ifademin değişmesine izin vermiyorum ve ikizlerin de aynı şekilde sakın görüldüğünü biliyorum. Bu oyunlarla bizi rahatsız edemeyecek ve bunu öğrense iyi olur.

"Otur." Masasında kalan iki boş sandalyeyi işaret ediyor.

Ben hareket etmiyorum, Yan ve Ilya da etmiyor. Bu yine küçük bir test, takımda kimin en az önemli, en az değerli olduğunu görmenin bir yolu. Üç kişi, iki sandalye. Matematik işe yaramıyor ve o da bunu biliyor. Birinin ayakta kalması, tek adam olması gerekecek ve ben buna izin vermeyeceğim.

nifak tohumları ekemeyecek. Ona izin vermeyeceğim.

Kırışmayan gözleri birkaç uzun an boyunca beni inceliyor; sonra diğer masadaki haydutlardan birine işaret ediyor. "Victor. Misafirlerimiz için bir sandalye daha lütfen."

Victor sandalyeyi getirene kadar bekliyorum ve sonra oturuyorum. İkizler de beni takip ediyor. Ilya'nın yüzü taş kesilmiş ama Yan eğlenmiş görünüyor. Bu küçük baskınlık oyunlarının önemini anlıyor, doğru tonu erkenden belirlemenin gerekliliğini biliyor.

Genç baristalar içecek siparişlerimizi almak için yanımıza geliyorlar ama ben bir şey almayı reddediyorum. Ilya ve Yan da aynısını yaptı.

"Susamadık," diyorum sakince ve Novak'ın ağzı tekrar kıvrılıyor.

"Seni zehirlemek için bir nedenim yok," diyor ve ben omuz silkere onun güvencesini saçmalıkmiş gibi reddediyorum. Zihin değiştiren ilaçlardan, semptomları haftalar ya da aylar boyunca ortaya çıkmayacak kadar yavaş etki eden zehirlere kadar kullanılabilecek pek çok madde vardır. Kolayca ölümcül bir şey sokabilir

ve ben onun işini yapana kadar bunu fark etmeden buradan çıkıp gideceğim.

Onun için yararlılığım bitene kadar.

Novak fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayınca, "Ee," diyor. "Esguerra."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum. Sonunda toplantının asıl konusuna geliyoruz.

Baristalardan biri içkisini getirirken Novak, "Onun için çalışıyordun," diye devam ediyor - kokusuna ve rengine bakılırsa yüksek kaliteli bir viski.

"Yaptım," diye onayladım. Bunu bilmesini beklerdim ve biliyor da. Belli ki hakkında gerekli araştırmayı yapmış. "Bu bir sorun mu?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?" Solgun gözleri beni delip geçti.

"Pek iyi şartlarda ayrıldık. Aslında, bir daha yoluna çıkarsam beni öldüreceğine yemin etti. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi?" Novak'a soğuk bir gülümseme veriyorum. "En bana bu yüzden ulaşmadın mı? Bir zamanlar Esguerra'nın yakın çevresinde bulunmuş olmak gibi eşsiz bir konumda olduğum için mi?"

Novak'ın bakışları kırışmadan kalır. "Evet. Bu benim bir hata mı? Ekibiniz istediğim şeyi yapabilecek kapasitede mi?"

"Duruma göre değişir." Kollarımı açıyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bahsettiğiniz varlıklar neler? Bu işi yapmamıza yardımcı olacak olanlar?"

"Sen ve Esguerra'nın yerleşkesine olan aşinalığın dışında mı?" Novak'ın gözleri parlarken, şu ana kadar metanetle sessiz kalan ikizlere bakıyor. "Sanırım adamlarınıza güvenilebilir?"

Ona bakıyorum, bunu bir cevapla onurlandırmaya zahmet etmiyorum.

İnce dudaklarında yine bir gülümseme beliriyor. "Pekâlâ. İçeride biri olabilir. Henüz kim olduğunu bilmene gerek yok. Şu kadarını söyleyeyim, bazı şeyler belirli anlarda gerçekleşecek şekilde ayarlanabilir ve böylece senin üzerine düşeni yapman sağlanabilir."

Kızgınlık beni bıçaklıyor. Bana zaten şüphelenmediğim bir şey söylemiyor. İfademi değiştirmeden ayağa kalkıyorum. Yan ve Ilya beni takip ederken, "Bu durumda, başka bir ekip bulabilirsin," diyorum.

Çıkışa yönelmek için döndüğümde, Novak'ın silahlarını çekmiş ve yüzleri vahşileşmiş fedailerinden oluşan bir duvarla karşılaşıyorum.

"O kadar çabuk değil," diyor Novak yumuşak bir sesle. "Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var."

Arkamdaki topçu ateşini görmezden gelerek yüzümü ona dönüyorum. "Tartışacak bir şeyimiz yok," diyorum eşit bir şekilde. "Ekibimin güvenliğini bilinmeyen kaynaklardan gelen belirsiz yardım güvencelerine emanet etmiyorum. Eğer bu işi alacaksak, en küçük lojistiğe kadar her şeyi bilmemiz gerekir. Biz böyle çalışırız; bu yüzden bu kadar başarılıyız. Hizmetlerimizi istiyorsanız, bize her şeyi anlatırsınız - ya da biz çeker gideriz ve siz de bu işi başkasına yaptırırsınız."

Yumuşak yüz hatları gerginleşir. "Hata yapıyorsun Sokolov. Ben uğraşmak isteyeceğin biri değilim."

Dişlerini göstererek mizahsız bir gülümseme takınıyorum. "Esguerra da öyle, ama yine de buradayız."

Bana bakıyor, sonra başını iki yana sallıyor. "Bırakın geçsinler," diye emrediyor ve ben de silahlarını indirmiş ama duruşları gergin olan serserilerden oluşan duvarı görmek için dönüyorum. Olayın çirkinleşmesini istemiyor ve ben de buna seviniyorum. Anton'un keskin nişancısının tüfeği muhtemelen Novak'ın adamlarından üç ya da dördünü indirebilirdi ve üçümüz de kolaylıkla yedi ya da sekiz kişiyi daha haklayabilirdik, ama uçan kurşunlar asla iyi bir şey değildir. Giysilerimizin altına giydiğimiz ultra ince kurşun geçirmez yelekler bizi kafamızdan vurulmaktan koruyamazdı ve ne kadar yetenekli olsak da kurşuna karşı bağımsızlığımız yok.

"Hata yapıyorsunuz." Biz çıkışa yönelirken Novak sesini yükseltiyor. "Sözlerimi unutma Sokolov. Büyük bir hata yapıyorsun."

Cevap vermiyorum ve buluşma yerimize geri dönerken yayaların arasına karışarak işlek caddeye doğru yürüyoruz.

ANTON, "O GELMEYECEK," DIYOR BİZ ONU BİLGİLENDİRİRKEN.

yerel bir restoranda akşam yemeğinde neler olduğunu anlattı. "Zamanımızı boşa harcadık. Esguerra'nın yerleşkesinde sahip olduğu varlık her neyse, onu bu kadar dikkatle koruduğuna göre gerçek bir anlaşma olmalı. Bize ne olduğunu söylemeyecek, o yüzden unutsak iyi olur. Son zamanlarda aldığımız diğer teklifleri gördün, değil mi? Onlar da fena değil. O işlerden birkaçını yaparız ve işte yüz milyonumuz. Novak'a ve onun gizli kapaklı işlerine ihtiyacımız yok."

Başımı sallıyorum, bifteğimi kesiyorum. "Katılıyorum. Diğer işlere odaklanalım." Yan kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Öylece mi?"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu işe girmeyeceğiz ve Novak da gelmeyecek, yani burada işimiz bitti. Bu bir sorun mu? Çünkü ben

Bu işi kabul istediğimde memnun olmadığınız izlenimini edindim."

Yan bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, yüz ifadem sakin. Aramızdaki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum ama bu oyunu oynamamayı göze alamam.

Görebildiğim kadarıyla, Sara ve benim için ileriye dönük tek bir yol var ve bu da benim en iyi şansım.

"Bence Peter ve Anton haklı," diyor Ilya, rahatsız edici sessizliği bozarak. "Bu işe ihtiyacımız yok. Çok riskli. Bunun yerine birkaç ekstra iş yapalım."

Ağzıma bir parça biftek atıyorum, çiğniyorum ve yutuyorum. "Karar verildi o zaman," diyorum ve suyumu alıyorum. "Burada işimiz bitti. Yarın sabah eve uçuyoruz."

UYANIK YATIP DINLIYORUM VE BEKLIYORUM VE SABAHIN DÖRDÜNDE
Dinle.

Otel odasının kilidinin sessizce açılması ve kapı hareket etmeye başladığında menteşelerin gıcirtısı.

Anında tepki veriyorum, vücudum sarmal bir yay gibi hareket ediyor. Göz açıp kapayınca kadar davetsiz misafiri dizlerinin üzerine çöktürdüm, arkasına çömelip şakağına bir silah dayadığımda hareketsiz kalmıştı.

Boğuluyor ve kıvranıyor, kaçmaya çalışıyor, ama bana vuracak ya da beni atacak kaldıracı yok ve her kıpırdanma hareketi sadece hava kaynağını tüketiyor.

"Seni kim gönderdi?" Çılgınca çırpınışları zayıflamaya başladığında soruyorum. "Neden buradasın?"

Biraz hava almasını sağlayacak kadar gevşetiyorum. Dövüşmeye devam ediyor, ben de kolumu tekrar sıkarak hava akışını tamamen kesiyorum. Bu sefer sadece birkaç saniye dayanıyor ve bilincini kaybetmeden hemen önce tutuşumu gevşetiyorum.

"Seni kim gönderdi?" Tekrar ediyorum ve sonunda işbirliği yapmanın ne kadar akıllıca olduğunu anlıyor.

"N-Novak," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Neden?" Bastırıyorum, bırakmıyorum. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ama yine de ondan duymak istiyorum.

"O... seni görmek istiyor," diye soluk soluğa haydut. "Sadece seni, başka kimseyi değil."

Sinirlenmiş gibi elimi sıkıyorum, ama sonra bırakıp ayağa kalkıyorum, aynı anda onu öne doğru iterek yüzüstü yere yığılmasını sağlıyorum. O havayı içine çekip dört ayak üzerinde kalkmaya çabalarken ışığı açıp kışlık ceketimi ve botlarımı giyiyorum. Geri kalan kıyafetleri zaten giyiyordum, çünkü böyle bir ziyareti bekliyordum.

"Sen kazandın," diyorum hayduta, bana ters ters bakıp ayağa kalkarken kızgınlıkla boğazını ovuşturduğunda. "Yolu göster."

Belgrad'da bir otelde kalma kumarım işe yaradı. Novak'ın elinde ne olduğunu görmenin zamanı geldi.

P eter

OTELİN GİRİŞİNDE SİYAH BİR LIMUZİN BİZİ BEKLIYORDU.

İçeri tırmandığımda Novak'ı gördüm.

Haydut yanımıza tırmandığında, hâlâ boğazını ovuşturuyor ve beni oracıkta yakmak istiyormuş gibi bana bakarak, "Bu hiç de hoş bir davranış değildi," diyor. "Victor sadece nazik davetimi iletliyordu."

"Gecenin bir yarısı odama zorla girerek mi?"

Silah tüccarı omuz silkiyor. "Kapıyı çalıp komşu odalardaki meslektaşlarınızı uyandırma riskini almak istemedi."

"Anlıyorum." Ona buz gibi bir gülümseme verdim. "Victor çok düşünceli."

Novak'ın cevap gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. "Mesleğiniz göz önüne alındığında çok rahatsız olmadığınızın eminim. Şimdi, neden davetimin şeklini bir kenara bırakıp elimizdeki konuya odaklanmıyoruz?"

"Elbette." Arkama yaslanıyorum, bacaklarımı bileklerimden çaprazlamak için uzatıyorum. "Devam et."

Novak birkaç dakika beni inceledikten sonra açıkça şöyle dedi: "Adamlarına güvenmiyorum. Esguerra ile bir geçmişiniz olduğunu biliyorum ama ona karşı gelmek için hiçbir sebepleri yok."

"Yüz milyon avro dışında mı demek istiyorsunuz?"

"Bu çok para," diye kabul ediyor. "Ama duyduğum kadarıyla ekibinizin paraya ihtiyacı yokmuş. Ne demiştiniz? Fazladan birkaç konser ve yüz doların olacak mı?" Kertenkele gözleri sokak lambasının ışığında parıltıyor.

Poker suratımı koruyorum, ne şaşkınlık ne de dehşet gösteriyorum. Bu kolay, çünkü ikisini de hissetmiyorum. O restoranda kulak misafiri olma ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyordum ve her kelimem bu kesin sonuca ulaşmak için hesaplanmıştı.

"O zaman neden buradayım?" Novak bana bakmaya devam edince soruyorum. "Eğer bize ya da motivasyonlarımıza güvenmiyorsan, neden bize geldin... ve neden beni bu gece buraya sürükledin?"

"Motivasyonuna güvenmediğimi söylemedim." İnce dudakları kıvrıldı. "Esguerra ile çalışma hikâyesinin tamamını biliyorum. İşini iyi yaptın -aslında onun hayatını kurtardın- ve bu yüzden onun boktan listesine girdin. Eminim iyi hissetmiyorsundur. Ve şimdi teraziyi dengelemek ve bu süreçte biraz para kazanmak için bir şansın var."

Rahatlamış gibi omuzlarımın hafifçe gevşemesine izin veriyorum. "Çok anlayışlısın."

Novak'ın ifadesi değişmiyor ama memnuniyetini hissediyorum. Kuşkusuz insanları iyi değerlendirdiği için kendisiyle gurur duyuyor ve şu anda da gerekli incelemeyi yapıp doğru sonuçlara ulaştığı için kendini kutluyor. Sara'yla olan olaydan sonra Kent'ten ayrıldığımı bile biliyor olabilir, muhtemelen biz orada kalırken ekibimi dinlemesi için klinikteki birine rüşvet vermiş olabilir. Bu da teklifinin zamanlamasını açıklıyor.

Esguerra'nın örgütüyle kalan son bağlantımın da koptuğunu öğrenir öğrenmez harekete geçti.

Tabii ki, eğer durum tespiti bu kadar titizse, Sara'yı da biliyordur. Bu beni endişelendiriyor ama Sara'nın FBI'a anlattığı hikâyeye inanmasını umuyorum: Ondan bıkmıştım, alnındaki yara izi bir şekilde onu benim için daha az çekici kılıyordu. Kesinlikle, yaptığım şey - onu bırakıp geri alamama riskini göze almak - bizim dünyamızda bir erkeğin kaçırdığı kadına hala ilgi duyarken yapacağı bir şey değil.

Sara'yla olan zoraki ilişkim Novak'ın çevresi için alışılmadık bir durum değil ama onu hâlâ isterken gitmesine izin vermek alışılmadık bir *durum*. Bu yüzden eve dönmesi onun için daha güvenli.

Eğer Novak Sara'ya karşı gerçek hislerimi bilseydi, onu koz olarak kullanırdı ve ben buna izin veremem.

"Ee," diyor sessizlik rahatsız edici bir dakikaya uzadığında. "Anladığım kadarıyla işi istiyorsun."

Başımı eğiyorum. "İstiyorum ama ne istediğimin bir önemi yok. Yine de körlemesine gitmeyeceğim. Ben böyle çalışmıyorum ve Esguerra'nın ölmesini ne kadar istesem de bunun gerçekleşmesi için intihar etmeye niyetim yok."

Novak uzun bir dakika daha beni inceledikten sonra, "Pekala. Bu noktada size söylemek istediğim şey şu. Elimdeki varlık henüz aktif hale getirilemiyor. Gerekli düzenlemeleri yapmam yaklaşık sekiz ay sürecektir. Önce birkaç şeyin yerine oturması gerekiyor."

"Sekiz ay mı?" Sözlerinin şokuyla içim içime sığmazken, sadece eğitimim sayesinde yüz ifademi değiştirmedim.

Bunu çözene kadar sekiz ay. Sara'sız sekiz acı dolu ay.

Novak başını sallar. "Biraz daha erken olabilir ama bunun bir garantisi yok. Her halükarda, bu size ve ekibinize hareket planınızı belirlemek için bolca zaman verir."

Boğazımda kabaran öfkeyi yutuyorum. "Neyi planladığımızın ayrıntılarını bilmiyorsak plan da yoktur," diyorum eşit bir şekilde. "Varlığınız nerede? Esguerra'nın yerleşkesinde mi yoksa başka bir yerde mi? Varlığınızın kendi başına yapamayacağı, bizim yapmamızı beklediğiniz tam olarak nedir? Eğer içeriden biriye, neden işi ona yaptırmıyorsunuz? Esguerra'ya erişimi olduğunu varsayıyorum."

"Henüz değil, ama olacak." Novak istemsiz göz kırpmasını belirgin bir zevkle kaydediyor. "Evet, sana söylemek istediğim bir başka şey de : varlığımın bir kadın olduğu. Esguerra'ya erişimi olacak ama görevi yerine getirecek ne becerisi ne de eğilimi var. Bununla birlikte, belirli bir zamanda doğru yerde olabilir, dikkat dağıtabilir, belirli güvenlik önlemlerini devre dışı bırakabilir, vb. Yardımın ayrıntıları, o yerinde olup durumu değerlendirene kadar beklemek zorunda kalacak, ancak emin olun, içeride birileri olacak."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. Bu hâlâ yeterli bilgi değil ama bu sefer uzaklaşırsam Novak'ın bana bir daha yaklaşmayacağına dair güçlü bir his var içimde. Ayrıca, şu ana kadar anlattıklarına bakılırsa, beni bulacak olan Novak'ın adamlarından biri değil, bir kurşun olabilir. Bu ihtimal beni çok endişelendirmiyor - insanların beni vurmasına alışkınım - ama Sara savunmasız ve Novak'ın benim yerime onun peşine düşmesi riskini göze alamam.

FBI için çizdiği "benden sıkıldı" senaryosuna bakılırsa bu pek olası değil, ama şansımı deneyemem.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum öne doğru eğilerek. "İçeride bir kadın olacak ama bu sekiz aydan önce olmayacak. Kendisi ellerini kirletebilecek kapasitede değil ama görevimizi kolaylaştıracak bazı yardımlarda bulunacak." Başını sallayınca soruyorum: "Neden onu daha erken yerleştiremiyorsunuz? Önümüzdeki sekiz ay içinde ne değişecek?"

"Bunu öğrenmek için beklemeniz gerekecek," diyor Novak. "Şu an itibariyle, varlığı beklediğim gibi yerleştiremem hâlâ var. Bazı şeyler olması gerektiği gibi gelişmezse, başka bir fırsat için beklemek zorunda kalabiliriz - ya da ekibiniz yardım almadan içeri girer." Beklentiyle bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Esguerra'nın yerleşkesinde güvenlik katmanları var. Biliyorum, çünkü onları kurmasına yardım ettim. Ve evet, ne olduklarını bilmeme rağmen, hala onları geçemiyorum. Geçilmez olacak şekilde tasarlandılar. İçeri girmenin tek yolu içeriden yardım almak ve eğer bunu sağlayamazsanız..." Omuz silkip boş avuçlarımı gösteriyorum.

Novak başını sallar. "Doğru. Ben de öyle düşünmüştüm. Yani varlığımın değerini anlıyorsun. O yerine oturduğunda Esguerra'nın güvenliğinde bir delik açılacak. Ancak bu zaman alacak."

"Bu süreci hızlandırmanın bir yolu yok mu?" Cevabı bildiğimi sanıyorum ama yine de sormak zorundayım.

"Hayır. İçerideki diğerlerine ulaşmaya çalıştım ama hepsi ya çok sadıktı ya da Esguerra'dan çok korkuyorlardı. Umut vaat eden tek kişi bu. Ancak, zamanlama öyle."

Bunu bir an için sindiriyorum ve sonra soruyorum: "Peki neden bana şimdi yaklaşıyorsunuz? Neden varlığınızı ortaya koyana kadar beklemediniz?"

"Çünkü eğer gemide değilseniz, alternatif düzenlemeler yapmam gerekiyor. -Yetenekli bir ekip bulmak ve onları incelemek zaman alır. Ve bu özel durumda, Esguerra'nın şöhretiyle... Eminim nasıl olduğunu biliyorsunuzdur."

"Doğru." Yüz milyon avroluk bir teşvik olsa bile, çok az insan Julian Esguerra gibi tehlikeli biriyle karşı karşıya gelmek ister. Neredeyse herkesin kaybedecek bir şeyi vardır ve Esguerra'nın düşmanlarına karşı hiç merhameti yoktur. Biliyorum, çünkü ona karşı gelenleri yok etmesine yardım ettim ve bu süreçte tüm toplulukları yok ettim. Kolombiya silahları

Tüccar masum ve suçlu arasında ayırım yapmaz; düşmanlarıyla bağlantısı olan herkes bedelini öder.

"Yani." Novak öne doğru eğildi, solgun bakışları yüzüme odaklanmıştı. "Zamanı geldiğinde sana ve ekibine güvenebilir miyim?"

Bunu bir an düşündüm ve başımı salladım. "Evet, yapabilirsin." Ses tonum sabit, ama içim hâlâ sersemlemiş durumda. Sara'dan ayrılışımın birkaç hafta, en fazla birkaç ay sürmesi gerekiyordu. Bir yılın büyük bir kısmı değil. İhtiyacım olan şeyin sekiz aydan daha kısa bir süre içinde gerçekleşmesi elbette mümkün, ama şu anda bu pek olası görünmüyor.

Novak, mal varlığının kimliğini mecbur kalmadıkça açıklamayacaktır.

"Güzel." İnce dudaklı gülümsemesinden memnuniyet sızıyor. "Ben de Novak'ın

Doğru adam, ve görünüyor. Sadece bir şey daha..." Bir kaşımı kaldırdım. "Evet?"

"Umarım bugün sizinle paylaştığım bilgilerin son derece hassas olduğunu ve sadece sizin duymanız gerektiğini anlamışsınızdır. Bu da ekibinizden kimseyle paylaşmamanız anlamına geliyor."

Girişinden sonra bu kadarını bekliyordum, o yüzden başımı salladım. "Anlaşıldı. Bizim tarafımızdan da bir depozito talep edeceğiz. Genelde yarısı peşin olur ama zamanlamanın uzadığını göz önünde bulundurursak, şimdi yirmi beş milyon ve işin kendisine yaklaştıkça bir yirmi beş milyon daha kabul edebiliriz."

Novak gözünü bile kırpmadı. "Para yarın hesabınızda olacak."

El sıkışıyoruz ve el sıkışırken, önümüzdeki ayları düşündükçe göğsümde genişleyen acı verici boşluğu görmezden gelmeye çalışıyorum. Artık bu yola girdiğime göre başka seçeneğim yok, gerçekten yok.

Bunu yapmak zorundayım. İlerlemenin tek yolu bu.

Sara'yı uzun vadede istiyorsam, ona hak ettiği hayatı vermeliyim.

BÖLÜM II

S ara

KASIM AYININ GERI KALANI HASTANE ZİYARETLERİ, RASTGELE

FBI sorgulamaları ve beklemek. Sonsuz bekleyiş. Peter'ın gelmesini beklerken sürekli diken üstündeymişim gibi hissediyorum. Ne zaman hastanenin otoparkından geçsem, caddede yürüsem ya da ailemin evindeki eski yatak odamda uyuya kalsam (aranan bir suçluya ait olduğu için evime hükümet tarafından el konuldu), Peter tarafından değilse bile beni izlemesi için tuttuğu adamlardan biri tarafından yakalanıp götürülmeyi bekliyorum.

Ve beni izliyorlar. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Öncekiyle aynı kaşıntı hissi, beni takip eden gizli gözlerin paranoya yaratan hissi. Bunun bir kısmı FBI ajanlarının her hareketimi takip etmesinden kaynaklanıyor, ama hepsi değil. Federalleri tespit etmekte ustalaştım. Her zaman caddenin karşısındaki sıradan araba, oraya ait olmayan yaya, bardaki yalnız adam ya da kadın.

Peter'ın adamları farklı. Onları hiç görmüyorum; sadece varlıklarını hissediyorum. Onlar köşedeki gölge, otoparktaki ayak seslerinin yankısı, kürek kemiklerimin arasındaki kaşıntı. Her zaman oradalar, ama asla benim ya da Federallerin onları fark edebileceği kadar yakın değiller.

Elbette bu sefer gerçekten paranoyak olabilirim ama sanmıyorum. Peter'ı tanırım. takip etmeden burada bırakmaz.

Ya da haftalar ondan tek bir kelime bile etmeden geçerken kendime böyle söylemeye devam ediyorum... benim için geri döneceğine dair en ufak bir ipucu bile olmadan.

Tüm bu zamanı ailemle geçirebileceğim gerçeğine odaklanmaya çalışıyorum ve bundan memnunum. Gerçekten memnunum. Babam döndüğünden beri hayata yeni bir soluk getirmiş gibi görünüyor, yüzüyor ve doktorunun verdiği egzersizleri yenilenmiş bir canlılık ve adanmışlıkla yapıyor. Annem de her geçen gün daha iyiye gidiyor, kemikleri yarı yaşındaki bir kadının hızıyla iyileşiyor. Şimdilik hala yatağa bağlı - bu gerçek onu çıldırtıyor - ama doktorlar, vücudu dayanır dayanmaz, muhtemelen Ocak ayının ortasında fizik tedaviye başlayacağına söz veriyor.

Kasım Aralık'a giriyor ve hala bitmek bilmeyen bekleyiş devam ediyor. Sanki eski hayatım ile Peter ile yerleşmeye başladığım hayatım arasında bir arafta kalmış gibiyim. Çocukluk evimde yaşıyorum, ailem ve arkadaşlarımla çevriliyim ama artık ait olmadığım bir yerde misafir, ziyaretçi olduğum hissinden kurtulamıyorum.

Sanırım ailem bunu hissediyor, çünkü Aralık ayı ilerledikçe yeni bir iş aramak ya da kalacak başka bir yer bulmak gibi bazı şeyleri neden yapmadığımı sorgulamaya başlıyorlar. Şimdilik anneme odaklanmak istediğimi söyleyerek onları geçiştiriyorum, ancak sağlığı iyileşmeye devam ettikçe bu bahanenin içi giderek daha boş geliyor.

"Sara, tatlım... sürekli burada olmak zorunda değilsin," diyor annem soğuk bir Aralık sabahı onu ziyarete geldiğimde. "Baban da beni eğlendirebilir ve bu yüzden ertelediğin şeyler olduğunu biliyorum." Yaralanmamış elini onu hareketsiz tutan bacak alçılarına doğru sallıyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bekleyemeyecek bir şey yok anne. Evin satışı sayesinde bankada param var ve babamla yaşamayı seviyorum. Tabii beni ayaklarının altına almaktan bıkmadıysa?"

"Tabii ki hayır," diyor annem hemen, yapacağını bildiğim gibi. "Eve dönmene bayılıyor. Geri dönmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu tahmin bile edemezsin. Sonsuza kadar bizimle yaşamak istiyorsan, başımızın üstünde yerin var. Her zaman bağımsız olduğunu biliyorum ve hayatını yeniden yoluna koymak yerine bize bakmak zorunda hissetmeni istemiyorum."

Hayat tekrar rayına oturdu. Ona artık bunun ne anlama geldiğini bilmediğimi söyleme isteğimi bastırıyorum. Benim için bir "yol" yok, görebildiğim açık bir yol yok. Bir zamanlar çok net ve doğrusal olan geleceğim şimdi karanlıkla örtülü, sadece tahmin edebileceğim kıvrımlarla dolu.

"Merak etme anne," diyorum bu kasvetli düşünceden sıyrılarak. "Burada seninle ve babamla olmaktan mutluyum."

Ve gülümseyerek, konuşmayı nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum. Artık hayal edemediğim gelecekte uzağa.

HANUKA'YI LEVINSON'LARDA KUTLUYORUZ, SONRA NOEL VE Annemle hastanede yeni yıl. Kutlamalarda gülüp gülümsüyorum, hediyeler alıp veriyorum ve temelli dönmüşüm gibi davranıyorum. Babama, evet, yakında yeni bir iş arayacağımı söylüyorum ve Joe Levinson ile yeni bir ev satın alma konusunu görüşüyorum. Bana iyi bir emlakçı öneriyor ve ben de sanki önemliymiş gibi adını not ediyorum.

Sanki bunların bir önemi varmış gibi, her an tekrar ortadan kaybolabilirim.

Ocak ayının ortalarına gelindiğinde, beklemek ve rol yapmak, sürekli olarak tüm yarı gerçekler ve yalanlarla hokkabazlık yapmak beni zorluyor. Peter'ın yokluğu kalbimde derin bir yara açıyor ve ne kadar aileme ve arkadaşlarıma odaklanmaya çalışsam da onu sürekli özleyorum, öyle ki gün boyunca düşünebildiğim tek şey oluyor. Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorum ve bunun için kendimi suçluyorum, ancak bu noktada, boşucu suçluluk duygusuna o kadar alıştım ki, bir zamanlar olduğu kadar korkunç hissetmiyorum.

İşkencecimi istemek ihanet kadar ağır gelmiyor.

Peter'ın George'u öldürdüğünü ve beni aylarca esir tuttuğunu ya da para için insanları öldürdüğünü hâlâ unutamıyorum ama onu düşündüğümde aklıma gelen tatlı, şefkatli anlar, her gün ne kadar önemseydiğini gösterdiği tüm o küçük yollar oluyor. Ayaklarımı nasıl ovduğunu, bana yatakta kahvaltı getirdiğini, kendimi iyi hissetmediğimden benimle nasıl ilgilendiğini hayal ederken yakalıyorum kendimi.

Soğuk, boş yatağım yerine onun kollarında nasıl uykuya daldığımı.

Geceler kesinlikle en kötüsü. Ona duyduğum özlemin en şiddetli olduğu, ihtiyacımın fiziksel olanın ötesine geçtiği zamanlar. Her akşam dönüp duruyorum, vücudum binlerce kilometre uzaktaki bir adam için yanarken uykuya dalmak için mücadele ediyorum. Oyuncaklarla oynamayı, erotik hikayeler okumayı, hatta porno izlemeyi deniyorum, ama hiçbir şey içimdeki o ağrıyan boşluğu gideremiyor. Peter'ın Meksika konserine gittiği zamanki gibi, sadece bin

Daha da kötüsü, çünkü o zamanlar, garip ilişkimizin en başında, o hala korkunç bir yabancıydı. Ancak şimdi, o benim bir parçam, kalbime ve zihnime öyle bir yerleşti ki onsuz bir hayat yatağım kadar boş geliyor.

Durum o kadar kötü ki ailemin ısrarlarına boyun eğip başka bir iş aramayı düşünüyorum. Ancak bunun yerine, kadın kliniğinde gönüllü çalışmaya geri dönmeye karar verdim.

Beni rahatlatmak için, geri döndüğüm için çok mutlu oldular.

Resepsiyon görevlisi Lydia bana "Seni çok özledik" dedi. "Sen gidene kadar sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmemiştik bile. Şimdi her şey yolunda mı? FBI geldi, hepimizi sorguladı ve-"

"Evet, her şey yolunda. Sadece tatile gittiğim adamla ilgili bir yanlış anlaşılma oldu," diyorum, tüm şarkı ve dansı burada da yapmak istemediğim için. "Artık her şey çözüldü, merak etme."

Lydia'nın meraktan ölmek üzere olduğunu anlayabiliyorum ama daha fazla konuşmak istemediğimi hissederek dilini tutuyor. Burada ne tür dedikodular döndüğüne dair hiçbir fikrim yok ama neyse ki klinik çalışanları ve gönüllüler her zaman hassas durumlarla uğraşıyor ve ne zaman burnunu sokup ne zaman rahat bırakacaklarını biliyorlar. Bir tur "ne oldu" ve "nerelerdeydin" sorusundan sonra herkes beni hastalara odaklanmam için yalnız bırakıyor - ki ben de tam zamanlı olarak bunu yapıyorum.

Temel olarak, ailemle olmadığım zamanlarda.

"İşsizken nasıl oluyor da bu kadar çok çalışabiliyorsun?" Marsha bir ay sonra dışarı çıkma davetini reddetmek için aradığımda, klinikteki gece vardiyasının yorgunluğunu öne sürerek şikayet ediyor. "Cidden tatlım, seni haftalardır hastane koridorlarının dışında görmedim. Önce annenin yirmi dört-yedi saat sana ihtiyacı vardı, şimdi de bu. Patty's'deki o tek seferden sonra hiç takılmadık."

"Biliyorum, ." Burnumun kenarını sıkarak telefona doğru iç çektim. "Özür dilerim Marsha. Belki gelecek hafta daha kolay olur."

Olmayacak - önümüzdeki hafta iki gece vardiyası da dahil olmak üzere altmış saatten fazla klinikte çalışacağım - ama ne olursa olsun Marsha'ya zaman ayıracağım. FBI ile ilişkisini öğrendikten sonra ondan uzak durmaya başladım ve bu konuda kendimi kötü hissetmeye başladım. Yaptığı şey bana ihanet gibi geldi ama bu tamamen mantıklı bir tepki değil. Muhtemelen en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu, hatta belki de bana yardım ettiğini hayal ediyordu. Her , Federallerle işbirliği yapmak genellikle doğru stratejidir.

ortalama yasalara saygılı bir vatandaş - ki artık kendimi böyle biri olarak göremiyorum.

Aranan bir katil hakkındaki gerçek hislerimi gizlerken olmaz.

Sanırım Ajan Ryson tüm gerçeği söylemediğimi sezdi, çünkü beni şehir merkezindeki FBI ofisine sürüklemeye devam ediyor. Bu noktada, en az on sorguya katlandım ve her seferinde hikayeme sadık kaldım, ajanlara sadece başlangıçta açıkladığım şeyleri söyledim ve daha fazlasını söylemedim. Ne zaman daha derine inmeye başlasalar kalp atışlarım hızlanıyor ve vücudum tam bir panik atak moduna giriyor.

Sanki benim TSSB'm ya da her neyse Peter'ın tarafında.

"Bir terapist mi gidiyorsunuz, Dr. Cobakis?" Ryson, özellikle kapsamlı bir sorgulama seansından sonra beni sakinleştirmek için tıp eğitimi almış ajanları Karen'ı getirmek zorunda sonra soruyor. "Eğer değilse, size birini önerebilirim."

Panik atak yüzünden nefesim hâlâ sık ve dengesiz ama başımı sallamayı başarıyorum. "Biri var, teşekkürler."

Döndüğümde beri terapistim Dr. Evans'ı görmedim ama kendisi iyidir. Daha önce, Peter'ın mutfağındaki saldırısından kaynaklanan kabuslar ve endişeyle baş edemediğimde bana yardım etmişti. Onu tekrar görmeliyim ama ofisine gidip FBI'a kusmakta olduğum gerçek ve yalanların kafa karıştırıcı karışımını ona da söylemeyi kendime yediremiyorum.

Peter'ı beklerken kendi sorunlarımla uğraşmayı tercih ederim.

Her an benim için geri gelebilir.

P eter

GÜNLERİ TAKVİMDE SAYIYORUM, BİR ERKEK GIBİ İŞARETLİYORUM.

hapisten çıkmayı bekliyorum. Özgürlük günüm, yani Sara'yla yeniden bir araya geleceğim gün, sadece tahmin edilebilir, bu yüzden Novak'la görüşmemden sekiz ay sonrasını seçiyorum ve geri sayıyorum, çünkü Novak'ın mal varlığının ayrıntılarını öğrenmek Sara'yla gerçek bir gelecek sağlama planımın ilk adımı.

Japonya'da saklandığımız yerin ele geçirildiği varsayımıyla, güvenli evden güvenli eve geçiyoruz ve asla bir yerde birkaç haftadan fazla kalmıyoruz. Yol boyunca çeşitli işler yapıyoruz, bazıları diğerlerinden daha zorlu ama hiçbiri Novak'la anlaştığımız iş kadar karmaşık ya da tehlikeli değil.

Takım arkadaşlarım -Yan bile- Esguerra'yı vurma kararımı ve zamanı geldiğinde mal varlığı hakkında daha fazla bilgi edineceğimiz gerçeğini kabul etti. Novak'a söz verdiğim gibi, konuştuğumuz ayrıntıların hiçbirini onlara anlatmadım. Kısmen bunun nedeni henüz konuşacak bir şey olmamasıydı ama esas olarak Novak'ın bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Adamlarım Hollywood'daki herkes kadar iyi rol yapabilir ama Novak'ın geniş kaynaklarına sahip biriyle uğraşırken kimin ne zaman dinlediğini asla bilemezsiniz. Güvenli evlerimiz güvenli ama dışarı çıkıyoruz ve parabolik bir mikrofon şaşırtıcı mesafelerden kullanılabilir.

Her şeyden çok bu yüzden Sara artık aramızda konuşulan bir konu değil. Ekibimdeki herhangi biri için Sara var olmasa da olur.

"Onun adını, hatta o zamirini bile duymak istemiyorum," dedim onlara. "Ondan bana bahsetmeyin ve kendi aranızda da asla konuşmayın. O gitti, hepsi bu kadar. Anladınız mı?"

Hepsi endişemi anlayarak başlarını salladılar ve ben de hackerlarla ve Sara'yı ABD'de izlemeleri için tuttuğumuz adamlarla iletişime daha fazla güvenlik katmanı ekledim. Ptichka'mı izlemeden edemem ama onun güvenliği için kimse ona olan saplantımın devam ettiğini bilmemeli.

Ve ben takıntılıyım. Onun yokluğuyla daha da kötüleşen bir hastalık bu. Her gece Sara'yı rüyamda görüyorum. Bazen onu kucağıma almak ve ipeksi saçlarını okşamak gibi zararsız bir şeyle ilgili oluyor ama çoğu zaman rüyalar karanlık ve şiddetli oluyor. Bazılarında onu kaybediyorum, bazılarında ise acısının sebebi oluyorum. Ona ilaç verdiğim ve su içirdiğim ilk buluşmamız son haftalarda peşimi bırakmıyor, hatıralar zihnimi son derece acımasız ayrıntılarla işgal ediyor. En kötüsü de, onu incittiğim rüyalardan sıkım sertleşmiş ve ağrıyorken uyanıyorum ve onu ne kadar özlesem de - onu tüm kalbimle sevsem de - Sara'ya olan hislerimin asla basit ve tatlı, geçmişimizin karanlığıyla lekelenmemiş olmayacağını biliyorum.

Ona yaptığım ve tekrar yapabileceğim şeyler yüzünden.

Geceler kötüyse, gündüzler daha da kötüdür. Her sabah yaptığım ilk şey Sara hakkında hem hackerlardan hem de onu izleyen Amerikalılardan gelen raporları gözden geçirmek oluyor. Klinikteki gönüllülük görevine geri döndüğünü ve annesinin fizik tedaviye başladığını bu şekilde öğreniyorum. Bazen Amerikalılar Sara'nın uzun mesafeli görüntülerini de almayı başarıyor ve o günlerde kayıtları kahvaltıdan önce birkaç kez, sonra da akşam uyumadan önce bir düzine kez daha izliyorum. Bu arada ekibimle antrenman yapıyor ve işimi yürütüyorum ama aklım bunların hiçbirinde değil.

Onun yüzünden.

Kopmuş bir uzuv gibi özlediğim güzel ptichka'm.

Sürekli onu geri almayı düşünüyorum. Sara'nın ondan sıkıldığımla ilgili hikayesi sayesinde, Federaller onu benden saklamaya çalışmadılar. Geri dönmem ihtimaline karşı onu hâlâ izliyorlar ama tanık koruma programına ya da buna benzer bir şeye dahil etmeyi gerekli görmediler. Sanırım bunun nedeni onun için geri döneceğimi *ummaları*.

Kabul etmeseler de o bir yem.

Ve baştan çıktım. Kahretsin, baştan çıktım. Artık ailesinin ona ihtiyacı kalmadığı için her gün onu geri getirmenin hayalini kuruyorum, öyle ki tüm operasyon zihnimde planlanmış durumda. Hava kontrollerini nasıl atlatacağımızı ve nereye ineceğimizi, Federalleri Sara'dan uzaklaştırmak için nasıl bir dikkat dağıtıcı yaratacağımızı ve kaçarken izimizi kaybettirmek için nasıl sahte bir iz bırakacağımızı tam olarak biliyorum.

Eğer bunu yarın da yapabiliriz.

Bundan yirmi saat sonra Sara'yı tutuyor olabilirim.

Çoğu zaman fanteziden sıyrılabilirim, kendime bunu neden yaptığımı tekrarlıyor, onun olduğu yerde daha güvende olduğunu hatırlatıyorum. Ancak, fantezinin düşünebildiğim tek şey olduğu günler oluyor ve kendimi pes edip Anton'a uçağı hazırlamasını emretmekten saniyeler önce yakalıyorum.

Akıl sağlığını korumak için listemdeki son ve en zor kişi olan Henderson'ı aramaya yoğunlaştım. Onu ve ailesini henüz bulamamış olmamız, CIA geçmişiyile ilgili söylentileri doğruluyor. Herif bu işte iyi, benim mesleğimdeki biri kadar iyi.

Isıyı yükseltmenin zamanı gelmiş olabilir.

Ertesi sabah kahvaltı masasında "Kuzey Carolina'ya gidiyoruz," diye duyurdum. "Asheville'de işleri sarsacağız, bakalım o pisliği zor yoldan temizleyebilecek miyiz?"

Takım arkadaşlarım aynı şekilde şaşırmamış ifadelerle tabaklarından başlarını kaldırıp bakıyorlar. Başından beri yedek planımız buydu. Masumları -Henderson'ın arkadaşlarını ve Daryevo katliamıyla hiçbir ilgisi olmayan uzak aile üyelerini- bu işe bulaştırmamayı tercih ederdik ama hedefimizin gizliliği göz önüne alındığında geriye kalan tek seçenek bu.

Anton tabağını bir kenara iterek, "Bizi bekliyor olacak," diyor. "Bu büyük olasılıkla bir tuzak."

Acımasızca gülümsüyorum. "Biliyorum."

Bu operasyonun zorluğu en çok beklediğim şey. Sadece ülkeye fark edilmeden girip çıkmak zorunda kalmayacağız, aynı zamanda Henderson'ın bağlantıları da şüphesiz Federallerin gözetiminde olacak. Lojistik olarak, bu Sara'yı geri çalmaya benzeyecek, sadece bir kadını kaçırmak yerine, Henderson'ın FBI'daki ve hatta belki de CIA'deki dostları tarafından izlenen yarım düzine insanı sorgulayacağız.

"Eğlenceli olacak," diyor Yan, yeşil gözleri parlayarak. "Burada kalmaktan iyidir." Elini sallayarak son bir haftadır kaldığımız rustik kulübeyi, yani Polonya'nın doğusundaki güvenli evimizi gösteriyor.

Ilya ona ters ters bakar ve yemeğe devam eder. Yan, Ilya'nın da istediği Budapeşteli bir garsonu becerdiğinden beri kardeşiyle arası son bir haftadır açık. Bu durum ilk kez ortaya çıkmıyor -ikizlerin kadın zevkleri birbirine benziyor- ama geçmişte ya kızı ikili oynayarak ya da sırayla dostça paylaşıyorlardı. Bu garsonu farklı kılan neydi bilmiyorum ama Ilya buraya geldiğimizden beri Yan'a kızgın.

Bu tartışmanın ortasına girmek için masadaki gerginliği fark etmemiş gibi yapıyorum. "Hazırlanın," diyorum çocuklara. "Hafta sonundan önce Asheville'de olmak istiyorum, bu yüzden yarına kadar uygulanabilir bir planımız olmalı."

Kalktım ve ABD'deki bağlantılarıma e-posta göndermeye gittim.

S ara

MARSHA İLE WEST LOOP MAHALLESİNDEKİ BİR KULÜPTE TANIŞTIM.

Chicago. Yeni, son moda ve hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik yüzünden kulaklarım zonkluyor. Marsha çoktan dans pistine çıkmış, iki genç bankacıya sürtünüyor, ben de bara gidip kendime bir cin tonik sipariş ediyorum. Alkolün midemde her daim var olan gerginlik yumağını yatıştıracağını umuyorum.

Herhangi bir gün. Herhangi bir gün. Haftalardır kendime bunu söylüyorum ama hala buradayım, hala bu huzursuz edici belirsizlik içindeyim. Beş gün önce annem yatağından banyoya kadar olan tüm mesafeyi sadece koltuk değneklerinin yardımıyla yürüdü ve ben hala buradayım, ailemin evinde yaşıyorum ve Peter'ın benim için ne zaman döneceği ya da dönüp dönmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Olabilir mi? FBI'a söylediğim yalanlar gerçeğe dönüşmüş olabilir mi? Belki de Rus suikastçım benden sıkıldı. Belki de klinikte ona yapışmam ilgisini kaybetmesine neden olmuştur. Tehlike ve her türlü meydan okumadan hoşlandığını biliyorum ve belki de onun için tek anlamım buydu: bir meydan okuma. Ne de olsa, düşmanınızın dul karısının, sizden nefret etmek için her türlü nedeni olan bir kadının sevgisini kazanmaktan daha büyük bir başarı olabilir mi?

Bu düşünce zihnimi işgal etmeye devam ediyor ve Peter'ın benim için geri dönmeye yemin ettiği zamanki yüz ifadesini hatırlayarak onu uzaklaştırıyorum. "As

Vücudumda nefes olduğu sürece," dedi ve ondan bir an bile şüphe etmedim - beni kendisinin yapmak için katlandığı uzunluklardan sonra değil.

Ondan hâlâ şüphe etmiyorum -gerçekten etmiyorum- ve bunun tek anlamı var. Peter benim için dönmediyse, dönemeyeceği içindir.

Çünkü bir şey oldu.

Bunu düşünmemeye, bu korkunç olasılığı aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum ama artık görmezden gelemiyorum. Peter'ın hayatı öyle ki, savaş bölgesinde bir asker bile olabilir. Dünyanın dört bir yanında peşinde olan yetkililer ve her zaman uğraştığı güçlü suçlular arasında, günden güne hayatta kalmak için olasılıklara meydan okuyor. Bir de buna "işleri" eklenince, yaralanma ya da daha kötüsü olma ihtimali hiç de azımsanacak gibi değil.

Aslında, o kadar yüksekler ki bugünlerde içim sürekli bir düğüm halinde.

Beni teselli eden tek şey, hem FBI hem de Peter'ın karanlık adamları tarafından hâlâ izleniyor olmam. Kürek kemiklerimin arasındaki o kaşıntı hissi toplum içindeyken hiç azalmıyor. Aslında, şu anda kulüpte en azından birkaç takipçim olduğundan eminim - beni takip eden ve barın diğer tarafında birasını yudumlayan sıradan Fed ve tanımlayamadığım ama varlığını hissettiğim başka biri.

Peter ölmüş ya da yakalanmış olsaydı ve FBI bunu bilseydi, beni takip etmeyi bırakırlardı. Aynı şey Peter'ın tuttuğu kişi için de geçerli.

Bu pek de rahatlatıcı değil -hâlâ bir yerlerde ağır yaralanmış olabilir- ama yine de bir şeydir.

Her sabah kalkmamı ve midemdeki kemirici çukura rağmen günüme devam etmemi sağlayan şey bu.

"İşte buradasın!" Marsha yanımda beliriyor, sadece alkolün etkisiyle dans etmenin yarattığı o eşsiz parıltıyla ışıldıyor. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Barmen bana içkimi uzatırken "Buradayım," diye teminat veriyorum. "Klinikte biraz geciktim, nasıl olduğunu bilirsiniz."

Sempatik bir şekilde başını sallıyor ve barmene "Bir Corona lütfen" diyor.

Şişeyi ona uzatıyor ve o da benim bardağıma vuruyor. "Sonunda seni dışarı çıkarmaya," diyor ve arkadaşım uzun bir yudum alırken ben gülüyorum.

"Ee," diyor, "nasılsın? Mart ayının ve döndüğün ilk haftadan beri görüşemediğimize inanamıyorum."

"Biliyorum." Yüzümü buruşturdum. "Bunun için üzgünüm. Annem ve diğer şeyler yüzünden-"

Marsha birasını sallayarak sözümü kesti. "Başka bir şey söyleme. Anlıyorum, gerçekten. Sadece bana bir şey söyle..." Etrafına bakınıyor, sonra yaklaşıp elini koluma koyuyor. "İyi misin tatlım?" Sesi bangır bangır çalan müziğe rağmen yumuşak, bakışları alnımdaki artık solmuş yara izinde. "Olanlar hakkında hiç konuşmadık."

Boğazım düğümleniyor. "Sana ne olduğunu anlattım."

Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Biliyorum. Bunun hakkında konuşmuyorum. Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"İyiyim" -çok stresliyim, yemek yiyemiyor ya da uyuyamıyorum, Peter'in yaralandığına ya da öldüğüne dair kabuslar görüyorum- "iyiyim".

"Uh-huh." Marsha, bronz tenli, şık manikürlü parmaklarının altında özellikle sıska ve solgun görünen ön koluma bakıyor. "Bu yüzden anatomi laboratuvarındaki bir iskeleti taklit ediyorsun."

Kolumu çekiyorum. "Diyet yapıyorum." İç geçiriyor ve arkasına yaslanıyor. "Anlıyorum."

İçkimi yudumluyorum, keşke ona gerçeği söyleyebilsem: psikolojik travmadan muzdarip olmadığımı, bana bunu yapan adamı onun geri dönmesini ve beni geri almasını beklediğimi. Ama bunu söylersem, kendi hapis cezamı da imzalayabilirim.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum. Parlak bir gülümseme takınarak, "İç karartıcı şeyler hakkında konuşmayı bırakıp dans etmeye ne dersin?" diyorum.

Marsha tereddüt eder, sonra sırtır. "Pekâlâ. Dans edelim."

Elini tutuyorum ve kalabalık dans pistine doğru ilerliyoruz. Nicki Minaj'ın son hitlerinden birini çalmaya başlıyorlar ve Japonya'daki çocuklara bu şarkının kendi versiyonumu söylediğimi hatırlayıp gülüyorum.

Marsha da gülüyor, birasını yudumlamak için başını arkaya yatırıyor ve dans etmeye başlıyoruz. Kilit noktalarda kendi sözlerimi söyleyerek eşlik ediyorum ve çok geçmeden gerçekten eğlenmeye başlıyoruz. Ritim kemiklerimi titretiyor, ayaklarımın kendiliğinden hareket etmesini sağlıyor ve içkimin bir kısmı elime dökülürken kıkırdıyorum.

Marsha'ya "Bekle," diyorum ve başka bir kazayı önlemek için cin toniğimin kalanını içiyorum. Boş bardağı yakındaki bir masaya bırakıp kalabalığın arasından bara doğru ilerliyorum ve bir şişe bira sipariş ediyorum - dans pistine çok daha uygun. Döndüğümde Marsha birkaç yeni çocukla dans etmeye başlamıştı bile ve ben yaklaşıırken elimi tutup beni onlara doğru çekti.

"Bunlar Bill ve Rob," diye bağılıyor yüksek sesli müziğin içinden ve ben rahatsız bir şekilde gülümsüyorum. Marsha'yla bu gezintiye çıkmayı kabul ettiğimde aklımda olan şey bu değildi.

Marsha'nın duyabileceği şekilde eğilerek, "Ben tuvalete gidiyorum," diyorum. "Birazdan dönerim."

"Bekle, ben de seninle geliyorum." Marsha ikinci kez bakmadan arkadaşlarını terk etti ve kalabalığın içinde beni takip etti.

Gecenin henüz erken saatleri olduğu için kadınlar tuvaletindeki kuyruk o kadar da kötü değil. Beklerken Marsha bana geçen hafta sonu Tonya ile gittiği kulüpten ve orada tanıştığı seksi adamdan bahsediyor. Dinliyorum, gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, tüm bu süre boyunca arkadaşımın hayatının ne kadar farklı, ne kadar basit ve karmaşık olmadığına hayret ediyorum. En son ne zaman en büyük endişem bir erkeğin beni arayıp aramayacağı olmuştu? Üniversite, belki? George'la tanıştığımda flört hayatım durma noktasına geldi ve ölümünden sonra da devam etmedim.

Peter ben fırsat bulamadan bana sahip çıktı.

Sonunda tuvalete gidip işimizi hallediyoruz ve sonra dans pistine dönüyoruz. Şimdi daha da kalabalık, bu yüzden yarım saat boyunca itilip kakıldıktan ve üzerimize içki döküldükten sonra Marsha kulağıma bağılıyor, "Hadi buradan gidelim."

Minnetle onu takip ediyorum ve birkaç blok ötedeki bir salona gidip barda oturuyoruz ve seksenlerin rock şarkılarını çalan canlı bir grubu dinliyoruz. "Şarkı söylüyorsun, değil mi?" Marsha birkaç kadeh içtikten sonra soruyor, ben de başımı sallıyorum, alkolden başım dönüyor.

"Tamam o zaman." Marsha sırtıyor. "Hadi yapalım şunu." Bar taburesinden atlıyor ve bileğimden tutarak kolumu havaya kaldırıyor. "Hey, millet," bağılıyor müziğin içinden. "Arkadaşım güzel bir şarkı söyleyebilir. Hepiniz duymak ister misiniz?"

Yere batmak istiyorum ama kalabalıktaki birkaç kişi -çoğunlukla çakırkeyif erkekler- "kahretsin, evet" korusuyla karşılık veriyor.

"Hadi gel." Marsha beni neredeyse sahneye itiyor, grup üyeleri bir amatörle uğraşmaktan pek de memnun görünmüyorlar.

Normalde sıvışır ve daha sonra Marsha'ya bağıırdım, ama alkolün çekingenliğimi azaltması ve Peter ile Japonya'daki adamları için yaptığım küçük performanslar arasında, bir şekilde sahnede kalma cesaretini buluyorum.

"Alicia Keys'in 'Karma' şarkısını biliyor musunuz?" Sözlerimi gevelemediğimi umarak gitariste soruyorum.

Gitarist -saçları dökülmüş, al yanaklı bir adam- bana temkinli bir bakış atıyor. "Belki. Biz çalarken şarkı söyleyecek misin?"

"Sakıncası var mı?" Ona en güzel gülümsememi veriyorum. "Sadece bir şarkı, sonra seni rahat bırakacağım."

Diğer müzisyenlerle bakışıyor, sonra elime bir mikrofon tutuşturuyor ve "Aman ne olacak. Devam et kızım. Neyin var göster bize."

İlk birkaç notayı çalıyorlar ve ben kalabalığa dönüyorum, kendimi neyin içine soktuğumu fark ettiğimde nabzım hızlanıyor. En son bu kadar çok insanın önünde sahne aldığım da ortaokuldaydım, okul müzikalinde başrol oynamıştım. Ve tıpkı o zamanki gibi, midemde bir kelebek sürüsü hissediyorum, gergin bir heyecan.

Kullan onu, diyorum kendime ve derin bir nefes alarak şarkı söylemeye başlıyorum, kendi sözlerimin şarkının tanıdık sözleriyle karışmasına izin veriyorum. Tüm içkilere rağmen sesim güçlü ve saf çıkıyor, o kadar güçlü ki sesin titreşimini hissedebiliyorum. Salondaki diğer tüm gürültüler kesiliyor ve bana bakan yüzlerde hem şaşkınlık hem de merak görüyorum - buna bizi kulüpten takip eden ve şu anda köşede içkisini yudumlayan gizli federal ajan da dahil.

Marsha da şaşırmış görünüyor ve aslında beni hiç tek başıma şarkı söylerken dinlemediğini fark ediyorum. Birkaç hemşire için grup olarak "Happy Birthday" şarkısını söylemiştik ve muhtemelen birkaç ay önceki kulüp gezisinde DJ'in seçtiği şarkıya eşlik ettiğimi duymuştu ama hiç böyle olmamıştı.

Asla bir performans olarak değil... özellikle de kendi sözlerimle.

Bu düşünce beni neredeyse boğuyor. Şarkı sözlerimi Peter ve ekibi dışında hiç kimseyle paylaşmamıştım. Yine de devam etmeyi başarıyorum ve nakaratı kendi versiyonumla söylerken, seyircilerin de şarkıya eşlik etmeye başladığını, avuçlarını masalara vurduklarını ve ayaklarını ritme göre vurduklarını fark ediyorum. İçimdeki kelebekler genişliyor, göğsümdeki her çatlağı dolduruyor, ta ki kanat çırpışlarıyla uçup gidecekmişim gibi hissedene kadar ve vücudum müziği takip etmeye başladığında şarkı söylemeye devam ediyorum, dans eğitimim ön plana çıkıyor.

Şarkı bitip de alkış tufanı kopana kadar yükseldiğimin farkında değilim. Yüksekten inerken Marshanın ön tarafta çılgınca alkışladığını ve yuhaladığını görüyorum ve gruba teşekkür etmek isteyerek arkamı döndüğümde ışıldıyorum. Ama onlar da alkışlıyor ve bu bana bir hayal gibi geliyor, ergenlik çağındaki benliğimin bir gündüz rüyasında gördüğü bir şey gibi.

"Bu inanılmazdı. Bunun gibi başka şarkıların da var mı?" diye soruyor gitarist, ben de başımı sallıyorum ama göğsümdeki kelekler artık daha çok sinek kuşlarına benziyor. Japonya'da düzinelerce şarkı besteledim ve kaydettim, bazılarını mevcut müziklere, bazılarını da kendi mikslerime uyarladım ve akşam ritüelimizin bir parçası olarak onları beni esir alanlar için seslendirdim. Peter bana her zaman iyi olduğumu söylerdi, ama ben bunu pohpohlanmaya ve başka eğlence eksikliğine bağladım. Ancak bu insanlar tamamen yabancı; beni pohpohlamaları için hiçbir neden yok.

Olsa olsa müzisyenler beni sahneden kovmalı ki gerçek müziğe geri dönebilsinler.

"Bir tane daha var," diyorum gitariste nefes nefese, fantezi çözülme belirtisi göstermeyince. "Bruno Mars'ın 'Just the Way You Are' şarkısının melodisini biliyor musun?"

Sırıttırıyor. "Elbette. , hadi yapalım. Adın ne?"

"Sara," diyorum ve anında pişman oluyorum. Benim adım sıradanın ötesinde ve bu gece başka bir şeyi hak ediyor. Madonna, Rihanna ya da SZA gibi bir şey-

"Sara için bir alkış alalım!" diye bağırıyor gitarist ve seyirciler alkışlayıp yuhalarken sıradan ismimi tamamen unutuyorum.

Grup "Just the Way You Are" ı çalmaya başlıyor ve kendimi hazırlamak için derin bir nefes alıyorum. Sözlere gelindiğinde, yine kendi sözlerimi kullanıyorum ve seyircinin tepkisini gördüğümde yükselen his geri geliyor. Çok seviyorlar. Gerçekten seviyorlar.

Çok geçmeden şarkı bitiyor ve tekrar yere çakılıyorum, ancak seyirciler bir şarkı daha, sonra bir tane daha ve bir tane daha istedikçe tekrar yükseliyorum. En iyi yedi şarkımı arka arkaya söyledim ve sonra sesim kesilmeye başladı.

"Bu kadar," diyorum gruba ve mikrofonu gitariste geri veriyorum. "Beni şımarttığınız için çok teşekkür ederim."

"Kızım, bizimle her zaman şarkı söyleyebilirsin," diyor. "Aslında..." Arkasını dönüyor, grup arkadaşlarıyla göz göze geliyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Tüm hafta sonu burada sahne alacağız ve bize katılırsan çok seviniriz."

"Oh, ben-"

Sanki parasal kaygılarla reddedecekmişim gibi, "Açıkçası kazancı seninle paylaşıyoruz," dedi. "Burada çok güzel bir iş var." "Ona paranız yetmez," diyor

Marsha ve ben onun geldiğini görmek için dönüyorum kalçaları sallanarak sahneye çıktı. "O bir doktor, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Gitarist bana bir göz attı. "Yetenekli, güzel ve akıllı, ha?"

Marsha "Emin olabilirsin" deyince yüzüm kızardı. Eğer onu ayarlamak istiyorsan, önce benimle konuşmalısın. İşte." Adamın tutuyor, bir kalem çıkarıyor ve numarasını kolunun ön kısmına, okla delinmiş bir kalp dövmesinin hemen yanına yazıyor. Göz kırparak ekliyor: "Her zaman müsaitim."

Marsha'nın ne yaptığını fark ederek gülüyorum ve arkadaşım o anda müzisyenle öpüşmeye başlamadan önce onu sahneden çekip çıkarıyorum. Hastanedeki söylentilere göre, sarhoşken daha çılgınca şeyler yapıyormuş.

Hala alkışlayan seyircilerin arasından geçip dışarı fırlıyoruz, Şubat ayının soğuk havası heyecanımızı biraz olsun dindiriyor. Ben hala alkolün ve performansın etkisindeyim ve Marsha da heyecanlı, gülüyor ve az önce olanlardan ve nasıl menajerim olabileceğinden bahsediyor, böylece büyük bir başarı elde edersem ikimiz de zengin olabiliriz.

O kadar eğleniyoruz ki bir an için bunların hiçbirinin gerçek olmadığını, hayatımın şu anda sadece büyük bir bekleme oyunu olduğunu unutuyorum. Ancak eve gitmek için taksiye bindiğimde hatırlıyorum ve kafam bir anda dağılıyor.

Ben dışarıda şarkı söyleyip sarhoş olurken, bir akşam daha geçti. Peter dönmeden bir gün daha sona erdi.

P eter

KÜÇÜK ÖZEL BİR HAVAALANINA İNDİĞİMİZDE SARA'YI ARAMAYI DÜŞÜNÜYORUM.

Büyük Dumanlı Dağlar'ın eteklerinde, Asheville'den yaklaşık doksan kilometre ve ondan sadece birkaç eyalet uzakta. Sesini duyabilmek için telefonu açıp onu aramak çok cazip geliyor. Ama bunu yaparsam, Federaller -Hala onu izleyen ve telefonlarını dinleyenler, bir kez daha hikayesinden şüphe duyacak ve onu zor durumda bırakacaklardır.

Bu ona ulaşmayı düşündüğüm ilk sefer değil. Bunu her zaman düşünürüm. Federaller ne kadar dikkatli olsalar da, onu izlemesi için tuttuğum adamlardan birinin gizlice ona bir mektup iletmesini sağlayabilirim. Riskli olurdu ama yapabilirdim.

Beni durduran şey lojistik değil, ne söyleyeceğimden ve Sara'nın böyle bir mektup aldığında nasıl bir tepki vereceğinden emin olamamam. Her ne kadar benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini düşünmek istesem de, esaretinin sonuna doğru kurduğumuz kırılğan anlaşmanın ortadan kalkmış olması, eve dönmüş olmanın benden yeniden nefret etmesine ve korkmasına neden olması gibi çok gerçek bir olasılık olduğunu biliyorum.

Temelli gittiğimi ve mektubumu almanın onu üzeceğini umuyor olabilir.

Ayrıca, neden uzak durduğum hakkında ona ne söyleyebilirim ki? Novak ve Esguerra hakkında hiçbir şey açıklayamam.

Bu da bana hala hayatta olduğuma ve onun için geleceğime dair temel güvenceler veriyor.

Bensiz evde olmaktan mutluysa kolayca tehdit olarak yorumlayabileceği güvenceler.

Adamlarımın bu durum hakkında bir şeyler söylemek için can attıklarını söyleyebilirim, ancak Sara Hakkında Konuşmak Yok kuralı hâlâ yürürlükte ve bunu çiğnemekten daha iyisini biliyorlar. Bu yüzden sessiz kalıyorlar ve ben de takıntımı beslemek için onunla ilgili günlük haberlere güvenerek Sara'sız günleri atlatmaya odaklanıyorum.

Birkaç gün önce arkadaşşı Marsha ile dışarı çıktı ve bir salonda şarkı söyleyerek şarkılarından birini herkesin önünde seslendirdi. Bunu okumak bile göğsümü sıcak bir ısıltıyla doldurdu ve Amerikalılara bir dahaki sefere onu kaydetmeleri talimatını verdim, böylece onu dinleyebilir ve seyircilerin tepkisini izleyebilirdim. Küçük bülbülümün kendini bu şekilde ortaya koyması, çekingenliklerinden sıyrılması ve her zaman var olduğunu bildiğim yeteneğini sergilemesi düşüncesi beni saçma bir şekilde gururlandırıyor.

Elbette bu rapora verdiğim tek tepki gurur değildi. Başka erkeklerin ona asılabileceği yerlere gitmesi fikri içimde yanan bir kömür gibi. Sara benim. Aramızdaki fiziksel mesafe bu gerçeği değiştirmez. Şimdiye kadar, raporlar kimsenin onun etrafında ciddi bir şekilde kokladığını göstermedi, ama bu olmadığı anlamına gelmez. FBI sürekli Sara'nın peşinde olduğu için adamlarımın daha dikkatli olması gerekiyor ve bazen bir pisliğin ona telefon numarası için yalvarmadığından ya da kahve ısmarlamayı teklif etmediğinden emin olmak için yeterince yaklaşmıyorlar.

Sara'dinleme cihazı , bunu yapardım. Yapabilseydim beynine bir çip yerleştirirdim.

"Hazır mısın?" Yan diyor ve ben de son bir dakikadır çantamı alıp uçaktan inmek yerine silahımı temizlediğimi fark ediyorum.

"Evet," diyorum, silahı yeniden birleştirip belime yerleştirirken. "Hadi yapalım şu işi."

LYLE BOLTON, WALLY HENDERSON'IN ÖNCE KUZEN, SAHIPLERİ A
KÜÇÜK

Asheville'de organik bakkal dükkanı var. Arkadaşları ve komşularına göre o, iki buçuk yaşında çocukları olan nazik ve huzurlu bir adam.

-İki okul öncesi çocuğu ve yolda bir bebekleri var. Hamile karısı evde oturan bir annedir ve dışarıdan bakanlara mükemmel bir banliyö çifti gibi görünürler.

Hacker'larımızın ortaya çıkardıklarını hiçbirinin bilmemesi çok kötü.

Onu fahişenin dağ kulübesinde bekliyoruz, cipimiz kulübenin arkasında gözden bir yere park edilmiş. Teknik olarak kız bir eskort ama bana kalırsa para karşılığı seks de aynı şey. Bolton her salı ve perşembe, dükkân için ürün aldığı yerel çiftliklerden dönerken buraya geliyor. Karısının hiçbir şeyden haberi yok, mahalledeki diğer herkesin de.

Hayvan refahı ve çevre konusunda tutkulu olan sessiz, kiliseye giden Bay Bolton'un, yasal olmayan bir "eskort "a, onu dövdükten sonra haftada iki kez üzerine dışkılamasına izin vermesi için para ödeyeceğini kimse hayal edemezdi.

Henderson arkadaşlarına Bolton'ın evini ve işini takip ettirmektedir, bu yüzden bu kulübe herifi sorgulamak için mükemmel bir yerdir. Küçük kirli alışkanlığı kuzeni dahil herkesten gizlidir ve bu süreyi hesaba katarak aldığı tüm önlemler sayesinde, yaklaşık dört saat sonra dükkana gelmeye kadar kimse onu aramaya gelmeyecektir.

Dört saat içinde çok şey yapabiliriz.

Kulübe bizim dışımızda boş. Yan bu sabah yüksek maaşlı bir müşteriymiş gibi davranarak fahişeyi kandırdı. Onu bir otel odasına götürdükten sonra bağladı ve orada bıraktı. Vaktimiz olursa bugün çözer, olmazsa yarın sabah temizlikçi bulur. Her iki durumda da kız polise gitmeyecektir, özellikle de komodinin üzerinde ödemeyi bulduktan sonra.

Lyle Bolton her zamanki gibi dakikti, saat 10'a çeyrek kala geldi. Kamyonu gümbürdeyerek çakıllı garaj yoluna girdi ve ben de çocuklara hazırlanmalarını işaret ettim.

Avımızı yakalamak çocuk . Onu neyin beklediğinden haberi yok. Şerefsiz, tombul yüzünde kocaman, bok yiyen bir sırtışla içeri giriyor ve Ilya kapının arkasından çıkıp karnına bir yumruk indiriyor. Bunu hafifçe yapıyor - o kadar iri birinin yapabileceği kadar hafifçe - ama Bolton yine de dört ayak üzerine düşüyor, nefes nefese kalıyor ve hırıldayarak kaçmaya çalışıyor.

Yan kaburgalarına tekme atıyor ve sonra ben devreye giriyorum, hüngür hüngür ağlamaya ve merhamet için yalvarmaya başlayan herifi gömleğinin arkasından çekiyorum.

"Kuzenin," diyorum sakince, onu mutfak sandalyesine yatırırken. "Nerede o?"

Bize bakakalıyor ve yüzünde yeni bir korku görüyorum. Artık bunun bir hata olmadığını, tesadüfen burada bulunan hırsızlar olmadığımızı anlıyor.

"Bilmiyorum," diye kekeliyor ve silahımı çıkarmadan önce iç çekiyorum.

"Bir şans daha," diyorum namluyu alına . "Nerede Wally ne sikim?"

Altına işiyor. Kadife pantolonunun kasıklarına koyu bir leke yayılıyor ve keskin bir idrar kokusu alıyorum. Bu beni en az yüzünden akan gözyaşları ve sümük kadar rahatsız ediyor.

"Yemin ederim, bilmiyorum!" diye feryat ediyor ve ben de silahı indirip tetiği art arda iki kez sıkıyorum.

Sandalyeden düşüp yerde küçük bir top haline yuvarlanırken çığlıkları kulakları sağır ediyordu. Her iki ayağına da birer tane olmak üzere iki kurşun sıktım ve "Lanet kuzenin nerede?" diye tekrarlamadan önce çığlıkların dinmesi için bir dakika bekledim.

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum!" Şimdi histerik bir halde, iki eliyle kanayan ayaklarını tutuyor. "Lütfen, yemin ederim, bilmiyorum. İki yıl önce ortadan kayboldu ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım."

"Hiçbir şey yok mu? Arama yok mu, e-posta yok mu, mektup yok mu?"

Hackerlarımız sayesinde bunun cevabını zaten biliyorum, bu yüzden zırlayan salak kafasını yaralı bir oyuncak gibi salladığında şaşırmadım. "Hayır, hayır, yemin ederim! Bir şey yok! Gittiğinden beri kimse ondan haber almadı."

Yan'a dönüyorum. "Ne düşünüyorsun?" Rusça soruyorum. "Bu bok parçasına inanıyor musun?"

Onu inceliyor, sonra başını sallıyor. "Evet, sanırım öyle. Henderson bu adama ulaşamayacak kadar dikkatli."

"Tamam o zaman. Hadi gidelim."

Eğilerek Bolton'ın cebinden telefonunu alıyorum ve biz kulübeden çıkarken onu yerde kanlar içinde bırakıyorum. Ayrılmadan önce, bir süre ayrılamayacağından emin olmak için aracını devre dışı bırakıyorum.

Bunun kaderi ortaya çıkmadan önce sorgulamamız gereken beş pislik daha var.

P eter

LISTEMİZDEKİ SIRADAKİ İKİ KİŞİ, ŞU İKİ KİŞİ KADAR ZORLUK TEŞKİL EDİYOR

Bolton. İlki, Ian Wyles, Henderson'ın iki kez amcası olan emekli öğretmen. İkisi Henderson kaybolmadan önce düzenli olarak e-posta alışverişinde bulunuyorlardı ve Henderson'ın bir şekilde onunla hala iletişim halinde olması mümkün.

Ancak yaşlı adamı postaneden eve dönerken yakaladığımız anda hiçbir şey bilmediği ortaya çıkıyor. Sorularımızdan o kadar habersiz ve afallamıştı ki onu hırpalamaya bile zahmet etmedik. Sadece onu bağlayıp engelli aracıyla birlikte ormanda bırakıyoruz, birkaç saat sonra karısı eve gelip kaybolduğunu fark ettiğinde orada bulunacak.

İkinci kişi, Jennifer Lows, Henderson'ın karısının arkadaşı. Tombul, orta yaşlı bir kadın, onu ailesinin huzurevinin dışında yakaladığımızda kelimenin tam anlamıyla altına sıçıyor. Sorgulamamızın ilk dakikasında onun da hiçbir şeyden haberi olmadığı anlaşılıyor ve onu bir ara sokaktaki çöp konteynirinin arkasına bağlı, ağzı tıkalı ve korkudan ne yapacağını bilemez halde ama zarar görmeden bırakıyoruz.

"Üçte sıfır," diyor Anton ara sokaktan çıkarken, ama ben sadece omuz silkiyorum. Bu beklenmedik bir şey değil. Henderson bu insanlarla temas halinde olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar ortaya çıkarmış olurduk. Ayrıca, etraflarındaki güvenlik

daha sıkı olurdu. Onlara ulaşmanın nispeten kolay olması bana Henderson'ın yakın çevresinde olmadıklarını söylüyor.

Onun için önemli olan insanlar -karısı ve çocukları- herhangi bir hazine kadar iyi saklanmıştı.

Her halükarda, Henderson'ın nerede olduğu hakkında bilgi almak öncelikli hedefimiz değil. Bu bir mesaj göndermek, ona hayatındaki hiç kimsenin -ne kadar uzak bir bağlantı olursa olsun- güvende olmadığını söylemekle ilgili.

Onu öfkeliendirmek ve korkutmak istiyoruz, çünkü öfkeli ve korkmuş erkekler hata yapar.

Peşine düştüğümüz bir sonraki kişi Henderson'ın çocukluk arkadaşı olan yerel bir polis memuru. Jimmy Gander, elli beş yaşında, teşkilattaki en yaşlı polislerden biri ve onu en sevdiği barın dışında yakaladığımızda, biz onu bayıltsmadan önce Anton'un suratına yumruk atmayı başarıyor.

"Onu öldürecekim," diye mırıldanıyor Anton, tutsağımızı sorgulamayı planladığımız ormana girerken. "Piç kurusu bunu hak edecek."

"Gerekmedikçe öldürmek yok," diye hatırlatıyorum ona. "İşbirliği yapmazsa onu biraz hırpalayacağız."

Anton kaşlarını çatır. "Sikerim böyle işi. Gözüm moraracak."

"Büyükbabanın seni alt etmesine izin vermemeliydin," diyor Yan sırtarak. "Belki de takımda senin yerini almasını sağlamalıyız. Kesinlikle daha yetenekli görünüyor."

Cipimiz bir orman açıklığında durduğunda ikisine de "Kesin sesinizi," diyorum. "Daha sonra kavga edebilirsiniz."

Polisi dışarı sürüklüyoruz ve sorgulamaya başlamadan önce kendine gelmesini bekliyoruz. Diğerleri gibi o da durum karşısında gerçekten şaşkın görünüyor. Ancak, bugünkü diğer hedeflerimizin aksine, ilk başta sorularımıza cevap vermeyi reddediyor. Anton'u sevindirecek şekilde, her zamanki "bir şey bilmiyorum" ve "ondan haber almadım" cevaplarını duymadan önce ona birkaç kez vurmak zorunda kalıyoruz. Başka koşullar altında Gander'ın arkadaşına olan sadakatini takdir ederdim ama listemizde kalan iki kişiyi sorgulamak için iki saatten az zamanımız kaldığını düşünürsek, bu gecikme beni sadece hayal kırıklığına uğratiyor.

Polis bize Henderson'ı en son ne zaman gördüğünü anlatmaktan çekinince Anton'a "Sık şu lanet kurşunu," diyorum ve Anton memnuniyetle emre itaat ederek Gander'ı sağ omzundan vuruyor.

Bundan sonra, artık cevapları saklamak yok, sadece sözlü kuma ve hastane için yalvarma var.

Polisten öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendiğimizden emin olduğumda çocuklara "Gidelim," diyorum. "Onu bağlayın ve burada bırakın."

Arabayla uzaklaşırken, 911'i aramayı ve güvenli bir şekilde havalandığımızda onlara adamın yerini söylemeyi aklıma not ediyorum.

Henderson'ın arkadaşı olsun ya da olmasın, polisin ölmesi için bir sebep yok.

ŞU ANDA ZAMANIMIZ KISITLI, BU YÜZDEN SÜRECİ HIZLANDIRMAK İÇİN

Son iki hedefimizi de birlikte sorgulayacağız. Onları en sona bıraktık çünkü Henderson'ın daha da uzak bağlantılarıydılar, bu yüzden herhangi bir nedenle onlara ulaşamasaydık, bu büyük bir kayıp olmazdı.

İlk adam Henderson'ın kızının eski erkek arkadaşı, Bobby Carston. Yirmi yaşında, kızından üç yaş kadar büyük ve dosyalarımıza göre lise balosunda kızının en yakın arkadaşıyla yatınca ayrılmışlar. Aldatanlara tahammül edemiyorum, bu yüzden onu sorgularken çocuğu biraz hırpalıyoruz - bu da son esirimiz olan Henderson'ın oğlunun en sevdiği öğretmeninin başından beri işbirlikçi olmasını sağlıyor.

Aslında, Sam Briars Jimmy Henderson hakkında verdiği cevaplarda o kadar ayrıntılı ki, beklemediğimiz bir şeyle karşılaşyoruz.

Olası bir ipucu.

"-ve sonra beş yıl önce Tayland'da tatil yaptılar ve Jimmy yerel kültürü ve tüm meyveleri ne kadar çok sevdiklerini ve orada yaşamak istediklerini söylüyordu. Phuket'te gerçekten bağ kurdukları yerel bir aile varmış. Turistik bölgelerden birinde değil ama daha iç kesimlerde, kalabalıktan uzakta. Jimmy sınıftaki tüm arkadaşlarına orayı anlatıyordu. Sonra Singapur vardı, Jimmy'nin annesi orayı temiz olduğu için çok severdi, İzlanda vardı Jimmy'nin anne ve babası yıldönümleri için oraya gidecekti, Maryland vardı Jimmy'nin kız kardeşi orada okula gidecekti ve bana biraz zaman vererseniz daha fazlasını da düşünebilirim..."

Öğretmen o kadar hızlı konuşuyor ki neredeyse gevezelik ediyor, bu yüzden izin veriyoruz, bahsettiği yerleri daha sonra kontrol edebilmek için not alıyoruz. Tayland da dahil olmak üzere bu yerlerin çoğuna daha önce bakmıştık, ancak Hendersonlar tespit edilmekten kaçınmak için yer değiştiriyorlardı ve Phuket'teki yerel aileden haberimiz yoktu.

Bu kesinlikle araştırmaya değer bir ipucu.

Aradan on dakika geçiyor ve öğretmenin enerjisi tükenme belirtisi göstermiyor, laf kalabalığı şüphesiz çürük eski erkek arkadaşının feryatlarıyla besleniyor. Bu noktada, Hendersonlar hakkında bildiği her şeyi anlatarak kendini tekrarlayıp duruyor, ben de İlya'ya başımı sallıyorum ve o da kaburgalarına hafifçe vuruyor.

Briars o hafif dokunuş kaburgalarını kırmış gibi çığlık atmaya başladığında "Yeter," diyorum. "Onları bağlayın ve burada bırakın. Gitmek zorundayız."

Uçağımıza doğru ilerlerken, takip işaretlerine dikkat ediyorum, ama oraya olaysız varıyoruz.

Operasyon resmi olarak başarılı: Henderson'a bir mesaj gönderdik ve bu süreçte olası bir ipucu elde ettik.

Kendimi iyi hissetmeliyim, ancak uçağın tekerlekleri yerden kalkarken tek düşünebildiğim, gerçekten istediğim şeyi elde etmeye daha yakın olmadığım.

Sara'yı geri kazanmama daha aylar var.

S ara

"NE YAPTI?" RYSON'A BAKIYORUM, AVUÇLARIM TERDEN ISLANMIŞ VE Kalbim küt küt atıyor. İlk tepkim -Peter'in hayatta ve iyi olmasından duyduğum sevinç- yerini hızla midemde acı veren bir düğüme bırakıyor.

"Kuzey Carolina'da altı kişiye saldırdı," diye tekrarlıyor ajan. "İkisi ateşli silah yaralarıyla hastaneye kaldırıldı, diğer dördü ise şiddetli bir sorgulamadan dolayı morarmış ve travma geçirmiş durumda. Hepsi de masum vatandaşlar. Olay hakkında bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Ben... ne?" Korkunç görüntülerden arınmak için başımı sallıyorum. "Bunu neden yapsın ki?"

"Kurbanlara göre, Walter Henderson III adında bir tanıdıklarının yerini öğrenmek istiyordu. Merhum kocanızla aynı listede olma sahip." Ryson iri kollarını kavuşturdu. "Görünüşe göre Sokolov bu adama ulaşmak için daha aşırı önlemlere başvuruyor. Bu konuda bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Neyin peşinde olduğu hakkında?"

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Son birkaç aydır, bir şekilde özlediğim adamın acımasız gerçekliğini unutmayı, anılarımdaki karanlık kısımları geçiştirmeyi başarmıştım. "Bilmiyor musun?"

"Size söyledim, dosyasının çoğu redakte edilmiş." Ryson kollarını kavuşturur ve eğilir. "Dr. Cobakis, bu adamın ölümcül olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Daha fazla masum insan zarar görmeden durdurulması gerekiyor. Bu çok önemli.

Bize onun hakkında bildiğin her şeyi anlatırsan, bir sonraki saldırısının nerede olabileceğine dair daha iyi bir fikrimiz olur."

Ona bakıyorum, bir sıcak bir soğuk hissediyorum. "O... bana pek bir şey anlatmadı." Ajanlara anlattığım buydu ve Peter'ın intikam arayışında masumlara zarar verdiğini bilmek ne kadar midemi bulandırsa da hikâyeye bağlı kalmak zorundayım.

Her halükarda, Ryson Peter'ın karısı ve oğlunun katledildiğini bilse bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Peter, Henderson'ı bulup listesinden silene kadar durmayacaktır ve Kuzey Carolina'da canlı bir şekilde gösterdiği gibi, Federaller hala onun ve ekibinin dengi değildir.

Peter ve adamları ABD'ye fark edilmeden girmiş, altı vatandaşa saldırmış ve ayrılmışlardır.

Benimle aynı ülkedeydi ve eğer Ryson beni sorgulamaya karar vermeseydi, bunu asla bilemeyecektim.

Midem daha da sıkışıyor ve dehşete kapılıyorum, sadece o insanlara yaşattığı acı ve ıstırap için üzülmediğimi fark ediyorum.

Peter benim için gelmediği için de kırgın ve kızgınım.

Birbirimizden sadece birkaç eyalet uzaktaydık ve o benim için gelmedi. "Dr. Cobakis." Ryson dikkatle bana bakıyor. "İyi misiniz?"

"Ben... evet." Ellerimi masanın altında birleştirip tırnaklarımın avuç içlerime batmasına izin veriyorum. Acı hissi beni sakinleştiriyor ve yarı normal bir tonda, "Özür dilerim. Sadece çok fazla."

Ve öyle. Aslında çok fazla. Bu ana kadar, ne kadar berbat durumda olduğumu, Peter'la geçirdiğim ayların beni nasıl çarpıttığını, doğru ve yanlış duygularımı nasıl çarpıttığını tam olarak anlayamamıştım. İşte buradayım, takıntı haline getirdiğim katilin altı masum insana zarar verdiğini öğrendim ve benim yerime onları seçtiği için mi üzgünüm? Bunu yapma şansı varken beni kaçırmadığı için mi?

Ben hastayım.

Peter'ın benim için asla gelmeyebileceği gerçeği gibi bu da benim için artık çok açık. Başından beri intikam onun gerçek aşkı, gerçek saplantısıydı ve bana karşı hissettiği her ne ise uzun sürmedi... eğer en başta varsa bile. Neden hâlâ izlendiğimi ya da izlenip izlenmediğimi bilmiyorum -bu kaşıntı hissi paranoya da olabilir- ama artık onun önceliğinin ben olmadığımı açık.

Ryson'ın sorgulamasının geri kalanına bir şekilde katlanıyorum, sorularına otomatik pilotta cevap veriyorum ve eve gittiğimde telefonu açıp daha önce bana yardım eden terapist Dr. Evans'ı arıyorum.

Parçalanmış hayatımı yeniden inşa etmenin zamanı geldi.
Peter'la aramızdaki her şeyin bitmiş olabileceğini kabul etmenin zamanı geldi.

BÖLÜM III

P eter

SONRAKI İKİ AYIMIZI TAYLAND'DAKİ İPUCUNU TAKİP EDEREK GEÇİRDİK.

Henderson'ların hangi yerel aileyle arkadaş olduğunu bulmak kolay değil ve bu bizi hedefimize yaklaştırmayınca, bir petrol oligarkının iş rakiplerinden birini ortadan kaldırmamızı istediği Rusya'da bir iş alıyoruz. Diğerleri kadar kazançlı bir iş değil ama konumu buna ediyor.

Yıllardır kendi ülkemize gitmedik.

"Bu sana da bana hissettirdiği kadar tuhaf geliyor mu?" Anton Kızıl Meydan'ın yanından geçerken soruyor, ben de ne demek istediğini anlayarak başımı sallıyorum. Bu sokaklarda yürümek ve etrafımızda Rusça konuşulduğunu duymak, zamanda geriye gitmek gibi bir şey. Moskova'ya en son Daryevo katliamının örtbas edilmesine yardım ettiği için amirim Ivan Polonsky'yi öldürdüğümde gelmiştim.

-Sanki bir ömür önceymiş gibi.

"Özlüyor musun?" Anton'a soruyorum, o da omuz silkiyor.

"Hayır. Yani, her zaman yabancı olmak pek eğlenceli değil ama buna alıştım. Ve Sara sayesinde İngilizcem gelişti, yani..." Duruyor, az önce ne dediğini anlayınca bakışları temkinli bir hal alıyor. "Yani, biz-"

"Yeter." Boyun kaslarım acı verecek kadar gergin ve ellerim yumruk olmuş durumda, ama sesim yumuşak ve "Bu kadar yeter" diye tekrarlarlarken bile

yeterli."

Anton akıllıca susuyor ve yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüyoruz. Onun hakkında konuşmasının yasak olduğunu biliyor ve bu artık sadece onun güvenliğiyle ilgili değil. Sara bugünlerde benim için bir tetikleyici, öyle ki adının anılması bile beni cinayet işlemeye itmeye yetiyor. Onun yokluğunun açtığı yara iyileşmiyor; iltihaplanıyor.

Her gün her saniye onun için acı çekiyorum ve bundan nefret ediyorum.

Günlük raporlar durumu daha da kötüleştiriyor, çünkü sanki beni unutmuş gibi görünüyor. Geçen ay başka bir işe girdi, iki yaşlı kadın doğum uzmanının yanına katıldı ve ailesinin evinden çıkıp yeni bir daireye taşındı. Tüm bunlar için mutluyum - onun mutlu olmasını istiyorum - ama son altı haftadır her hafta sonu dışarı çıkıyor, arkadaşlarıyla içiyor ve dans ediyor. Bunun da ötesinde, Cuma geceleri bir grupta şarkı söylemeye başladı - seksi bir elbiseyle sahne aldığı bir kaydı görüp seyirciler arasındaki her erkeğin ağzının suyunun aktığını fark edene kadar beni memnun eden bir gelişme.

Onu bir tavşanın üzerine salyalarını akıtan kurt sürüsü gibi izliyorlar.

Yanında olsaydım, bunu durdurabilirdim - gerekirse birkaç yüzü değiştirebilirdim - ama dünyanın öbür ucundayım ve bu içimi kemiriyor. Dahası, Sara'nın beni tamamen unutmuş olabileceği ve başka bir adama aşık olabileceği ihtimalini doğuruyor... belki de her gösteriden sonra yanına gelip ona övgüler yağdıran ve telefon numarasını isteyen aptallardan birine.

Beni o şerefsizleri vurma emri vermekten alıkoyan tek şey, şu ana kadar hiçbirisiyle çıkmamış olması.

Ama bu sadece bir zaman meselesi. Bunu biliyorum. Ne kadar uzun süre yok olursam, bu ihtimal o kadar artar. İşte bu yüzden, bu işe girmeden hemen önce, sonunda ona bir mesaj gönderilmesini istedim.

Kısa süre içinde alacak.

Bu arada, öldürmemiz gereken çok zengin ve çok yozlaşmış bir adam var.

S ara

"SARA! SARA! SARA! SARA!"

Seyircilerin tezahüratları, kulakları sağır eden alkışlarla birleşince damarlarıma bir eroin iğnesi gibi giriyor. O kadar uçmuşum ki uçuyormuşum gibi hissediyorum ve tezahürat yoğunlaştıkça gülerek eğiliyorum.

Grup arkadaşlarım -Phil, Simon ve Rory- benimle birlikte selam veriyorlar. Seyirciler ise bana odaklanmış görünüyor. Muhtemelen geçen ay grubun adını *The Rocker Boys*'tan *Sara & the Rocker Boys*'a değiştirdikleri ve benim itirazlarımı tamamen görmezden geldikleri içindir. Her ne sebeple olursa olsun, Phil grubun benim solistliğimde çok daha pazarlanabilir olduğuna karar verdi ve artık her posterde ismimin yanı sıra de belirgin bir şekilde yer alıyor. Geçen hafta klinikteki bir hastam beni "o Sara" olarak tanıdı ve imzamı istedi; klinik personelinin bana "Ünlü" lakabını takmasına neden olan oldukça utanç verici bir olay.

İlk kez daha büyük bir açık hava mekanında düğün yapıyoruz ve bunu başarabileceğimizden emin değildim. Neredeyse Mayıs ayında olmamıza rağmen hava hala tahmin edilemez durumda ve iki gün öncesine kadar havanın elli derece ve yağmurlu mu yoksa yetmiş derece ve güneşli mi olacağını bilmiyorduk. Hava ortalarda bir yerdeydi - altmış yedi ve parçalı bulutlu - ve harika bir katılım oldu. Amacımız en az yüz bilet satarak tüm masrafları karşılamaktı.

ancak coşkuyla alkışlayan izleyicilerin sayısına bakılırsa, bu miktarın dört katına yakın bir satış gerçekleştirdik.

bitiriyoruz ve sahneden ayrılmadan önce bis olarak bir şarkı daha söylüyoruz. Başarılı bir performansın ardından her zaman olduğu gibi, coşkudan kurtulmak zor, bu yüzden kutlama yapmak ve gevşemek için yakındaki bir bara gidiyoruz.

Benim gibi grup arkadaşlarım da bunu hobi olarak yapıyor. Gitaristimiz Phil matematik ğretmeni; davulcumuz Simon serbest yazar; başımız Rory ise bir ağrı merkezinde alışıyor. Ancak benden farklı olarak, üçü de bunu bir kariyer olarak yapmak istiyor ve genellikle harika bir performanstan sonra olduğu gibi, hemen turneye çıkmaktan bahsetmeye başlıyorlar.

Phil birasını eline alarak, "Seattle'dan başlayıp Batı Yakası'na doğru yol alabiliriz," diyor. Mavi gözleri kırmızı yüzünde hararetle parlıyor. "Oradan tüm Güneybatı'ya gidebiliriz ve-"

"Seattle'ı siktir et." Rory bir kadeh tekila devirdi ve bardağı telaşlı barmene doğru kaydıldı. "Doğruca Kaliforniya'ya gidiyoruz. San Francisco, sonra Los Angeles. Bizim gibi sanatçılar için en iyisi orası, havasından, kültüründen ve yemeklerinden bahsetmiyorum bile..."

Konuşurken çılgınca el kol hareketleri yapmaya devam ediyor ve birkaç kadının açıkça ona baktığını fark ettiğimde sırtıtıyorum. Çilli yüzü, asi kırmızı bukleleri ve vücut geliştirmeci fiziğiyle Rory, Küçük ksz Annie ile Abercrombie modelinin steroidler üzerindeki karışımı gibi görünüyor. Bu işe yaramaması gereken bir kombinasyon, ama yarıyor ve grubun başarisının, birleşik yeteneğimiz kadar onun görünüşüne de borçlu olduğundan şüpheleniyorum.

Phil ve Simon'ın kötü göründüğünden değil. Özellikle Simon bana geç Denzel Washington'ı hatırlatıyor, sadece punk-rock havası var. Phil biraz daha ortalama, sa çizgisi azalmış ve bira göbeği var ama dışa dönük kişiliği fiziksel eksikliklerini fazlasıyla telafi ediyor. Grup arkadaşlarımın üçü de kendi tarzlarında çekici ve her biri şu ya da bu noktada beni dışarı çıkarmak istediğini ima etti.

Bugünlerde bir erkeğe baktığımda tek görebildiğim şeyin Peter olmaması çok kötü.

Adamlar bunu bilmiyor tabii ki. Gemişimdeki korkunç karmaşadan ve hala inatla beni takip eden FBI ajanlarından mutlu bir şekilde habersizler. Grup arkadaşlarımın tek bildiği dul olduğum ve biriyle ıkmamamın sebebinin ölen kocamın yası olduğunu düşünüyorlar.

"Ne kadar oldu?" Phil, şubat ayında gruba katıldığımda sempatik bir şekilde sordu ve ben de ona kocamın yaklaşık bir yıl önce vefat ettiğini söyledim.

Bir buçuk yıl önce, kendisini komada bırakan bir araba kazasından hiç uyanamamıştı. Phil başsağlığı diledi ve o zamandan beri Simon ve Rory gibi bu konudan nazikçe kaçındı.

Aslında, bana ilgilendiklerini dikkatlice bildirdikten ve aynı dikkatle geri çevrildikten sonra, tamamen geri çekildiler ve bana bir tür azize figürü, bir keder balonunun içinde dokunulmaz bir Madonna gibi davranmaya başladılar.

Çok uzakta değiller, sadece yasını tuttuğum kaybın, her geçen gün anılarımdan biraz daha silikleşen George ile pek bir ilgisi yok. Bu noktada, kazasının üzerinden üç yıldan fazla zaman geçti ve aşkımızın onun bağımlılığının ağırlığı altında boğulmasından bu yana daha da uzun zaman geçti. Artık onu her düşündüğümde, tek hatırladığım CIA ajanı olarak yaşadığı çifte hayatı öğrendiğimde hissettiklerim... Peter'ı kapıma getiren sırlar ve yalanlar.

Keşke ben de *onu* unutabilsem ama bu imkânsız. Beni esir alan kişinin beni eve getirmesinin üzerinden neredeyse altı ay geçmiş olmasına rağmen, her gece uykuya dalarken onu düşünüyorum. Bazen onu hissedebildiğime ikna oluyorum. Yanımda değil ama dışarıda bir yerlerde, bana eziyet etmek için kıtaların ötesine uzanıyor, güneşin çekim gücü gibi hem manyetik hem de ölümcül bir çekim gücü var.

Ben de onu hayal ediyorum. Ağladığımda bana sarılışını ve beni acımasızca becermesini, Peter'ın çelişkisini oluşturan tüm büyük ve küçük şeyleri. Bazen bu rüyalardan tahrik olmuş ve hayal kırıklığına uğramış olarak uyanıyorum, ama daha sık olarak yastığımı gözyaşlarıyla ıslanmış ve kollarımı battaniyeme sarmış olarak buluyorum, beni içimde donduran acı verici yalnızlıktan kurtulmak için.

Hayatıma devam etmeliyim, biliyorum. Ve deniyorum da. Her hafta sonu Marsha ve kızlarla dışarı çıkıyorum ve özellikle çekici bir erkek numaramı istediğinde, çoğu zaman veriyorum. Ama benim için her şey burada bitiyor. Beni aradıklarında ya da mesaj attıklarında bir sonraki adımı atıp randevuyu gerçekten kabul edemiyorum.

"O zaman neden verme zahmetine giriyorsun?" Marsha geçen hafta bunu bir kez daha yaptığımı öğrendiğinde sordu. "Neden onları anında geri çevirmiyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silktim, o da beni strese istemediği için konuyu kapattı. Peter hikayesinin FBI versiyonunu dinleyen tanıdıklarımın çoğu gibi Marsha da bana kristalden yapılmışım ve en ufak bir baskıda paramparça olacaktım gibi davranıyordu. Sanırım o da -hastanedeki diğer kişilerle birlikte- yaşadığım olayın anlattığımdan daha kötü olduğunu düşünüyor. Bir kere,

Annem hala hastanedeyken, iki hemşirenin bir "cinsel kölelik çetesinden" nasıl kaçtığını ve hala "fuhuşa zorlanmamın" sonuçlarıyla uğraştığını konuştuklarına kulak misafiri oldum.

Bu can sıkıcı bir durum, ancak bu söylentileri ele almanın tek yolu gerçeği söylemek olacaktır ve ben bunu yapmayacağım.

Neyse ki yeni iş arkadaşlarım grup arkadaşlarımdan daha fazla bir şey bilmiyorlar. Küçük OB-GYN muayenehanesinin sahibi evli çift Dr. Wendy ve Bill Otterman, özgeçmişimden ve akademik referanslarımdan o kadar etkilendiler ki, iş geçmişimdeki dokuz aylık boşluk hakkında neredeyse hiç soru sormadılar. Onlara dünyayı dolaşmak için ara verdiğimi söyledim ve kırkıncı evlilik yıldönümleri için uzun zamandır bekledikleri Alaska gezisine çıkabilmeleri için hemen işe başlamam şartıyla beni hemen işe aldılar.

Daha iyi maaşlı, daha prestijli fırsatlara ama teklifi hemen kabul ettim ve ertesi gün işe başladım. Annem hastaneden yeni çıkmıştı, ona ve babama göz kulak olabilmek için oldukça sade bir iş istiyordum. Ama anlamayı benim için kesinleştiren şey ofisin konumuydu - ailemin evine arabayla on beş dakika ve yeni daireme kısa bir yürüyüş mesafesinde.

"Dünyadan Rory'ye." Simon elindeki bira şişesini Rory'nin yüzüne doğru sallayarak onun Kaliforniya'nın harikaları hakkındaki konuşmasını yarıda kesti. "Burada gerçekçi olalım. Sara, bizimle turneye çıkacak mısınız?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Yapamam, üzgünüm. İşim bu kadar uzun süre izin vermiyor."

"Gördünüz mü?" Simon sanki bir iddiayı kazanmış gibi muzaffer bir edayla grup arkadaşlarını süzüyor. "O gitmiyor. Böyle bir şey olmayacak."

"Oh, hadi ama." Phil, Simon'dan birayı kapıyor ve iki yudumda bitirip barmene daha getirmesini işaret ediyor. Yüzünü bana dönerek, meşhur Phil Hudson cazibesinin tam dozunu bana veriyor. "Sara, tatlım..." Sesi kandırıcı bir hal alıyor. "Hepimizin işi ve başka sorumlulukları var ama böyle fırsatlar hayatta bir kez gelir. Tutuşuyoruz, bunu hissedebiliyorum ve günü yakalamalıyız. Günü yakalamalısınız, çünkü yarın ne olacağını biliyor musunuz?"

Sırıtarak başımı sallıyorum. Bu dersin versiyonlarını ondan daha önce de dinlemiştim ve her seferinde daha yaratıcı oluyor. "Hayır, ne?"

"Aynen öyle." İşaret parmağını öğretmen edasıyla sallıyor. "Sen de bilmiyorsun, başkası da bilmiyor. Hayat bir dizi rastgele olaydan ibarettir.

bir düzeni varmış gibi görünür ama yoktur. Yarının ne getireceğini bildiğinizi düşünebilirsiniz ama tek bir değişkendeki değişiklik yeter ve bum! Tamamen farklı bir yöne gidersiniz."

"Turdaki gibi mi?" Kuru bir sesle söylüyorum ve hem Rory hem de Simon gülüyor.

"Bir turne, evet - bu yeni bir değişken olurdu," diyor Phil, yılmadan. "Ama bu *sizin* ortaya koyacağınız bir değişken. Çoğu zaman yeni değişken hiç beklemediğiniz bir yerden gelir ve özenle hazırladığınız tüm planlarınız altüst olur."

"Kahretsin, bu resmi bir cebir terimi mi? Az önce matematik mi öğrendim?" Rory saçlarını kaşıyarak soruyor ve Phil gözlerini devirip nefesinin altında cahiller ve sarhoş pislikler hakkında mırıldanırken hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

Kahkahalar dindiğinde çocuklara özür dileyerek "Gitmem gerek," diyorum. "Yarın işte erken bir gün."

"Endişelenme, biliyoruz." Simon omzuma vurdu. "Sen git yapman gerekeni yap ve bu aptalları şöhret hayalleriyle baş başa bırak."

Bardan çıkıp arka taraftaki otoparka doğru yürürken başımı sallayarak gülüyorum. Gruba katılma konusunda şüphelerim vardı, ama şimdiye kadarki en iyi karar olduğu ortaya çıktı. O sahneye her çıktığımda bunu yapmak için doğmuşum gibi hissetmekle kalmıyorum, grup arkadaşlarım da çok eğlenceli. Aslında Marsha ve kızlara kıyasla onlarla takılmayı tercih ediyorum; bir şekilde daha az baskı var.

Bunu fark ettiğimde arabamın kapısını açıyordum.

Kapı kolunun iç tarafına yapıştırılmış kalın bir parça -katlanmış bir kağıt, belki?

İlk tepkim onu çekip çıkarmak ve hemen bakmak oluyor ama altıncı bir his beni durduruyor. Kürek kemiklerimin arasındaki kaşıntı hissi - artık neredeyse hiç fark etmediğim bir his - aniden çok daha yoğun hale geldi ve nesneyi çekip bakmak yerine, dikkat çekmeden yerinden çıkardım, kapalı yumruğumun içinde tuttum ve arabaya bindim.

Artık katlanmış bir kağıt parçası olduğu kesinleşen nesneyi ceketimin cebine koyarak otoparktan çıkıyorum ve eve doğru yol alıyorum. Arkamda kaçınılmaz bir FBI kuyruğu var ve ben arabayı sürerken kağıt cebimi yakıyormuş gibi hissediyorum.

Apartmanımın önüne park edip lobiden asansöre doğru acele etmeden, sakince yürümek için her şeyimi vermem gerekiyor. Bunun garip bir şekilde yerleştirilmiş bir tür reklam olması mümkün, ama bir şekilde öyle olmadığından eminim.

Daireme girip kapıyı kilitliyorum ve etrafıma bakıyorum. Burada herhangi bir kamera veya dinleme cihazı olduğunu sanmıyorum; eski evimde ve aylar sonra ailemin evinde bulunan yüksek teknoloji ürünü ekipmanlardan sonra, Federaller evimi yarı düzenli olarak tarıyor ve bu tür bir istilacı gözetleme yapmak için kendilerinin de bir izne ihtiyaçları var. Yine de tedbiri elden bırakmamak için ayakkabılarımı tekmeleyip yatak odamdaki dolaba doğru yürüyorum ve tüm bu süre boyunca sakın tavrımı koruyorum.

Biri beni izliyorsa, onlara şüphelenmeleri için sebep vermeyeceğim.

Tek yatak odalı dairem oldukça küçük, küçücük bir mutfak ve daracık bir oturma odası var ama güzel bir özelliği var: yatak odasında geniş bir gömme dolap. Normalde soyunmak için oraya giriyorum, ama bunun yerine, olası kameraların görüş alanından çıkar çıkmaz cebimden kağıdı çıkarıp açıyorum, ellerim titriyor.

Sadece birkaç satır, kalın kağıda keskin, erkeksi bir el yazısıyla karalanmış.

Unutma, ptichka. İkimiz de hayatta olduğumuz sürece.

P eter

MOSKOVA İŞİ SORUNSUZ GIDIYOR - HEDEFİMİZİ ORTADAN KALDIRIYORUZ
BİR İÇİNDE

Kısa bir hafta sonra Novak'tan haber beklerken Henderson'ı avlamaya geri döneceğiz. Geçen ay, Sırp silah tüccarı her şeyin orijinal sekiz aylık zaman çizelgesine göre yolunda gittiğini doğruladı, ancak Esguerra'nın organizasyonundaki varlığı hakkında hala ağzını kapalı tutuyor - planımı uygulamak için ihtiyacım olan kilit bilgi parçası.

Ne yazık ki Henderson her zamanki gibi ele geçirilmesi zor biri olmaya devam ediyor, bu yüzden Mayıs ayı ilerledikçe, herhangi bir ipucu için tanıdıklarını bir kez daha yokluyoruz. Bu kez, işleri değiştirmek için karısının memleketi Charleston'daki bağlantılarına odaklanıyoruz.

Beş hedefimizi sorguladıktan sonra uçağa bindiğimizde Ilya tiksintiyle "Yine bir şey yok," diyor. "Aptallar hiçbir şey bilmiyordu."

Omuz silkiyorum ve yerime oturuyorum. "Beklenen bir şeydi."

Operasyonu hala başarılı buluyorum. Bir araba kovalamacası olmadan kaçtık ve Henderson'a hayatındaki hiç kimsenin, ne kadar uzak bir bağlantı olursa olsun, güvende olmadığını bir kez daha gösterdik. Er ya da geç bunu anlayacak ve bir hata yapacak. Belki karısı bir arkadaşı için endişelenecek ve onu kontrol etmek için ulaşacak ya da belki genç kızı çıldıracak ve eski sevgilisini arayacak.

Ne olursa olsun, çuvaldadıkları anda hazır olacağız ve ölen karımın ve oğlumun intikamı alınacak.

NIHAYET GERÇEKLEŞTİĞİNDE HAZİRAN AYININ BAŞIYDI.

Novak'tan gelecek Çarşamba buluşmak istediğine dair bir e-posta aldım.

E-postada *sadece sen yazıyor. Başka kimse yok.*

Vahşi bir sevinç dalgasını bastırıyorum ve düzenlemeleri yapmaya başlıyorum.

SON İKİ HAFTADIR, POLONYA'DAKİ GÜVENLİ EVİMİZDE KALİYORDUK.

Novak'ın ulaşmasını beklerken Çarşamba sabahı adamlarım beni Belgrad'a bıraktı ve görevlerine başladılar.

Benimle olmayacaklar ama kesinlikle etrafımda olacaklar.

Novak'la daha önce buluştuğum kafede buluşuyorum. İçeri girdiğimde, adamlarının -güzel baristalar gibi- dikkat çekici bir şekilde ortalıkta olmadığını fark ediyorum. Novak'ın kendisi kafenin ortasındaki küçük masada oturuyor ve önünde kahverengi deri bir dosyadan başka bir şey yok.

"Tek başına mı?" Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak soruyorum ve Novak ayağa kalkıp beni selamlamak için masanın etrafına gelirken ince dudakları kıvrılıyor.

"Tüm bu saçmalıklardan vazgeçebileceğimizi düşünmüştüm." Elimi sıkarken solgun gözleri parlıyor. "Birbirimize ihtiyacımız var ve bence biraz güven inşa etmemizin zamanı geldi."

Bunun saçmalık olduğundan eminim -onun adamları da muhtemelen benimkiler kadar stratejik konumlanmışlardır- ama elini bırakırken sert ifademin hafifçe yumuşamasına izin veriyorum. "Daha fazla katılamazdım."

"Güzel." Tekrar masaya oturdu ve bana da oturmamı işaret etti. "Lütfen."

Yerime oturdum ve vurdumduymaz bir ifade takındım. "Peki, varlık yerinde mi?"

Novak kendini beğenmiş küçük gülümsemesini koruyarak başını sallıyor. "Konuştuğumuz gibi Esguerra'nın yerleşkesine doğru yola çıktı."

Nabzım hızlanıyor. Varlığın nakledildiği saat ve tarih - bu zaten bir şey kullanabilirim. "Tebrikler. Bu oldukça bir

Başarı," diyorum sesimi eşit tutarak.

Novak övgüleri hakkı olarak kabul ediyor. "Teşekkür ederim. Çok çalışmam gerekti ama başardım."

"Bana ondan, şu gizemli varlığını bahsedin," diyorum.

Soluk parmaklarını masaya vurarak uzun bir süre düşündükten sonra, "Esguerra'nın organizasyonunun mali yapısı hakkında bilginiz var mı?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. "Hayır. Pek sayılmaz. Ben onun güvenlik danışmanıydım, mali danışmanı değil." Novak'ın bu noktaya gelmesini beklemiyordum. Mal varlığı Esguerra'nın portföy yöneticisiyle bağlantılı biri olabilir mi? Adamın Chicago'da bir yerde yaşadığını biliyorum ama-

"Yani yasal ve pratik olarak Esguerra'nın karısının onun iş ortağı olduğunu ve ölümü halinde her şeyin mirasçısı olacağını bilmiyor musunuz?"

"Hayır, ama bu beni şaşırtmazdı," diyorum yavaşça. O zamanlar bile, ben hâlâ Esguerra için çalışırken, kaçırdığı ve sonra evlendiği Amerikalı kız Nora, kocasının işine alışılmadık bir yatkınlık göstermişti.

Novak tekrar gülümser ve önündeki dosyayı açar. "Evet. Genç Bayan Esguerra oldukça iyi biri, değil mi? Stanford'u sınıf birincisi olarak bitirdi." Bir fotoğraf çıkarıp önüme koydu. Nora'yı hacimli bir mezuniyet cübbesi içinde bir üniversite yetkilisinden diploma alırken gösteriyor. Gülümseyen yüzü yarı dönük, başka bir yere bakıyor ama bu açıdan bile çok mutlu olduğu belli.

"Bu ne zaman çekildi?" Şaşkınlıkla sordum. Eğer Novak'ın adamları bu fotoğrafı çekecek kadar yakınlarsa, Esguerra'nın kendisine de yakın olmalılar.

Kolombiyalı silah tüccarı karısının bir dakikadan fazla gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu.

"Birkaç ay önce, bahar mezuniyet töreninde," diye cevaplıyor Novak. "Güzel, değil mi? Çok küçük ama çok güçlü..."

Bunu söylerken sesi alışılmadık derecede yumuşak, resmi geri alıp dosyaya yerleştirirken dokunuşu neredeyse okşayıcı. Kaşlarımı kaldırıyorum, bu işin nereye varacağını görmek için bekliyorum. Bir şekilde Esguerra'nın minyon karısından hoşlanmaya mı başladı?

Garip ama daha garip şeyler de oldu.

Dosyayı kapattıktan sonra başını kaldırıp bakıyor. "Ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor. "Neden onu hemen o anda, o törende öldürtmedim? O zaman onu tek başıma vurma şansım varken neden seninle uğraştım?"

Başımı eğiyorum. "Bu soru aklıma geldi ama Esguerra'nın güvenliğinin o fotoğrafa sahip olmanızın gösterdiğinden daha sıkı olduğunu düşündüm."

Novak'ın dudakları bir başka ince gülümsemeyle gerildi. "Haklısın, güvenlik etkileyiciydi. Yine de, eğer gerçekten isteseydim, bunu deneyebilirdim. Ağır kayıplar verirdim ama küçük bir ihtimal de olsa başarabilirdim."

"Ama riske istemediniz?"

"Eğer tek istediğim Esguerra'nın ölümü olsaydı bunu göze alırdım."

Şimdi meselenin özüne geliyoruz. "Sen de onu istiyorsun." Dosyaya doğru başımı salladım. "Bu da bir parçası mı?"

Novak'ın solgun bakışları sertleşir. "Evet... ama düşündüğün gibi değil. Gördüğünüz gibi Nora Esguerra sadece güzel bir yüz değil, Esguerra'nın krallığının anahtarları onun elinde. Eğer onu öldürürsem, yönetimi ele geçirir ve mücadele etmem gereken yeni bir düşmanım olur; neredeyse sınırsız kaynaklara ve bana karşı çok kişisel bir kine sahip bir düşman."

Bu iş ilginçleşmeye başladı. "Yani ikisinin de elenmesini mi istiyorsun?"

"Benim de ilk düşüncem buydu ama hayır. Gördüğünüz gibi Esguerra zeki biri - bizim işimizdeki pek çok kişiden çok daha zeki. Neredeyse tüm varlıkları yasal olarak tapulu ve her şey paravan şirketlerin katmanları ardına gömülü. Eğer her iki Esguerra da öldürülürse, bu karmaşayı çözmek yıllarımı alacak ve bir rakibimi ortadan kaldırmış olsam da, asıl istediğim şeye ulaşamayacağım."

"Onun iş holdingleri."

"Evet. Kesinlikle doğru." Öne doğru eğildi. "Sadece Esguerra'nın gitmesini istemiyorum, sahip olduğu her şeyi istiyorum... karısı da dahil."

Başımı eğiyorum. "Yani Julian Esguerra'nın öldürülmesini ama karısının kaçırılmasını mı istiyorsun?"

"Evet, sadece karısı da değil." Gülümsemesi tüyler ürpertici. "Gördüğünüz gibi, bir tür koz olmadan benim işime yaramaz."

"Kaldıraç mı? Aile üyesi gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

"Evet, kesinlikle. Ve herhangi bir aile üyesi değil. Bana uğruna her şeyi yapabileceği biri lazım... kocasının katilini kucaklaması bile."

Yüzüm değişmiyor ama kanım buz gibi çamura dönüşüyor. Bu, Sara'ya olan saplantımı bildiğine dair dolaylı bir ipucu mu? Eğer öyleyse, onu oracıkta öldürürüm, gizli fedailerine lanet olsun. Eğer Sara'yı tehdit ederse, derisini yüzerim ve-

"Görüyorsun ya," diye devam ediyor Novak, yükselen öfkeme aldırmadan, "Nora'ya ihtiyacım var ve onun tamamen kontrolüm altında olmasını istiyorum. Bunun için ailesini kullanmayı düşündüm ama bu yeterli olmayabilir. Ne de olsa ebeveynler genellikle çocukları için fedakârlık yaparlar, tam tersi değil."

Kana susamış düşüncelerimi dizginliyorum. "Aklında ne var o zaman?" Sara'dan bahsetmiyor olabilir; en azından bahsetmiyor olsa iyi olur. Beni bu kadar üstü kapalı tehdit edecek kadar aptal olmadığını varsayarak, onu olduğu gibi kabul etmeye karar veriyorum ve "Bildiğim kadarıyla, ailesi dışında Nora'nın-" diyorum.

"Evet, aynen öyle. Bildiğiniz kadarıyla." Novak arkasına yaslanıyor, açıkça üstünlük anının tadını çıkarıyor. "Sen ve dünyanın geri kalanı, seçkin birkaç kişi hariç."

Ona bakıyorum, düşüncelerim bir olgudan diğerine atlıyor. "Mal varlığınız," diyorum yavaşça. "Sekiz aylık zaman çizelgesi... Esguerra'nın bir-"

"Çocuk mu? Evet." Donuk yüzü canlanıyor. "Aslında bir kızım var, geçen Salı günü İsviçre'de, planlanandan iki hafta önce doğdu. Elizabeth Esguerra-Lizzie, kısaca. Güzel isim, değil mi?"

"Evet, çok," demeyi başarıyorum. Kalbim göğüs kafesimden fırlamakla tehdit ediyor ve masanın altında ellerim yumruk haline geliyor.

Bir bebek. Lanet olası bir yeni doğan. Bu onun planı, onun varlığı. Nora'yı kontrol etmek için mükemmel bir yol olacağı konusunda haklı. Bir anne çocuğu için her şeyi yapar; gerekirse bir imparatorluktan ve kendi hayatından vazgeçer.

Benim için fark etmemeli -Esguerra arkadaşım değil- ama nedense işin içine bir bebeğin girmesi Novak'ın planını benim için düpedüz müstehcen kılıyor.

Başından beri o şerefsiz kazık atacağıma seviniyorum.

Ama bekleyin. Mal varlığının vuruşa yardım edebileceğinden bahsetti. Bu, çocuğun o olmadığı anlamına geliyor. Ancak... "Dadı mı?" Eşit bir şekilde soruyorum. "Varlığınızın çocukla bağlantısı var, değil mi?"

Novak başını sallıyor, eli önündeki masanın üzerinde esniyor. "Evet, ama bir dadı değil," diyor, ifadesi yumuşuyor. "Bir çocuk doktoru - Esguerra'nın tercih ettiği İsviçreli klinik doktorları tarafından şiddetle tavsiye edilen biri."

Tabii ki. Novak'ın o yerle bir bağlantısı olabileceğinden şüphelenmiştim. "Klinik çalışanlarına rüşvet mi verdin?"

"Denedim ama ne yazık ki hayır." İç çekiyor. "Hastalarından o kadar korkuyorlar ki rüşvet vermeleri neredeyse imkansız. Bilgisayarlarına girmek zorunda kaldım."

yerine."

"Anlıyorum." Şimdi bütün taşlar yerine oturuyor. "Demek Nora'nın hamileliğini bu kadar erken öğrendin."

Başını sallıyor. "Esguerra regl dönemini kaçırır kaçırmaz onu muayene için oraya getirdi. Onlar öğrenir öğrenmez ben de size ulaştım."

Masaya uzanıp boynunu kırma isteğimi bastırıyorum. Belki Nora'yı tanıdığım için, belki de bebekleri düşündüğümde oğlumun o yaştaki halini hayal ettiğim içindir, ama yeni doğmuş bir bebeğin bu şekilde kullanılması fikri bile beni hasta ediyor.

Ses tonumu sabit tutarak, "Yani benden Esguerra'yı öldürmemi, Nora ve bebeğini kaçırmamı ve onları sana getirmemi istiyorsun, böylece bir hamlede en büyük rakibini ortadan kaldıracak ve onun mülkleri üzerinde kontrol sahibi olacaksın" dedim.

Novak'ın gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor. "Aynen öyle."

"Bu çok zekice." Sesime hayranlık dolu bir ton katıyorum. "Esguerra'yı kontrol etmek için Nora'yı ve çocuğu alsaydın, seni alt etmenin ve onları geri almanın bir yolunu bulurdu - bunu daha önce de yaptı. Ama karısıyla -dul karısıyla demeliyim- başa çıkmak daha kolay olacaktır, özellikle de onu hizada tutacak bir bebekle. Onunla ilişkini yasal hale getirmeyi düşünüyor musun?"

"Evet, tabii ki. Evlilik, tüm o sinir bozucu mülkiyet engellerini aşmanın en kolay yoludur. Kızı da evlat edineceğim."

"Ve onu kendi çocuğunuz gibi mi yetiştireceksiniz?"

Omuz silkiyor. "Aşağı yukarı. Nora'dan doğacak çocuklar ki öncelikli olacak ama annesi uslu durduğu sürece çocuğa zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Çok cömertsiniz."

Sesimdeki alaycılığı ya fark etmedi ya da görmezden tercih etti. "Evet. Bence uzun vadede hepimiz kazançlı çıkacağız, sen de öyle. Yüz milyon senin küçük kan davana yardımcı olmakta çok işe yarayacaktır."

Bunu bilmesine hiç şaşırmadım. "Evet, olacak," diyorum gözümü kırpmadan.

"Güzel. Esguerra'nın yerleşkesine nasıl gireceğinize dair bir fikriniz var mı?"

"Evet," diyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Lucas Kent'e ulaşacağım ve beni Esguerra'ya getirmesini sağlayacağım. Ona baltayı gömmek istediğimi ve bunun gerçekleşmesi için bir haini ortaya çıkarmaya hazır olduğumu söyleyeceğim."

S ara

YİNE BÜTÜN GECE UYUMADIM VE SABAH OLDUĞUNDA O KADAR BITKİN DÜŞMÜŞTÜM
KI

ama kahve için mutfığa sürünerek gittim. Bugün iş günü olsaydı, hastalık izni almak zorunda kalırdım. Ancak, bugün tüm günlerin en nadir günü.

Hiçbir programımın olmadığı bir Cumartesi günü.

Eğer bu PN öncesi olsaydı (Peter'ın notu), kliniğe gidip birkaç saatliğine yardım edebilir ya da kahvaltıya uğrayarak aileme sürpriz yapabilirdim. Ancak, bu PN sonrası ve uykusuzluk ve her zaman var olan endişeli bekleyiş arasında, tek yapabildiğim kanepeye uzanıp bir yemek programı açmak.

Son zamanlarda bunlardan çok izliyorum. Bana Peter'ı hatırlatıyorlar.

Her zaman olduğu gibi, onu düşündüğümde zihnim daireler çizmeye başlıyor. Beni eve getirmesinin üzerinden sekiz ay geçti - sekiz ay boyunca ondan duyduğum tek şey o nottu. İki ay önce, PN öncesi, bana olan takıntısının az çok kaybolduğuna ve yeminine rağmen benim için asla geri dönmeyeceğine ikna olmuşum. Ancak şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Eğer beni hala istiyorsa, neden buradayım? Neyi bekliyor?

Annem artık tamamen iyi - ya da en azından olabileceği kadar iyi. Sol kolu hala zayıf ama parmaklarını hareket ettirebiliyor ve sol kolunu kullanabiliyor.

Hafif nesneleri almak için elini kullanabiliyor - başlangıçta korkulandan çok daha iyi bir sonuç. Ayrıca yardım almadan yürüyor ve havalar düzeldiğinden beri bahçesinde dolaşıyor. Babam onun iyileşmesinden dolayı çok mutlu ve ikisi de Eylül ayındaki yıldönümü gezilerini dört gözle bekliyorlar - sonunda onlara verebileceğim bir hediye.

Annemin sağlığı iyileştikçe ve geri dönmemin verdiği heyecan geçtikçe, onları ziyaretlerim günlük olmaktan çıkıp haftalık hale geldi. Annem ve babam beni gördüklerine her zaman seviniyorlar elbette ama bağımsızlıklarına da değer veriyorlar. Özellikle babam kendi kendine yetebilmekten gurur duyuyor ve ben de bir bakıcı gibi sürekli başlarında durarak bunu ondan almak istemiyorum.

Ailem beni seviyor ama bana eskiden düşündüğüm kadar ihtiyaçları yok -Ya da Peter'a duyduğum özleme kaçınılmaz olarak eşlik eden suçluluk duygusunu yatıştırmak için kendime böyle söylüyorum.

Gelip beni almasına dair sapkın dileğim.

Bunu o kadar sık düşündüm ki kafamda bir film gibi canlandırabiliyorum. Bir gün evime gireceğim ve o orada olacak, büyük ve tehlikeli, her zamanki gibi ölümcül ve güzel. Dışarıdaki polis devriyelerine, Federallerin tüm önlemlerine rağmen orada olacak.

Beni için bekliyor olacak ve söylediğim hiçbir şeyin önemi olmayacak.

Muhtemelen bu fantezilerin en utanç verici yanı da bu: hiçbir zaman seçim şansımın olmaması... ve bundan hoşlanıyorum. Peter'ın beni çalmasını, itirazlarıma rağmen gelip beni almasını istiyorum. Ancak o zaman beni seven ve bana ihtiyaç duyan insanların hayatlarından bir kez daha kaybolduğumu, ailemi, hastalarımı, grup arkadaşlarımı ve dostlarımı terk ettiğimi bilerek yaşayabileceğim.

Peter'ın kötü olmasına ihtiyacım var, böylece en azından biraz iyi olabilirim. Onu sevmek için ondan nefret etmeliyim.

Kendim hakkında bunu anlamaya, içimdeki sapkınlığı kucaklamaya başlıyorum, ama anlamadığım şey, eğer beni istiyorsa neden hala burada olduğum. Artık ailemle ilgili olamaz, bu yüzden başka bir şeyle ilgili olmalı - bana söylemediği bir şey.

Ne olabileceği konusunda kafa patlattım ve aklıma gelen en iyi şey ayrılırken söylediği bir şey oldu. Ona annem iyileşene kadar evde olup olmayacağımı sordum ve o da önce bir işi bitirmesi gerektiğini söylemeye başladı. Ancak bunun ne olduğunu açıklamadığı gibi, ne kadar süreceğini de ima etmedi. Hayal edebildiğim tek şey

onun için önemli olan intikamıdır, ama bunun onu neden bu kadar uzun sürebenden uzak tuttuğunu bilmiyorum.

Biz birlikteyken Henderson'ı avlıyordu ve FBI'a göre hâlâ bunu yapıyor.

İki ay önce, Peter'ın notunu aldıktan hemen sonra, Ryson beni tekrar şehir merkezindeki ofislerine Federallerin bir şekilde notu öğrendiğini düşünerek neredeyse panik atak geçiriyordum, ancak ortaya çıktı ki, Ryson beni sorgulamak istiyordu çünkü Peter ve adamları Henderson'ın nerede olduğunu ortaya çıkarmak için beş ABD vatandaşını daha "sorgulayarak" tekrar saldırdılar.

Ryson bana "Hepsi Charleston, Güney Carolina'daydı" dedi. "Sokolov bir kez daha fark edilmeden ülkeye girip çıktı. Bunu nasıl yaptığını bilmemiz gerekiyor ki insanların hayatlarına zarar vermesini engelleyebilelim."

"Üzgünüm, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedim dürüstçe. Peter bağlantıları ya da yaptığı imkânsız şeyleri nasıl yaptığı hakkında pek konuşmazdı. Korkuttuğu ve işkence ettiği insanlar için ne kadar kötü hissetsem de, bu konuda Federallere yardımcı olabilecek hiçbir şey bilmiyorum.

Yardım etmek istediğimi varsayarsak tabii. Peter ABD'ye giremezse, daha fazla insana zarar veremeyecekti. Ancak, beni de geri alamayacaktı ve içindeki o sapkın, çelişkili parça - geceleri beni uyutmayan, o notu sevinç ve korku karışımıyla düşünen parça - bu olasılığa dayanamıyor.

Ona ihtiyacım var.

Onu o kadar çok arzuluyorum ki canım yanıyor.

O nottan önce acımı içimde tutabiliyordum, kendime her şeyin bittiğini söylerken güçlü olabiliyordum ama Peter'dan haber almak -geri döneceğini bilmek- kırılğan yeni savunmalarımı ortadan kaldırdı ve beni tekrar o sonsuz bekleme moduna soktu.

"Geri dön," diye fısıldıyorum, televizyon ekranına bakarken bir yastığı göğsüme bastırıyorum. "Lütfen Peter, sana ihtiyacım var. Benim için geri dön ve beni eve götür."

P eter

"SEN NE?" YAN BAKAR AT BEN GIBI BEN DE
FILİZLENMİŞ A ÇİFT.

Dokunaçlar.

"Esguerra'yla bir buluşma ayarlamak için Lucas Kent'le temasa geçtim," diye tekrarlıyorum makarna sosunu karıştırırken. "Şu fesleğeni uzatır mısın?"

Yan kıpırdamıyor, bu yüzden İlya sessizce doğranmış fesleğeni bana doğru itiyor ve ben de sosun üzerine bolca serpiyorum. Bu akşam İtalyan yemeği yapıyorum; erkeklerim bu konuda oldukça nötr hissediyor ama Sara bayılıyor.

Senin için, ptichka. Burada benimleymişsin gibi hissediyorum.

Bu hafta bunu yapmaya başladım, onunla zihnimde konuşuyorum. Muhtemelen sağlıklı değil ama kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyor, sanki bir okyanus uzakta değil de yanımdaymış gibi.

Belki de onu yakında görebileceğimi bildiğim içindir, ama onu her zamankinden daha fazla özlüyorum. Onsuz geçen her gün işkence gibi.

"Kent'i öldüreceğini sanıyordum," diyor Yan, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Sara'nın kaza yapmasına izin verdiği için."

"Hâlâ da yapabilirim ama şu anda değil." Uzun bir kaşığı sosa daldırıyorum ve bir tutam daha tuz eklemeyi önce tadına bakıyorum. "Beni Esguerra'nın yerleşkesine sokması için ona ihtiyacım var."

Anton gelip Yan'ın yanında durur. "Büyük planın bu mu yani? Kent'in seni gümüş tepside Esguerra'ya sunması için mi? Hatırlıyor musun?"

Adam seni öldürmeye yemin etti, değil mi?"

Ona seviyeli bir bakış attım. "Novak'ın mal varlığının adını öğrenmek isterse beni öldürmez."

"Ah." Yan'ın ifadesi yumuşar. "Yani Esguerra'nın yerleşkesine girebilmek için Novak'a kazık atıyormuş gibi yapacaksın."

"Kesinlikle." *Ve sonra ona gerçekten kazık atacağım*, sanırım ama bunu söylemiyorum. Adamlarıma ne kadar güvensen de Novak'ın gözünün ve kulağının her an üzerimizde olduğunu varsayarak hareket etmek zorundayım. Bu güvenli evin mahremiyetinde bu pek olası değil ama riske girmeyi göze alamam.

Hal böyle olunca, Sırp'ı planıma uymaya zar zor ikna edebildim.

"Neye gidiyorsun?" Kafedeki niyetimi kendisine bildirdiğimde neredeyse masayı devirerek ayağa kalktı. Bir anda arkada saklandıkları yerden fedailer belirdi ve M16'larını çekip bana doğrultarak etrafını bir duvar gibi sardılar.

"Güven inşa etmek için çok fazla, ha?" Eğlenerek söyledim ve Novak onlara geri çekilmelerini emretmeden önce bana ters ters baktı.

Oturdum ve planımın özünü açıklamadan önce onun da aynısını yapmasını bekledim. Biraz zaman aldı ama sonunda neden tek seçeneğin bu olduğunu anladı... neden onun varlığıyla bile Esguerra'nın yerleşkesine zorla giremeyeceğimizi.

"Çocuk doktorunuz insansız hava ve yerleşkeyi koruyan elektrikli çitleri etkisiz hale getirmeyi başaran bir teknoloji dehası olsa bile, yine de mücadele etmemiz gereken koruma kuleleri olacak. Esguerra'nın jeneratörleri ve yedek drone'ları olması ve ana drone'lar devre dışı kaldıktan sonra bir dakika içinde devreye girmeleri dışında bu benim ekibim için sorun olmazdı. Ve sonra, biz gökyüzünden bize ateş eden dronlarla uğraşırken, Esguerra'nın yedek muhafızları

-Yüzden fazlası ortaya çıkacak ve bizi yok edecek. Onları geçmenin tek yolu daha da büyük bir güçle, mesela bizim birkaç yüz paralı askerimizle olabilir ama o büyüklükte bir grubun fark edilmeden yerleşkeye yaklaşma şansı yok. Esguerra'nın haberi olmadan Kolombiya'ya girmemiz bile mümkün olmaz ve biz onun evine yaklaşmadan çok önce bizi durdururlar."

"Yani Esguerra'nın güvenini kazanmak için varlığımı feda etmeyi mi planlıyorsun?" Novak kaşlarını çatarak sordu, ben de başımı salladım ve içeri girdikten sonra Nora'ya yaklaşmanın o kadar da zor olmayacağını ve onu rehin aldıktan sonra Esguerra'ya karşı elimde bir koz olacağını açıkladım.

Onu kurtarmak için hayatından vazgeçecek.

Novak'a, "Adamlarım yerleşkenin hemen dışında bekliyor olacak, Nora ve bebeği aldıktan sonra çevre savunmasını kendim etkisiz hale getireceğim ve Esguerra'nın ölümünün yarattığı karmaşadan yararlanarak kaçacağız," dedim. "Kolay olmayacak ama elimizdeki tek şans bu."

Makarna sosu nihayet hazır, bu yüzden akşam yemeği için oturduğumuzda, aynı planı çocuklara da aktarıyorum.

" olmaz," diyor Anton işim bittiğinde. "Rehineler olsun ya da olmasın, o yerleşkeden canlı çıkamayacaksın. Bir intihar görevinden bahsediyorsun."

"Şart değil," diyor Yan usulca, çatalını makarnaya batırırken. Yeşil gözlerinde tuhaf bir parıltı var. "Esguerra'nın artık bir zayıflığı var: karısı ve kızı. Ve biz bunu kullanacağız. Öyle değil mi?"

"Evet, kesinlikle," diyorum ve kendime bu görev sırasında Yan'a göz kulak olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Her şey bu kadar tehlikeli bir şekilde dengelenmişken, öngörülemeyen en ufak bir unsur -örneğin içimden birinin bana ihanet etmesi- her şeyi yerle bir edebilirdi.

P eter

LUCAS KENT 'TEN GELEN YANITI NEREDEYSE ANINDA GELİYOR.O Esguerra'ya yaklaşmak için ilk adım olan benimle buluşmaya istekli.

Potansiyel buluşma yeri olarak karısının Londra'daki yeni restoranını öneriyor. Pek tarafsız bir yer sayılmaz ama kabul ediyorum. Ne düşündüğünü biliyorum: Bu onu dışarı çekmek için bir oyun olabilir, böylece Sara'yı becerdikleri için onu ve karısını cezalandırabilirim.

Başka koşullar altında, haksız sayılmazdı. Ptichka'mın o hastanedeki görüntüsü, narin yüzü solgun ve morarmış, hala kabuslarımda yer alıyor. Bir gün Kent onun kaçmasına ve kaza yapmasına izin vermenin bedelini ödeyecek ama şimdilik ona ihtiyacım var.

Esguerra'ya ulaşmak için en iyi şansım o.

Elbette beni geri çevirirse yedek bir planım vardı. Nora Esguerra'nın e-posta adresini biliyorum, geçmişte listem hakkında onunla iletişim kurmuştum. Ancak Esguerra küçük karısı konusunda pek de mantıklı değil ve bunca yıldan sonra onunla iletişime geçmemi yanlış .

Kent-Esguerra aracılığıyla gitmek daha iyi olur, bu durumda dinlemeye daha istekli olabilir.

KENT'İN KARISI GÜZEL YULIA, BEN İÇERİ GİRDİĞİMDE GÖRÜNÜRDE YOKTU.

Şık bir restorana giriyorum ve Kent'in sarışın kafasının bölmenin üzerinde görüldüğü köşedeki bir kabine doğru ilerliyorum.

Beni selamlamak için ayağa kalktı, elini uzatırken sert yüzü temkinliydi. "Sokolov."

Elini sıkıyorum, parmaklarını biraz fazla kuvvetle sıkıyorum. "Kent."

Gözleri kısılıyor ama karşılık vermeden elimi bırakıyor. "Senden bir daha haber almayı beklemiyordum," diyor oturup menüleri açarken. "Sara'n nasıl bugünlerde?"

"Kim? Oh, şu." Garsonu yakalıyorum ve bana yanında açacağı olan açılmamış bir Guinness şişesi getirmesini söylüyorum. Kent kendisi için bir fincan Earl Grey istiyor Garsonun gitmesini bekledikten sonra Kent'e, "Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geçen yıl gitmesine izin verdim ve o zamandan beri onu görmedim."

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Zamanı gelmişti."

"Doğru." Bana inanmış gibi görünmüyor ama dikkatini menüye çeviriyor ve "Ne istediğinizi biliyor musunuz?" diye sormadan önce menüyü tarıyor.

"Aç değilim, teşekkürler." Sara'yla olanları ve şu anda Kent'e ve karısının restoranındaki yemeklere artık güvenmediğimi söylemek üzereydim.

Ağzı kuru bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Anlıyorum." Menüü kapatıp garsonun içkilerimizi masaya koymasını bekledikten sonra, "Neden Esguerra'yla tanışmak istiyorsun? Nora'yla olan olaydan dolayı seni hâlâ affetmedi, biliyorsun."

"Evet, farkındayım." Karısını yem olarak kullandım, o sırada bir terörist grubun onu nerede tuttuğunu öğrenmek için kaçırılmasına izin verdim. O zamanlar Nora'nın bu işe karışmasına kızacağını biliyordum ama öfkesi bana pek mantıklı gelmiyordu, sonuçta hayatını kurtarmanın tek yolu buydu.

Ancak şimdi tepkisini daha iyi anlıyorum. Eğer birisi Sara'yı bu şekilde tehlikeye atsaydı, bunun arkasındaki gerekçeyi umursamazdım.

Benim hayatıma karşılık onunki asla adil bir takas olmaz.

"Çok kârlı bir teklif aldım," diyorum Kent'e, Guinness'imi açarken. "Sonuç olarak, Esguerra'nın hoşuna gidebilecek bazı bilgilere sahip oldum."

Kent kaşlarını çatar ve çayını alır. "Öyle mi? Neymiş o bilgi?"

"Yerleşkesinde bir hain var," diyorum ve Kent'in kaşları derinleşirken büyük bir yudum alıyorum. "Görevimde bana yardım etmesi gereken bir hain."

Kent çayını bırakıyor. "Biri seni Esguerra'ya suikast düzenlemen için mi tuttu?" Başımınla onaylayınca sertçe sordu, "Kim?"

Ona söylemek için ağzımı açıyorum ama o kendi kendine doğru sonuca ulaşıyor.

"Novak," diye tükürüyor çayı iterek. Çenesi şiddetle bükülür. "Tabii ki. Başka kim cesaret edebilir ki?"

Biramdan bir yudum daha alıyorum. "Teklifi yüz milyon avro, ama Esguerra'nın bunu karşılmasına izin vermeye hazırım - eğer beni onunla konuşmam için Kolombiya'ya götürürseniz. Geçmişin geçmişte kalmasını istiyorum. Bu ve yüz milyon avro," diye açıklık getiriyorum, barış yapmaktan başka bir şey düşünmediğimi sanmasın diye.

Kent bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Bunu yapmayabileceğini biliyorsun, değil mi? Artık bir hain olduğunu bildiğimize göre, bunun kim olduğunu bulacağız. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Elbette ama zaman önemli, özellikle de söz konusu olan savunmasız bir yeni doğan ise."

Kent'in yüzü taşa döner. "Sen yeni doğanlar hakkında ne bilirsin ki?" Sesi tehlikeli derecede yumuşak. "Çünkü eğer bunu ima etmeye çalışıyorsan-"

"Lizzie tehlikede mi? İma etmiyorum, söylüyorum. Novak, Esguerra'nın ailesine yeni katılan kişi hakkında her şeyi biliyor ve onun için planları var." Bu kadar çok şeyi açıklayarak risk alıyorum ama korkakça davranmayı göze alamam.

Esguerra'nın beni dinlemesini
sağlamalıyım. Sara ile olan geleceğim
buna bağlı.

Garson siparişimizi almak için yaklaşıyor ama Kent onu sert bir el hareketiyle kovuyor. "Ya Esguerra yüz milyonu sana havale ederse?" diye soruyor, çayını tekrar eline alarak. "Bir isim için yüz milyon, hem de senin için sıfır riskle."

"Olmaz," diyorum ve biramı bitiriyorum. "Hayatımın geri kalanını Esguerra'nın benden intikam almasını bekleyerek geçirmeme gerek yok. Ya beni şahsen dinler ya da işi kabul ederim. Bu ona bağlı."

Kalkıp restorandan çıkıyorum, mutfaktan yayılan nefis kokular midemi guruldatıyor.

Her şey yolunda giderse, bir gün burada gerçekten yemek yiyeceğim... Sara yanımdayken.

P eter

ESGUERRA'NIN CEVABI İÇİN UZUN SÜRE BEKLEMEME GEREK YOK. E-POSTASI BENİM Otelime döndüğümde gelen kutusunda.

Bu gece saat yedide, mesajda yazıyor. Lucas seni .

Yediye sadece yarım saat var, bu yüzden hemen adamlarıma haber verip hazırlanıyorum.

Kent saat tam yedide otel odama geldi. Nerede kaldığımı bilmesine hiç şaşırmadım; restorandan ayrıldığım andan itibaren takip edildiğimi biliyordum.

Kent'in yüzü granitten yontulmuş gibi görünüyor. "Silah yok," diyor ve kollarımı kaldırarak beni tepeden tırnağa aramasına izin veriyorum.

Botumdaki bıçağı, ceplerimdeki iki bıçağı ve deri ceketimin iç cebine sıkıştırılmış küçük tabancayı buluyor. Ancak kot pantolonumun paçasındaki jileti ya da ceketimin yakasına dikilmiş tel bobini fark etmiyor.

Larko Kampı bana iyi öğretti.

Temiz olduğumdan emin olunca "Gidelim," dedi ve onu otelden çıkıp zırlı bir limuzine kadar takip ettim.

Havaalanına kadar olan yolculuk sessizlik içinde geçti. Kent'in beni Esguerra'nın özel uçağına teslim edip kalkmasını bekliyorum ama o da benimle geliyor.

"Pilotluk mu yapıyorsun?" Ben soruyorum, o da onaylıyor.

"Esguerra sizi kendim getirmemi istedi."

Bu durumdan pek memnun görünmüyor ve ben de kabindeki krem rengi deri koltuğa otururken gülümsüyorum. Kent'in rutininin bozulmasına kızması benim için bir bonus.

Sara'nın kaza yapmasına izin verdiği için onu henüz öldüremem ama planlarını bozmaktan kesinlikle keyif alabilirim.

ON BİR SAATLİK UÇUŞUN BİR KISMINI UYUYARAK, KALANINI DA

Ekibimle mailleşiyorum. Onlar da Kolombiya'ya doğru yola çıktılar ve Novak'ın onayladığı planımıza göre beni yerleşkenin dışında bekliyor olacaklar. Her şey yolunda giderse onlara ihtiyacım olmayacak ama işler ters giderse beni oradan çıkarmaya yardımcı olabilirler.

Hâlâ hayatta olduğumu varsayarsak tabii.

Esguerra'nın devasa arazisi Kolombiya'nın güneydoğusunda, Amazon yağmur ormanlarının hemen kenarında yer . Yerleşkenin içindeki küçük uçak pistine indiğimizde gece oluyor ve uçaktan indiğimizde nemli hava ılık ve tamamen durgun.

Bizi bekleyen arabanın şoförünü tanıyorum. Ben Esguerra'nın emrindeyken buradaki muhafızlardan biriydi.

"Hey, Diego," diye selamlıyorum onu, o da sırtıyor, beyaz dişleri parlıyor.

"Sokolov. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim dostum." İspanyol aksanı hatırladığım kadar kalın değil ama yine de oldukça belirgin. "Neler ?" Sonra yanımdaki sarışın adamı fark etti. "Hey, Lucas. Yunerede?"

."

"Sadece sür," diye tersliyor Kent, arabaya ve ben de onu takip ediyorum. Görünüşe göre nezaketten vazgeçiyoruz. Oh, pekala.

Diego beni Esguerra ve karısının yaşadığı malikâneye götürmek yerine, bizi yerleşkenin dış kenarındaki bir kulübeye götürüyor. Burayı tanıyorum - bir zamanlar Esguerra'nın düşmanlarını sorgulamasına yardım ettiğim yer - ve kendime rağmen, bir ürperti tenimi sertleştiriyor.

Kolombiyalı silah tüccarının beni ipe çekmesini ve hainin adını benden işkenceyle çıkarmaya çalışmasını engelleyecek hiçbir şey yok.

Esguerra'nın beni tanıdığı gerçeğinden başka bir şey değil ve umarım çözülmemin kolay olmayacağını fark eder.

Kent ve ben arabadan inerken kulübeden çıkıyor ve arabanın farları yüzünü aydınlatığında, düşmanları tarafından oyulan gözünün yerine takılan yapay gözüyle bile hâlâ film yıldızı bakışlarına sahip olduğunu görüyorum. zamandan beri onu görmedim -kurtarılma yöntemine kızacağını biliyordum, bu yüzden beni öldürtmeden önce oradan ayrıldım- ama hatırladığım kadarıyla aynı.

Hâlâ çok tehlikeli ve empati yoksunu... Karısı söz konusu olduğunda hariç.

Ve şimdi de muhtemelen küçük kızı.

"Taşaklıymışsın," diyor usulca, önümde durarak. İngilizcesi Amerikan tarzında, İspanyol aksanından eser yok. Hatırladığım kadarıyla annesi Amerikalıydı, bir tür modeldi.

"Seninle güvenli bir yerde konuşmak istedim," diyorum, onun delici mavi bakışlarını ürkmeden karşılayarak. Korkmuyorum, muhtemelen korkmam gerekse de. Julian Esguerra tanıdığım en acımasız adamlardan biri, gerçek bir sadist. Adamların derisini canlı canlı yüzdüğünü ve bundan büyük zevk aldığını gördüm ve genç karısının, kocasının doğasının bu yönüyle nasıl başa çıktığını sık sık merak etmişimdir.

Onu seviyor, ama onu bağışladığından şüpheliyim.

"Neden?" diye soruyor aynı ölümcül yumuşak tonda. "O kadar yer varken neden buraya gelmek?"

Kent Esguerra'nın yanına giderken sakince, "Çünkü seninle bir anlaşma yapmak istiyorum," diyorum. "Ve Novak'ın burada gözü ve kulağı olmadığından eminim." Bunu söylerken, Diego'nun arabada oturduğunu ve motorun hâlâ çalıştığını fark ediyorum - muhtemelen konuşmamızı bastıracak kadar gürültü çıkaracak.

Görünüşe göre Kent, eski işverenimin tamamen güvendiği tek kişi.

"Novak'ın Lucas'a yaklaştığını bilmediğini mi sanıyorsun?" Esguerra ağzını alaycı bir şekilde bükerek, "Novak'ın Lucas'a yaklaştığını bilmediğini mi sanıyorsun?" dedi. "Uçağım seninle birlikte havalandığı anda ona haber verilmediğini mi?"

"Oh, öyleydi." Soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "Aslında planımı başından beri biliyordu."

Ne Kent ne de Esguerra gözlerini kırpmıyor ama şaşkınlıklarını hissedebiliyorum. "Ona ihanet edeceğini biliyor muydu?" Kent kaşlarını çatarak soruyor.

"Evet. Mal varlığının adını açıklar açıklamaz bunu ona söyledim."

Esguerra'nın çenesi bükülür. "Ona ihanet edeceğini mi söyledin?" "Tam olarak değil. Ona ihanet ediyormuş gibi yapacağımı söyledim. senin yerleşkeye erişim kazanmak. Kent'e istediğimi söylediğim anlaşmayı biliyor.

yapmak için: sizinle barış ve Novak'ın mal varlığı adına yüz milyon."

Kent'in kasları derinleşiyor ama Esguerra başını eğip düşünceli bir şekilde beni süzüyor. "Kent'e yapmak istediğini söylediğin anlaşma," diyor yavaşça. "Sanırım peşinde olduğun asıl anlaşma bu değil."

"Doğru." Boynumdaki ve omuzlarımdaki ağırlı gerginliğin farkına varıyorum ve bilinçli olarak bu kasları gevşetiyorum. "Ya da en azından, bu tam bir anlaşma değil."

Esguerra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Tüm anlaşma nedir o zaman?"

"Novak'ın mal varlığını size vereceğim... ve Novak'ın kendisini size teslim edeceğim, böylece bir daha asla onun için endişelenmenize gerek kalmayacak."

Esguerra'nın gözleri kısılır. "Ne karşılığında?"

"Barış ve daha önce bahsettiğim yüz milyon ve sadece bir şey daha."

"Ne şeyi?" Kent merakını gizleme zahmetine girmeden sorar.

"Af," diyorum, Kolombiyalı silah tüccarından ortağına ve tekrar ortağına bakarak. "Suçlandığım tüm suçlar için küresel af ve daha fazla kovuşturmadan muafiyet istiyorum. Tüm arananlar listesinden çıkarılmak istiyorum ve bunu gerçekleştirmenizi istiyorum."

S ara

O GECE ONU TEKRAR RÜYAMDA GÖRDÜM. BANA BİR HAYALET GIBİ GELİYOR, Beni karanlığıyla örtüyor, ağlarken ve kendimi kurtarmak için mücadele ederken beni sıkıca tutuyor. Onunla mı yoksa kendi arzumla mı savaşıyorum bilmiyorum ama her iki durumda da çok geçmeden kaybediyorum.

Onunla kaynaşıyorum, karanlığının beni kuşatmasına izin veriyorum, tüm yalnızlığı ve ışığı kovuyorum.

O zaman beni alıyor, cezalandırıcı bir öfkeyle içime giriyor ve ben ona sarılıyorum, vücudum ateşli bir zevkle sarsılırken adını haykırıyorum, mutluluk o kadar acı verici ve enfes ki beni parçalamakla tehdit ediyor. Ben tükenene ve ağrıyana kadar tekrar tekrar sevişiyoruz.

Verecek bir şeyim kalmayana ve beni terk edene

kadar. Terk ediyor çünkü artık beni istemiyor.

Çünkü benden sıkıldı.

Uyandığımda yastığım gözyaşlarıyla ıslanmış, seksim kayganlaşmış ve ihtiyaçtan zonkluyordu. Rüyanın sadece korkularımın bir tezahürü olduğunu, hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorum ama yine de Peter'ın reddiyle paramparça olmuş, yıkılmış hissediyorum.

Geceleri bana eşlik eden o korkunç yalnızlığın geri dönüşüyle. Kalkıp çantamı buluyorum ve Peter'ın benim için bıraktığı notu çıkarıyorum.

Kenarları yıpranmış, bu yüzden açıp okurken düzeltiyorum

kelimeleri kendime tekrar tekrar söyleyerek.

Unutma, ptichka. İkimiz de hayatta olduğumuz sürece.

Notu yanıma alıyorum ve uyumadan önce yastığımın altına koyuyorum.

Peter geliyor. Buna inanmak zorundayım.

Öyle ya da böyle, benim için geri dönecek.

P eter

ESGUERRA SANKI KULAKLARINA INANAMIYORMUŞ GIBI BANA BAKTI VE SONRA keskin bir kahkaha attı. "Af ve dokunulmazlık mı? Senin için mi?"

Kent onun yanında sessiz kalıyor ama bakışlarındaki anlayışı görüyorum. Bunun ne hakkında olduğunu biliyor.

O ve Yulia beni Sara ile gördüler.

Esguerra'ya "Aslında ben ve adamlarım için," diyorum. "Kolluk kuvvetleri arasında o kadar popüler değiller ama yine de onların boktan listelerinde yer alıyorlar. CIA'deki arkadaşlarına bizi o listelerden çıkarmalarını söyle, Novak'ı tamamen unutabilirsin."

"Gerçekten mi?" diyor, hâlâ kıkırdayarak. "Senin için bu mucizeyi gerçekleştirebileceğimi varsayarsak, ne zamandan beri avlanmayı umursuyorsun?"

Kent buna cevap verebilirdi, ama beni rahatlatmak için çenesini kapalı tutarak, "Bu seni ilgilendirmez. Teklif ettiğim anlaşma bu. İster kabul et, ister etme."

Esguerra'nın yüzündeki tüm mizah izleri kaybolur. "Boş ver onu. Bana hainin kim olduğunu söyleyeceksin ve bunu şimdi yapacaksın."

Gülme sırası bende. "Ve karşılığında, bana hızlı ve merhametli bir ölüm bahşedecek misin?"

Esguerra'nın gülümsemesi jilet gibi keskin. "Elde edebileceğin en iyi anlaşma bu. O ismi öyle ya da böyle senden alacağımı biliyorsun."

"Deneyeceğini biliyorum ve sonunda başarılı bile olabilirsin.
Ama bu size pahalıya mal olacak."

Gözleri kısıldı. "Nasıl yani?"

"Siz bu ismi ağzımdan almadan çok önce," diyorum usulca, "ekibim varlığı harekete geçirecek. Belki görevi bensiz başaracaklar, belki de başaramayacaklar, ama bu sizin bir risk. Lizzie şimdi kaç yaşında? Sekiz, on günlük mü? Belki henüz ona o kadar bağlı değilsin ama Novak'ın Nora için de planları var. Büyük planlar-"

Esguerra ben daha konuşmamı bitirmeden üzerimdeydi, mükemmel yüz hatları vahşi bir öfke maskesine dönüşmüştü. Sık sık muhafızlarıyla antrenman yapar, bu yüzden hızlı ve ölümcüldür, ama saldırıyı bekliyordum. Son anda döndüm ve yumruğu burnumu ezmek yerine elmacık kemiğimi sıyırdı. Ancak, diğer yumruğundan kaçmanın bir yolu yok ve darbe solar pleksusumda yankılanarak ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

Eğer bunun için antrenman yapmamış olsaydım, iki büküm olur, hırıltılar çıkarırdım. Ancak, acıyı nasıl bastıracağımı biliyorum. Vücudumun talep ettiği gibi hava almak için savaşmak yerine, rahatsızlığın tüm farkındalığını kapatıyorum ve saldırıya geçiyorum, kendi darbelerimle ona geri dönüyorum.

Boy ve güç bakımından eşitiz ve o bu işte iyi, belki benim adamlarım kadar iyi. Ama bu dövüşte daha soğukkanlı olan benim. Vuruşlarımın her biri etkisiz hale getirmek ve saptırmak için hesaplanmışken, o içgüdülerıyla hareket ediyor ve öfkesinin onu yönlendirmesine izin veriyor.

Darbelerinin çoğundan kaçıyorum ama inen birkaç darbe canımı çok acıtıyor. Acıyı görmezden gelerek onu yumrukluyorum ve bir dakika sonra onu ayağa kaldırmayı başarıyorum. Yine de pes etmiyor. Ayağa kalkmaya çalışmak yerine ayağımı yakalıyor ve çekiştirerek beni üstüne düşürüyor.

Son saniyede döndüm, dirseğim göğüs kafesine geldi. Kolum acıyla patlıyor ama o homurdanıyor, demek ki bir kaburgasını kırmış olmalıyım. Ancak bir sonraki anda, çevresel görüşümde parlak bir şey parlıyor ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum, bana doğru gelen bıçağı yakalamak için bileğini kavıyorum. Dikkatimin dağıldığı anı yüzümün yan tarafına bir darbe indirmek için kullanıyor ama ben bıçağa odaklanmaya devam ediyorum ve bileğimi büküyorum, kararlıyım-

"Bu kadar yeter." Güçlü eller beni arkamdan kavıyor ve bileğini kıramadan beni Esguerra'nın üzerinden çekiyor. İçgüdüsel olarak yeni saldırgana saldırmak istiyorum ama mücadele etmeyecek kadar aklım başımda.

Kent ya da Esguerra'yı öldürmek amacıma ters etki yapar.

Kent beni bırakmadan önce Esguerra ayağa kalkıyor ama tekrar saldırmıyor. Onun yerine burnundan akan kanı siliyor ve gırtlaktan gelen bir sesle, "Ne planı lan?" diyor.

Tabii ki. Nora'ya yönelik tehdidin detaylarını bilmek istiyor.

Kent beni bırakıp Esguerra'nın yanına geldiğinde, "Novak tüm mal varlığını kontrol etmek için onu kullanmak istiyor," diyorum. Yüzüm ve dirseğim zonkluyor, ağzımın tadı bakır gibi ama .

Esguerra'nın durup dururken çektiği bıçağı düşünürsek, çok daha kötüsü de .

"Nasıl?" Esguerra soruyor ve yüzünün bir tarafının şimdiden şiştiğini görmek beni memnun ediyor. "Bunu nasıl başaracağını sanıyor?"

"Onunla evlenerek. Başka nasıl olacak?" Dilimin altında biriken kanı tükürdüm. "Kızınız doğana kadar bekledi, böylece Nora üzerinde güvenli bir kozu olacaktı. İkisini de istiyor, görüyorsunuz - karınızı kendisi için, kızınızı da karınızı kontrol etmek için bir araç olarak. O noktada karısı olacak kişi, ama anladın sen onu."

Bir an için Esguerra'nın bana tekrar saldıracağına ikna oluyorum ama bu sefer kendini tutuyor. Zar zor. Onu suçlayamam.

Eğer biri Sara'yı benden almaya kalkarsa, onun taşaklarını küçük parçalara ayırır ve yerel vahşi yaşama yediririm.

Esguerra'nın bana da aynı şeyi yapmak istediğinden şüpheleniyorum, bu yüzden "Novak'ı senin için yakalayabilirim ve bunu çabucak yapabilirim. Onunla kendi başınıza başa çıkabileceğinizi biliyorum ama izini sürüp savunmasını aşmanız zaman alacaktır; tıpkı benden mal varlığının adını almanızın zaman alacağı gibi... Tabii bunu başarabileceğinizi varsayarsak. Bu arada, karın ve kızın tehlikede. Eğer ekibim başarısız olursa, Novak peşinizden gelecek başka birini bulacaktır, Nora ve bebeğe ulaşmanın başka bir yolunu. Adamla tanıştım, durmayacak. Nora dahil sahip olduğun her şeyi istiyor ve sen onu öldürene kadar gelmeye devam edecek. Ya da ben bunu senin için yapana kadar - bu hafta sonuna kadar gerçekleşebilecek bir şey."

Esguerra öfkeden titriyor ama söylediklerimdeki hikmeti görüyor olmalı ki olduğu yerde kalıyor, elleri iki yanında kasılıyor. İçinde devam eden savaşı hissedebiliyorum ama sonunda sert bir şekilde, "Elli milyon. Ve Novak'ın bana canlı getirilmesini istiyorum."

Nabzım atıyor ama ses tonumu eşit tutuyorum. "Yetmiş beş. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Aslında sıfıra da razıyım -Sara'nın mutluluğu benim için her şeyden değerli- ama en azından bu şekilde, işimizin yakında sona erecek olması nedeniyle ekip arkadaşlarıma tazminat ödeyebilirim.

Artık bir kaçak olmadığım zaman, vurgun yapmayacağız.

"Anlaştık," diyor Esguerra sıkılmış dişlerinin arasından. "Yetmiş beş milyon ve ben de hem Novak hem de hain karşılığında sana ve adamlarına dokunulmazlık sağlamak için elimden geleni yapacağım."

"Bize dokunulmazlık kazandıracaksın," diye düzeltiyorum.

"Dokunulmazlık yoksa anlaşma da yok."

"Yıllardır küresel bir cinayet çılgınlığı içindesiniz. Hiçbirini garanti edemem-"

"Evet, yapabilirsin. İşlediğimiz suçlar senin ve Kent'in işlediğiniz suçlardan daha kötü değil" - sessizce olayları izleyen sarışın adama başımla işaret ediyorum- "her gün işliyorsunuz ve kimse size dokunmuyor. Bunu gerçekleştir, Julian. Ne kadar iyilik yapman gerekiyorsa yap, ben de sana Novak'ı gümüş tepside sunayım."

Esguerra bana bakıyor, parmakları hâlâ seğiriyor. "Pekâlâ," diyor bir süre sonra, sesi fark edilir derecede sakinleşmiş. "Kendine bir anlaşma yaptın. Şimdi bana hainin kim olduğunu söyle."

Yüz ifadesini değerlendiriyorum ve anlık bir karar veriyorum. "Beni Nora'ya götür, ben de götürüyüm."

Esguerra'nın yüzü sertleşir ve Kent fark edilir şekilde gerilir - muhtemelen onu zapt etmeye hazırlanmaktadır.

"Neden?" Esguerra . "Onun bu kızla ne alakası var? Bu mu?"

"Hiçbir şey... bilmek isteyebileceği dışında," diyorum eşit bir şekilde. "Ve bir kez biliyor, sanırım az önce yaptığımız anlaşmaya rağmen beni öldürmenle ilgili bir sorunu olacak."

Burun delikleri alevlendi. "Bana yalancı mı diyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Aileni korumak için her şeyi yaparsın, benim de yapacağım gibi. Her halükarda, listemle gelenin sen değil karın olduğunu unutmadım. Beni Nora'yı görmeye götür, ikinize de bildiklerimi anlatayım. Bu konuda size söz veriyorum."

Ve Esguerra kararını verirken kaslarım savaşa hazır bir şekilde bekliyorum.

P eter

BEŞ KEZ DAHA TEPEDEN TIRNAĞA ARANDIM, İKİ KEZ KENT VE Diego ve bir kez de Esguerra'nın kendisi tarafından. Üçüncü aramada jileti ve ipi buluyorlar, böylece gerçekten silahsız kalıyorum - tabii vücudumu ve yeteneklerini göz ardı edersek.

Esguerra'nın malikanesine giden yol patlayıcı bir sessizlik içinde geçti ve ev sahibimi harekete geçirmek için en ufak bir kıvılcımın yeteceğini biliyordum. Onu hiç görmediğim kadar sinirli, içindeki şiddet taşmanın eşiğinde.

Yirmi kişilik bir koruma grubu bizi beyaz, kolonyal tarzdaki malikanede karşıladı ve zevkle dekore edilmiş oturma odasına kadar bizi takip etti. Esguerra beni ve Kent'i onlarla bırakıp -muhtemelen yeni doğum yapmış karısını uyandırmak için- üst katta kayboluyor.

bir hain varken sabaha kadar bekleyemezdi.

Birkaç dakika boyunca tek duyduğum gardiyanların nefes alıp vermeleri ve ayak ayak üstüne atmaları oluyor. Sonra bir bebek ağlaması sessizliği deliyor, sesi güçlü, tatlı ve o kadar tanıdık ki kalbim göğsümde sıkışıyor.

Paşa bebekken de böyle feryat ederdi. Bu onun açlık ağlamasıydı; her zaman birkaç dakika içinde karşılanan bir yiyecek talebiydi.

Beni vuran keder başlangıçtaki kadar keskin, öfkenin beni ayakta tutan tek şey olduğu o karanlık günlerde. Bir an için

Acıdan, o kadar şiddetli bir ıstıraptan nefes alamıyorum ki sanki omurgama bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

Benim oğlum. Büyümeye, oyuncak arabalardan gerçek arabalara geçmeye hiç fırsat bulamayan küçük oğlum.

Yaptığım şeyle ilgili herhangi bir endişem varsa bile, o anda buharlaşıp gidiyor. Bir müşteriye ihanet ediyorum ama buna değer. Esguerra ile yaptığım anlaşma olmasa bile, o çaresiz bebeğe asla zarar vermezdim.

Pasha'nın yüzü aklımdayken olmaz.

Ağlamanın durması birkaç dakika, Esguerra'nın dönmesi ise neredeyse yarım saat sürüyor; Esguerra'nın kolu, tepeden tırnağa kalın bir havlu kumaştan bornoz giymiş, minyon, esmer bir kıza sarılmış durumda.

Esguerra'nın kendi saplantısı.

Nora, karısı.

Beni gördüğünde küçük yüzü aydınlanıyor. Kocasının aksine, onu tehlikeye atan kurtarma operasyonu için bana karşı kötü niyet beslemiyor, de, çünkü bu onun fikriydi.

"Peter!" Beni selamlamak için öne çıkacak gibi oluyor ama kocasının sahiplenici tutuşu tarafından engelleniyor. Utangaç bir tavırla durdu ve gülümsedi. "Nasılsın?"

"Peki, teşekkür ederim." Etrafımızdaki korumalara ve Esguerra'nın yumruklarından dolayı yüzümün dev bir çürük gibi hissetmesine rağmen, gülümsememe engel olamıyorum. Bu kadar genç ve narin görünümlü birinin anne olabileceğine ya da Esguerra kadar acımasız birinden sağ kurtulabileceğine inanmak zor. "Ailenize yeni katıldığınız için tebrikler."

Gülümsemesi genişler. "Teşekkür ederim. Sizi tanıştırdım ama bilirsiniz..." Karşılıklı konuşmamız sırasında yüzünde daha da yasaklayıcı bir ifade beliren kocasına bakıyor.

Sabrının sonuna geldiğinden emindir. Küçük karısını yanına iyice sıkıştırarak ölümcül bir yumuşaklıkla sorar: "Bana kim olduğunu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

İşte bu kadar. Elimdeki kozdan vazgeçme vaktim geldi. Nora'nın varlığına ve yaptığımız anlaşmaya rağmen, ismi öğrenir öğrenmez beni öldürtebilir.

Oh, pekala. Risk yoksa, ödül de yok.

Esguerra'nın buz gibi bakışlarıyla karşılaşınca sakince, "Adını bilmiyorum ama çocuk doktorunuz. Novak'ın mal varlığı."

S ara

"BILİYOR MUSUN, JOE SENİ SORUP DURUYORDU," DEDI ANNEM.

Çiftçi pazarından getirdiğim balı kızarmış ekmeğine sürmüş. "Son zamanlarda ondan haber almadın, değil mi?"

"Anne, lütfen." Aşırı büyümüş bir ergen gibi gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Nedense Cumartesi sabahı kahvaltımızda bu konu kaçınılmaz olarak gündeme geliyor. "Sadece iyi davranıyor, hepsi bu. Aramızda bir şey yok, söz veriyorum."

"Ama neden olmasın, hayatım?" Babam kahvesine iç çekerken annemin alnında endişe çizgileri beliriyor. "Döneli neredeyse dokuz ay oldu ve henüz kimseyle tek bir randevuya bile çıkmadın. O suçluya hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Açıkçası, aranızdaki her şey bitti ve hayatına devam etmelisin. O geri dönmeyecek."

O nota bakılırsa öyle olacak ama bunu aileme söyleyemem. Onları, beni kaçıran kişiyle gönüllü olarak birlikte olduğuma ve tüm bu FBI insan avının büyük bir yanlış anlama olduğuna ikna etmek için elimden geleni yapmama rağmen, Peter onlar için her zaman "o suçlu" olacak. FBI'a anlattığım resmi hikayeyi bir şekilde öğrendikleri için mi, yoksa yasalara saygılı normal bir vatandaşın yetkililerle arası açık olan herkese duyduğu güvensizlikten mi bilmiyorum ama Peter'ın kötü olduğuna ve ona karşı hissettiklerimin Stockholm Sendromu türünden olduğuna ikna olmuş durumdalar.

O kadar da haksız sayılmazlar - en azından dokuz ay önce haksız sayılmazlardı. Peter'a olan çekimim doğal olmayan ve zehirliydi ve buna karşı her şeyimle savaştım. O kazada neredeyse hayatımı kaybediyordum, sonuna kadar savaştım.

Hayır. Bu tam olarak doğru değil.

Ta ki benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarından üstün tutup gitmeme izin verene kadar. Bu benim için gerçek bir dönüm noktasıydı, ancak son zamanlarda bunu düşünmeme izin verdim... kocamın katiline karşı geliştirdiğim duyguları bir şekilde kabul etmeyi başardığım gerçeğini, şimdi onu düşündüğümde aklımda "Peter" olduğunu.

Beni seven adam, George'u öldüren adam değil.

Ailem bu son kısmı bilmiyor -en azından ben umuyorum- ama beni kendilerinden bu kadar uzun süre uzak tuttuğu için Peter'dan hâlâ nefret ediyorlar. Onun FBI'ın söylediği kadar tehlikeli olduğunu düşünüyorlar ve Peter beni tekrar çaldığında ne kadar üzüleceklerini düşünmek beni hasta ediyor.

Yine de onu istemekten kendimi alıkoyamıyorum. Onu ve onun olduğu her şeyi istemekten.

"Henüz hazır değilim anne," diyorum ve kalkıp kendime biraz daha kahve koyuyorum. "Lütfen anla. Peter'a hâlâ aşığım ve her şey çözüldüğünde o geri dönecek. Göreceksin."

Ve böylece konuyu değiştirerek grubumla son performansımla ilgili bir hikayeye başlıyorum.

Yalan söylemeye devam etmekten iyidir. Hiçbir şey çözülemeyecek çünkü ortada bir yanlış anlaşılma yok.

Peter bir suçlu ve döndüğünde beni de yanında götürecektir. Beni sonsuza dek götürmek için.

P eter

GECEYI ESGUERRA'NIN TUTSAKLARINI TUTTUĞU BARAKADA GEÇİRİYORUM,
Bir ayak bileği zeminin ortasındaki metal halkaya zincirlenmişti.

Muhafızlar zinciri yerine kilitlediğinde Kent, "Sadece bir önlem," diye açıkladı. "Sana güvenmediğimizden değil..."

"Tamam." Zincir yaklaşık iki metre uzunluğunda, bu da muhafızların barakaya sürüklediği karyolaya uzanabileceğim anlamına geliyor. Yani sonuç olarak o kadar da kötü değil. Açıkçası zincirlenmemeyi tercih ederdim ama Esguerra'nın çocuk doktoruna ne yaptığını gördüğümü düşünürsek, şikayetçi değilim.

Kadının çığlıklarını aklımdan çıkarmak biraz zaman alacak.

Ben ve korumalar eşliğinde Esguerra'lar odasına girer girmez hemen çözüldü. Ne bekliyordu bilmiyorum - dürüstlüğünden dolayı brownie puanı kazanmayı mı? - ama hemen suçunu itiraf etti, hem Esguerra'dan hem de karısından bolca özür diledi, gerçekten zarar vermek istemediğine, rüşveti alırken onları ya da Lizzie'yi gerçekten tanımadığına yemin etti.

Sanki itiraf ettiğinde her şeyin affedileceğini ve unutulacağını, referans olmadan kovulmanın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordu.

Belki Nora bebeği beslemek için ayrıldığında Esguerra'nın aptalı tam anlamıyla fileto etmesini izlediğim için, belki de hedefime çok yaklaştığım için, ama benim

Uyku yine huzursuz, kabuslarla dolu. İki kez rüyamda oğlumun cesedini bir ceset yığınının içinde buluyorum ve en az iki kez daha o cesedin Sara'ya ait olduğu ortaya çıkıyor.

Yine de sabah olduğunda gözlerim kararmış ama ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydim. Hâlâ hayatta olmam cesaret verici - Esguerra'nın anlaşmanın kendi tarafına sadık kalabileceğinin bir işareti. Elbette hiçbir şeyin garantisi yok ama Nora'nın bugünlerde kocası üzerinde epey bir etkisi olduğundan şüpheleniyorum; ayrıca çocuk doktoru için bana borçlu.

Her halükarda, Esguerra ve Kent beni zincirlerinden kurtarmak için birlikte ortaya çıktıklarında şaşırmadım.

"Planın nedir?" Kent ayak bileğimdeki kelepçeyi çözerken Esguerra soruyor. "Ona nasıl ulaşacaksın? Yanında Nora ve bebek olmadan ortaya çıktığın anda ona ihanet ettiğini anlayacak. Ya öyle ya da başarısız oldun, her iki durumda da hiç memnun olmayacak."

Derin bir nefes alıyorum. İşte başka bir zor kısım geliyor. "Evet. Bunu düşündüm. İşte bu yüzden operasyonun bu kısmı için karınızı ödünç almam gerekiyor. Hayır."

"Kesinlikle hayır." Esguerra'nın çene kasları seğiriyor. "Nora bu yerleşkeden dışarı adımını atmayacak."

Hayal kırıklığı ama beklenmedik değil. "Tamam, o zaman Nora'ya benzeyen birini bulabilir misin? En azından birazcık?"

Esguerra kaşlarını çatıyor ve Kent, "Malikanede kimse yok ama muhafızlara potansiyel bir aday için yakınlardaki yerleşim yerlerini araştırmalarını söyleyebilirim. Nora'nın boylarında koyu saçlı bir kız bulmak o kadar da zor olmasa gerek. Rengi buralarda pek alışılmadık sayılmaz."

Bu doğru. Kent'in sarışın, mavi gözlü karısı için bir dublöre ihtiyacımız olsaydı başımız belada olurdu ama Nora yarı Meksikalı, koyu renk gözleri ve

bronz bir teni var. "Gerçekten genç birini aramak isteyebilirsiniz," diye önerdim. "Belki Nora'nın yapısına uygun bir tür liseli kız. Sana söylemeye başladığım gibi, o herhangi bir tehlike altında olmayacak - sadece Novak'ın uçaktan Nora'ya benzeyen bir kadın ve bebeğiyle indiğini öğrenmesi gerekiyor. İkincisi için bir oyuncak bebek yeterli olacaktır; kızın onu sıkı sıkıya sarması gerekecek."

Kent Esguerra'ya bakar ve o da başını sallar. "Yapın. Mümkünse bir de bebek bul, bir oyuncak bebek yüzünden bu işin dağılmasını istemeyiz."

Reddetmek için ağzımı açıyorum ama sonra vazgeçiyorum.

"Nora" için tehlike olmadığı konusunda yalan söylemedim, bu yüzden gerçek bir çocuk da kullanabiliriz.

Tuzağı yemlemek ve Novak'ı sonsuza dek bitirmek için ne gerekiyorsa.

SEKİZ SAAT SONRA, YERLEŞKEDEN YAYA OLARAK AYRILDIM.

Bir muhafızdan "çaldığım" M16 ve yanımda dehşete düşmüş on altı yaşında bir çocuk ve onun iki aylık kız kardeşi. Kızların ailesi oyunculuk işi için iyi bir tazminat alacak, ancak güzel kıyafetler ve üniversite için harç parası beklentisi on altı yaşındaki çocuğu sakinleştirmeye yetmiyor.

Aklını kaçırarak kadar korkmuş ve bu mükemmel. Gerçek Nora da öyle olurdu.

Kent'in korumaları Bayan Esguerra'ya esrarengiz derecede benzeyen bir genç kız buldular - en azından arkadan ve yandan. Önden bakıldığında, kızın yüzü daha yuvarlak, daha kalın bir burnu ve daha küçük, derin yerleşimli gözleri var, bu yüzden bu özellikleri gizlemek için makyaj kullandık.

Ustaca uygulanmış göz farı, allık, ruj ve koyu tonlu fondöten sayesinde, Nora'nın görsel ikizi şimdi iki siyah göze, yarık bir dudağa ve yanaklarının çocuksu dolgunluğunu gizleyen birkaç sarımsı çürüğe sahiptir.

O da biraz İngilizce konuşuyor ama aksanı kalın, bu yüzden ona hiçbir koşulda konuşmamasını söyledik. Esguerra ona "Ya ağlarsın ya da sessiz kalırsın" diye talimat verdi ve kız çenesi titreyerek başını salladı.

"Sí, señor. Sessiz olacağım."

Şimdiye kadar sözünü tuttu. İki saatten fazla bir süredir ormanda bu süre boyunca çığlık atan kız kardeşini kucağında tutuyor ve tek bir şikâyet bile bulunmadı - şikâyet edecek çok şey olmasına rağmen.

Bugün henüz yağmur yağmadı ve nemli sıcaklık boğucu, hava o kadar yoğun ki cildin üzerinde ıslak bir battaniye gibi hissediliyor. Kıza Nora'nın her zamanki kıyafetlerinden birini giydirdik - gündelik beyaz bir sundress ve bir çift düz sandalet - ve birkaç mil önce bir karınca yığınının bastığı ayaklarındaki acı veren yaraları görebiliyorum. İkimiz de ter içindeyiz ve minik sivrisinekler etrafımızda vızıldıyor, açıkta kalan her santimetre etimizi ısıtıyor.

Bu tam bir sefalet ve bu iyi bir şey. Bu şekilde daha gerçekçi görünüyor.

Bir başka işkence dolu saatin ardından, belirlenen buluşma noktasında adamlarımla buluşuyoruz. Ağlayan bebeği göğsüne sıkıca bastırmış kızı öne doğru iterken yüzlerindeki şaşkınlığı görebiliyorum.

"Başardın." Yan'ın inanmayan bakışları benden rehineme ve tekrar bana dönüyor. "Gerçekten başardın."

"Evet. Kolay olmadı ama buradayız."

Benim Nora'm sessizliğini koruyor ve travma geçirmiş, dehşete düşmüş bir esiri taklit ediyor. Yolculuğumuz sırasında su geçirmez makyajı biraz bulaştı ama yine de inandırıcı bir şekilde morarmış ve dövülmüş görünüyor, karanlık bakışları susuzluk ve yorgunluktan donuklaşmış. Adamlarımdan hiçbiri gerçek Bayan Esguerra'yı görmedi, sadece resimlerini gördüler, bu yüzden onun gerçekliğinden şüphe etmek için hiçbir nedenleri yok.

"Çürükler" işlerini yapıyorlar.

Bebek ağlamaya devam ediyor ve ben de "Nora"nın emzirmede sorun yaşaması ihtimaline karşı, çocuklarıma uçak için aldığım biberon mamayı ona vermeyi aklıma not ediyorum. Uçakta diğer bebek gereçleriyle birlikte bebek bezi de aldık.

"Öldü mü?" Anton Rusça soruyor, ben de başımı sallıyorum ve tepkisinden endişe ediyormuş gibi kıza bakıyorum.

"Evet, o piçi yakaladım. henüz bilmiyor olabilir, o yüzden gizli tutun. O bebek için cadı gibi savaştı zaten."

Uçağa doğru ilerlerken Ilya tiksiniş görünüyor ama bir şey söylemiyor. Yaptığım şeyden hoşlanmıyor ve ben de onu suçlayamam. Yeni doğmuş bir bebeği ve yeni doğum yapmış annesini çalmak bizim gibi acımasız katillere bile yanlış geliyor. Ve ben de tam olarak buna güveniyorum. Adamlarımdan yayılan ince onaylamama, bu operasyona ihtiyacı olan gerçek avantajı sağlayacak.

Novak'ın aramızdaki anlaşmazlığı hissetmesini istiyorum.

Adamlarımın travma geçirmiş genç bir kadını ve bebeğini onun zalim ve açgözlü pençelerine teslim etme konusundaki isteksizliğini hissetmesini istiyorum.

P eter

UÇAĞA BİNER BİNMEZ FORMÜLÜ KIZA VERİYORUM VE kız kardeşini besliyor ve bize korkulu bakışlar fırlatıyor. Biraz abartıyor, gerçek Bayan Esguerra korkusunu belli etmezdi.

-Ama benimkiler Nora'yı ve yaşadıklarını bilmedikleri için işe yarıyor.

"Bunu nasıl yaptın?" Bebek nihayet uykuya daldığında ve kız ikizlerle oturduğum kanepenin yerine pencereden dışarı bakacak kadar sakinleştiğinde Yan sessizce soruyor. "Esguerra'yı nasıl yakaladın?"

"Onu ben vurdum." Cevabım sert ve gerçekçi, ama bunun için ayrıntılı bir hikaye uydurmayacağım. "Kafasını uçurdum."

"Kanıtı aldın mı?" İlya kaşlarını çatarak soruyor. "Çünkü Novak'ın -"

"İşte." Ben de bir muhafızdan "çalduğım" telefonu çıkardım ve Kan gölü içinde yerde yatan siyah saçlı bir adamın resmi. Kafatasının yarısı yok gibi görünüyor ama diğer yarısının Esguerra'ya ait olduğu kesin.

Bu kadar iyi bir çekim yapmak bir saat sürdü; tüm erkek model görünümüne rağmen, eski işverenim poz verme konusunda berbattı.

Yan önce bana, sonra resme ve tekrar bana bakıyor. Ben de ona sertçe bakıyorum. "Kan "ın ketçapla bolca kirin karışımı olduğunu ya da kafatasının eksik yarısının Nora'nın maharetli Photoshop'u olduğunu söyleyebilir mi? Resmin sahte olduğunu biliyorum, bu yüzden objektif olmam zor.

İçim rahatladı, Yan hiçbir şey söylemeden telefonu bana geri verdi ve Ilya arkasını dönerek rüşveti Sırp hava kontrolörünün İsviçre'deki özel banka hesabına aktarmaya odaklandı. O ülkeye ve ABD de dahil olmak üzere diğer pek çok ülkeye bu şekilde girip çıkıyoruz.

Adamlarımla konuşmak ve onlara gerçek planı anlatmak cazip geliyor ama kaçınıyorum. Son anda vazgeçmeleri riskini göze alamam. İtibarımızın gücü üzerine kazançlı bir iş kurduk ve yapmak üzere olduğum şey - ödeme yapan bir müşteriyi aldatmak - aşağı yukarı başka iş teklifi olmayacağını garanti ediyor.

Bir gün emekli olmayı konuştuk ama o günün şimdi olmasına hazırlar mı bilmiyorum.

Her halükarda, her şey yolunda giderse, ekibim mali açıdan zarar görmeyecek. Novak'ın yüz milyonuna ek olarak -ki yarısı zaten banka hesaplarımızda- Esguerra'dan yetmiş beş milyonluk bir ödeme alacağız. Ben onu yakalamadan önce Novak'tan diğer yarısını alamasak bile, hayatımızın geri kalanı için yeterli paramız olacak.

Tek ihtiyacımız olan bunu atlatmak.

Birkaç gün sonra Sara'ya kavuşacağım. Sabırsızlanıyorum.

İLYA VE BEN NOVAK'LA BELGRAD'IN HEMEN DIŞINDAKİ DEPOSUNDA BULUŞTUK. onun isteği üzerine. Her zamanki gibi, paralı askerlerden oluşan tam bir birlik ve küçük bir binayı yerle bir etmeye yetecek kadar ateş gücüyle gelir.

"Neredeler?" diye soruyor bizi orada dikilirken görür görmez. "Sende olduklarını söylemiştin. Neredeler?"

"Ekibimle birlikte güvendeyim," diyorum ve gardiyanın telefonunu çıkarıp bir saat önce çektiğimiz fotoğrafları gösteriyorum. Taşıyıcı anne Nora ve bebeği, adamlarım tarafından çevrelenmiş, yara bere içinde ve kırılgan görünüyorlar.

Telefonu elimden kaptı ve bana bakmadan önce gizlemediği bir şehvetle onları inceledi. "Esguerra-"

"Al." Telefonu ondan alıyorum ve "Nora "nın fotoğrafları arasında gezinerek Esguerra'nın ketçap birikintisi içindeki fotoğrafına ulaşıyorum. "Kafası uçmuş."

Novak'ın solgun gözleri parlıyor. "İyi iş çıkardın. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Şimdi beni Nora'ya ve çocuğa götür."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Önce ödeme."

Bu elli milyon tam olarak gerekli olmayabilir, ancak sahip olmak kesinlikle güzel olurdu.

Novak'ın ağzı açık kalıyor ama telefonunu eline alıp muhasebecisini arıyor. Sırpça, "Havaleyi yap," diye emrediyor ve ben de bana başını sallayana kadar bekliyorum, sonra telefonumdan hesabı kontrol ediyorum.

"Her şey yolunda," diyorum ve ifadesizliği bir şekilde onaylamadığını göstermeyi başaran Ilya'ya bakıyorum.

Novak da bunu fark etmiş olmalı, çünkü yine gülümsüyor. Dışarıda olmamız fikrini seviyor; bunun bizi savunmasız ve kontrol edilmesi daha kolay hale getirdiğini düşünüyor.

"Gidelim," diyorum ona, tüm bu alttan alta akan şeylerden habersizmiş gibi davranarak. "Seni Nora'ya ve bebeğe götüreceğim."

Ilya ve ben hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerliyoruz ve Novak bize yetişmek için acele ediyor. Korumaları her zamanki koruyucu çemberlerini oluşturmak için acele ediyor, ama önce üçümüz dışarı çıkıyoruz.

Sadece birkaç saniyeliğine, ama ihtiyacım olan tek zaman bu.

Novak'ı kolundan tutarak "Eğil!" diye bağıriyorum ve Ilya'yı önüme katarak bir çöp konteynerinin arkasına dalıyorum.

Esguerra'nın adamları ateş açıp depoyu ve Novak'ın tüm muhafızlarını yüzlerce makineli tüfek mermisiyle delik deşik ederken kaldırıma sertçe çarpıp karnımızın üzerinde kayıyoruz.

P eter

GERİ KALANI YILDIRIM HIZIYLA GERÇEKLEŞTİ. BİRKAÇ DAKİKA İÇİNDE

Etrafı Esguerra'nın üç düzine adamıyla çevrilmişti ve sersemlemiş İlya'ya silahlarını bırakmasını söylerken ben de aynısını yapıyorum. Novak kafasını çöp konteynırına çarptı ve ben onu ayağa kaldırırken sersemlemiş görünüyor, bu sırada bizi yakalayanlar onu kelepçeleyip sistematik olarak üstünü arıyorlar.

Ben Novak'ı onlara teslim ederken, İlya yanımda ayağa kalkıyor. Kuşkulu bakışları benden Novak'ı sürükleyen adamlara ve tekrar bana kayıyor. "Sen az önce-"

"Evet. Birazdan her şeyi açıklayacağım. Şimdilik Yan'ı ara ve geldiğimizi söyle. Onun ve Anton'un geride durduğundan emin olun, kimsenin zarar görmesini istemeyiz."

İlya tereddüt ediyor, belli ki kararsız, sonra telefonunu çıkarıyor. Onu yalnız Novak'ı siyah bir cipe kadar takip ediyorum.

Sırp şaşkınlığını üzerinden atıyor ve ne olduğunu anlamaya başlıyor. Bakışları şafak söktüren bir kavrayışla üzerimde parlıyor; sonra öfke solgun yüzünü buruşturuyor. "Seni lanet olası-"

Ona en yakın gardiyan ağzına bir şaplak atıyor. "Kapa çenenin, *pendejo*," diye İspanyolca aksanlı bir İngilizceyle homurdanıyor.

Kaskla kaplı kafasına bakıyorum. "Diego?"

Kask sallanıyor. "Hey, Peter. Nasılsın?" Konuşurken, yeni sersemlemiş Novak'ı arabaya iter ve kapıyı kapatır.

Ilya yaklaşırken kuru bir sesle "Çok güzel," diyorum. "Hepsi iyi bir günün işi."

Takım arkadaşım memnun görünmüyor - muhtemelen ikimiz de hâlâ silahsız olduğumuz için. "Bekliyorlar," diyor sertçe. "Ve geri çekilecekler."

"Güzel." Omzuna bir tokat attım. "Hadi gidelim."

YAN VE ANTON YAKINLARDAKİ BİR ŞANTİYEDELER.

Nora ve küçük kız kardeşi. Biz Esguerra'nın muhafızlarıyla yaklaşırken silahları yanlarında ama gözleri keskin ve tetikte.

Gardiyanlar "Nora" ve bebeği almak için yanımızdan geçerken Anton bana "Açıklaman gereken bazı şeyler var," diyor. "Açıklayacak çok şey var, gerçekten."

"Biliyorum." Ilya ve ben korumaların -hâlâ taş kesilmiş görünen- kızı başka bir siyah cipe doğru götürmelerini izliyoruz. "Her şeyi açıklayacağım."

"Açıklayacak ne var ki?" Yan yanımızda durmak için yaklaşıyor. Yeşil gözleri soğuk, alaycı bir ışıkla parlıyor. "Bu gerçek Nora değil, değil mi?"

"Hayır," diyorum bakışlarıyla yüzleşerek. "Esguerra karısını ya da çocuğunu asla böyle bir tehlikeye atmaz -gerçekten tehlikede olduklarından değil, dikkatinizi çekerim."

"Doğru." Yan'ın gülümsemesinde en ufak bir mizah belirtisi yok. "Yani başından beri plan bu muydu? Novak'ı kancaya takmak, mal varlığının ne olduğunu öğrenmek ve sonra Esguerra'yı oltaya getirmek?"

Başımı eğiyorum. ". "

Anton'un siyah kaşları birbirine yaklaşıyor. "Anlamıyorum. Bunu neden yaptınız ve neden bize söylemediniz?"

"Çünkü bize tam olarak güvenmiyor." Yan'ın sesi aldatici bir şekilde yumuşak. "Öyle değil mi, Peter? Nedenine gelince-"

Keskin bir el sallamasıyla sözünü kestim. "Üçünüze de hayatım pahasına güveniyorum. Ama bu çok hassas bir operasyondur ve aylar boyunca devam etti. Novak'ın güvenini kazanmam gerekiyordu ve bunun için de tüm tepkilerimizin ve etkileşimlerimizin olabildiğince samimi olması gerekiyordu. O aptal değil. Eğer bir şey sezdiyse

En ufak bir şey olsa, onunla oynadığımıza dair en ufak bir ipucu olsa, tüm bunlar boşa giderdi."

"Onun yüzünden, değil mi?" Ilya ilk kez konuşuyor. Cevap vermek üzere ağzımı açtığımda, "Boş ver. Elbette öyle. Esguerra'dan istiyorsun? Daha fazla para, böylece onunla birlikte sonsuza dek ortadan kaybolabilir misin?"

"Hayır," der Yan kardeşine. "Sorun bu değil." Bana bakıyor. "Öyle mi, Peter?"

Birinden diğerine bakarak, "Hayır ama fazladan para kesinlikle bir avantaj," diyorum. "Biz konuşurken sizin payınız hesaplarınıza yatırılıyor." Anton'a dönüyorum. "Seninki de."

"Söylesene lan artık," diye homurdanıyor Anton. "Cidden, şu gizemi bırak artık. Esguerra bunun için sana ne vaat etti?"

"Bir hayat," diyorum ve kaldırımdan uzaklaşan ciplere bakıyorum. "Bizim gibi insanların sahip olamadığı türden bir hayat."

"Ah." Anton'un kaşları . "Af."

Başımı salladım. "Ve daha fazla kovuşturmadan muafiyet. Hepimiz için."

Ilya'nın yüzü aydınlanıyor ama Yan kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bunu istediğimizi kim söyledi? Spetsnaz'dan ayrılıp SMMM ve öğretmen olabilmek için size katıldığımızı mı sanıyorsunuz?"

"Hayır, bence bunu çok zengin olabilmek için yaptın," diyorum onun alaycı tonuna uyarak. "Ki artık öylesin, tebrikler. Oh, ve eğer henüz bahsetmediysem, Esguerra'dan gelen ekstra yetmiş beş milyon."

Anton nefesinin altından ısıklık çalıyor. "Lanet olsun."

Yan bana bakıyor. "Yüz yetmiş beş milyon gig mi? Hepsi dahil mi?"

"Bu ve istediğin her şeyi yapma özgürlüğü. Eğer işine etmek istiyorsan, devam et-ama tüm bunların ortaya çıkması ihtimaline karşı yeni bir kimlikle yeniden başlamak isteyebilirsin" -işaret parmağımı havada daire içine alıyorum-"ortaya çıkabilir. Alternatif olarak, yasal bir iş yapabilirsin; bir güvenlik firması ya da benzeri bir şey açabilirsin."

"Peki ya sen?" Ilya başını eğerek soruyor. "Ne yapacaksın Peter?"

"Her şey yolunda gider gitmez Amerika'ya gidiyorum," diyorum ve yüzlerindeki ifadeye bakarak sırtıyorum. "Evet, doğru, Sara'ya. Bu sefer gerçekten evcilik oynayacağız."

P eter

ESGUERRA BENİ YERLEŞKESİNE GERİ İSTİYOR.

Adamlarımla birlikte onun Boeing C-17'sine binip Novak ve muhafızlara Kolombiya'ya kadar eşlik ediyorum. Ilya, Yan ve Anton bizim uçakla ayrı ayrı gidecekler. Eski işverenime hâlâ tam olarak güvenmiyorum, bu yüzden takım arkadaşlarım işlerin son dakikada kötüye gitmesi ihtimaline karşı destek vermeyi kabul ettiler. Bu noktada Esguerra'dan bir ihanet beklemiyorum - bir kere yetmiş beş milyon zaten hesaplarımızda - ama tedbirli olmaktan zarar gelmez.

Ayrıca ekibimin Henderson'ı aramamda bana yardımcı olmaya devam etmesini sağladım. Listemdeki son isim olarak, o bitmemiş bir iş ve zamanı geldiğinde onunla ilgilenmek için her türlü niyetim var.

Ama önce Sara'yı almalıyım. O her şeyden daha önemli.

İNDİĞİMİZDE BİZİ ESGUERRA'NIN KENDİSİ KARŞILIYOR, YÜZÜ SERTLEŞİYOR, korumaların Novak'ı sürükleyerek uçaktan indirmesini izliyor. Sırp güçlkle yürüyor -uçuşta onu beslemeye ya da yaralarını tedavi etmeye zahmet etmemişler- ama önemli değil. Bu dünya için fazla uzun değil.

Esguerra onu öldürmekle kalmayacak, parçalara ayıracak.

Yavaşça.

Parça parça.

O piç kurusu için üzüldüm ama bunu kendi başına getirdi. Kendini Esguerra'nın işine burnunu sokmakla sınırlasaydı çok daha uzun yaşardı, en azından bir iki yıl daha. Ama o Esguerra'nın ailesinin peşine düştü... Nora ve çocuğunun peşine.

Esguerra ile aramda bir aşk yok ama Nora'dan hoşlanıyorum. "Kent nerede?" Esguerra siparişi verdikten sonra yanıma geldiğinde soruyorum. Novak'ı kulübeye götürmek için korumalar. "Kıbrıs'a geri mi döndü?"

Başını salladı. "Senden hemen sonra gitti." Ayrıntıya girmiyor ve ben de daha fazla kurcalamamaya karar veriyorum. Sara'yla olanlar için Kent'i hâlâ affetmiş değilim ama şu anda kızartacak daha büyük balıklarım var.

"Onlara ulaştın mı?" Bekleyen limuzine doğru ilerlerken Esguerra'nın yanına düşünüyorum. "CIA bağlantılarını mı?"

Bana yandan bir bakış attı. "Ben yaptım."

"Ve?" Önüne geçip onu durmaya zorluyorum. "Anlaştılar mı?" Çenesi büküldü. "Bunu arabada konuşalım."

Kahretsin. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. "Bunu şimdi konuşalım."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Tamam. İşte anlaşma, yapacakları tek anlaşma. Sen ve ekibin işlediğiniz suçlar için af alacaksınız ve başka suç işlememeniz koşuluyla daha sonraki kovuşturmalardan muaf tutulacaksınız. Kim hata yaparsa tutuklanacak ve geçmiş ve şimdiki tüm suçlar için yargılanacak."

Bunu düşündüm ve başımı salladım. "Kulağa adil geliyor." Yasalara uyan bir vatandaş olarak yaşayabileceğimden ya da en azından öyle görünebileceğimden neredeyse eminim. Henderson'ın yerini bulduğumuzda yakalanmamak için dikkatli olmamız gerekecek ama eminim eski generalin tek düşmanı ben değilimdir. Alternatif olarak, bunu bir kaza gibi gösterebiliriz; görünmeden bir suikast gerçekleştirmenin her türlü yolu var-

"Ve bir şey daha var," diyor Esguerra. "Pazarlık konusu olmayan bir şart daha."

"Ne?" Soruyorum, ellerim yanlarımda kıvrılırken midem bir önseziyle geriliyor. Bu ne olmasa iyi olur-

Esguerra önsezimi doğrulayarak, "Hani şu peşinde olduğun emekli general," dedi. "Onu bırakmalısın. Temelli olarak. Bağışıklığınız onun sağlık ve refahının devamına bağlıdır. Eğer o ya da yakınlarından biri

ona en ufak bir gıda zehirlenmesi yaşatırsanız, anlaşma iptal olur ve dördünüz de yeniden En Çok Aranılanlar listesine girersiniz."

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir!

Henderson'ın bağlantıları göz önüne alındığında bunun bir olasılık olduğunu bilmem gerekirdi sanırım, ama bir şekilde bunu aklımdan çıkarmıştım. Sara'yla bir hayat kurmamın önündeki ana engeli, yani kaçak statümü ortadan kaldırmaya o kadar odaklanmıştım ki, bunun bir bedeli olabileceğini düşünmemiştim bile.

İşimin sona ermesi ve Esguerra'ya yaklaşılarak aldığım risk dışında bir bedel. Bu bedelleri biliyordum ve ödemeye hazırdım. Ama ya bu? Listemdeki herkes arasında Henderson, karımın ve oğlumun başına gelen trajediden en doğrudan sorumlu olan kişi. Köy katliamıyla sonuçlanan emirleri veren oydu.

Tamila ve Pasha'nın ölümlerinin bedelini ödemeyi hak eden biri varsa, o da Henderson'dır.

Yaptıklarından sonra normal, mutlu hayatına geri dönmesine izin verilemez.

"Bu anlaşmayı kabul edemem." Sesim sert ve gırtlaktan geliyor. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Esguerra'nın bakışlarındaki mavi buzı ilk kez insani bir duygu ısıtıyor. "Biliyorum," diyor sessizce. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bu konuda geri adım atmayacaklar, Peter. Denedim."

Topuklarımın üzerinde dönüp limuzine doğru ilerliyorum, gömdüğümü sandığım öfke ve keder boğazımda magma gibi kabarıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıyorum ama tropik bitki örtüsü yerine ölüm ve kül, yanmış et ve bayat kan kokusu alıyorum. Dilimde metal tadı alıyorum ve iki metre yüksekliğinde ceset yığınları, vücut parçaları görüyorum.

Ve o küçük el, oyuncak bir arabanın etrafında kıvrılmış.

Katliamdan sonraki ilk birkaç günü zar zor hatırlıyorum. Beni köyün dışına sürükleyen özel tim askerlerinden kaçtığımı biliyorum ama nasıl ve ne zaman kaçtığımı ya da kaçarken birine zarar verip vermediğimi hatırlamıyorum. Öyle olduğunu varsayıyorum, çünkü kendi adamlarım kısa süre sonra beni avlamaya başladı, hatta soruşturmayı haftalar içinde sonlandırdığım için üstlerimi öldürmeden önce.

O günlerde ve onu takip eden aylar ve yıllarda beni ayakta tutan tek şey intikamdı. Ölen oğluma ve karıma katillerinin bunu hayatlarıyla ödeyeceklerine dair söz verdim ve bu sözü tuttum.

Henderson hariç hepsini aldım.

"Onu tekrar alabilirsin," diyor Esguerra bana yetişerek ve ben de ona bakıyorum, Sara'yı artık biliyor olmasına şaşırmadan. Kent, Sara'yı

Ya da kaçırılma olayını CIA kaynaklarından duymuştu. Ve bunu öğrendikten sonra, iki ile ikiyi bir araya getirmek basit bir meseleydi.

Buna rağmen ilk içgüdüm, Sara'nın yoluna çıkarsa onu ve değer verdiği her şeyi tehdit etmek. Ama Sara'nın benim zayıf noktam olduğunu biliyorsa, biri onun peşine düşerse ne yapacağımı da biliyor olmalı.

Biri Nora'nın peşine düşse de aynı şeyi yapardı. Aslında Novak'a yapmak üzere olduğu şey.

Onun yerine "Orada bir hayatı var" diye cevap veriyorum. "Ailesi, kariyeri, arkadaşları." Omuz silkiyor. "Uyum sağlayacaktır. Nora alıştı."

Limuzinin arkasına bindim ve o da bana katıldı, karşıma oturdu.

Limuzin hareket etmeye başladığında "Sara Nora değil," diyorum. "Onun kökleri çok derinlere gidiyor. Bu şekilde mutlu olamaz." Esguerra'yı mı yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum - ya da aylardır bunu isteyen o karanlık, duygusuz yanıma.

Bu bana bu çılgın planı unutmamı ve bana ait olanı geri almamı söylüyor.

"Ve sen olacaksın?" Esguerra başını eğiyor ve bana tuhaf bir merakla bakıyor. "Bu yarı hayattan zevk alacağını mı düşünüyorsun? Tüm o kurallar ve kanunlar kafesinde gelişeceğini mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki." Bu beni ilgilendiren bir konu değil, ama bir sorun haline gelirse o zaman ilgilenirim.

Her seferinde bir şey.

"Peki o zaman ne olacak?" Ben sessiz kaldığımda Esguerra soruyor. "Temelli gitmesine izin mi vereceksin? Yoksa anlaşmayı kabul edecek misin?"

"Gitmesine izin vermeyeceğim." Kelimeler içgüdüsel, otomatik. Sara'sız bir hayat aklımın ucundan bile geçmiyor. Geçtiğimiz sekiz ay cehennem gibiydi, neredeyse ailemin ölümünden sonraki karanlık haftalar kadar kötüydü.

Ptichka'mı sonsuza dek bırakacağıma ölürüm daha iyi. O benim ve benim olarak kalacak.

Esguerra'nın ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Peki o zaman," diyor usulca. "Görünüşe göre fazla seçeneğin yok."

Bunu itiraf etmek beni kahrediyor ama o haklı.

Ya Sara'yı alırım ya da anlaşmayı kabul ederim. Ya onun mutluluğu ya da benim intikamım. İkisine birden sahip olamam.

BÖLÜM IV

S ara

BİR ŞEYLERİN TERS GİTTİĞİNİ İLK KEZ EVE YALNIZ DÖNDÜĞÜMDE HISSEDERİM.

Klinikte akşam vardiyası.

Hiçbir devlet arabası beni eve kadar takip etmiyor ve arabamı apartmanın önüne park edip içeri girerken kimse beni gizlice izlemiyor.

Kendime delirdiğimi, sadece yorgun olduğumu ve olayları tam olarak kaydedemediğimi söyleyerek duş alıp yatağa giriyorum. Bu konuda endişelenmenin bir anlamı yok. Garip bir ters paranoya yaşamıyor olsam bile, belki de Federaller bu gece izin almak zorunda kalmışlardır - çocuklarına falan bakmışlardır. Döndüğümde beri böyle bir şey olmadı ama bu imkansız olduğu anlamına gelmez.

FBI ajanları da insandır.

Yine de dönüp duruyorum, tüm yorgunluğuma rağmen uykuya dalamıyorum. Bugün hiç izlendiğimi hissedip hissetmediğimi düşünmeye çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Ya görünmez takipçilerim işlerinde daha da iyi oldular ya da ben onların varlığına o kadar alıştım ki artık fark etmiyorum.

Bu kaşıntı hissini en son birkaç ay önce Peter'ın notunu aldığımda yaşamıştım.

Olabilir mi?

Artık hiç izlenmiyor muyum?

Karnım hızla zonkluyor. Peter'ın notu göz önüne alındığında, birdenbire hem Federallerin hem de

Peter'in .

Hayır. Bu korkunç düşünceye kapıyı çarpıp çıkıyorum. Peter ölmedi ya da yakalanmadı.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi yavaş, derin nefesler almaya zorluyorum. Bir geceden bir düzen çıkmaz ve sabah işe gitmek için uyandığımda - şu anda, beş saatten az bir süre sonra - Federallerin gri sedanlarıyla bloğumun etrafında dönüyor olma ihtimali var.

Buna inanmak zorundayım.

AMA BEN İŞE GIDERKEN FEDERALLER ORADA DEĞİL VE NE KADAR ZORLASAM DA Biri tarafından izlenip anlayamıyorum.

Günümü zorlukla bastırılmış bir panik halinde geçiriyorum. Neyse ki bugün sadece hasta randevularım var ve çift randevulu olduğumuz için düşüncek fazla zamanım olmuyor. Hastadan hastaya koşturuyorum, muayeneler yapıyorum, doğum kontrol reçeteleri yazıyorum ve doğum öncesi bakımı tartışıyorum; bu arada kendime nefes almaya devam etmem, sakın kalmam ve Federallerin gittiği gerçeğini görmezden gelmem gerektiğini hatırlatıyorum.

Döndüğümünden beri ilk kez tek başımayım.

Tam eve gitmek üzereyken gitaristimiz Phil beni arayıp yaklaşan bir performans hakkında bilgi verdi ve ben de düşüncesizce çocukları toplayıp bir şeyler içmeye gitmek isteyip istemediğini sordum. Salı akşamı ve yarın hem tam bir iş günüm hem de bir klinik vardiyam var ama düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyorum.

Phil beni rahatlatmak için kabul etti ve Chicago'nun yukarısındaki bir barda buluştuk. Sadece Rory bize katılabiliyor -Simon yerel bir imza gününe katılıyor- ama birer bira sipariş ettikten sonra, Phil'in haftalık tur ikna konuşmasına başlamasıyla her zamanki gibi aynı rahat dinamiğe yerleşiyoruz.

"Hiç her şeyi bir kenara atmak istemedin mi?" diyor birasını sallayarak. "Hayattan daha fazlasını elde etmek için? Canlandırıcı ve heyecan verici bir şey?"

Rory ona, "Dostum, reklam filmi gibi konuşuyorsun," diyor ve hepimiz gülüyoruz. Kahkahalarımındaki çaresizliği duyabiliyorum ama rahatlamış görünüyorum.

tek kişi olmak. Grup arkadaşlarım artan kargaşamdan bihaber, şakalaşıyor ve sanki dünyanın sonu gelmiyormuş gibi devam ediyorlar.

Sanki sıradan bir Salı gecesiymiş gibi.

Ve onlar için, Phil'in kaçmak istediğı türden normal, tahmin edilebilir bir Salı gecesi. Benim uzun zamandır sahip olmadığım türden, çünkü Peter'la tanıştığım andan itibaren hayatımla ilgili hiçbir şey normal ya da öngörülebilir olmadı.

Acaba Phil bunu öğrense ne düşünürdü - kocamın katilinin beni Japonya'da esir tutarak nasıl "her şeyden vazgeçmeye" zorladığını. Bir suikastçıyla olan gönülsüz aşkımı heyecan verici bulur muydu? Çarpık bir şekilde canlandırıcı mı?

Bu gezintinin kaygı dolu düşüncelerimi dağıtması gerekiyordu, ama Peter'ı düşünmeden edemiyorum ve gözlerimi bir kişiden diğerine gezinirken buluyorum, uymayan o adamı arıyorum... Federallerin hâlâ ilgisini çektiğime dair bir ipucu arıyorum.

"Birini mi bekliyorsun?" Rory ısrarlı bakışlarımı fark ederek soruyor.

Kendimi gülümsemeye ve aptal gibi etrafa bakmamaya zorluyorum.

"Hayır, özür dilerim.

Sadece eski bir arkadaşımı gördüğümü sandım."

Phil hemen canlanır. "Ooh, eski bir arkadaş. Erkek mi kadın mı? Çünkü söylemeliyim ki, Marsha arkadaşınız *muah!*" Dramatik bir şekilde parmaklarının ucunu öpüyor ve hepimiz tekrar gülüyoruz.

Marsha, Andy ve Tonya birkaç hafta önce performanslarımızdan birine geldiler ve sonrasında hep birlikte dışarı çıktık. Doğal olarak Marsha grup arkadaşlarımla iyi anlaştı, erkeklerle her zaman yaptığı gibi.

Bir gün onun sarışın bomba gibi görünüşüne kapılmayan ya da en azından hemen pantolonuna girmeye çalışmayan bir erkekle tanışmayı çok isterim.

"Senin Tonya da hiç fena değil," diyor Rory, kahkahalar kısmen dindiğinde. "Bekâr mı?"

Sırıtıyorum. "Evet, oldukça eminim." Genç hemşireyi o kadar iyi tanımıyorum ama bir erkek arkadaşı olmadığından neredeyse eminim - ya da varsa bile, gün batımından şafağa kadar Marsha'yla parti yapmasını sorun etmiyordur.

"Dostum, kızıl saçlıyı istemediğine emin misin?" Phil düz bir suratla söylüyor. "Çocuklarının ne kadar güzel olacağını bir düşünsene. Havuç tepeleri bolca."

"Oh, siktir git. Buna hâlâ sahip olduğum için kıskanıyorsun." Rory dramatik yelesini kabartıyor ve Phil içgüdüsel olarak

Rory'yi terslemeden önce sa çizgisinin gerilediğini fark etti.

Gölmeyi bırakmayı başardığında, "Bu kadar yeter, çocuklar," diye soluk soluğa söylendim. "Andy her halükarda alındı ve-"

Phil'in arkasından yaklaşan adamı fark ettiğimde donup kalıyorum, kelimeler boğazımda düğömleniyor.

Gözlerime inanamayarak gözlerimi ama hayalet gitmiyor.

Onun yerine, yontulmuş dudakları manyetik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Merhaba Sara," diyor rüyalarırna giren o derin, hafif aksanlı sesiyle. "Beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

P eter

SARA'NIN KALP ŞEKLİNDEKİ YÜZÜ TÜM RENKLERDEN ARINMIŞ. O GÖRÜNÜMÜYOR Sanki yakın zamanda konuşabilecekmiş gibi, ben de ağzı açık bana bakan iki adama döndüm.

"Peter Garin," diyorum yeni kimliğimi kullanarak ve elimi uzatıyorum. "Ya siz ikiniz?"

Elbette kim olduklarını biliyorum ama Sara'nın hayatına temelli entegre olmak istiyorsam sıradan bir vatandaş gibi davranmalıyım, ptichka'ma yakın olan herkesin geçmişini araştıran biri gibi değil. Bu aynı zamanda bıçağımı boğazlarına dayayıp bir daha asla ağzının suyunu akıtamayacakları kadar derin bir kesik atamayacağım anlamına da geliyor.

En azından barın ortasında değil.

Tombul olan önce toparlanıyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. "Merhaba. Ben Phil Hudson."

"Memnun oldum," diyorum ve o gülünç derecede yumuşak avuç içindeki kemikleri ezme dürtüsüne direniyorum.

"Rory O'Rourke." Kızıl saçlı adamın eli daha sıkı, neredeyse benimki kadar nasırlı -ama çok farklı nedenlerle.

Ben hayatta kalmak için antrenman yaparken, o kupa kazanmak için spor salonunda ağırlık kaldırıyor.

Hayatta kalmak için eğitildim, kendimi düzeltiyorum. Eğer her şey plana uygun giderse, bunu yapmama gerek kalmayacak.

Sara koluma dokunarak dikkatimi ona çekti. "Ne-" Melodik sesi çatlar. "Burada ne yapıyorsun, Peter?"

Ona doğrudan bakmaktan kasten kaçındım, çünkü onu yakalayıp oracıkta becermeden bu kadar yakın olmak özel bir işkence türü. Koluma dokunuşu, ne kadar hafif olursa olsun, şok tabancasıyla vurulmak gibi. Tüm vücudum farkındalıkla titreşiyor, tüm duyularım aşırı hızda. Yarım metre ötemde ve ikimiz de tamamen giyinik olmamıza rağmen, onu sanki çıplak olarak bana bastırılıyormuş gibi yoğun bir şekilde hissedebiliyorum.

Aslında, sikim çıplak olmamız gerektiğine ikna oldu ve aniden çok dar gelen kot pantolonumdan dışarı fırlamak için elinden geleni yapıyor.

Muhtemelen onu evinde beklemeliydim, orada bu buluşma için yalnız kalabilirdik, ama çok sabırsızdım. Bir ay süren bürokratik saçmalıklardan sonra, nihayet ABD hükümetinden yeni kimliğim ve vatandaşlık belgelerimle birlikte her şeyi onaylattım ve hemen uçağa atladım - ancak Sara'nın eve gelmek yerine dışarı çıkmaya karar verdiğini öğrendim.

Hem de ağzının akan iki adamla.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime oyunun adının entegrasyon olduğunu hatırlatıyorum. Bunca aydır bunun için çalışıyordum, Henderson'ın yaşamasına izin vermemin nedeni buydu - boğazımı hâlâ safrayla dolduran bir söz. Sırf Sara o ela geyik gözleriyle bana bakıyor, o kadar yürek parçalayıcı güzellikte bakıyor ki onu bir patates çuvalına sarıp inime götürmek istiyorum diye her şeyi mahvetmek aptallık olurdu - önce ona doğru bakmaya cesaret eden her erkeğin taşaklarını kopardıktan sonra.

"Eve erken dönme şansım oldu," diyorum ve tüm çabalarımın rağmen sesim halka açık bir mekân için fazla boğuk çıkıyor. "Aslında, işimden ayrıldım."

"Sen... ne?" Gözleri kocaman olur. "Sen nasıl-"

"Bu uzun bir hikaye, ptichka." Uzanıp onu kendime çekme isteğime karşı koyuyorum. "Hadi eve gidelim, açıklayacağım."

Kızıl saçlı Rory boğazını temizliyor. "Siz ikiniz... birlikte misiniz?" Hem o hem de Phil bana kuşkuyla ve biraz da kıskançlıkla bakıyorlar.

Şerefsizler bugünlerde yasalara uyduğum için çok şanslı.

"Evet," diyorum ve ses tonumdaki bir şey her şeye rağmen yüzlerinin kızarmasına neden oluyor. "Öyleyiz." Sara'ya dönüyorum. "Eve gitmeye hazır mısın, aşkım? Eve gitmeye hazır mısın?"

konuşacak çok şey var."

Ve narin elini sıkıca kavrayarak dışarı çıkardım, şaşkın grup arkadaşlarını barda bıraktım.

S ara

BİR RÜYADAYMIŞIM GIBİ HİSSEDİYORUM. YA DA BELKİ BİR KABUS, KARAR VEREMİYORUM.

Peter ve ben kalabalık bir caddede birlikte yürüyoruz... onun tarafında en ufak bir hile belirtisi olmadan. Her nasılsa hatırladığımdan daha da iri, geniş omuzları yumuşak görünümlü siyah tişörtünün dikişlerini zorluyor ve güçlü bacakları iyi giyilmiş kotunun dar sınırları içinde esniyor. Koyu renk saçları eskisinden daha uzun, ılık akşam esintisinde hafifçe dalgalanıyor ve parmaklarım o yumuşak, kalın kütleye gömülmek, o üzerime inerken avuç avuç kavramak için kaşınıyor, yetenekli dili beni doyuma götürüyor.

Bu düşünceyle içimde şimşek gibi bir karıncalanma oluşuyor ve derimin altındaki yanık yoğunlaşıyor. Kalbim patlayacak kadar şiddetli çarpıyor ve artık üşümüyorum. Artık içim donmuş değil. Konuştuğu andan itibaren bedenim canlandı ve o zamandan beri ihtiyaçla uğulduyor... kafa karışıklığı içinde boğulsam bile.

"Beni kaçırıyor musun?" Sesim ince ve çok yüksek, ama bunu algılamakta zorlanıyorum... *bu* her neyse. Nasıl olur da dokuz aydan fazla bir süre sonra birdenbire ortaya çıkar ve uzun süredir kayıp olan bir erkek arkadaş gibi kendini arkadaşlarıma tanıtır? İkinci kaçırılmamı hayal ettiğim tüm yollar arasında, bu senaryo - bir bara girip beni elimden tutarak dışarı çıkaracağı - radarıma bile girmedi. Ben hazırdım

Boynumda bir iğne ya da başımda bir kukuleta ya da en azından gecenin bir yarısı sert bir uyanış. Uptown Chicago'daki North Broadway'de sıradan bir gezinti değil. Nasıl bu kadar açıkta olabilir? Barda farklı bir isim kullanmış ama yüzü değişmemiş. Federaller nerede? Aylarca her hareketimi izledikten sonra, aniden-

"Seni kaçırmıyorum. Seni evine götürüyorum." Eli elimi sıkıyor, sıcaklığıyla sarıyor... tıpkı iradesinin beni sardığını hissettiğim gibi, güçlü ve bükülmez, bir doğa gücü kadar kaçınılmaz.

Kafamı temizlemek için nafile bir çabayla sallıyorum. "Ev mi?" Japonya'yı mı kastediyor? Çünkü eğer öyleyse, ona bunu söylemem gerek-

"Senin dairen." Bakışlarımı yakaladığında metalik gözleri parıldıyor. "En azından şimdilik, her şeyin orada olduğu için. Daha sonra istersen eve geri dönebiliriz ya da işine daha yakın yeni bir ev tutabiliriz."

Kendimi ya sarhoş ya da kafayı bulmuş gibi hissediyorum. Az önce içtiğim biranın içinde bir şey mi vardı? "Sen neden bahsediyorsun?"

Yürümeyi bırakıyor ve arabamın yanında olduğumuzu fark ediyorum. Elimini bırakıyor, büyük, sert avucuyla yanağımı çerçeveleyiyor ve şefkatle, "Biz, aşkım. Bizden bahsediyorum."

Çantamı elimden aldı, karıştırdı, arabanın anahtarını çıkardı ve arabanın kilidini açtı.

S ara

PETER SÜRÜYOR VE BUNA SEVINDİM. ŞU ANDA BUNU YAPABİLECEĞİMİ SANMIYORUM.
-En azından çökmeden olmaz.

Peter'la böyle bir endişem yok. Arabayı diğer her şeyi yaptığı gibi kullanıyor: sakın, ölümcül bir yetkinlikle. Park yerinden çıkışını izlerken, onu daha önce hiç direksiyon başında görmediğimi fark ediyorum. Ne zaman birlikte bir araca binsek, arabayı başkası kullanırdı ve Peter benimle birlikte arka koltukta otururdu. Bu da beni başka bir soruya götürüyor: Peter'ın takım arkadaşları nerede? Neden burada yalnız?

"İşi bırakmak" derken neyi kastetti?

Zihnim nabzımla uyumlu bir şekilde hızla atıyor, ama dalgalanan düşüncelerimi toparlayıp her seferinde tek bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. "'Biz' derken neyi kastediyorsun?" Güçlü bir şekilde kazanmış profiline bakarak soruyorum. Daha doğrusu bakışlarımla onu yiyip bitiriyorum. Yüz hatlarının ne kadar çarpıcı bir şekilde erkeksi olduğunu, tehlikeli derecede çekici bir şekilde ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Yüzü hâlâ klinikten ayrıldığıımız zamanki kadar zayıf -her ne yapıyorsa, dinlenip rahatlamamış- ve yüksek elmacık kemikleri ikiz bıçaklar gibi, kirli sakalla kaplı çenesi mermerden yontulmuş olabilecek kadar sert.

Dikkatini yola vermeden önce bana bakarken gümüş bakışlarını ve sol kaşındaki yara izini bir anlığına yakalıyorum. "Yani ben buradayım

" diyor sakince. "Kendim ve ekibimin geri kalanı için tam af ve dokunulmazlık elde ettim."

Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. "Af ve dokunulmazlık mı?

Yani..." "Artık bir kaçak değilim, evet."

Ve bir anda uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum. Artık aranan bir adam değil mi? "Nasıl? Ne yaptın sen? Bu nasıl olur-"

"Uzun hikaye ama aslında eski bir işverenim için bir iyilik yaptım - Kent'in ortağı Julian Esguerra'yı hatırlıyor musunuz?"

Sertçe nefes alıyorum. "Karısını tehlikeye attığın için seni öldürmek isteyen kişi mi?"

Otoyola girip yavaş giden bir kamyonun yanından geçerken Peter, "İşte o," diye onaylıyor. "Her halükârda, Esguerra bu iyiliğe karşılık olarak çeşitli hükümetler nezdinde sahip olduğu kozu kullanarak av köpeklerini izimizden uzaklaştırdı."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Yasadışı silah tüccarlarının bu etkili olduğunu bilmiyordum ama sanırım şüphelenmeliydim. Lucas Kent, Kıbrıs'taki malikânesinde hep birlikte yemek yediğimizde CIA'deki bazı bağlantılarından bile bahsetmişti -John, Jeff Birisi?

"Vay canına. Bu büyük bir iyilik olmalı," diyorum sonunda ve Peter başını sallayarak önüne bakıyor.

"Öyleydi." Ayrıntıya girmedim, ben de üzerine gitmedim. Önce ele almam gereken daha önemli şeyler var.

Nemli avuçlarımı kucağımda birleştirerek rahat görünmeye çalışıyorum. "Peki, buraya temelli geldim derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Ağzının köşesi hafifçe kalkıyor. "Ne demek istediğimi sanıyorsun, aşkım? Çitlerin arkasında bir köpek mi istedin? Parkta barbekü ve çocuklar mı? Artık sana bunları verebilirim, daha doğrusu Peter Garin verebilir." Sağ şeride geçti ve çıkış rampasına girdi. "İstedğin o farklı dünya, o hayat senin, ptichka... ve ben de öyleyim."

Kalbim göğsümde tekliyor. "Benimle çıkmak mı istiyorsun? Burada mı? Normal bir çift gibi?"

"Hayır, ptichka. Seninle çıkmak istemiyorum." Sağa dönüyor ve yakındaki bir benzin istasyonuna giriyor; benzin deposunun neredeyse boş olduğunu o zaman fark ediyorum.

"Hemen döneceğim," diyor ve arabayı kapatıp dışarı çıkıyor. Toyota'mın deposunu ustalıkla doldurmasını ve pompada süslü görünümlü siyah bir kredi kartıyla ödeme yapmasını uyuşuk bir şekilde izliyorum.

Rus suikastçımın bir kredi kartı var ve onu benzin almak için kullanıyor.

Peter'ın birdenbire burada olması ve son derece sıradan bir şey yapması, bardan ayrıldığımızdan beri mücadele ettiğim gerçekdışılık duygusuna bir yenisini ekliyor. Tuhaf bir rüyada olduğum ve her an uyanacağım, yatağında soğuk ve yalnız olduğum hissinden kurtulamıyorum.

Ama hayır. Sürücü kapısı açılır, beraberinde nemli bir yaz havası dalgası ve keskin benzin kokusu getirir, Peter arabaya geri döner ve uzun gövdesini direksiyonun arkasına katlar.

Eğer bu bir rüyaysa, şimdiye kadar en gerçekçi rüya.

"Ne demek benimle çıkmak istemiyorsun?" Benzin istasyonundan çıkıp iki şeritli bir yola saptığımızda soruyorum. "Ne istiyorsun o zaman?"

Kırmızı ışıқта durdu ve bana baktı. "Her şeyi istiyorum Sara." Derin sesi alçak ve yumuşak, gri gözleri etrafımızdaki sokak lambalarını yansıtıyor. "Günlerini ve gecelerini, saatlerini ve dakikalarını istiyorum. Sevinçlerini ve üzüntülerini, zaferlerini ve hayal kırıklıklarını paylaşmak istiyorum. Her gece kollarımda seninle uykuya dalmak ve her sabah yastığımda saçlarının kokusunu duyarak uyanmak istiyorum. *Seni* istiyorum, ptichka-her zaman, her şekilde benimle olmanı istiyorum."

Ona bakıyorum, söylediği her kelimede göğüs kafesim geriliyor. "Ne..." Kuru boğazımı nemlendirmek için yutkunuyorum. "Ne diyorsun Peter?"

Işık yeşile dönmüş olmalı, çünkü dikkatini yola veriyor ve araba ilerliyor.

Birkaç dakika sonra tekrar durduğumuzda, arabayı yolun kenarına çektiğini fark ediyorum. Sakince arabayı "Park" konumuna getirdi ve bana doğru döndü.

Gözlerimi kırıştıyorum, emniyet kemerini çözüp kot pantolonunun ön cebine uzanıp küçük kadife bir kese çıkarırken nabzım hızlanıyor.

"Ben de bunu söylüyorum," diyor sessizce ve keseyi açıp bir pırlanta yüzük çıkarırken nefes almayı kesiyorum - en az birkaç karat büyüklüğünde görünen zarif kesimli bir tektaş. Beyaz altın ya da platinden yapılmış narin bir çemberin içine yerleştirilmiş, sade ama çarpıcı bir yüzük; ayıracak yüz bin dolarım olsaydı tam da bunu seçerdim.

Sersemlemiş bir halde, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

"Peter..."

"Seni karım olarak istiyorum Sara," diyor usulca, sol elimi tutmak için uzanıyor. Parmakları üşümüş tenimde sıcak ve kuru, bakışları arabanın loşluğunda gölgeleniyor. Sanki karanlıkta yapayalnızız, sanki yüzüğü kaydırırken dünyanın geri kalanı artık yokmuş gibi

Sol yüzük parmağımdaki soğuk, metalik ağırlığı kalbimin etrafını saran bir kelepçe gibiydi.

Nefesim titrek bir Şekilde dışarı

ıkıyor. Oh Tanrım. Bu oluyor.

Gerçekten oluyor.

Refleks olarak elimi geri çekmeye çalışıyorum ama o beni bırakmayı reddederek elini .

"Sana sahip olmak istiyorum, yasal olarak ve diğer her Şekilde," diye devam ediyor ve bu sefer yumuşaklığın ardındaki çeliği duyuyorum, ipeğe sarılmış dikenli telin iğnesini hissediyorum. "Sen zaten benimsin, ptichka, ve bunu resmileştirmek istiyorum," diyor, dudakları karanlık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Benimle evlenmeni istiyorum, hem de yakında."

S ara

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞUNUN GERİ KALANINI SERSEMLEMİŞ BİR HALDE GEÇİRDİM. Parmağı tenimde hem sıcak hem de buz gibiydi. Peter'ın yol kenarı teklifine cevap vermedim - veremezdim - ve neyse ki beni zorlamadı.

Yola geri çekildi ve sürmeye devam etti.

Binamın önüne park ettiğimizde Peter etrafımda dolaşıp kapımı açıyor ve arabadan inmeme yardım etmek için elimi tutuyor. Tutuşu hem şefkatli hem de sahiplenici, bakışları nabzımı hızlandıran ve zihnimde alarm zilleri çaldıran bir aıklıkla üzerimde geziniyor.

Beni almak için beklemeyecek.

İçeri girer girmez üzerimde ve içimde olacak.

"Bekle," diyorum, aniden işleri yavaşlatmak için umutsuzluğa kapılıyorum. Onu ne kadar istesem de -fiziksel olarak ne kadar özlesem de- buna hazır değilim. Çok uzun zaman oldu ve cevaplanmamış çok fazla soru var.

Elimi tuttuğu yerden çekerek, arabaya yaslanana kadar geri çekiliyorum.

Çenesi geriliyor ve beni kaslı kollarının arasına hapsedmek için arabanın üst kısmını kavrayarak öne doğru geliyor. "Beklemediğimi mi sanıyorsun?" Üzerime eğiliyor, gümüş gözleri parlıyor ve dokunmasak da güçlü bedeninden gelen sıcaklığı hissediyorum. "Bunca lanet ay boyunca sabretmediğimi mi sanıyorsun?"

Sesindeki zorlukla kontrol altına alınmış öfkeyle nabzım yükseliyor ve uzun yokluğu boyunca giderek artan bir öfkeyle cevap veriyorum

-İçime bir kurt düştü. Tüm bu aylar boyunca endişelenip çalınmayı bekledim, yaralanıp yaralanmadığını ya da yakalanıp yakalanmadığını bilmedim, tüm bu yalanlar, yarı gerçekler ve uykusuz geceler ve o hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallayarak bir bara mı girdi? Sanki işkence ve kaçırılmadan sonra evlilik doğal bir sonraki adımmış gibi parmağıma bir yüzük takıyor?

Dişlerimi sıkarak, avuçlarımın topuklarıyla omuzlarının ön tarafına vuruyorum. "O zaman hangi cehennemdeydin?" Refleks olarak geri çekilirken bağıriyorum, patlamam karşısında şaşırıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü? Ben de bekliyordum ve bekliyordum ve bekliyordum ve bekliyordum-"

Dudakları dudaklarıma çarpıyor, elleri yüzümün iki yanını kavıyor ve beni arabaya sıkıştırıyor. Bu bir öpücükten çok bir fetih, dili ağzımın içini acımasızca, merhametsizce işgal ediyor. Dişlerimin dudağıma kestiği yerde kan tadı alıyorum ama onun tanıdık tadı, arzusunun karanlık sıcaklığı ve şiddetiyle örtüşüyor.

Bu çok fazla olmalıydı, ama vücudum cevap veren bir şiddetle canlanıyor, ellerim gömleğini avuçlarken onu geri öpüyorum, o istilacı dili emiyorum, kendi istilamla karşılık veriyorum. İşte bu, tam burada, tüm geceler boyunca hayalini kurduğum, bedenimin uğruna yanıp tutuştuğu şey.

Neden kendimi onunla hayal etmek şöyle dursun, başka bir adama bakmayı bile beceremedim.

Bir dakika sonra dudakları yumuşuyor ve elleri yüzümü bırakıp diğer yerlerimde dolaşmaya başlıyor; büyük avuçlarından biri göğsümü sıkarken diğeri kıcıımı kavıyor. Daha nazik bir öpücük olmasına rağmen, dokunuşu sınır tanımayan, doğuştan gelen hakkını geri alan bir kral gibi sahiplenici. Karnıma sürtünürken kot pantolonundaki kalın çıkıntıyı hissediyorum ve eli kıcıımı bırakıp saçlarımı yumruğunun etrafına sararken ağzı boynuma doğru gidip beni sıcak, ısırıcı öpücüklerle dağlarken vücudumda ısı dalgaları oluşuyor.

"Sen benimsin," diye kulağıma homurdanıyor, başımı arkaya doğru eğiyor ve kulak mememi ısırp dizini bacaklarımın arasına sıkıştırarak sert kaslı kalçasına yaslanmamı sağlarken ürperiyorum, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Kotumun ve onunkinin katmanları arasında bile, seksimdeki baskı ani ve yoğun ve göğsümü tekrar sıkarken, sütyenimin kumaşını zirveye çıkan meme ucuma sürttüğünde, titreşen ısı klitorisime doğru hareket ediyor, tanıdık bir gerilim derinliklerinde kıvrılıyor. Çaresizce sürerken

Bacağının, keskin erkek kokusunun ve tadının, vücudunun güçlü boyutunun ve sertliğinin içgüdüsel olarak farkındayım ve eli gömleğimin altına girdiğinde, kaba, sıcak avuç içi çıplak tenimin üzerinde kayarken, gerilim şiddetli bir şekilde yükseliyor.

Boğuk bir çığlıkla boşalıyorum, vücudum kasılırken ve kasılırken bastırılmış ihtiyaç bir anda serbest kalıyor, coşkunun patlaması ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde kıvırıyor. Sersemlemiş bir şekilde, uzaktan gelen kahkahaların farkına varıyorum ve sonra aniden yatay hale geliyorum, inanılmaz derecede güçlü kollar tarafından taşınıyorum.

İrkilerek gözlerimi açıyorum ve kollarımı Peter'ın boynuna doluyorum. Hızlı yürüyor ve park alanının yarısını çoktan geçmiştik, ama yine de park alanının diğer tarafındaki üç genci görebiliyorum. Bizi görmüş olmalılar, orgazmın neden olduğu bulanıklık zihnimden silinirken her tarafımın kızardığını fark ediyorum.

"Peter, onlar-"

"Biliyorum." Uzun, emin adımlarla kaldırımı kat ederken çenesi gergin, beni bir çocukmuşum gibi kolayca taşıyor. "İçeri girmemiz gerek."

Gençlerin kurt ısıkları ve yuhalamaları yine kulaklarıma ulaşıyor ve omuzlarını itiyorum. "Beni yere bırak. Lütfen, yürüyebilirim."

İhtiyacım olan son şey, lobide yetersiz giyimli bir gelin gibi taşınmak.

Peter beni dinliyor ve binanın girişine ulaştığımızda beni ayağa kaldırıyor. Tam zamanında. Kapıcımız yok ama komşularımı görüyorum; gece dışarı çıkmak için giyinmiş iki genç kadın. Biz içeri girerken onlar da dışarı çıkıyorlar ve meraklı bakışları benden kolumu sıkıca tutan Peter'a kayıyor.

Onları o kadar iyi tanımıyorum -sadece hava durumu hakkında sohbet ettik- bu yüzden beceriksizce gülümseyip iyi akşamlar diliyorum.

Kadınlardan biri "Sen de," diyor, oda arkadaşı bir kız öğrenci gibi kıkırdamaya başlarken Peter'a açıkça bakıyor. "Gerçekten çok güzel bir akşam geçirin."

Onlar lobide ilerlerken yüzüm daha da kızarıyor, fısıldaşıyor ve başlarını birbirine eğerek kıkırdıyorlar ve ilk kez apartmanımda bir topluluk dinamiği olmadığına seviniyorum. Benim gibi çok sayıda kiracı var ve dairelerdeki yüksek sirkülasyon nedeniyle insanlar komşularını tanımaya zahmet etmiyor ya da onlar hakkında dedikodu yapmıyor.

"Arkadaşların mı?" Peter asansör düğmesine basmak için kolumu bırakarak soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Pek sayılmaz." Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bunu bilmiyor muydun? Beni takip ettirmiyor muydun?"

Gri gözleri karanlık bir eğlenceyle parıldıyor. "Elbette. Ama Federaller her hareketinizi izlerken ve düzenli olarak böcek taraması yaparken size bu kadar yaklaşamazlardı."

"Oh." Bu mantıklı ve neden sadece federalleri gördüğümü açıklıyor.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve beni içeri buyur ediyor, eli belimde sıcak ve nazik ve çelik kadar esnek. Kalbim bir atım atlıyor, sonra ağır, çarpan bir ritme yerleşiyor.

Beni güdüyor.

Kelimenin tam anlamıyla beni daireme götürüyor ki sevişebilelim.

Asansör hareket etmeye başladığında usulca "Seni yalnız bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" diyor ve ben tekrar başımı sallayarak onun delici bakışlarından uzaklaşıyorum. Bakışlarım kot pantolonundaki büyük şişkinliğe takılıyor ve yanaklarımdaki sıcaklık daha da artıyor.

Bunca zamandır ereksiyon halinde miydi?

Komşularımın aşırı östrojen yüklemesine şaşırmamalı.

Kendimi yukarı ve yana bakmaya zorluyorum, ama bu yol da felaketi beraberinde getiriyor. Asansörün içi iki taraftan aynalı ve yansımamı görmek zemine batma isteği uyandırıyor. Otoparktaki hazırlıksız öpüşme seansımız sayesinde sadece iç çamaşırım nemli değil, aynı zamanda alt dudağım normal boyutunun iki katına kadar şişmiş, yanaklarım parlak pembe ve saçlarım bir tarafa yapışmış durumda.

Bir seks partisinden eve dönüyormuşum gibi görünüyorum.

Çaresizlik içinde başka tarafa bakıyorum ve Peter'ın bakışlarını tekrar yakalıyorum. "Yani bana hiç söylemedin... Benim için dönmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Çenesi esniyor. "Çünkü Esguerra için yaptığım iyilik uzun zaman aldı. Senin için daha erken gelmek isterdim, inan bana." Bana tutuk bir bakış attı. "Beni özledin mi? Geleceğimi mi umuyordun?"

Asansörün kapıları açılıp cevap vermek zorunda kalmaktan kurtulunca yutkunup başka tarafa bakıyorum. Peter'a karşı çelişkili duygularımı uzlaştırdığımı, kocamın katilinin kalbimi çalmayı başardığı gerçeğiyle yüzleştirdiğimi sanıyordum ama birdenbire o kadar da emin değilim. Bu -Peter burada, normal hayatımda- çok beklenmedik, çok korkutucu derecede gerçek. Bir zamanlar bana işkence eden ve beni kaçıran eski bir suikastçıyla normal bir *ilişki -evlilik-* kurmaya çalışmanın içerdiği çok sayıdaki karmaşıklığı aklım almıyor. Eğer bu gerçekten oluyorsa, ben ne oluyorum?

onu hala "o suçlu" olarak gören aileme mi söyleyeceğim? Ya da sadece Peter'ı bir canavar olarak gösteren resmi FBI hikayesini değil, aynı zamanda George'u öldürdüğünü de bilen Marsha'ya? Ve FBI bizi gerçekten rahat bırakacak mı? Asansörde benimle birlikte duran adamın tanıdıkları en tehlikeli insanlardan biri olması gerekirken nasıl rahat bırakabilirler?

Ne zaman birlikte olduğumuzu hayal etsem, bu başka bir yerdeydi ve ben onun artık gönüllü tutsağıydım. Onun esiri olarak kaderimi kabul etmeye, işkencecimi kaderim olarak kucaklamaya hazırdım ama buna hazır değildim.

Asansörden çıktığımızda yüzük parmağımda soğuk ve ağır bir şekilde duruyor ve Peter beni koridordan daireme doğru götürüyor. Daha önce benim binama hiç gelmemiş -en azından gelmediğini varsayıyorum- ama hareketlerinde hiçbir tereddüt izi yok, kaybolmuş ya da herhangi bir şekilde kararsız olduğu hissi yok. Yaptığı her şeyde olduğu gibi bilmediği bir koridorda gezinirken de kendinden emin ve buna imrenmeden edemiyorum.

Kendimi fırtınada dümensiz kalmış bir gemi gibi umutsuzca akıntıya kapılmış hissediyorum.

Kapıma ulaşıyoruz ve Peter'ın bana bakışının farkında olarak çantamdaki daire anahtarlarını karıştırıyorum. Sabırsız görünmüyor, ama bunu onda hissediyorum, kontrol altında tuttuğu şiddetli ihtiyacı hissediyorum. Nefesim kesiliyor, avuçlarım nemleniyor ve sonunda elimi ele geçirilmesi zor nesneye yaklaşıyorum.

"İşte, bana bırak." Anahtarları benden aldı ve hatasız bir şekilde doğru olanı bularak ilk denemede kapıyı açtı.

İçeri giriyoruz ve ben oturma odasının ışıklarını yakarken o da kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kilidin tık sesini duyuyorum ve kalbim küt küt atarak ona dönüyorum. "Peter..."

Ben daha tek kelime edemediğim üzerime atladı. Beni kanepeye yaslarken iri elleri yüzümü çevreliyor, yumuşak minderlerin üzerine uzuvlarımız ve sınırsız ihtiyaçlarımızla düşerken ağzı açgözlülükle benimkinin üzerinde geziniyor.

Sahip olabileceğim her türlü şüphe, damarlarımda ateş gibi hissettirecek kadar yoğun bir şehvet dalgası tarafından boğuldu. Otoparktaki orgazm sadece iştahımı kabarttı, seksimi hassaslaştırdı ve şişti, umutsuzca daha fazlası için ağrıyor. Gömleğimi yırtıp fermuarımı açmak için hamle yaparken, elleri aylardır bana eziyet eden aynı açlıkla, aceleyle sertleşirken, meme uçlarım acı verici bir şekilde gergin ve bacaklarımın arasında kelimenin tam anlamıyla zonkluyorum.

Onunla öpüşe öpüşe buluşuyorum, ellerim gömleğini yırtıyor, o kotu üzerimden çekerken, balerin ayakkabılarıma takılınca hayal kırıklığıyla homurdanıyorum. Sütyenimin düğmelerini çözerken, onları da kıvrılmış kotla birlikte ayağımdan atmayı başarıyorum ve sonra çırılçıplak, fermuarına uzanırken altındaki kanepeye yayılıyorum.

Güzel sözler yok, tatlı okşamalar yok - sadece acımasızca içime doğru iterken, yüzü şehvetle gerilirken ve bileklerimi yakalayıp başımın üstünde sabitlerken gözleri karanlık bir şekilde parlarken onun ilkel hissi var. Acımasız istila karşısında nefesimi tutuyorum, iç kaslarım titriyor, onun imkânsız kalınlığına, etimin onu kabul etmek için nasıl gerildiğine uyum sağlamaya çalışıyorum. Bedenim bir şekilde bu kısmı unutmuş ve sanki ilk seferimiz yeniden yaşanıyormuş gibi hissediyorum, sadece utanç ve suçluluk duygusu artık zihnimde sadece sönük gölgeler olarak kalıyor.

Buna ihtiyacım var, ona ihtiyacım *var* ve bunu inkar edemem.

İçimde dibe vurduğunda duruyor, ona alışmam için bana bir an veriyor ve onun kontrol için savaştığını, beni incitmemek için o vahşi dizginlediğini görüyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, pelvik kaslarımı onun kalın uzunluğunun etrafında sıkarak. "Sorun yok Peter... Dayanabilirim."

Aslında onu almak istiyorum.

Gözbebekleri büyüyor ve metalik gözlerinin derinliklerinde canavarın yüzeye çıktığını görüyorum. Alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla içimde daha da derinlere dalıyor ve vahşi bir ritim tuttururken ben de eğilerek haykırıyorum.

Beni şiddetle alıyor, acımadan içime giriyor ve acı zevke dönüşürken çığlıklarımın sesi artıyor, zihnimi beyaz bir gürültüyle kaplıyor, düşüncelerimin aralıksız uğultusunu susturuyor. Suçluluk ya da endişe için zihnimde yer yok, şüpheler ve sorular için alan yok. Sadece bu var, sadece biz varız ve içimdeki gerilim arttıkça, beni parçalara ayıran acı ve coşkudan başka hiçbir şeyin farkında olmadan onun adını haykırıyorum.

Neredeyse aynı anda boşalıyor, başını geriye atarken güçlü boynu kasılıyor, kalçaları bana sürtünüyor. Basınç benim için bir artçı şok dalgasını tetikliyor ve tekrar haykırıyorum, iç kaslarım sıkılıyor ve kasılıyor, o inlerken ve beni tohumuyla doldururken içimdeki her sert santimi hissediyorum.

ONDAN SONRA KENDIMDEN GEÇMİŞ YA DA GÖZLERİMİ KAPATMIŞ OLABİLİRİM,
ÇÜNKÜ

Sonra bir baktım, yine taşıyorum, bu sefer banyoya.

Gözlerimi kırıştırıyorum, içgüdüsel olarak kollarımı Peter'ın boynuna doluyorum, o da küvete girip beni ayağa kaldırıyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, bıraktığımda beni sabitliyor ve ben hâlâ konuşamayacak kadar bunalmış bir halde başımı sallıyorum.

"Güzel."

Küvetin dışına çıkıyor ve hâlâ üzerinde olan giysilerini çıkarıyor. Benimle birlikte tekrar küvete girip perdeyi kapatırken ve musluğu açarken uzun, geniş vücudunun güçlü hatlarına bakarak açgözlülükle çıplaklığını yutuyorum. Hareket ettikçe sırtındaki her bir kas esniyor, suyun sıcaklığını test etmek için eğildiğinde kıcı sıkı ve yuvarlak. Taşakları bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor, büyük aleti hâlâ yarı sert ve teninde birleşmiş vücut sıvılarımızın parıldayan kayganlığını fark ettiğimde sıcaklık boynum boyunca sürünüyor.

Yine prezervatif yok. Nedense dehşete kapılmadım ya da hiç şaşırmadım. Eğer Peter gerçekten bunu yapmaya niyetliyse -benimle burada normal bir hayat yaşayabileceğimiz bir yuva kurmaya- o zaman çocuklar o kadar da çılgınca bir fikir değil. Beni hamile bırakmak istediğini itiraf ettiğine göre, bundan sonra prezervatif kullanmamı beklememeliyim. İkimiz de temiziz, eğer-

"Biriyle yattın mı?" Aklıma gelen bu ihtimal karşısında dehşete kapılarak ağzımdan kaçırdım. "Sen yokken yani?"

Bunun daha önce aklıma gelmemesine çok şaşırdım. Peter en seksi çağında, iç çamaşırlarını kremleyecek türden bir görünüşe ve ölümcül çekiciliğe sahip bir erkek. Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olan komşularım sekizinci sınıf öğrencileri gibi kıkır kıkır gülüyorlar. Bunca zamandır bana sadık olduğunu varsaymak için bir neden yok. Peter gibi biri için dokuz ay bekarlık-

"Ne?" Bana doğru dönüyor, kara kaşlarını gözlerinin üzerine indiriyor. "Sen ciddi misin?"

Omuz silkiyorum ve sanki onun başka bir kadına dokunma fikri bile kuma isteği uyandırmıyormuş gibi rahat görünmeye çalışıyorum. "Dokuz ay uzun bir süre ve biz de öyle değiliz."

"Sanki biz neyiz?" Kollarımı kavrarken sesi tehlikeli derecede yumuşak. "Neymişiz gibi, Sara?"

Metalik gözlerindeki bakış karşısında ağzım kuruyor. "Biliyorsun..." Kalın kalın yutkunuyorum. "Kararlı bir ilişki içinde."

"Bana başka biriyle yattığını mı söylüyorsun?" Parmakları tenimi ısırırken şakağında küçük bir kas tik tak etmeye başlıyor. "Bırak başkası-"

"Hayır!" Bunu nasıl düşünebilir? "Tabii ki düşünmedim! Ayrıca, eminim casuslarınız size söylerdi. O kadar yaklaşamadıklarını söyledin ama *bunu* kaçırmazlardı."

Kollarımdaki cezalandırıcı tutuşu hafifçe gevşiyor. Bir an düşündükten sonra, "Hayır, muhtemelen yapmazlardı," diye kabul ediyor. Beni bırakarak, musluktan gelen suyu yukarıdaki duş başlığına yönlendiren düğmeyi çevirmek için arkasını dönüyor.

Gözlerimdeki suyu kırıştırıyorum ve spreyi daha aşağıya vuracak şekilde ayarlamasını izliyorum. Sonra tekrar yüzünü bana dönüyor ve sırtıyla suyun çoğunu engelliyor.

"Seni bıraktığımdan beri yumruğumdan başka bir şeyle sevişmedim," diyor soğukkanlılıkla. "Aslında, tanıştığımızdan beri, kalabalıkta başka bir kadına sürtünmedim bile. Sen benim için her şeysin, ptichka-hepsini istiyorum, şimdi ve sonsuza dek. Son dokuz aydır her gece yatağıma uzanır, sikim acıyacak kadar sertleşir ve seni düşünürdüm. Sadece seni. Sen benim her ıslak rüyam, her fantezim ve gündüz düşümsün. Nerede olursak olalım ya da ne yapıyor olursak olalım, her zaman seni becermek istiyorum. Okyanuslar kadar uzakta olsak bile, istediğim tek kişi sensin, isteyeceğim tek kişi."

Boğazım sıkışıyor, havayı ciğerlerime hapsediyorum. Ona inanıyorum. Nasıl ? Bana hiç yalan söylemedi, duygularını saklamaya çalışmadı. En başından beri, bana olan saplantısının derinliklerini biliyordum ve bu beni eskiden korkuturken, şimdi sapkın bir şekilde güven verici.

İkimiz de hayatta olduğumuz sürece.

Benim için bir şey tıklıyor, sanki bir ışık yanıyor, şokun ve seks sonrası sersemliğin sisini kesiyor. "Peter..." Elini avuçlarımın arasına almak için uzandığımda sesim titriyor. "Bunu benim için mi yaptın?"

Başını eğiyor, gri gözleri şaşkın. "Ne yapacaksın, ptichka?"

"Esguerra'nın seni arananlar listesinden çıkarması için yaptığım bu iyilik... seni uzun süre uzak tutan o şey." Elini sıkarak göğsüme götürüyorum, tuhaf bir gerginlik çarpan kalbimi daraltıyor. "Sebep ben miyim? Bunu burada benimle olabilmek için mi yaptın?"

Kaşlarını çatıyor ve diğer eliyle avuç içlerimi kapatıyor. "Elbette, ptichka. İstedğin bu değil miydi? Kaçak olmadığım, aileni ve kariyerini kaybetmeden birlikte olabileceğimiz bir hayat?"

Ona bakıyorum, sonunda yaptığı şeyin büyüklüğünü kavriyorum. İstedğim şey buydu, içimin en derinlerinde özlemini çektiğim şey.

Kalbim. Bu benim en karanlık, en utanç verici fantezim -ışkencecimle gerçek bir hayat- ve o bunu gerçeğe dönüştürdü.

İmkansız başardı, kim bilir kaç ipi çekti ve hepsi benim için.

Banyoyu dolduran buhar gözlerimi yakıyor ve kalbimin etrafındaki mengene daha da sıkılıyor.

Peter beni seviyor.

Gerçekten, gerçekten

seviyor.

Benim için yapacakları artık teorik değil. Gerçek.

O bunu yaptı.

"İstedğin bu değil miydi Sara?" diye tekrarlıyor, kaşları çatılıyor ve ben kendimi hâlâ konuşamayan bir kukla gibi başımı sallarken buluyorum.

"Güzel." Elini nazikçe tuttuğum yerden çekip yana doğru dönüyor, böylece su spreyinin altında kalıyorum. Şampuanımı alıp avucuna döküyor ve sanki böyle bir vahiyden sonra yapılacak şey buymuş gibi kafa derime masaj yapmaya başlıyor.

Sanki söylenecek tek şey buymuş gibi.

Ve belki de bu doğrudur. Belki de bu konuşmayı, onun ani dönüşü ve beraberinde getireceği her şey karşısında kendimi bu kadar gafil avlanmış, bu kadar bunalmış hissetmediğim bir zamanda tekrar yapmalıyız. Çünkü hala ona ne söyleyeceğimi, hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Onun burada olmasından çok memnun olsam da aynı ölçüde korktuğumu ona nasıl söyleyebilirim?

Saçlarımı iyice yıkıyor, güçlü parmaklarıyla kafa derime ve boynuma masaj yapıyor, sonra saç kremi uyguluyor ve geri kalanımı yıkarken bekletiyor, sabunlu, nasırlı elleri vücudumun her yerinde kayıyor, cildimi doğru miktarda hassasiyet ve sertlikle okşuyor ve okşuyor.

Harika hissettiriyor, en mükemmel kaplıca tedavisi gibi ve nihayet sabunu üzerimden duruladığında, vücut yıkayıcısını alıp aynısını ona yapıyorum, ellerimi büyük, sert kaslı vücudunda gezdirirken şık, saçla pürüzlü cildinin hissinin tadını çıkarıyorum.

Benimle hep ilgilendi, beni bir prenses gibi şımarttı ama ben bunu onun için hiç yapmadım, farkındayım. İşkencecimin sevgisine karşılık vermek her zaman George'a ve önemli olan diğer her şeye ihanet etmek gibi geldi ve yatakta kendime yardım edemezken, diğer zamanlarda kendimi uzak tuttum, Peter'ın bakımlarını kabul ettim ama asla karşılık vermedim.

Hâlâ o suçluluk duygusunun, o yanlışlık hissinin bir kısmını hissediyorum ama artık eskisi gibi boğucu bir baskı değil. Aylar geçtikçe ve George'un vahşi ölümünün şoku azaldıkça, bu konuda daha mantıklı düşünebildim, olayları farklı bir perspektiften analiz edebildim.

Bir kere, Peter kafasına kurşunu sıktığında George gerçek anlamda hayatta değildi. On sekiz aydır komadaydı ve beynindeki hasarın boyutu göz önüne alındığında, komadan çıkma ihtimali neredeyse hiç yoktu. Bir noktada, onu yaşam destek ünitesinden ayırmak gibi dayanılmaz bir karar vermem gerekecekti - özellikle de George'un kazasının kısmen benim hatam olduğuna ikna olduğumdan beri düşünmekten kaçındığım bir şeydi bu.

Bir bakıma, Peter bu korkunç sorumluluğu benden aldı - son zamanlarda düşünmeme izin verdiğim bir şey.

George'un *bana* ihanet ettiği gerçeği de var. Evliliğimizi mahveden içki zaten yeterince kötüydü, ama başından beri çifte bir hayat sürüyordu, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir casusluk kariyeri vardı. Bunu tamamen özümsemem bunca zamanımı aldı ama şimdi George'un yaptıklarının ne kadar büyük bir ihanet olduğunu görüyorum ve ona karşı hissettiğimi sandığım sevgi artık bana bir hayal gibi geliyor.

Bunların hiçbirisi Peter'ın yaptıklarını haklı çıkarmıyor, hem de hiç. O hala aklımın alamayacağı kadar çok insanı öldüren ahlaksız bir suikastçı, hala bir zamanlar bana işkence eden, takip eden ve kaçıran adam. Ama şimdi aynı zamanda beni seven, onun için önemli olduğumu mümkün olan en açık şekilde gösteren bir adam.

Sadece bana sahip olmak için değil, beni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu.

Göğsünü ve karnını bitirdikten sonra koltuk altlarını ve geniş omuzlarının üst kısmını yıkıyorum, ardından sabunlu ellerimle boynunun etrafındaki kalın, ağır kaslara masaj yapıyorum. Bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, büyük bir kedi gibi dokunuşuma doğru eğiliyor, ben de bölgeyi biraz daha yoğuruyorum, sonra çömelip bacaklarını yıkıyorum. Uylukları çelik gibi, güçlü kasları hiç esnemiyor, kalçaları bir vücut geliştiricinininki kadar yuvarlak ve sert. Kendime engel olamayıp o sıkı kalçaları sıkıyorum ve gözlerini kapatıp başını tamamen erkeksi bir mutlulukla arkaya eğdiğini görmek için su spreyine göz kırparak yukarı bakıyorum.

Yaptığım şey hoşuna gidiyor. Aletinin hızla sertleşmesine bakılırsa çok hoşuna gidiyor.

Dürtüsel olarak, sabunlu yumruğumu kalınlaşan sütunun etrafına kapatıyorum ve diğer elimle taşaklarını kavırıyorum, sonra su spreyinin içinden yukarı bakıyorum

Tekrar. Şimdi bana bakıyor, coşkulu bakışı yerini yırtıcı bir açlığa bıraktı.

"Bunu yapmaya devam et," diyor kısık sesle, elini saçlarımin arasına sokarak. "Ve onu ağzına al." Yumruğunu ıslak tellerin etrafına kapatarak yüzümü kasıklarına doğru yönlendiriyor, baskı nazik ama kaçınılmaz.

İtaatkâr bir şekilde dudaklarımı artık tamamen kalkmış olan sikinin etrafına kapatıyorum, dizlerimin üzerinde öne doğru kayarken suyun ve sabunun soluk kalıntıların tadını alıyorum. Daha önceki orgazmlarıma rağmen, sıcaklık içimin derinliklerinde kıvrılıyor, seksim yeniden nabız atmaya başlıyor. Bu sefer ben başlatmış olabilirim ama o devralıyor, her zaman yaptığı gibi kontrolü ele alıyor. Beni cezalandırdığı zamanı hatırlıyorum ve içimdeki kaslar bir ihtiyaç dalgasıyla kasılıyor, kafamdaki görüntüler herhangi bir pornografik filmde daha erotik.

Bu sefer ağzımı sikti. Ellerimi arkadan bağladı ve acımadan, nefesimi, hayatımı kontrol ederek aldı. Acımasızdı, tamamen eziciydi, yine de beni aynı acı verici uyarılmayla ağrıttı, karanlığın daha fazlasını arzulamamı sağladı.

Onun sertliğinin beni neden bu kadar tahrik ettiğini, neden onun kontrolünde olmaktan bu kadar keyif aldığımı tam olarak anlayamıyorum. Peter'la tanışmadan önce, cinsel fantezilerim nadiren herhangi bir güç veya zorlama unsuru içeriyordu; vanilya benim rahatlık alanımdı, zihnimde bile. Mutfağımdaki ilk karşılaşmamızın travması beni bir şekilde dönüştürmüş olabilir mi? Belki de sonrasında bazı kablolar birbirine karıştı ve onun ellerinde yaşadığım şiddet zihnimde zevkle bağlantılı hale geldi?

Her iki durumda da, nedeni ne olursa olsun, sikini ağzımın derinliklerine doğru iterken yanıyorum, o kadar derin ki neredeyse öğüreceğim. Refleks olarak kendimi kalçalarının çelik sütunlarına yaslıyorum ama ona karşı koymuyorum, kalçalarını hareket ettirmeye başladığında, giderek artan bir vahşilikle ağzıma soktuğunda bile. Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum ve kalçalarımin arasındaki zonklayan ağrı dayanılmaz hale geldiğinde, bir elimi oraya kaydırıp klitorisimi ovuyorum, itişlerinin parmaklarımin hareketlerini hızlandırmasına izin veriyorum.

Fark ediyor ve sert yüz hatları gerginleşiyor, yırtıcı bakışları yoğunlaşıyor. "Evet, işte bu, ptichka." Sesi alçak, kalın bir gümbürtüye dönüşürken boğazımın derinliklerine doğru itiyor ve havamı kesiyor. "Bunu yapmaya devam et. Geldiğini göreyim."

Gözlerim sulanıyor, itaat ediyorum, bakışlarını tutarken klitorisimi daha hızlı ovuyorum. Diğer elim kalçasında kenetleniyor, vücudum havasızlığa alıştıkça kalp atışlarım hızlanıyor.

Nefes almıyorum.

Nefes almıyorum ve yüzümde su var.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, gözlerim kapanıyor ve kaslarım kilitleniyor, zihnim mutfağında beni lavaboda boğduğu işkenceye geri dönüyor. Bu hatıra beni ürpertiyor ama içimdeki ateşi soğutmuyor. Her nasılsa, dehşet her şeyi yoğunlaştırıyor, gerilimi artırıyor ve panik içinde Peter'in uyluğunu pençelerken bile, diğer elim çılgınca klitorisimi çalıştırıyor.

O kadar sert boşalıyorum ki sıkıca kapalı göz kapaklarımın ardında ışık patlamaları görüyorum. Spazmlar vücudumu sarsarak çılgılık atmama neden oluyor ve ancak Peter'in bacaklarına yığıldığımda ağzımın serbest olduğunu ve nefes aldığımı fark ediyorum. Sersemlemiş bir halde başımı kaldırıp baktığımda onu sikini yumruklarken ve yüzünü vahşice buruştururken buluyorum. Sonra sert bir iniltiyle boşalıyor, yüzüme ve saçlarıma ipler halinde dölleri fişkirtiyor. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, titrek bir eliyle alnımı siliyorum ve o da ayağa kalkmama yardım ediyor. hala orgazmının etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Saçımı ikinci kez yıkarken ne ben bir şey söylüyorum ne de o. Duştan çıkıp beni havluyula kurulayana kadar konuşmadı.

"Bana cevabını hiç vermedin, biliyorsun." Ses tonu sakın, ama havluyu bana sararken bakışlarının soğuk grisinde karanlığın parçacıklarını görüyorum, sonra kendisi için bir tane almak için yana uzanıyor.

Havlunun kenarlarını kavrayarak gözlerimi kırıştıtırıyorum. "Bir soru mu vardı?"

Neden bahsettiğini biliyorum elbette -yüzük hala parmağımda- ama bu tartışmaya hazır değilim. Bu tartışmanın olacağını düşünmemiştim bile. Bana evlenme teklif etmedi; olanın bu olduğunu söyledi. Yani bu benim yapmam gereken bir şey değil-

"Yapma Sara." Havluyu bırakıp yaklaşıyor ve beni makyaj tezgahına yaslıyor. "Benimle oyun oynama." İki yanımdaki pürüzsüz taşı kavrayıp eğilirken çenesi bükülüyor. "Benimle evlenecek misin?"

Ona baktım, donup kalmıştım, konuşamıyor ya da düşünemiyordum. Bir cevap isteyeceğini beklemiyordum. Hatta bir cevap isteyeceğini bile. En başından beri bu tuhaf ilişkimizde tüm kararları o veriyordu ve bana bu konuda bir seçenek sunduğuna inanmak çok zor.

Bana onunla evlenmeme seçeneği sunuyor.

"Ya..." Yutkunuyorum, havluyu daha sıkı kavırıyorum. "Ya istemezsem?"
Yüzü gerilir. "Bu bir hayır mı?"

Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum. Beynim onun ani dönüşü ve vücudumdan çıkardığı tüm orgazmlar yüzünden pelteleşmişken nasıl cevap verebilirim? Sinsice uzaklaşmak, yorganımın altına girip uyumak ve böylece sihirli bir netlikle uyanmak istiyorum ama bu sisli durumda bile bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Peter söz konusu olduğunda asla net bir evet ya da hayır olmayacak, asla kolay bir karar verilemeyecek. Birlikte sahip olduğumuz şey bir psikiyatristin ıslak rüyası ve karşılıklı deliliğimiz hakkında hiçbir fikir edinmeden bir hafta boyunca uyuyabilirim.

Evet ya da hayır. Bir zamanlar bana işkence eden suikastçiyle evlenecek miyim? O beni seviyor ve benim de onu sevdiğimden neredeyse eminim. "Neredeyse" diyorum çünkü küçük bir parçam hala dehşet içinde, suçluluk, kendinden nefret ve utancın zehirli çamurunda kıvranıyor. George'un ölümü için onu eninde sonunda affetsem bile, onun bir katil olduğunu, intikam uğruna büyük acılar ve ızdıraplar yaşattığını asla unutamam.

Kendisi benim anlayabileceğimden çok daha fazla acı çekti.

Bakışlarını tutuyorum, nemli banyodaki sıcaklığın düştüğünü hissediyorum, bakışlarının sert metalinde büyüyen karanlığı hissediyorum. "Evet. Bu bir evet." Kelimeler kendi iradeleriyle dudaklarımdan dökülüyor, sanki bir iblis dilimden çekmiş gibi. Yine de söylediğim anda doğru olduğunu hissediyorum.

Kaderde varmış gibi hissediyorum.

Tehlikeli gerginlik yüzünü terk ediyor, yine de içindeki tehdidi hissediyorum. "Güzel," diyor usulca, tezgahdan uzaklaşarak. Dönerek banyodan çıkıyor ve ben lavabonun üzerine yığılıyorum, midemdeki çalkantıyı yatıştırmak için derin nefesler alıyorum.

Evet dedim.

İşkencecimle evlenmeyi kabul ettim. Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

P eter

GÜZEL NİŞANLIMIN UYUMASINI IZLIYORUM, SEVINÇ VE MUTLULUK ARASINDA GIDIP GELİYORUM.

karanlık bir memnuniyet. İnce yapılı yüzü, ince bir eli yanağının altında yarı açık bir yumruk halinde sıkışmış ve pelüş dudakları hafifçe ayrılmış halde, özellikle tatlı ve narindir.

Muhtemelen başucu ışığını kapatıp uyumalıyım ama bu, bunu kaçırmak anlamına gelir. Mantıksız bir yanımla, gözlerimi kapatırsam her şeyin bir rüyaya dönüşeceğinden korkuyor, beni bunca ay ayakta tutan rüyalar gibi bir fanteziye.

Sara'm.

Sonunda onu yakaladım.

O benim ve yakında tüm dünya bunu öğrenecek.

Sonunda onu yatağına götürdüğümde tamamen yorgundu, o kadar yorgundu ki hemen uykuya daldı. Vücudumun yeniden kıpırdanışlarını görmezden gelerek onu yaklaşık bir saat boyunca kucağımda tuttum ve ardından gerekli düzenlemeleri yapmak için dizüstü bilgisayarına girdim.

Benimle evlenmeyi kabul etti. Bu düşünce karşısında duyduğum sevinç neredeyse şiddetliydi. Onu ikna etmek için daha sert önlemlere başvurmaya hazırdım ama buna gerek kalmadı.

Evet dedi.

Yüzüğümü hâlâ sol eline takıyor, şu anda battaniyenin içinde olan eline. Tekrar bakabilmek için battaniyeyi çekmeyi düşünüyorum ama bu onu uyandırabilir ve ben onun iyi bir uyku çekmesini istiyorum.

Ne de olsa bu cumartesi düşünümüz var.

Geçtiğimiz ay boyunca, bürokratların evrak işlerini halletmelerini beklerken, her şeyi planlamak ve gerekli tüm avuç içlerini yağlamak için zamanım oldu. Sara seçtiklerimden nefret etmediği sürece, mekan, kıyafet, çiçekler, fotoğrafçılar ve küçük, özel bir düğünle birlikte gelen neredeyse her şey açısından her şeyimiz hazır. Töreni kimin yöneteceği gibi hala verilmesi gereken birkaç küçük karar var ama Sara'nın ve umarım ailesinin de bu kararlara katılmasını istiyorum.

Kabul etmesi gerçekten yardımcı oldu.

Derin bir nefes alarak yanına yatıyorum ve ışığı kapatıyorum, sonra vücudumu arkadan ona doğru kıvırıyorum, uykusunda bir şeyler mırıldanırken ona sıkıca sarılıyorum.

Benim ptichka'm.

O artık bir fantezi değil.

Bu olabildiğince gerçek ve uyandığımda o hala burada olacak.

Olsa iyi olur.

S ara

YUMURTA VE PASTIRMANIN AĞIZ SULANDIRAN KOKUSUYLA UYANIYORUM.

Bir çeşit unlu mamulle. Krep? Bisküvi, belki?

Yine ailemin evinde mi uyuyakaldım?

Ağırlaşan göz kapaklarımı aralayıp sırt üstü dönüyorum ve tavana bakıyorum.

Evimin düz beyaz tavanı.

Aniden anılar canlanıyor ve bir solukta doğrulup battaniyemi fırlatıyorum.

Dün gece gerçek miydi? Peter burada mı?

Parlak bir şeyin parlaması dikkatimi çekiyor ve sol elime bakıyorum; dev bir elmas, alçaltılmış panjurlardan sızan zar zor görünen güneş ışığında parlıyor.

Vay anasını. Bu

gerçek. Peter burada.

Onunla resmen nişanlandım.

Üzerime bir bornoz geçirip mutfığa koşuyorum ve orada kızarmış pastırmanın sadece kokusunu değil, cızırtısını da duyuyorum.

Beni karşılayan manzara beni durduruyor.

Üzerinde koyu renk bir kot pantolondan başka bir şey olmayan Peter, ocağın başında durmuş, ustalıkla bir omleti çeviriyor. Başka bir tavada domuz pastırması

soyunuyor ve fırının yanındaki tabakta bir yığın krep var. Hareket ettikçe geniş sırtındaki kaslar dalgalanıyor, kot pantolonu dar kalçalarının üzerine iniyor ve bana doğru dönüp sağlam bir karın kaslarını ve koyu renk kıllarla kaplı güçlü yapılı göğsünü ortaya çıkardığında kelimenin tam anlamıyla tükürüğümü yutmak zorunda kalıyorum.

Verdiği birkaç kilo sadece inanılmaz fiziğini geliştirdi, onu daha da sert, daha tehlikeli yaptı.

"Günaydın, ptichka." Derin sesi bir kaplanın mırıltısını andırıyor, bakışları çıplak ayak parmaklarımın ucundan uykuda dağılmış saçlarımın tepesine kadar bana bakıyor. Elindeki spatulayı tezgâha bırakıp bana doğru ilerlerken sol kolundaki dövmeleser esniyor.

"Oh, um... günaydın." Yüzüme su bile sıçratmadan aceleyle içeri girdiğimi fark ederek geri . "Hemen döneceğim."

O beni durduramadan banyoya koşuyorum. Hızla dişlerimi fırçalıyorum, ardından hızlıca durulanmak için duşa giriyorum. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve nefesim hızlı ve sık.

Peter *burada*.

Mutfağımda fırtınalar koparıyorum.

Muhtemelen kendimi sakinleştirmek için biraz zaman ayırmalıyım, ama tüm o lezzetli yiyeceklerin soğumasını istemiyorum.

Ne de olsa *nişanlım* benim için yaptı.

Midem bulanıyor, kalp atışlarım daha da hızlanıyor ve havluyu çıkarıp bornozu tekrar giyerken kendimi derin nefesler almaya zorluyorum.

Sonra omuzlarımı dikleştirip mutfğa geri dönüyorum.

S ara

"SAAT KAÇTA İŞTE OLMAN GEREKİYOR?" PETER SORUYOR, BANA BİR Pastırma şeritleri ve bir krep ile ustaca düzenlenmiş sebzeli omlet tabağı.

Duvardaki saate bakıyorum. "Yaklaşık kırk dakika içinde." Uyandığım için şanslıyım, çünkü dün gece alarmı tamamen unutmuşum.

Muhtemelen şu anda bir şeylere dalmış durumdayım, çünkü dışarıdan sakın görünsem de, içten içe hiperventilasyon geçiriyorum.

Peter *burada*.

O burada ve biz *nişanlıyız*.

"Seninle ofisine kadar yürüyeceğim," diyor, kendi tabağıyla karşıma oturarak. "Tabii arabayı almayacaksan?"

Çatalımla dikkatlice bir parça krep kopardım. "Oradan doğruca kliniğe gitmeyi planlıyordum, yani evet..."

Gözünü kırpmıyor. "Tamam. Seninle geleceğim ve sonra market alışverişine gideceğim. Buzdolabın neredeyse boşalmış. Kliniğe ne kadar geç kalacaksın?" Belirgin bir açlıkla omletini yemeye başladı.

"Saat ona kadar orada olacağım ama acil bir durum olursa daha geç de kalabilirim," diyorum, onu temkinli bir şekilde izleyerek. İtiraz mı edecek? Hayatımın bu kısmını kontrol etmeye mi çalışıyorsun? George

Kendisi de sık sık geç saatlere kadar çalıştığı ve iş için çok seyahat etmek zorunda kaldığı için uzun çalışma saatlerini anlayışla karşılıyor ama Peter'ın bu konuda ne hissettiğini bilmiyorum. Daha önce de çok çalışmama engel olmamıştı ama bu farklıydı.

O zamanlar, beni çalmadan önce zamanını bekliyordu.

"Tamam. Seni oradan alırım." Ayağa kalkıyor ve el çantamın tezgâha doğru yürüyor. İçine uzanıp telefonumu çıkarıyor ve yazmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Sana numaramı veriyorum." Görevini tamamladıktan sonra telefonumu çantama geri koyuyor ve masaya geri dönüyor. "Böylece klinikte işin bitmeye yaklaştığında beni arayabilirsin. Geceleri o bölgede yalnız kalmanı istemiyorum."

"Artık beni izlemeyecek misin?"

"Öyleyim ama mesafelerini koruyorlar ve ben korumayacağım." Bir parça domuz pastırması kesiyor, sonra yukarı bakıyor. "Bu senin güvenliğin için, ptichka."

Sesi yumuşak ama kararlı, tamamen esnek değil. Bu konuda taviz vermeyecek ve nedense benim için sorun yok. Kendimi kısıtlanmış ve kontrol altında hissetmek yerine, onun beni korumaya yönelik patolojik ihtiyacı içimi kabarcıklı bir sıcaklıkla dolduruyor. İki methhead'in beni klinikte soymaya çalışmasının nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım ve Peter'ın onları öldürmesi ne kadar travmatik olsa da, geriye dönüp baktığımda orada olduğu için minnettarım. Ayrıca-

"Herhangi bir sorun bekliyor musun?" Aklıma bir düşünce gelince soruyorum. "Demek istediğim, eski mesleğiniz ve diğer şeylerle epeyce düşmanınız olmalı..."

Çatalını bırakıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Bu her zaman bir olasılık, ptichka, yalan söyleyemem. Bu yüzden güvenlik ekibini senden almayacağım ve bu yüzden buraya gelmeden önce yeni bir kimlik yarattım. Eski hayatımdaki kimsenin Chicago banliyölerindeki Peter Garin ile suikastçı Peter Sokolov arasında bağlantı kurmasını istemedim. Aslında, yetkililerle yaptığım anlaşmanın bir parçası da Peter Sokolov'un artık var olmamasıydı. Yan ve Ilya Ivanov ve Anton Rezov gibi FBI, CIA ve Interpol kayıtlarında ölmüş olarak listeleniyor. Af anlaşmasının kendisi son derece gizlidir ve FBI ve CIA'de sadece birkaç yüksek rütbeli kişi tüm şartları bilmektedir. Geri kalanlara, Ajan Ryson gibi, geri çekilmeleri ve çenelerini kapalı tutmaları söylendi. Elbette Esguerra ve Kent benim kim olduğumu biliyor ve eski bir müşteri ya da benzeri bir şey tarafından fark edilip teşhis edilme ihtimalim her zaman var. Ancak, adımın aksine yüzüm yaygın olarak bilinmiyordu ve her halükarda, bir

Eski hayatımdan biriyle rastgele karşılaşmak -özellikle de dünyanın bu bölgesinde- çok küçük bir olay."

"Oh. Vay canına." O ana kadar yaptığı imkânsız anlaşmanın kapsamını tam olarak fark etmemiştim. "Tüm bunları kabul etmelerini nasıl sağladınız? Yani, Esguerra'nın elinde koz olduğunu söylediğini biliyorum ama..." Peter'ın yüz ifadesi belirgin bir şekilde kararırken sözümü kesiyorum.

"Hükümetinizin benim için kendi koşulları vardı," diyor sıkıca. "Ama bu seni endişelendirecek bir şey değil, ptichka. Şu kadarını söyleyeyim, ABD ordusu Esguerra'nın en büyük müşterilerinden biri ve bu dostane ilişkiyi sürdürmek istiyorlar, çünkü hem onun ürettiği silahları istiyorlar hem de bu silahları başkalarının ellerinden uzak tutmak istiyorlar."

"Onları kendileri satın alarak mı?"

Peter başını sallar ve yemeye devam eder. "Aynen öyle."

İfadesinde acımasız bir kenar var ve daha fazla burnumu sokmak istesem de geri çekilmem gerektiğini biliyorum. Yemeğini bitirmesini izlerken, vahşi bir hayvanın sıkışık mutfagımı istila ettiği, ormana ait bir yırtıcı hayvan olduğu gibi rahatsız edici bir hisse kapılıyorum. Onu daha önce de ev ortamında görmüştüm elbette, ama bu sefer farklı hissediyorum, temelli burada olduğunu, bu büyük, ölümcül adamın normal hayatımın bir parçası olacağını... ailemin parçası olacağını bilmek.

Zihnim tekrar dönmeye başlıyor ve neredeyse boş olan tabağımı itiyorum. "Peter... Bu nasıl olacak?" Sorgulayan bakışları karşısında açıklıyorum: "Aileme ne diyeceğim? FBI muhtemelen bir noktada onlara senin resmini göstermiştir. Seni Peter Garin olarak tanıtsam bile, gerçekte kim olduğundan şüpheleneceklerdir -özellikle de FBI ile aramızdaki yanlış anlaşılma çözüldüğünde geri döneceğin konusunda ısrar ettiğim için."

Yüzündeki sert ifade yerini karanlık bir eğlenceye bırakıyor. " zaman bu mükemmel, değil mi?" Masanın öbür ucuna uzanarak avucuyla elimi kapatıyor. "Onlara yanlış anlaşılmanın sonunda çözüldüğünü ve bu süreçte yeni bir soyadım olduğunu söylersin."

"Hı-hı. Peki ya aynı hikâyenin başka bir versiyonunu dinleyen onların arkadaşları ve tamamen farklı bir versiyonunu dinleyen benim arkadaşlarım, yani senin beni kaçıran kişiden başka bir şey olmadığın arkadaşlarım? Elimde *bununla* ortaya çıktığımda" -sol elimi kaldırıp yüzüğümü gösteriyorum- "ve FBI ajanlarının ben ortadan kaybolduğumda etrafta dolaştırdığı bir resme şüpheli bir şekilde benzeyen Peter adında bir Rus nişanlıyla tanıştırdığımda hepsi ne düşünecek?"

Elimi sıktı. "Onlar için endişelenme, ptichka. Onların fikirleri önemli değil. Onlara sadece birkaç aydır gizlice çıktığın biri olduğumu söyle ve bırak kendi sonuçlarını çıkarsınlar."

"Ne sonucu? Kafadan kontak olduğum mu? Ya da aynı karanlık yakışıklılığa sahip olan ve adları Peter olan Rus erkeklerine karşı bir fetiş duyduğum mu?"

Sırıttırıyor ve ayağa kalkarak kendi tabağını ve benimkini alıyor. "Her iki şekilde de olur. Sadece hiçbir şeyi doğrulama. Bir tür tanık koruma programında olduğumu düşünsünler ve bu konuda gerçekten konuşamazsın."

Aslında bu kötü bir fikir değil. Marsha ve Peter'ın gerçek kimliğinden şüphelenen diğer herkes benim tamamen deli olduğumu düşünecek, ancak şüphelerini doğrulamadığım sürece şüpheyeye yer olacak. Ne de olsa George'u öldüren ve beni kaçıran adamın afla serbest kalması ve şimdi benimle evlenmek üzere olması ne kadar çılgınca olabilir ki? Arkadaşlarım benim mazoşist eğilimlerim olduğunu ve işkencecimin pek çok özelliğini paylaşan bir adamla birlikte olmaya karar verdiğimi düşünebilirler.

Bu kesinlikle daha basit bir açıklama.

Masayı toplamasına yardım etmek için ayağa kalkarak, "O halde aileme gerçeği söyleyeceğiz ve diğer herkesle Peter Garin hikâyesine bağlı kalacağız," diyorum.

"Bana mantıklı gelen de bu," diyor ve saate bakıyor. "Giyinip gitmelisin, ptichka. Geç kalmak istemezsin."

Haklısın. İşim için. Neredeyse unuttuyordum.

"Dur, sana yardım edeyim," diyorum, artıkları kaldırmak için yaklaşıyorum, ama o beni elinin tersiyle itiyor.

"Ben hallederim, merak etme. Sen işe gitmek için hazırlan." Ve alnıma hızlı bir öpücük bırakarak bulaşık makinesini doldurmaya başladı.

P eter

SARA'YI OFISINE GÖTÜRÜP ARABAYI ONA BIRAKIYORUM.

Planladığım gibi işten sonra kliniğe gideceğim. Ofisinden apartmanına sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde ve bakkal da yol üzerinde, bu yüzden uğrayıp bu akşamki yemek için temel malzemeleri yüklüyorum. Çok fazla değil, sadece bir elimde kolayca taşıyabileceğim kadar - silah elimin her zaman serbest olmasını seviyorum - ve banliyölerdeki herkes gibi ikinci bir arabaya ihtiyacımız olacağını aklıma not ediyorum.

İhtiyacımız olan tek şey bu da değil. Sara'nın küçücük mutfağındaki buzdolabı sadece bir metre boyunda ve mutfağın kendisi de zar zor kullanılabilir durumda. İlk yıllarımı Sibirya'da buz gibi bir hücrede bu yüzden yaşam alanları konusunda seçici değilim, ancak açıkça tek bir kişi için tasarlanmış bir dairede devam etmemiz için hiçbir neden göremiyorum.

Bu gece Sara döndüğünde, yaşam düzenlemelerini ve Cumartesi günü yapılacak düğünümüzü konuşacağız.

Tabii ki arabaların, dairelerin ve düğün detaylarının neden aklımda olduğunu biliyorum. Lojistik hakkında düşünmek beni Sara'yı kapma ve onu yatak odama kilitleme dürtüsünden uzaklaştırıyor, böylece onu bütün gün boyunca becerebilirim. Ve sonra bütün gece. Ve ondan sonraki bir hafta boyunca.

Aslında onu yatağıma zincirlemek ve hep orada tutmak istiyorum.

Döndüğümde ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Sara'nın rutin hayatına devam etmesine izin vermenin, Japonya'dan önceki yaşamımıza geri dönmenin benim için bu kadar zor olmasını beklemiyordum. O zamanlar da her zaman yanımda olmasını istiyordum ama işe gitmesine izin vermek beni bu kadar parçalamamıştı, onu kafese koyup anahtarı bir kenara atma gibi çıldırtıcı bir ihtiyacı harekete geçirmemişti. Bu sabah normal davranmak, onu alnından öpmek ve onu mağarasına götürmekten başka bir şey istemeyen bir vahşi gibi değil de iyi bir koca adayı gibi ofise bırakmak elimden gelen tek şeydi.

Planlamamda hesaba katmadığım tek değişken buydu.

Sara'ya olan yoğun takıntım - her şeyi mahvedebilecek tek şey
Yukarı.

Bunun geçici bir durum olduğunu umuyorum, böyle hissetmemin nedeni
Ayrı dokuz ay geçirdik ve onu çok özledim. Zamanla, o cehennem gibi ayların anısı azaldıkça, ondan birkaç saatliğine ayrılmak daha iyi, daha kolay olacak... işkence gibi gelmeyecek.

Diğer olasılık -Japonya'da Sara'nın yirmi dört saat yanımda olmasına alışmış olmam ve eski rutine yeniden uyum sağlayamama ihtimalim- çok daha kötü. Tüm bunları yapmamın nedeni Sara'yı mutlu etmek, ona kariyerini, ailesi ve arkadaşlarıyla ilişkilerini sürdürme olanağı vermektir. Kaçakken bu imkansızdı ama şimdi her şeyi ondan almadan hayatının bir parçası olabilirim.

Ona her şeyi verebilirim; yeter ki onu kendime saklamaya yönelik bencil ihtiyacımın üstesinden gelebileyim.

S ara

İŞ GÜNÜMÜN BÜYÜK BİR BÖLÜMÜNÜ KALP VE BEYİN ARASINDA GIDIP GELEREK GEÇİRİYORUM.

sevinç ve panik atakları.

Peter yaşıyor.

Geri döndü ve birlikteyiz. Hem de ben kaçırılmadan.

Peter'ın anlaşması hakkında söylediklerine rağmen, FBI'ın gelip beni yardım ve yataklıkla suçlamasını bekliyorum. Ancak kimse gelmedi. Her şey normal ya da eski bir suikastçıyla nişanlıyken olabildiğince normal.

İş arkadaşlarımın sorularını yanıtlamaya hazır değilim, bu yüzden elimi cebime sakladım ve yalnız kaldığım ilk anda yüzüğü çıkardım. Şimdi kocaman elmas çantamın dibinde duruyor ve beni çantayı her yere yanımda taşımaya zorluyor.

Yüzüğün ne kadara mal olduğunu bilmiyorum ama altı haneli rakamlara ulaştığından şüpheleniyorum.

Peter bunu satın mı aldı yoksa çaldı mı? Muhtemelen ilkidir - bunu alabilecek kadar zengin ama emin olmak için soracağım. Alınacağından şüpheliyim; çok daha kötülerini yaptı, bu kesin.

Milyoner nişanlımın nişan yüzüğümü çalıp çalmadığını merak ederek bunu düşünmem bile normal bir insanı duraksatabilirdi. Ancak ben artık "normal" kampında değilim. Öldürmeye kıyasla

Kocam için elmas soygunu, Peter'ı kolayca affedebileceğim bir kabahatten başka bir şey değil. Genel olarak, şimdi onun gelişinin şokunu atlatmak için zamanım olduğu için, onunla evlenme düşüncesiyle beni saran ara sıra panik daha az yoğun, neredeyse yönetilebilir. Akşama doğru, kliniğe gitmek üzere arabaya bindiğimde, bu hafta sonu ailemi ziyaret edebileceğimizi ve tepkilerine bağlı olarak onlara yakında evleneceğimizi söyleyebileceğimizi bile düşünmeye başladım.

Belki bu kış kadar erken.

Kalbim yeniden çarpmaya başlıyor ve arabadan inmeden önce sakinleştirici nefesler almak zorunda kalıyorum. Hayır, kış kesinlikle çok erken; bu kadar kısa bir süre içinde planlanacak çok fazla şey var. Gelecek bahar daha iyi olurdu... hatta belki gelecek yaz.

Bir yaz düşünüy her zaman modadır.

Evet, işte bu, kliniğe girerken karar verdim. Bir yıllık nişanlılık mükemmel olurdu. Birbirimize alışmak, birlikte düzenli bir hayata alışmak için bir şansımız olurdu. Peter'ın görevlerinin adrenalini ve tehlikesi olmadan bu şekilde yaşayabilecek kapasitede olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Bir keresinde bana öldürmeyi sevdiğini, ölüm dağıtmanın getirdiği güç ve kontrolden hoşlandığını itiraf etmişti. Buna bağımlılık diyordu ve o zaman bundan asla vazgeçmeyeceğini biliyordum.

Karanlığın onun bir parçası olduğunu, asla silinemeyeceğini.

Ama benim için vazgeçti. İşinden ayrıldığını söyledi. Onu bu konuda sorgulama şansım olmadı ama söylediklerini yorumlamanın tek bir yolu var.

Düzgün gidiyor.

Benim için.

Böylece onun için her şeyden vazgeçmek zorunda kalmazdım.

Gözlerim karıncalanıyor ve aceleyle hastanın beni beklediği odaya girerken gülümsemek ve Lydia'ya el sallamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. On altı yaşında bir kız, annesiyle birlikte ilk Pap smear'ı için burada ve kendimi duygularımı bir kenara itip odaklanmaya, hastaya hak ettiği ilgiyi göstermeye zorluyorum.

Neyse ki muayenesinde bir sorun çıkmadı, ancak anne odadan çıktığında kız geçen yıldan beri cinsel olarak aktif olduğunu itiraf etti. Gizlice ona bir kutu prezervatif veriyorum ve anne döndüğünde, kızının ağırlı dönemlerini düzenlemek için bir RİA öneriyorum

ve gelecekte cinsel olarak aktif olması durumunda planlanmamış gebeliğe karşı koruma sağlar.

"Benim kızım sürtük değil," diye çıkışıyor kadın ve kızı sürükleyerek götürüyor, en azından kızına prezervatif verdiğime seviniyorum.

Böyle ebeveynler çocuklarının en büyük düşmanı olabilir.

Sıradaki hastam otuzlu yaşlarında hamile bir kadın. Geçmişinde düşükler var ve sağlık sigortası yok. Ondan sonra, başka bir genç kız görüyorum - klamidyaya olduğu ortaya çıkıyor - ve sonra son hastamın zamanı geliyor.

Sonunda.

Uzun zamandır ilk defa eve gitmek için can atıyorum.

Telefonumu çıkarıp Peter'ın yeni numarasına bakıyorum -Peter *Garin*, Rehberimde yazıyor- ve ona yirmi dakika içinde çıkmaya hazır olacağımı, benimle klinikte buluşmak isterse diye mesaj atıyorum. Arabası olan ben olduğum için bunu tam olarak nasıl yapacağını bilmiyorum ama Peter'tanıyorsam, halledecektir.

Telefonu bir kenara bırakıp kafamı muayene odasından çıkarıyorum ve Lydia'ya bir sonraki hasta için hazır olduğumu söylüyorum.

Kapı açılıp son hasta içeri girdiğinde klamidyaya hastası kız hakkında birkaç not alıyordum.

Kafamı kaldırdım ve şok
içinde donakaldım. Bu kızı
tanıyorum.

Bu Monica Jackson, üvey babasının tecavüzünden sonra yardım ettiğim 17 yaşındaki kız.

Küçük yuvarlak yüzü morumsu kaplı ve şişkin dudaklarının bir köşesi kanla kabuk bağlamış. "Merhaba, Dr. Cobakis," diyor titreyerek ve ben cevap veremededen ağlamaya başlıyor.

Onu sakinleştirmem ve üvey babanın geçen hafta hapisten çıktığını öğrenmem tam on beş dakikamı aldı. Sesi titreyerek, "Yedi yıl boyunca uzakta olması gerekiyordu," diyor. "Ve biz çok, çok iyi gidiyorduk. Bize verdiği parayla yeni bir ev aldık, mezun oldum ve tam zamanlı çalışıyorum ve Bobby - küçük kardeşim - okula başladı, gerçekten iyi bir okula, bilgisayarların ve her şeyin olduğu bir yere. Ve Mom.... o da daha iyiydi, sadece sabahları biraz içiyordu. Sonunda *her* şeyi yoluna koyduğumuzu düşünmüştüm ama sonra teknik bir nedenden dolayı dışarı çıktı ve..."

Tekrar ağlamaya başladı ve ben de biraz sakinleşmesini bekledikten sonra dikkatlice sordum: "Bunu sana o mu yaptı? Sana zarar verdi mi?"

Başını sallıyor ve küçük bir yumruğuyla yüzündeki yaşları siliyor. "Annem onun çıktığını duyar duymaz içki alemine daldı ve önceki gün eve geldiğimde o da oradaydı, annemle evde, eski gibi birlikte içiyorlardı. Onunla tartıştım, dışarı çıkmasını söyledim ve sonra o-" Sözüünü kesiyor, omuzları yeniden titremeye başlıyor.

Ona sarılmak yerine bir doktorun gerektirdiği mesafeyi korumak için tüm eğitimimi almam gerekiyor. "Bunu polise bildirdin mi?" Kendini biraz toparladığında nazikçe soruyorum ve o da yere bakarak başını sallıyor.

"Eğer bir şey söylersem Bobby' velayeti için anneme dava açacağını söyledi ve artık bağlantıları var. Bu yüzden erken çıktı. Uyuşturucu satıcısı bir arkadaşı torpil yapmış."

"Dava açsa bile, bu kazanacağı anlamına gelmez," diyorum ama Monica kararlı bir şekilde yine başını sallıyor.

"Kazanamayabilir ama onu çamura bulayacak," diyor başını kaldırıp bakışlarıyla buluşarak. "Aleni sarhoşluk ve fuhuştan da sabıkası var ve Çocuk Hizmetleri de bu işe karışacaktır. Artık on sekiz yaşındayım, yani velayet için dava da açabilirim ama işim asgari ücret ve kazanacağımın garantisi yok. Kazanamazsam da Bobby'nin sonu koruyucu aile olacak." Kahverengi gözlerinde şiddetli bir korumacılık parıldıyor. "Bunun olmasına izin veremem, Dr. Cobakis. Ben bunu yaşadım ve kardeşimin de yaşamasına izin veremem. Onun özel ihtiyaçları var; sistemde hayatta kalamaz. Bu riski alamam, inanın bana."

Kalbim onun için yeniden kırılıyor. Hâlâ polise gitmesi gerektiğini düşünüyorum ama onu bu konuda ikna edemeyeceğimi görebiliyorum. Ve bu sefer, ona bir çek kesip olayı unutturamam.

Beş bin dolar bunu düzeltmeyecek ve sonunda birinden ölmesini isteyecek kadar nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu anladım.

Yarın üvey babasına bir araba çarpsa, ilk alkışlayan ben olurum.

Öfkemi yutarak, işimi yapmak için gerekli mesafeyi bulmak üzere derinlere uzanıyorum. "Tamam Monica, anlıyorum. Şu masaya tırman lütfen ve içeride yaralanmadığından emin olalım."

Gözyaşlarının kalıntılarını silerek razı oluyor ve ben de onu dikkatle muayene ediyorum. Saldırı iki gün önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, vajinal morarma ve yırtılma izleri hala var, bu yüzden DNA kanıtı kalması ve daha sonra polise gitme konusunda fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı bir tecavüz kiti alıyorum.

Polis. Ayrıca saldırganın prezervatif kullanmadığını itiraf ettikten sonra ona acil doğum kontrol hapı veriyorum ve cinsel yolla bulaşan hastalıkları kontrol ediyorum.

İşim bittiğinde "Bana da şu bakır şeylerden verir misin lütfen?" diye soruyor. "Uzun süre hamile kalmak istemiyorum."

"Tabii ki."

On sekiz yaşında, bu yüzden kolay. İyileşmesi için ona zaman tanımak adına gelecek hafta RİA takılmasını planlıyorum.

"Gidecek bir yerin var mı? Annenin evinden başka?" Gitmeye hazırlanırken sordum.

Üvey babasının evine gitmese iyi olur.

"Şu anda bir arkadaşımda kalıyorum," diyor beni rahatlatmak için. "Yatabileceğim bir kanepesi var."

"Peki ya kardeşin?"

Dar omuzları gerildi. "Arkadaşımın evinde Bobby için yer yok. Onu sabah okula götürmek için alıyorum ve sonra eve getiriyorum."

"Sarhoş olan annene mi? Bobby ile döndüğünde üvey baban orada mı?"

Başka tarafa bakıyor. "Gitmeliyim, Dr. Cobakis. Her şey için teşekkür ederim." Ve ben daha fazla soru sormadan aceleyle odadan çıktı.

S ara

BEN DÜŞÜNDÜM BEN YAPTIM BİR İYİ İŞ DÜZELTME BENİM BULAŞMIŞ MASKARA ÖNCE

Klinikten çıkıyorum, ama dışarı adımımı atar atmaz Peter'ın uzun boylu, geniş omuzlu figürüyle göz göze geliyorum ve sert yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Sorun ne?" diye sertçe soruyor, ellerimi tutmak için öne doğru adım atıyor. "Biri sana zarar mı verdi?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Hayır, tabii ki değil. Her şey ."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılr. "Yalan söyleme. Ağlıyordun." Bakışları çıplak sol elime düşüyor. "Yüzüğün nerede?"

"Ben... açıklamak zorunda kalmak istemedim." Tüm çabalarımın rağmen sesim aşırı kalın çıkıyor ve yüz ifadesinin daha da karardığını görüyorum.

"Biri bir şey mi söyledi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, ellerimi tuttuğu yerden çekip yarım adım geri atıyorum.

"Hayır, öyle bir şey değil." Etrafımıza bakıyorum, ama sokak karanlık ve sessiz, diğer tarafta kaldırımın kenarında rölantide duran bir SUV dışında ıssız. Belki de onun arabasıdır? Kafamı kaldırıp Peter'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sadece bir hasta yüzünden sinirlendim, hepsi bu."

Sert ifadesi biraz yumuşar. "Anlıyorum. Özür dilerim, ptichka. Biri mi yaralandı?"

Yeni bir gözyaşı akışına karşı yutkunuyorum. "Bu uzun bir hikâye. Hadi eve gidelim." Park halindeki arabama doğru dönmeye başlıyorum ama kolumu yakalıyor.

"Onu eve götüreceğim, merak etme" diyor ve beni rölantide çalışan arabaya doğru götürüyor - şüpheli derecede kalın renkli camları olan siyah bir Mercedes SUV.

Biz yaklaşırken şoför camını indiriyor.

Peter, "Arabasını eve götür," diye emreder ve iri yarı, sert görünümlü bir adam araçtan inerek anahtarları Peter'a teslim eder.

Bana başını bile sallamadan geçip giderken gözlerimi kırıştıyorum. "Bu-

"Sizi izleyen güvenlik uzmanlarından biri mi? Evet." Peter beni arabanın etrafında dolaştırıp yolcu tarafına götürüyor ve benim için kapıyı açıyor, sürücü koltuğuna geri dönmeden önce içeri girmeme yardım ediyor.

Arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşırken, "Başka bir araba almak yerine Danny'nin bundan sonra senin şoförün olmasına karar verdim," diyor. "Seni çoğu zaman almaya devam edeceğim, ama zamanında gelemesem ya da hemen gitmen gerekirse, ne olursa olsun güvende olduğunu bileceğim."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sonra duruyorum. Monica'nın trajik hikâyesi yüzünden kalbim paramparça olmuşken, şu anda bunu yapacak enerjim yok.

Yarın sabah kardeşini almaya gideceğini ve bu sırada saldırganla yüzleşeceğini bildiğim halde değil.

"Ne oldu, ptichka?" Peter'ın büyük, sıcak avucu uyluğumu kaplıyor, geri çekilmeden önce gergin kaslara masaj yapıyor. "Seni bu kadar üzen ne?"

Bir an tereddüt ettim, sonra teslim oldum. Peter'ın tüm hikâyeyi bilmesi kimin umurunda? Monica'nın kaçırılmadan önce kliniğe yaptığı ziyaretten bugün olanlara kadar ona her şeyi anlattım.

Peter ben bitirene kadar ifadesiz bir şekilde dinliyor. Sonra usulca sordu: "Yani o gece o sokakta saldırıya uğramanın nedeni bu kız mı?"

Ani bir korkuyla sarsılarak dik oturuyorum. "Bu onun suçu değil!" İhtiyacım olan son şey, aşırı korumacı suikastçımın beni soymaya çalışan methheadler için Monica'yı suçlaması.

"Öyle olduğunu söylemiyorum." Otoyolu benim çıkışıma çekti ve kırmızı ışıktaki durdu. "Sadece tüm gerçekleri bildiğimden emin olmak istiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Bu iş beklediğim gibi gitmiyor.

"Neden?" Sert profiline bakarak soruyorum. "Buna neden ihtiyacın var?"

Bana bakmıyor. "Endişelenme aşkım. Hastanız iyi olacak, söz veriyorum."

Ağzım kurudu. Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Ona Monica'nın adını söylemedim ama Peter'ın insan bulma becerisine sahip birinin onun kim olduğunu bulması zor olmazdı.

"Peter..."

Işık yeşile dönüyor ve hâlâ bana bakmadan gaza basıyor.

Nabzım daha da hızlanıyor. "Peter, lütfen bana yapmayacağını söyle..."

"Neye gidiyorsun?" Benim sokağıma döndü. "Sana söyledim, endişelenecek bir şey yok. Yardım ettiğin bu kız iyi olacak. Onun için endişelenmene gerek yok."

O iyi olacak... Peki ya üvey babası?

Sormak istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Eğer bunu yüksek sesle söylersem, zihnimdeki korkunç bir olasılık yerine gerçek olacak.

Bu beni suçlu yapar.

Binamın otoparkına giriyoruz ve Peter'ın etrafta dolaşıp bana kapıyı açmasına fırsat vermeden arabadan iniyorum. Kalbim duyulabilir bir ritimle çarpıyor ve kendime muhtemelen durumu yanlış yorumladığımı söylesem de avuçlarım terliyor.

Peter beni yatıştırıyor, beni sakinleştireceğini düşündüğü şeyleri söylüyor olabilir.

Buna inanmak istiyorum ve başka bir adam olsa *inanırdım*. Eğer bu Joe Levinson ya da grup arkadaşlarımdan biri olsaydı, bu sözleri boş bir güvenceden, bir tür "işte, işte, her şey yoluna girecek" sözlerinden başka bir şey olarak kabul etmezdim. Ama bu Peter ve ben böyle bir varsayımda bulunamam.

Ben-

"Aileni ne zaman göreceğiz?" Peter soruyor ve ben irkilerek başımı kaldırdığımda onu yanımda buluyorum. Uzanıp elimi avucunun içine aldı ve beni binaya doğru götürmeye başladı, "Bu Cumartesi için yapılacak düzenlemeleri onlarla konuşmamız gerekiyor" dedi.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu hafta sonu ailemi ziyaret etme fikrimi ona zaten söylemiş miydim? Ama hayır, bunu isteyken düşündüm ve - "Bu Cumartesi mi?"

Başını sallıyor ve bana gülümseyerek bakıyor. "İşte o zaman düğünümüz için her şeyi ayarladım. Sadece birkaç küçük ayrıntıyı konuşmamız gerekiyor, sonra her şey hazır."

İzlerimde durdum. "Ne?" Az

önce *düğünümüz* mü dedi?

Elimi bırakıyor ve bana doğru dönüyor. "Bu gece onları ararsan, belki yarın onlarla akşam yemeği yiyebiliriz. Bu şekilde, onlar da

birkaç arkadaşınızı davet etme şansınız olur. Ayrıca iş arkadaşlarınızla ve orada olmasını istediğiniz diğer kişilerle şimdiden konuşabilirsiniz. Güvenlik nedeniyle küçük tutmalıyız, ancak mekan yüz kişiye kadar ağırlayabilecek."

Dilim damağımdan çözülüyor. "Bu cumartesi evlenmemizi mi istiyorsun? Yani üç gün sonra mı?"

Başını öne eğiyor. "Bu bir sorun mu? Daha erken yapmak isterdim ama arkadaşlarının katılması açısından hafta sonunun hafta ortasından daha iyi olacağını düşündüm."

Yük treni çarpmış gibi hissederek ona bakakalıyorum. "Gelecek yıl daha iyi olurdu," diyorum sonunda. "Bu hafta sonu... Bu imkansız."

"Neden?" Tekrar elimi tutuyor ve sanki düğünümüzü değil de akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi tartışıyormuşuz gibi yürümeye devam ediyor.

Üç gün içinde yapmak istediği bir düğün.

"Çünkü... çünkü yapamayız." Onu ikna etmenin yollarını arıyorum. "Davetiyeler ne olacak? Onları gönderecek zamanımız yok ve-"

"Davet etmek istediğin kişileri arayabilirsin. Böylesi daha kişisel zaten."

"Peki ya yemek? Ya fotoğrafçılar? Ve elbise?"

"Her şey halledildi. Mükemmel bir catering şirketi ve şiddetle tavsiye edilen bir çiçekçi tuttum ve fotoğrafçı Cumartesi günü tüm gün için rezerve edildi, kameraman da öyle. Elbise yarın ofisinize gelip ölçünüzü alacaklar ve siz de kataloglarından beğendiğiniz bir tasarımı seçeceksiniz. Bana yarım saatten fazla sürmeyeceğine dair söz verdiler, yani öğle tatilinizde yapabilirsiniz. Saç ve makyaj görevlileri Cumartesi sabahı ilk iş olarak evimize gelecekler ve müzik için şu anda Chicago'da turnede olan bir grup tuttum - sanırım adları C-Zone Boys. Sanırım onların şarkılarını söylediğini duymuştum?"

Eğer çenem bağlı olmasaydı, onu yerden kaldırırdım. Doğaçlama düğünümüz için C-Zone Boys'u mu tutmuş? Son iki yıldır single'ları listeleri alt üst eden grup mu?

"Neden Rihanna ya da The Black-Eyed Peas değil?" Tekrar konuşabildiğimde soruyorum ve lobiye girerken bana yan gözle bakıyor.

"İstediğin bu mu? Yapabilir miyiz diye bakabilirim-"

"Hayır! Ben sadece..." Başımı sallıyorum, açıklayacak kelimeleri bile bulamıyorum. "Boş ver onu. C-Zone mükemmel. Mekan ne?"

"Orland Park'taki Silver Lake Country Club'da. Havanın mükemmel olması bekleniyor, bu yüzden hem töreni hem de resepsiyonu

Açık havada, göl kenarında. Tabii içeri almak istemiyorsanız? Bunun için çok geç değil."

"Hayır, bu... Göl kenarı işe yarar."

Beni asansöre bindiriyor ve ben de yük treninin beni delirtecek bir hızla sürüklediğini hissederek uyuşuk bir şekilde katımın düğmesine basıyorum. Bütün bunları nasıl yapmış olabilir? Ne zaman? Ve neden bana danışmadı?

Birlikte hayatımız hep böyle mi olacak?

Bu çetrefilli konuyu ele almadan önce, son bir rasyonel argümanı dile getirmem gerekiyor.

"Ya kimse gelmezse?" Asansörden çıkarken sordum. "Bugün zaten Çarşamba. Çoğu insanın hafta sonu planları var ve-"

"Değiştirirler." Elini cebine atıyor ve bir dizi anahtar çıkarıyor; benimkiler çantamda olduğuna göre bugün yaptırmış olmalı. Kapıyı açıp beni içeri aldı ve arkamızdan kapattı.

Sandaletlerimi tekmeliyorum. "Ya yapamazlarsa?"

"O zaman kaçıracaklar." Kendi ayakkabılarını çıkarıyor ve bana dönüyor. "Gerçekten umurunda mı, ptichka? Ailen de orada olacak, sen ve ben de. Başka kime ihtiyacın var ki?"

Hiç kimse -gerçekten değil- ama konu bu değil.

"Peter..." Derin bir nefes alıyorum. "Seninle bu hafta sonu evlenemem. Çok erken."

Bakışları sertleşir. "Nasıl çok erken? Size söyledim, tüm lojistiği hallettik."

"Mesele lojistik değil!" Sesimin şiddeti artıyor ve kontrolümü yeniden kazanmak için bir nefes daha alıyorum. Daha sakın bir tonda konuşmaya çalışarak, "Seni dokuz aydır görmüyorum ve ondan önce de pek normal bir ilişkimiz yoktu." diyorum.

"Ne olmuş yani?" Gözleri kısıldı. "Artık elimizde o var."

"Beni evliliğe sürüklemen ve düğünümüzle ilgili tüm kararları alman normal değil Peter. Hem de hiç." Şimdiye kadarki soğukkanlılığımla gurur duyuyorum. "Bu bağlamda birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız var, bu işi yürütüp yürütemeyeceğimizi görmek için..." Bakışlarının yansıtıcı gümüşünde toplanan fırtınayı görerek sözümü kesiyorum.

"Neden bu işi yürütmeyelim ki?" Bana doğru adım atarken sesi tehlikeli bir şekilde alçak çıkıyor. "Bu bir değil, bekle ve gör üniversiteli oda arkadaşı"

durum. Gerçekten bulaşıklar yüzünden tartışırsak çekip gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Nabzım tekrar yükseldi. Tabii ki yapmaz. Bizi buraya getirmek için yaptığı onca şeyden sonra olmaz. Yine de, *bu hafta sonu* benimle evlenmenin - ve bana bu konuda hiçbir seçenek bırakmamanın - cinayet, işkence ve kaçırma içeren zoraki bir ilişkiden önceki dokuz aylık bir yokluğun ardından gidilecek yol olmadığını anlaması gerekiyor.

"Kış düğününe ne dersin?" Çaresizlik içinde söylüyorum. "Tam Aralık tatillerinde yapabiliriz, böylece sezon bizim için her zaman ekstra şenlikli olur. O sıralarda bir balayı da planlayabiliriz. İştten bir ya da iki hafta izin alabilirim ve-"

"Balayını ne zaman istersek o zaman yapabiliriz." Bana doğru uzanarak ellerini bluzumun altından geçiriyor ve sıcak avuçlarını çıplak yanlarıma koyuyor. Başparmakları göğüs kafesimin altındaki hassas deriyi törpüleyip ileri geri okşarken metalik gözleri ateşli bir parıltıya bürünüyor. "Gelecek hafta izin alamayacaksan ya da almak istemiyorsan, almak zorunda değilsin. Balayı için kışa kadar bekleyebilirim."

"O zaman neden düğün değil?" Bakışlarını tutuyorum, başparmaklarının yavaş, hipnotik okşamalarının tenimi ısıtması ve içimi titretmesi yerine elimdeki konuya odaklanmaya çalışıyorum. "O zaman da evlenirsek ne zararı olacak?"

Ağzı şehvetli bir kıvrım alıyor ve başını eğip kokumu içine çeker gibi derin derin soluyor. "Tüm planlarımın boşa gitmesinden başka bir şey mi demek istiyorsun?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağımın tepesinde geziniyor.

"Evet." Beni daha yakına çekerken gözlerimi kapatıyorum, başım içgüdüsel olarak geriye düşüp ona daha iyi erişim sağlarken boynumun kenarına sokuluyor. Nefes alışım hızlanıyor, erime hissi kemiklerimi yumuşatırken, uyarılmışlığının sert çıkıntısı karnıma baskı yapıyor ve derinlerdeki boş bir ağrının farkına varmamı sağlıyor.

"Şey..." Boynumu hafifçe ısıtıyor, sonra yaralı noktayı yalayarak küçük acıyı yatıştırıyor. "Bir kere seni karım olarak istiyorum ve bunu yarın ya da üç gün sonra değil, bugün istiyorum." Nane kokulu nefesi tenimde ılık bir etki yaratıyor ve vücudumda elektrik çarpıntıları yaratıyor. "Yüzüğümü her zaman, her yerde takmanı istiyorum, böylece herkes benim olduğumu bilecek." Kulağımın arkasına bir ısırık daha yerleştiriyor, mırıldanırken sesi daha da derinleşiyor, "Mantıklı değil, ptichka, ama buna ihtiyacım var - sana ihtiyacım var. Ve bekleyemem. Senden bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra olmaz."

"Peki ya..." Boynumun ve omuzlarımın birleştiği noktalara o duygusal küçük ısırmaları atmaya devam ederken düşüncelerimi toparlamak giderek zorlaşıyor. Muazzam bir çabayla kendimi odaklanmaya zorluyorum. "Peki ya çocuklar? Peki nerede yaşayacağız? Ve ne-" Fermuarımı açıp elini sırlıslıkla külotumun içine soktuğunda nefes nefese kalıyorum. "Peki ya" - parmakları klitorisimi bulup hatasız bir beceriyle manipüle etmeye başladığında nefes almaya başlıyorum

- "İşin mi?"

"Sana söyledim, bırakıyorum." Uzun bir parmağını içime sokarken nefes alış verişini benimki kadar düzensiz, sonra ortaya çıkan kayganlığı zonklayan klitorisimin üzerinde ıslak daireler çizmek için kullanıyor. "Bitti artık."

"Ama... oh, Tanrım." Kalçalarım şimdi o alaycı parmağın hareketini takip ederek bir daire çiziyor. İçimdeki baskı o kadar hızlı artıyor ki artık tek bir düşünce bile oluşturmıyorum. "Oh, Tanrım, Peter, ben gidiyorum..."

Boğuk bir çığlıkla patlıyorum, vücudumdaki her kas şiddetli bir zevk dalgasıyla kenetleniyor. Orgazm o kadar güçlü ki zihnim tamamen fiziksel hislerle dolup taşıyor. Hareket ettiğimin, pantolonumun ve iç çamaşırlarımın bacaklarımdan aşağı itildiğinin belli belirsiz farkındayım ve sonra kanepeye doğru eğildim ve o beni itiyor, büyük horozu sert bir vuruşla derinlere giriyor.

Bunun şoku beni iliklerime kadar sarsıyor ve hâlâ titreyen kaslarım istilayı durdurmak için içgüdüsel bir çabayla kenetlenerek sıkıca kilitleniyor. Ama bu sadece onu içimde daha kalın, daha büyük hissettiriyor ve kalçalarımı kavrayıp itmeye başladığında kendimi tekrar nefes nefese buluyorum, pelvisi her acımasız vuruşta kıcıma çarpıyor.

"Peter..." Dalganın tekrar toplandığını hissediyorum, beni beyaz-sıcak mutluluk içinde batırmakla tehdit ediyor. "Peter, bekle..."

Yavaşlamıyor, aksine cezalandırıcı hamleleri hızlanıyor. "Benimle gel," diye kısık sesle emrediyor. "Sikimi sağdığını hissetmek istiyorum."

O konuşmasını bitirmeden ben oradayım, dalga tsunami gibi bir güçle yükseliyor. Zevk duyularımı hırpalıyor, direncimin son kırıntılarını da parçalıyor. Çığlık mı atıyorum yoksa kulaklarımda kükreyen kan mı bilmiyorum ama diğer sesler kayboluyor.

Tek duyduğum, tek hissettiğim, tek duyumsadığım coşku ve o.

P eter

PTICHKA'M ONU BANYOYA GÖTÜRÜP INDİRDİĞİMDE SESSİZDİ.

onu almaya gitmeden önce hazırladığım köpük banyosuna sokuyorum. Küvet ikimiz için de çok küçük, bu yüzden yıkanmak için lavaboyu kullanıyorum ve sonra küvetin kenarına tüneyerek pembe meme uçlarının baloncuklarla oynaşmasını izliyorum. Başı küvetin kenarına yaslanmış, gözleri kapalı ve narin yüz hatları orgazm sonrası parıltıyla pembeleşmişken o kadar baştan çıkarıcı görünüyor ki onu yeniden istiyorum.

Bu gece, kendime söz veriyorum.

Sara banyosunu bitirir bitirmez yemek yiyeceğiz ve sonra bütün gece benim olacak.

Bakışlarımın üzerinde olduğunu hissedince gözlerini açıyor. "Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve zarif bir elini baloncukların arasında gezdiriyor. "Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum."

Uzanıp o eli yakalama, onu kendime doğru çekme dürtüsüyle savaşıyorum, böylece balon gibi kaygan vücudunun benimkine sürtünmesini hissedebiliyorum. "Cumartesi günü benimle evleneceksin," diyorum, ses tonum amaçladığımdan daha sert. "Bu pazarlığa açık değil."

Gözle görülür bir şekilde sertleşir ve oturur. "Peter, bu-"

"Ya da bu gece olabilir. Yemekten sonra seninle Vegas'a uçmaya karşı değilim." Gözlerimi açıkta kalan yumuşak beyaz göğüslerden uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

suyun üstünde.

Bu, şehvetimin dikkatimi dağıtamayacağı kadar önemli.

Sara düşüncelerimi sezmiş gibi tekrar suya batıyor ve baloncukların o cezbedici göğüsleri görünmez kılmasına izin veriyor. "Beklemede olan bir uçağın var mı?"

"Aşağı yukarı." Uçağımızı şimdilik ekip arkadaşlarıma bıraktım ama birkaç saat önceden haber verirsem özel bir jet kiralayabilirim.

Yeterli parayla her şey mümkündür.

"Peter..." Tekrar oturuyor, bu kez ince bir koluyla göğüslerini kapatıyor. "Bunun hakkında konuşmamız gerek, gerçekten her şey hakkında. Daha dün döndün ve ben hâlâ nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum. Anton ve ikizler nerede? Burada seninle birlikte mi?"

"Hayır." Derin bir nefes alıyorum ve onu şu anda Vegas'a götürmemi isteyen içgüdümü bastırıyorum. Sara haklı; konuşmadığımız çok şey var. "Avrupa'dalar ama düşünümüz için gelecekler," diye açıklıyorum ve ayağa kalkıyorum.

O da beni örnek alıyor ve küvetten çıkarken etrafına bir havlu sarıyorum. Başı eğik ve kalın havlu ince vücudunu sarmış haldeyken inanılmaz derecede küçük görünüyor.

Onun ne kadar savunmasız, ne kadar kırılabilir olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Bana bir zamanlar onu nasıl cezalandırmak istediğimi hatırlattı... ve hala bazen bunu yapıyorum.

"Yemek yiyelim ve konuşalım," diyorum karanlık dürtümü dizginleyerek. "Sana her şeyi anlatacağım."

Yine de bunların hiçbiri olmak üzere olanı değiştirmeyecek.

Bu hafta bitmeden, öyle ya da böyle, Sara benim karım olacak.

S ara

BU AKŞAMKI YEMEĞİMİZ RUS VE ASYA MUTFAĞININ BİR KARIŞIMI OLUP, SULU *pelmeni* - Rus usulü etli köfte - meze olarak ekşi krema ile servis edilir ve ana yemek olarak biberle marine edilmiş tofu ile tepesinde sebze kızartması yapılır.

Öğle yemeği uzun zaman önceydi ve sıcak banyo ile birleşen yoğun seks nöbeti enerji depolarımı daha da tüketti. O kadar açım ki, Peter masaya yemeği koyar koymaz, tabağımdan başımı kaldırmadan önce beş büyük köfte ve iki porsiyon baharatlı kızartmayı mideye indiriyorum.

"Aç mısın?" Üç numaralı porsiyon için içeri girdiğimde Peter alaycı bir şekilde soruyor ve ben kızarıyorum, yemeğe o kadar odaklanmışım ki neredeyse tek kelime etmediğimi fark ediyorum.

"Bu gerçekten çok iyi," diyorum özür dileyerek, o da sırıtıyor, metalik gözleri hiç görmediğim kadar sıcak.

"Afiyet olsun, ptichka. Yaptığım yemekleri yediğini görmek hoşuma gidiyor."

Ona içtenlikle "Sen harika bir aşçısın," diyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor.

"Böyle düşünmene sevindim, aşkım."

"Ya bir restoran açarsan?" Düşüncesizce sordum. "Bilirsin, Yulia'nın yaptığı gibi? Ya da bir tür kafe?"

Başını sallayarak tekrar gülüyor. "Hayır, ptichka. Bu benim için değil. Ama ne zaman istersen seni beslerim."

"Hayır ama cidden.... burada ne yapacaksın?" Çatalımı bıraktım ve dikkatle onu inceledim. "Kariyerinle ilgili ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı? İşinizden ayrıldığınızı söylemiştiniz. Sanırım bu artık bir... um... olmadığın anlamına geliyor."

Nedense kelime boğazımda düğümleniyor ve kaşlarını kaldırarak son derece eğlenmiş görünüyor.

"Bir suikastçı mı? Hayır, ptichka. Hayatımın o kısmıyla işim bitti." Çatalıyla bir parça Çin lahanası mızraklıyor. "Bundan sonra yasalara saygılı bir vatandaşım."

"Gerçekten mi?" Hem umutlu hem de inanmaz bir şekilde ona bakıyorum. Başta heteroseksüel olabileceğini düşünmüştüm ama sonra Monica'yla ilgili o konuşmayı yaptık. Bu yanlış anladığım anlamına mı geliyor? Üvey babaya bir şeyler yapacağına dair üstü kapalı bir söz verdiğine yemin edebilirdim, ama Peter düzgün biri olduğunu söylüyorsa, o zaman belki de bunlar sadece boş, yatıştırıcı sözlerdi, herhangi bir erkeğin kız arkadaşını sakinleştirmek için söyleyebileceği .

Monica'yı düşünmek ruh halimi anında bozuyor, iştahımın kalan kısmını da öldürüyor ve Peter sırtarak, "Gerçekten mi?" dediğinde tabağımı itiyorum. Anlaşmanın şartlarından biri de bu: bundan sonra suç işlemek yok."

"Oh. Güzel."

Kaşları tekrar kalkıyor. "Sesin pek hevesli gelmiyor."

"Ne? Hayır!" Monica'yı düşününce göğsümü kaplayan ağır duyguyu bastırıyorum ve neşeyle gülümsüyorum. "Heteroseksüel olacağın için çok mutluyum. Nasıl olmayayım?"

Monica'nın ikilemine kalıcı bir çözüm bulunacağına dair içimdeki suçluluk duygusuyla karışık küçük umudu bastırmak zorunda kalsam da ben de ciddiylim.

Bunu istememin imkanı yok.

Buna inanmayı reddediyorum.

"Bilmiyorum, ptichka." Peter başını eğip düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Bu konuda seni endişelendiren bir şey mi var?"

"Her şey beni endişelendiriyor," diyorum açıkça. "Bu tür bir hayatla nasıl başa çıkacaksın? Zamanınla ne yapacaksın? Bu Cumartesi benimle evlenmek istediğini söylüyorsun ama sonra ne olacak? Peki ya senin intikamın? Sonuncuyu buldun mu?"

"Her şey bitti." Sesi çok keskin, yüzü aniden kararıyor. "Bu konuda konuşacak bir şey yok."

Ona bakıyorum, yediğim yemek midemde bir kayaya dönüşüyor. "Ne oldu?"

Ayağa kalkıyor ve önce kendi yarısı boş tabağını, sonra da benimkini alıyor. "Bir şey yok." Lavaboya ilerliyor, tabakları öyle sert bırakıyor ki takırdıyorlar, sonra daha fazlasını almak için masaya dönüyor.

Ben de ayağa kalkıyorum, onun mutfakta kontrolsüz bir şiddetle dolaşmasını izlerken sinirlerim geriliyor. "Peter...." Cesaretimi toplayıp yanımdan geçerken bileğini yakalıyorum. "Ne oldu?" Yumuşak bir sesle tekrarlıyorum, başımı kaldırıp onun sert bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Kalın bileğindeki tendonlar esniyor ve biliyorum ki tutuşumu kırmak onun için çocuk oyuncağı olacak. Onun yerine "Hiçbir şey," diye cevap veriyor ve bu sefer acı bir keder ve öfkenin alt tonunu yakalıyorum. "Kesinlikle hiçbir şey."

Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Bu ne demek oluyor? Onu bulamadın mı?"

Ağzı buruşuyor ve kendini dikkatlice elimden kurtarıyor. "Bu konuyu kapatalım, ptichka."

İstiyorum ama yapamam. Eğer birlikte bir hayat kuracaksak olmaz.

Sırları bizi yok edebilecek başka bir adamla evlenmeyeceğim.

"Lütfen, Peter." Elini tekrar yakalayıp avuçlarımın arasında sıkıyorum.

Bakışlarını tutarak sessizce "Bana gerçeği söyle" diyorum.

Parmakları avuçlarımda kıvrılıyor ve derin nefes alarak gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında, yüzündeki acı öfke kaybolmuş, ifadesizlikle örtülmüştü. "Sana söyledim, hiçbir şey olmadı," diyor sakın bir sesle. "Ve hiçbir şey olmayacak. Henderson normal hayatına geri dönecek, sağ salim, çünkü yaptığım anlaşmanın bir parçası da buydu." Ben şaşkın şaşkın ona bakarken, "Bitti Sara. Söyleyecek başka bir şey yok."

Konuşmaya başlıyorum ve doğru kelimeleri bulamadığım için duruyorum. Herhangi bir kelimeyle, gerçekten. Kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum, göğsüm o kadar dar ki nefes alamıyorum.

Ailesinin intikamını alma şansından tamamen

vazgeçti. Benim için.

Bütün bunları benim için yaptı.

"Yapma," diyor sıkıca ve yüzümde bir damla ıslaklık hissettiğimi fark ediyorum. Görüşümün önündeki sulu bulanıklık gözyaşı olmalı.

"Özür dilerim." Elini bıraktım ve elimin tersini yanaklarımda gezdirdim.

"Ben sadece... Sorun değil."

Bana bakıyor, sonra arkasını dönüp hiçbir şey olmamış gibi mutfağı temizlemeye devam ediyor.

kalbimi göğsümden cebine koymamış gibi.

Sakinleşmek için kendime birkaç dakika veriyorum ve sonra çantama doğru yürüyüp telefonumu alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ailemin numarasını tuşladığımda Peter soruyor ve ben de evrensel bir susturma hareketiyle parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

"Merhaba anne," diyorum tanıdık merhabayı duyduğumda. "Nasılsın? Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim, tatlım." Sesi şaşkındı. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Saate bakıyorum ve saatin onu geçtiğini görünce irkiliyorum. "Evet, her şey yolunda. Bu kadar geç aradığım için üzgünüm, klinikte vardiyam vardı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Ben mi? Oh, hayır. Sadece yatmadan önce kitap okuyordum. Baban çoktan uyudu bile. Onunla konuşmak ister misin? Eğer istersen onu uyandırabilirim-"

"Hayır, hayır, sorun değil. Bırak uyusun." Derin bir nefes alıyorum. "Anne, yarın akşam babamla ne yapacaksınız? Akşam yemeği için müsait misiniz?"

Göz ucuyla Peter'ın kıpırdamadan durduğunu, sonra bulaşık makinesini doldurmaya devam ettiğini görüyorum.

"Bingo Gecesi'ne düşünüyorduk ama gitmek zorunda değiliz," diyor annem. "Neden tatlım? Yarın çalışmıyor musun?"

"Hafif bir programım var" diyorum ve bu neredeyse doğru. Yarın nöbetçi değilim ve herhangi bir cerrahi işlemim de yok. Klinik vardiyama gelince, onu başka bir güne erteleyeceğim. "Akşam yemeğine gelmek ister misiniz?"

Bir an sessizlik, sonra: "Senin evine mi?"

Peter dönüp bana bakarken, "Evet, tanışmanı istediğim biri var," diyorum.

Bu, ailemin yeni dairemi sadece ikinci ziyareti olacak. Ev sahipliği konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, bu yüzden genellikle ya evlerine geliyorum ya da öğle yemeği veya brunch için dışarı çıkıyoruz. Peter da işin içine girince, benim evimde olmamızın daha iyi olacağını düşündüm.

Ailem bu şekilde daha iyi davranıyor.

"Oh." Annemin sesi bariz bir heyecanla doluyor. "Evet, elbette tatlım, çok isteriz. Bir şey getirmemizi ister misin, yoksa sipariş mi verelim?"

"Biz hallederiz anne. Hiçbir şey için endişelenme," diyorum Peter bana bakmaya devam ederken. "Yarın altıda görüşürüz, tamam mı?"

Telefonu kapattım ve bana doğru geldi, hareketleri yavaş ve belli belirsiz yırtıcı, bir orman kedisinin tembel adımları gibi.

"Arayan annemdi," diyorum içgüdüsel olarak geri çekilerek. "Yarın akşam yemeği için onları buraya davet ettim. Sakıncası yok, değil mi? Sipariş verebiliriz ya da-" Peter beni kaldırıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra bornozumu çekiştirirken sözlerim bir gıcırtyla son buluyor.

"Peter, bekle..." Bornozu kollarımdan aşağı itip beni tamamen ortaya çıkarırken dudaklarımı yalıyorum. "Ne yapacağımıza karar vermeliyiz-ahh..." İnliyorum, köprücük kemiğimin etrafındaki hassas bölgeyi öperken başım geriye düşüyor, aynı anda eli bacaklarımın arasındaki ağrıyan kuytuyu işgal ediyor, iki sert parmak merhametsizce içime giriyor. Henüz ıslanmadım ve canım yanıyor ama bedenim bir sıcaklık parlamasıyla, şiddetli bir his patlamasıyla kenetleniyor.

"Benimle evleniyorsun. Bu Cumartesi," diye homurdanıyor, parmaklarıyla beni beceriyor ve ben de kabul ettiğimi inliyorum, vücudum yeniden ateşleniyor.

Bu cumartesi, bu gece, yarın, artık bir önemi yok. Savaşmaktan, direnmekten bıktım.

Başından beri haklıydı.

Ben onunum, o da benim. Bunun olması gerekiyordu.

P eter

UYUYOR, BITKİN BİR HALDE, BEN DİKKATLİCE YATAKTAN ÇIKIP

Bir sandalyenin üzerine katlanmış olarak bıraktığım kıyafetleri topluyorum. Onu uyandırmamaya özen göstererek sessizce giyiniyorum ve sonra çoraplı ayaklarımla yatak odasından çıkıyorum.

Botlarım girişin yanında, onları giyiyorum ve telefonumun orada olduğundan emin olmak için ceketimin cebini yokluyorum.

Monica Jackson'ın üvey babası Bay Samson "Sonny" Pearson'ın bulunduğu yere gitmek için ihtiyacım olacak.

Danny zaten otoparkta beni bekliyor, ben de hacker'larımdan gelen e-postayı açıp ona Pearson'ın yaşadığı yerden birkaç blok ötede bir adres veriyorum - ki bu eski karısının dairesi oluyor.

Monica'nın annesinin, kızının tecavüzcüsünün onunla birlikte kalmasına izin vermekten çekinmediği açıktır.

Bunu kendim yaparak risk alıyorum. Pearson'ın ölümünü üvey kızının kar amacı gütmeyen kadın kliniğine yaptığı ziyaretle ilişkilendirebilecek kimse yokken, birkaç ay içinde gizli bir suikast düzenlemesi için birini tutmak daha akıllıca olurdu. Bununla birlikte, ptichka'm bugün ağlıyordu - bu *ublyudok* ben buna izin veremem.

Bu gece ölecek ve üvey kızı sonunda özgür olacak. Ona verdiğim adrese ulaştığımızda Danny'ye "Beni burada bırak," dedim, gerçek yerimden birkaç blok ötede bir bina. Adam sadık ve

Yasaların dışında hareket etmeye oldukça istekli, ama ona kendi adamlarım gibi güvenmiyorum.

Bunu tek başıma, tanık olmadan yapsam daha iyi olur.

Amira Pearson'ın dairesi dört katlı köhne bir binanın ikinci katında. Lobide hafif bir sidik ve kustumuk kokusu var ve merdivenlerin boyası dökülüyor, bana Rusya'daki Sovyet dönemi binalarını hatırlatıyor. Ancak önünde durduğum apartman kapısı, yolsuzluğun kol gezdiği ülkemde yaygın olduğu gibi iki kat çelikten değil, normal ahşaptan yapılmış.

Eğer isteseydim bu kapıyı tek bir tekmeyle kırabilirdim.

Bunun yerine kulağımı tahtaya dayayıp dinliyorum. Alçak seslerin mırıltısını duyabiliyorum, yani verdiğim bilgi doğru. Sonny sabahın üçünde market kamyonlarını boşaltma işi bulmuş ve birazdan vardiyası için ayrılacak.

Geri döndüm ve beklemek için dışarı çıktım. Herif uyurken içeri girebilirdim ama Monica'nın annesi ve erkek kardeşi dairede, bu yüzden beklemek daha iyi.

Sonny'yi tek başına yakalayıp, yanlış giden bir soygun gibi göstermem daha iyi olur.

Dışarı çıkmasına neredeyse yarım saat var ama ben uyanık ve tetikte kalıyorum, adrenalin damarlarımda sürekli pompalanıyor. Hissettiğim karanlık beklentiye inkar edemiyorum, kana susamışlık beni kahve sürahileri gibi besliyor.

Ben bir yırtıcıyım, bir canavarım ve bunu biliyorum. Şimdi Sonny Pearson da öğrenecek.

Bir ara sokakta yarı gizli duruyorum ve o yanımdan geçerken uzanıp gömleğinin önünden tutarak onu içeri çekiyorum.

"Hey!" Bana bir yumruk atmaya çalışıyor ama bıçağımı boğazına dayadığım anda donup kalıyor.

"," diye fısıldıyorum eğer gerekirse. "Nefes bile alma."

Kalın boynundaki adam elması tehlikeli bir şekilde bıçağıma yaklaşıyor. "Ne istiyorsun, dostum? Hiç param yok."

"Biliyorum." Gülümsememin ürpertici olduğunu anlamak için yüzünün kızardığını görmeme gerek yok. "Peşinde olduğum şey bu değil."

Ve böylece bıçağımy boğazına saplıyorum. Sıcak kanı parmaklarımı yıkıyor ve tahliye edilen bağırsakların pis kokusu havayı dolduruyor. Çamur kahverengisi gözlerindeki hayatın soluşunu izliyorum ve sonra usulca, "Monica'nın selamı var," diyorum.

Cesedinin kaldırıma düşmesine izin vererek elimi ve bıçağımı gömleğinin en temiz yerine sildim, cebinden cüzdanını çıkardım ve ara sokaktan çıkıp Danny'nin beklediği yere doğru ilerledim.

Dönüş yolunda bir motele uğramamız
gerekecek. Eve dönmeden önce duş almam
lazım.

S ara

HALA YÜZÜĞÜMÜ OFISTE AÇIKÇA TAKMAYA HAZIR DEĞİLİM AMA

Öğle yemeği vakti, kıyafetçiler -benim yaşlarımda iki şık kadın- geldiğinde, resepsiyon görevlisinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek onları ana lobiye yönlendiriyorum. Muayene odalarından birine giriyoruz ve beni tepeden tırnağa ölçüyorlar - becerikli elleriyle sadece birkaç dakika süren bir işlem.

Kendisini Suzie olarak tanıtan uzun boylu, siyah saçlı bir kadın, "Çok zayıfsınız, bu harika," dedi. "Size çok az değişiklikle uyacak muhteşem bir Monique Lhuillier elbisemiz var. Pam, bir fotoğrafın var mı?"

Kısa boylu, kıvrırcık saçlı sarışın Pam telefonunu çıkarıyor ve bana bir mankenin üzerinde asılı duran şık, denizkızı tarzı bir elbise gösteriyor. Narin dantellerle kaplı, straplez, kare yakalı ve arkasında bir sıra inci düğme var - basit ama o kadar mükemmel ki sadece bakıp ağzımın suyu akıyor.

"Başka tarzlarımız da var," diyor Suzie, suskunluğumu yanlış yorumlayarak. "İstedığınız özel bir şey var mı?"

"Hayır, bu harika." Bakışlarımı telefon ekranından ayırıyorum. "Ne kadar?"

Suzie gözlerini kırptırır ve Pam'e bakar.

"Bay Garin bize belirli bir bütçe olmadığını söyledi," diyor Pam dikkatle. "Durum böyle değil mi?"

"Oh, um... tabii. Sadece merakımdan soruyorum." Mali durum Peter'la konuşmadığım bir başka konu, bu yüzden rahatsızlığımı daha parlak bir gülümsemenin arkasına saklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Oh, anlıyorum." Pam bana karşılık verdi. "Nişanlınızın çok cömert bir adam olduğundan emin olabilirsiniz. Bu elbise el yapımı dantelli, türünün tek örneği bir podyum baskısı ve otuz üç bin artı vergiyle satılıyor. Tadilatı da bedavaya getiriyoruz."

"Bu... çok nazıksınız." Sesim boğuk çıkıyor ama elimde değil. Sindirella değilim -yeni işimdeki maaş kesintisinden sonra bile maaşım altı haneli rakamlarda seyrediyor- ama otuz üç bin tam olarak bir kez giyeceğim bir elbise için yine de göz kamaştırıcı bir meblağ.

İlk düğünümdeki 1200 dolarlık elbisenin pahalı olduğunu düşünmüştüm.

Suzie büyük el çantasından parlak bir katalog çıkararak, "Ayakkabı ve aksesuara da ihtiyacınız olacak," diyor. "Buna göz atmak ister misin" - katalogu tutuyor - "yoksa bir şey tavsiye etmemizi mi tercih edersin?"

"Tavsiye ederseniz sevinirim," diyorum ve bana hemen ayak bileklerimi saran zarif askılı bir çift beyaz Louboutin ayakkabı ve saçım için iki inci ve pırlanta çıtçıtla birlikte bir inci kolye buluyorlar.

"Elbette kabarık bir saç modeli isteyeceksiniz," diyor Pam, katalogu karıştırıp modellerdeki birkaç karmaşık saç modelini işaret ederek. "Her şeyi gerçekten bir araya getirecek."

"Teşekkür ederim. Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz," diyorum onlar toparlanıp çıkarken. Sözlerine sadık kalarak, tüm süreç otuz dakikadan kısa sürdü - ilk düğünüm için elbise ve aksesuar alışverişinde harcadığım sürenin çok az bir kısmı.

Belki de Peter'ın beni bu şekilde yönlendirmesinin bir yararı vardır, diye düşünüyorum bir sonraki hastamdan önce kalan yarım saat içinde hızlı bir öğle yemeği yemek için dışarı çıkarken alaycı bir şekilde. İlk düğünüm büyük bir prodüksiyondur, George tanıdığımız herkesi davet etmiş ve aslında sahip olmadığımız parayı harcamıştı. Resepsiyonda iki yüz kişi vardı ve planlaması bir yıl sürdü - ve o sırada asistanlıkla boğuşan ben, bu planlamanın her dakikasından nefret ettim.

Tek yapmam gerekenin ortaya çıkmak olduğu küçük bir düğün tam bana göre olabilir.

Ofisteki resepsiyonist Annabelle öğle yemeğinden döndüğümde "Kimdi o insanlar?" diye soruyor ve ben de önemli bir sorum olduğunu fark ederek nefes alıyorum

tabağımdaki görev.

Arkadaşlarımı ve meslektaşlarımı davet etmek ve bu süreçte onların şaşkın sorularına katlanmak zorundayım.

"Elbise ölçümü için buradaydılar," diyorum ve şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olmadığına karar veriyorum. Sol elimi çantama sokarak gizlice yüzüğümü taktım ve elimi çıkarıp büyük pırlantayı Annabelle'e gösterdim. "Görüyorsunuz, ben nişanlıyım ve düğün-"

Ben daha "bu Cumartesi" diyemeden heyecanlı bir çığlık sözlerimi bastırıyor. Ellili yaşlarının sonlarında, sigorta şirketleriyle ve zor hastalarla aynı ustalıklı başa çıkan, saçma sapan bir kadın olan Annabelle, bir genç kadar çevik bir şekilde ayağa fırlıyor ve yüzüğe bakmak için elimi tutuyor, tüm bu süre boyunca gevezelik ediyor.

"Aman Tanrım, şu taşa bak! Kim bu şanslı adam? Onunla nasıl tanıştın? Çıktığınızı bile bilmiyordum!"

Nefes almak için durakladığında, ona Peter'la bir süredir ara sıra çıktığımızı, ancak yurt dışına çok fazla seyahat etmesini gerektiren işi ilişkimizin ciddi olmadığını söyledim. Ancak şimdi başka bir iş yapacaktı, bu yüzden bir sonraki adımı atmaya karar verdik ve nişanlandık.

"Büyük bir düğün planlamıyoruz," diyorum o daha yeni sorulara başlamadan. "Bunun yerine, bu Cumartesi küçük bir tören düzenleyeceğiz ve siz ve kocanız katılırsanız çok sevinirim. Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama-"

Tekrar ciyakladı ve bana sarıldı. "Teşekkür ederim tatlım, çok onurlandım! Kesinlikle orada olacağız. Bill ve Wendy'ye söyledin mi?"

Onun heyecanlı yüzüne sırtıyorum. "Hayır, yapmak üzereyim."

"Oh, o zaman git yap. Hemen şimdi. Haklı olduğumu anladığında Bill'in yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum." Kaşlarımı kaldırmam üzerine, "Senin gibi güzel bir kızın erkek arkadaşı olması gerektiğine dair yirmi dolarına bahse girerim" diye açıkladı. Ben kahkahayı patlatırken, kafasını bekleme alanına doğru uzatıyor ve "Henüz hastanı görmüyorum, o yüzden birkaç dakikan var" diyor.

"Teşekkürler, Annabelle." Elleriyle kışkırtıcı hareketler yaparken gülüyorum. "Gidiyorum, söz veriyorum."

Annabelle beni fiziksel olarak oraya sürüklemekten önce aceleyle patronumun ofisine gidip kapıyı çalıyorum.

"Wendy? Bill? Bir saniyeniz var mı?"

Wendy bir saniye sonra kapıyı açar. "Elbette canım. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Gülümsemesi, nazik yüzünü çevreleyen beyaz saçları kadar yumuşak. Kadın Dr. Otterman'ın sesindeki nazik tondan hastalarını kontrol etmek için düzenli olarak aramasına kadar her şeyi nazik.

Huysuz kocası her zaman yanında olsa bile onunla çalışmak mutlak bir zevk.

"Bill burada mı?" Soruyorum, sonra onun arkasında oturduğunu ve neredeyse bıyığı kadar büyük bir sandviç yediğini görüyorum.

Bana her zamanki gibi ters ters bakıyor ve sandviçi yere bırakıyor. "Ne oldu?"

Bu mu?"

Bilmesem benden nefret ettiğini düşünürdüm. Ama o böyle Herkes, hastalar da dahil, bu yüzden kişisel olarak algılamıyorum.

Hemşirelere göre, size ne kadar sırtırsa, sizden o kadar hoşlanıyor.

"Şey..." Göz ucuyla Annabelle'in gelip yanımda durduğunu görüyorum. Belli ki Bill'in yüzünde yukarıda bahsettiğim ifadeyi ilk elden görmeye dayanamıyor. "Bu Cumartesi için bir planınız var mı diye merak ediyordum," diyorum, bu konuyu büyütmemenin en iyisi olduğunu düşünerek. "Küçük, gösterişsiz bir törenle evleniyorum ve-"

"Sen ne?" Bill'in kırlaşmış bıyıkları titrerken bakışları sol elime düşüyor. "Nişanlandın mı?"

"Dün itibariyle," diyorum yüzüğü göstermek için elimi kaldırarak. "Kısa bir süre olduğunu biliyorum, bu yüzden başka planlarınız varsa, tamamen-"

"Oh, hayır, orada olacağız, canım. Tebrikler." Wendy bana gülümsüyor ve sağ elimi sıkmak için uzanıyor. "Şanslı beyefendi kim?" Sol elime baktı. "Sana çok güzel bir yüzük vermiş."

Bill'in bıyığı hareket etmeyi reddediyor. "Erkek arkadaşın mı var?" Ayağa kalkarken öfkesi derinleşiyor. "Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyorduk."

Gülümsüyorum ve Peter'in daha önce çok seyahat ettiğine dair açıklamamı tekrarlıyorum. "Artık bir sonraki adımı atmaya hazırız," diye bitiriyorum ve duvardaki saate bakıyorum. "Oh, şuna bakın. Hastam muhtemelen şimdi buradadır," diyorum ve sırttan Annabelle'in aceleyle görev yerine dönmesini izliyorum.

Patronlarıma "Üzgünüm, gerekiyor" dedim. "Yani orada olacak mısınız?" "Ziller ve düdükler açık," diyor Bill suratsızca.

Bunu benim için de mutlu olduğu anlamına alıyorum ve Wendy'ye neşeli bir el sallayarak, görevimin en azından bu kısmının sorunsuz geçmesinden memnun bir şekilde aceleyle çıkıyorum.

Şimdi bunu herkese anlatmam ve sonra da aileme açıklamam gerekiyor.

BEN BİR RANDEVUM VAR IPTAL İÇİNDE İKİNCİ YARISI İÇİNDE
Öğleden sonra, o zamanı gerekli aramaları yapmak için kullanıyorum.

Simon ve Rory telefonu açmıyor, ben de beni aramaları için sesli mesaj bırakıyorum. Ancak Phil, iş gününü çoktan bitirmiş olmalı, çünkü ilk çalışta telefonu açıyor.

"Hey, işte buradasın. Gizemli erkek arkadaşının seni alıp götürmüş olabileceğini düşündük," diyor ve sesteki yarı histerik notayı duymamasını umarak gülüyorum.

Şaka yapıyor ama Peter beni kolayca ortadan kaldırabilirdi.

Bardan onunla ayrıldığımda da böyle olacağını düşünmüştüm. "Hâlâ buradayım," diyorum gülmeyi bıraktığımda. "Ama bazı haberlerim var."

"Sakin söyleme." Phil telefona alaycı bir şekilde baktı. "Hamilesin."

"Hayır..." Ya da en azından öyleysem bile henüz bilmiyorum. Bu imkansız değil.

iki gün korunmasız cinsel ilişkiden sonra, ama bunu söylemek için kesinlikle çok erken. "Ben evleniyorum."

Telefonda ölüm sessizliği var. Sonra: "NE?"

"Evet, biraz uzun hikâye," diyorum ve iş arkadaşlarıma bir dargın bir barışık ilişkim ve Peter'ın seyahatleri hakkında yaptığım açıklamanın aynısını yapmaya başlıyorum.

"Ama neden bize ondan bahsetmedin?" Phil'in sesi hâlâ şaşkın geliyor. "Hepimiz kocanız yüzünden kimseyle çıkmadığınızı sanıyorduk."

"Zaman zaman biraz karmaşıktı. Ve bir yere varacağından emin olmadığım için..." Phil'in boşlukları kendi başına doldurmasını umarak sözümü kesiyorum. "Her neyse, biz evleniyoruz ve bu Cumartesi gerçekleşecek, yani-"

"NE?"

Şişkin gözlerini hayal ederek sırtıyorum. "Evet, biliyorum. Uzun bir nişanlanmaya karşı karar verdik. Her halükarda, bunun çok kısa bir süre olduğunu biliyorum, bu yüzden bu Cumartesi başka planlarınız varsa, tamamen anlıyorum. Ama eğer ,

Sizi orada görmekten mutluluk duyarız ve tabii ki yanınızda bir eş getirebilirsiniz."

"Evleniyorsun. Bu cumartesi."

"Ben de az önce öyle dedim." Ona daha fazla duygu ifade etme şansı vermek için duraklıyorum, ama dilini kaybetmiş gibi görünüyor, bu yüzden devam ediyorum. "Bana şimdi söylemek zorunda değilsin, ama eğer fırsatın olursa, yarına kadar katılıp katılamayacağını bilmek isterim. Peter bir yemek şirketi falan ayarladı, yani küçük ama umarım güzel bir şey olacak."

"Nerede..." Phil boğazını temizler. "Düğün nerede?" "Silver Lake Country Club'da," diyorum. "Biliyor musun?"

"Evet, tabii ki. Kuzenim birkaç yıl önce orada evlendi.

Güzel bir yer."

"Oh, güzel." O göremese de ben gülümsüyorum. "Peki bana orada olup olmayacağını söyleyebilir misin, yoksa yarına kadar vaktin var mı?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Tabii ki orada olacağım. Rory ve Simon'a söyledin mi?"

"Sesli mesaj bıraktım," diyorum ve saate bakıyorum. Bir sonraki hastamdan önce Marsha'yı aramak istiyorsam acele etsem iyi olacak. "Çok teşekkürler Phil, bunu sana yüklediğim için de özür dilerim," diyorum ona. "Cumartesi görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz," diyor, kapattığımda sesi hâlâ şaşkın geliyordu.

Listemde sırada Marsha var ve bu, neredeyse ailemle yiyeceğim akşam yemeği kadar korktuğum bir konuşma. Numarasını çevirirken, yarı yarıya telefonu açmamasını umuyorum ama daha ilk çalışta telefonu kapıyor.

"Hey, ."

Derin bir nefes alıyorum. "Hey, Marsha. Nasıl gidiyor?"

"Eh, bilirsin işte. Akşam vardiyama gitmek üzereydim. Andy bu hafta kısa çöpü çekti, ama erkek arkadaşı bugün yıldönümleri olduğu için sinir krizi geçirdi, bu yüzden benden onunla yer değiştirmemi istedi. Sende durumlar nasıl? Bu hafta sonu ne yapıyorsunuz? Tonya ve ben Cumartesi günü birkaç bara gideceğiz. Bize katılmak ister misin? Performansın yok, değil mi?"

"Hayır, ama aslında bu Cumartesi hakkında..." Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Bazı haberlerim var."

"Oh?"

"Bir süredir görüştüğüm bir adam var. Bir var bir yok."

"Gerçekten mi?" Marsha'nın ses avantajlar yukarı.

"Kim? Değil o Grubunuzdaki kıvılcık saçlı vücut geliştirmeci, değil mi?"

"Rory mi? Hayır, hiç de değil."

"Oh, güzel. Çünkü Tonya ondan gerçekten hoşlanıyordu ve bunun karşılıklı düşündü. Kim o zaman? Onunla tanıştım mı?"

"Hayır, yapmadın." Derin bir nefes daha alıyorum. "Yine de aramızdaki şey çok ciddileşti."

"Gerçekten mi?" İlgi seviyesi açıkça yükseliyor. "Nasıl ciddi?"

Kendimi ve "Bu cumartesi evleniyoruz." dedim. "Ne evleniyorsunuz?"

Kedi çantadan çıktı, bu yüzden elimden geldiğince sakın bir şekilde tekrarlıyorum, "Evleniyorum. Bu cumartesi. Ve eğer yapabilirsen, orada olmanı çok isterim."

"Bu bir şaka, değil mi?"

Boştaki elimle burnumun kenarını çimdikliyorum. "Hayır. Büyük bir resmi tören yapmamaya karar verdik, bu yüzden sadece birkaç kişiyi davet ediyoruz. Silver Lake Country Club'da olacak. Orland Park'ta, biliyorsun değil mi?"

"Uh-huh. Ben de *Yıldızlarla Dans*'a katılacağım." "Marsha..."

Şaka yapmıyorum."

Birkaç dakika ağır bir sessizlik olur. O zaman: "Sen alıyorsun *Evli* misin?"

"Evet. Bu cumartesi."

"ne lan? Sen ciddi misin? Siz ikiniz ne zaman ve nasıl tanıştınız? Onun adı ne? Neden bana ondan hiç bahsetmedin?" "Bu uzun bir hikaye. Bir süre çıktık, sonra-"

"Ne demek *bir süre*? Bir süre ne kadar? Haftalar mı? Aylar mı?"

İçten içe irkiliyorum. "Um, aylar. Kesinlikle aylar." Teknik olarak, bu Ekim ayında Peter'ın mutfağında bana su tahtası yapmasının üzerinden iki yıl geçmiş olacak, ama birlikte geçirdiğimiz gerçek zaman açısından, muhtemelen toplamda yedi ya da sekiz aya yakındır.

"Vay canına. Tamam. Sadece... vay be." Marsha bir an sessiz kalır, sonra belli belirsiz incinmiş bir tonda sorar, "Neden hiçbir şey söylemedin? Biliyorsun, hepimiz senin bekâr olduğunu düşündük... şey, bilirsin işte."

"Biliyorum, özür dilerim. Bir dargın bir barışık olduğumuz için ilk başta ciddi bir şey olduğunu düşünmemiştim. İş için çok seyahat ediyordu. Ama artık o işi bıraktı ve biz de bir sonraki adımı atmaya karar verdik."

"Ve bir sonraki adım *evlilik* mi? Sadece çıkmaya ve birlikte yaşamaya ne oldu? Sara, tatlım..." Sesi endişeli bir hal alıyor. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

İşin zor kısmı bu, çünkü Phil ve yeni iş arkadaşlarımla aksine Marsha beni yıllardır tanıyor. Her zaman adım atmadan önce baktığımı bilir ve Peter'a ne olduğunu da bilir.

En azından karanlık kısımları.

"Her şey yolunda." Sesime olabildiğince neşe katıyorum. "Sonunda birlikte olabileceğimiz için heyecanlıyız ve beklemek için bir neden görmüyoruz. İkimiz de büyük bir tören istemiyoruz, o yüzden-"

"Tamam, tamam, whoa. Kamyonu geri çek. Bana hâlâ adını ya da ne iş yaptığını söylemedin."

Derin bir nefes alıyorum. İşte bir şey yok. "Adı Peter Garin. Eskiden güvenlik danışmanıydı ama o alandan yeni emekli oldu."

"Peter Garin? Bekle bir dakika..." Marsha'nın sesi gerginleşiyor. "Seni kaçıran Rus suikastçının adı Peter falan değil miydi?"

"Sokolov-ve lütfen, oraya gitmeyelim." Çünkü ona daha fazla yalan söylemek istemiyorum. "Her neyse, sana söylediğim gibi, bu Cumartesi küçük bir düğün yapacağız ve katılırsan çok seviniriz. Ama başka planların olduğunu söylediğini biliyorum, eğer gelemezsen-"

"Lütfen Sara. Belli ki orada olacağım. Lanet barlar bekleyebilir. Ama hala kafam karışık. Senin adamın adı da mı Peter? Garin nasıl bir isim? Nereli o?"

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "O... her yerden. Ama Doğu Avrupa'da doğmuş." Bu konuda yalan söyleyemem; Peter'ın aksanı, zayıf da olsa, onun dünyanın o bölgesinden olduğunu açıkça gösteriyor.

Bu yüzden Smith ya da Johnson gibi bir isim yerine kulağa Rusça gelen bir soyadı seçmiş olmalı.

"Ne?" Marsha çıldırmanın eşiğinde gibi görünüyor. "Doğu Avrupa'nın neresinde?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Rusya."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Bana şaka yaptığını söyle."

Gözlerimi açıyorum ve saate bir bakış atıyorum. İçim rahatladı, bir sonraki hastamın vakti gelmek üzereydi.

"Bak, Marsha, gitmem gerek. Cumartesi günü Peter'la tanışacaksın ve onun hakkında her şeyi öğreneceksin, söz veriyorum. Şimdi bir hastayı görmem gerekiyor."

"Sara, bekle-"

"Yarın sana tüm detayları e-posta ile gönderirim," diyorum ve telefonu kapatıyorum, sonra o beni geri aramadan önce telefonumu sessize alıyorum.

Dört davetiye gitti, bir sürü daha var.

Bununla başa
çıkabilirim.
O kadar da kötü
değil.

S ara

O KADAR KÖTÜ *ki*, İŞTEN ÇIKTIĞIMDA, KONUŞTUKTAN SONRA KARAR VERİYORUM.

Rory, Simon, Andy, Tonya ve klinikteki iş arkadaşlarımla bir başka tesadüfi iptal sırasında. Arka arkaya bir düzine kez aynı konuşmayı yaptıktan sonra bitap düştüm ve bu gece hala büyük kahuna ile uğraşmak zorundayım.

Ailemle akşam yemeği.

"Anladım," dedi Peter bana kahvaltıda, ofisten çıkarken paket servis almayı teklif ettiğimde. "Sadece eve zamanında gel ve hiçbir şey için endişelenme."

Binadan çıktığımda Danny kaldırımın kenarında rölantide çalışıyordu ve arabaya binerken Peter'ın aşırı korumacılığına gözlerimi deviriyorum. Bu sabah hava ofisime kadar olan kısa mesafeyi arabayla gitmek için fazla güzeldi, bu yüzden Peter benimle işe kadar yürüdü. Ve şimdi eve de bir refakatçim var.

Bu gidişle sokakta tek başıma olmanın nasıl bir şey olduğunu unutacağım.

Düşüncesizce Peter'ın numarasını çevirdim.

"Merhaba, ptichka." Derin sesi kulaklarımı okşuyor. "Eve mi gidiyorsun?"

"Danny ile arabadayım." Sokağa çıkarken sağır ve dilsiz gibi davranarak iyi bir iş çıkaran şoföre bakıyorum. "Sen

Bunu zaten biliyordunuz, değil mi?"

"Danny bir dakika önce bana mesaj attı, evet. Günün nasıl geçti aşkım?"

"Çok iyiydi. Davet etmek istediğim hemen hemen herkesi davet ettim ve gelemeyecek olan tek kişi Simon. Güney Carolina'da ailesiyle ilgili bir işi var."

"Çok güzel." Arka planda bir tür çınlama sesi duyuyorum, ardından su akıyor ve sonra Peter diyor ki, "Bir saniye bekle. Makarnayı süzmem gerekiyor."

"Yemek mi yapıyorsun?" Bir dakika sonra telefonu tekrar açtığında soruyorum.

"Evet, İtalyan. Ailen bunu seviyor, değil mi?"

"Bayıldılar," diyorum gülümseyerek. "Eminim çok etkilenecekler."

"FBI'ı arama dürtüsünü atlattıktan sonra mı demek istiyorsun? Evet, muhtemelen haklısın. Bu oldukça lezzetli oluyor."

Bir kahkaha patlattım, yaklaşan akşam yemeği için duyduğum endişe saf bir baş dönmesine dönüştü. Bu oluyor, gerçekten, gerçekten oluyor.

Peter ve ben normal bir çift olmaya başladık.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum. "Bugün ne yaptın?"

Eski bir suikastçı vaktini nasıl geçirir?

"Birkaç ayak işi yaptım, biraz daha market alışverişi falan yaptım," diyor Peter ve sesindeki sıcak gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ayrıca daha sonra bakmamız için bölgedeki birkaç evi de inceledim. Dün seninle bu konuda konuşma fırsatım olmadı ama bu daire muhtemelen bizim için çok küçük -Özellikle de bu mutfakta. Ve eğer yanılmıyorsam, evcil hayvanlara izin vermiyorlar, değil mi?"

"Doğru. Bu binanın en büyük dezavantajlarından biri," diyorum, kalbim göğsümde dans ediyor. Oluyor, gerçekten oluyor. Birlikte bir hayat, ev, köpek ve her şey. Başımın dönmesini bastırarak, "Burayı seçtim çünkü hem aileme hem de işime yakındı, ama annem iyileştiğine göre biraz daha uzağa taşınmak benim için sorun olmaz," diyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Peter. "Baktığım evlerden ikisi, biri de ofisinizden yaklaşık bir mil uzakta. Tabii bir de eski eviniz var..."

"Sana geri mi verdiler?" Soruyorum ve bunun aptalca bir soru olduğunu hemen anlıyorum. Peter artık bir kaçak değil, dolayısıyla hükümetin ona ait olduğunu öğrendiğinde el koyduğu mülkü elinde tutmaya yasal hakkı yok.

"Evet, elbette," diyor Peter. "Bunu düşünün ve ne yapmak istediğinizi bana bildirin. Oraya geri taşınmasak bile, her ihtimale karşı saklayabiliriz ya da satabiliriz. Karar senin."

"Gerçekten mi? Ben de tüm kararları senin verdiğini sanıyordum," diye takılıyorum, sonra da kısmen şaka yaptığımı fark ediyorum. Peter bir kez daha hayatıma bir kasırga gibi girmiş, her şeyi alt üst etmiş ve huzurumu kaçırmıştı. Onun irade gücü, acımasızlığıyla birleşince, kaderimi herhangi bir şekilde kontrol ediyormuşum, ilişkimizin nereye gittiği konusunda gerçek bir söz hakkım varmış gibi davranmam imkansız hale geliyor.

Ve yine de... belki de biliyorum. Dünyanın uzak bir köşesinde saklanmak yerine buradayız ve ben onun esiri değil karısı olmak üzereyim. Yöntemleri sert olsa bile Peter benim ne istediğimi önemseydiğini mümkün olan en açık şekilde gösterdi.

Benim mutluluğumun onun için önemli olduğunu.

"Düğünü mü kastediyorsun?" Peter alaycı tavrımı ciddiye alarak soruyor. "Çünkü hoşuna gitmeyen bir şey olursa hâlâ birkaç şeyi değiştirebiliriz."

"Randevu gibi mi?" Alaycı bir şekilde sordum. Telefondaki sessizlik üzerine, "Boş ver. Herkesi davet ettim bile. Her şey yolunda."

"Güzel, sevindim." Peter, "Birkaç dakika içinde evde görüşürüz, ptichka. Seni seviyorum."

Ben de seni seviyorum. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama telefonu kapatırken kendimi "Yakında görüşürüz" derken buluyorum. Peter'ın nasıl hissettiğimi bildiğinden eminim -en başından beri birbirimize ait olduğumuza ikna olmuştu- ama bu kelimeleri daha önce hiç söylemediğim için, gelişigüzel ağızımdan kaçırmak yanlış geliyor.

Yine de onu seviyorum. Hiçbir şey değişmemiş olsa da sonunda bunu kendime itiraf edebiliyorum. O hala bir katil, hala akli başında her kadının korkacağı ve nefret edeceği bir canavar. Ama artık aklım başımda değil, çünkü onu seviyorum ve onunla evlenmek üzereyim.

Kendi özgür irademle, bir zamanlar bana işkence eden ve beni takip eden bir adamla hayatımı birleştirmek üzereyim. Teknik olarak beni hâlâ takip eden bir adamla. Tabii sürekli takip edilmem bu tanıma uyuyorsa.

Danny çakıllı bir sesle "Geldik," diyor ve ben pencereden dışarı bakıyorum, binamın önüne park ettiğimizi ve taş suratlı şoförün benimle gerçekten konuştuğunu fark edince irkiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, çantamı kapıyorum ve Danny arabadan inerken bana hafifçe başını sallıyor.

Vay canına. İlerleme var.

Az önce şoförüm/korumam tarafından kabul edildim.

Kovduğum geri dönüyor - en azından ailemin arabasının diğer taraftaki otoparka girdiğini görene kadar.

Erkenciler.

Tam yirmi dakika erken.

Çılgınca Peter'ı tekrar

aradım.

Telefonu açtığına nefes nefese "Geldiler," diyorum. "Annemle babam çoktan geldiler."

"Bu iyi," diyor, sinirlenmeden. "Yemek neredeyse hazır. Bir dakika içinde görüşürüz."

"Tamam, evet." Telefonu kapattım ve çantama geri koydum. Yüzüğü de çantaya bırakmak için parmağımdan çıkarmaya başlıyorum ama fikrimi değiştiriyorum.

Bir dakika içinde Peter'la buluşacaklarsa bir şey saklamanın anlamı yok.

Derin bir nefes alarak ailemin arabasına yaklaştım. "Hey, anne, baba."

"Oh, merhaba, hayatım." Annem kapıyı açtı ve elinde sadece minimum sertlik. "İşten yeni mi geliyorsun? Biraz erken geldiğimiz için üzgünüm; baban trafik olabileceğini düşündü, bu yüzden beni bol vakit ayırarak gönderdi."

"GPS'e göre trafik olması gerekiyordu," diye düzeltiyor babam ve bana sarılmak için arabanın yanına geliyor.

Ben de ona sarılıyorum ve sonra annemi yanağından öpüyorum. "Her şey yolunda. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Annem sırtıyor. "Paket servis değil mi?"

"Hayır, korkarım olmaz. Tanışmanı istediğim adam yemek yapıyor." Danny'nin siyah arabanın içinde oturup sessizce bizi koruduğunu görmek için arkama bakıyorum, sonra ailemle yüzleşmek için geri dönüyorum. "Size söylemem gereken bir şey var," diyorum dikkatlice.

"Ne oldu hayatım?" Annem sol elime dokunmak için uzanıyor ve parmakları yüzüğüme değiyor. Bakışları anında elmasa odaklanır ve gözleri çeyreklik kadar büyür. "Sara, bu-"

"Ben de tam ona geliyordum," diyorum, babam donup kalıyor ve şaşkınlıkla sol yüzük parmağıma bakıyor. "Gerçekten iyi haberlerim var."

"Nişanlandın mı?" Annem bakışlarını parlak taştan ayırıp bana baktı. "Nasıl? Kime? Sen daha-"

"Anne, baba." Her birinin elini kendi ellerimin arasına alıyorum. "Lütfen beni dinleyin ve sakın olmaya çalışın." Donup kalmışlar, geyik gibi bana bakıyorlar ve ben kararlı bir şekilde, "Peter, sevdiğim adam, geri döndü. Sonunda yetkililerle yaşadığı yanlış anlaşılmayı çözmeyi başardı ve artık sorgulanmak üzere aranmıyor. Sonunda birlikte olabiliriz ve evet, daha yeni nişanlandık."

P eter

TEKRAR PENCEREDEN DIşARI BAKIYORUM, SARA AİLESİYLE KONUşUYOR.

park yerinde. Tam sekiz dakikadır tartışıyorlar ve keşke Sara'nın üzerinde bir dinleme cihazı olsaydı da ne konuştuklarını duyabilseydim.

Üçünün de çılgınca el kol hareketlerine bakılırsa, duygular tavan yapmış durumda.

Belki de Sara'nın üzerine dinleme özelliği olan bir böcek yerleştirmeliyim. Hatta belki birkaç tane; biri telefonuna, biri çantasına, bir diğeri de en sevdiği ayakkabısına. Telefonunu zaten takip ediyorum, bu yüzden her zaman nerede olduğunu biliyorum, ancak bu bana ek bir huzur verecektir.

Masa hazır ama ben yemeği koymayı erteliyorum. Sonunda, telefonumdaki Sara takip uygulaması bana telefonunun binada olduğunu ve daireye yaklaştığını bildiriyor, ben de ona ve ailesine kapıyı açmak için yürüyorum.

"Anne, baba, bu Peter," diyor yaşlı çift arkasından içeri girip durduklarında ve bana dikkatle baktıklarında. "Açıkladığım gibi, eski bağlantılarından tamamen koptu ve artık Peter Garin adını kullanıyor. Peter, bunlar benim ailem, Lorna ve Chuck Weisman."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diyorum ve Sara'nın babasının tokalaşması için elimi uzatıyorum.

"Ben de öyle." Kibar cevabına rağmen Chuck'ın sesi de tutuşu kadar sert ve soluk mavi gözleri bana bakarken keskin.

Sonra Lorna'nın elini sıkıyorum, kırılğan parmaklarını ezmemeğe dikkat ederek. "Açıklamanız gereken çok şey var *Bay Garin*," diyor yumuşak bir sesle.

Bana bakıyor ve ben de yaşlı yüzünün zarif çizgilerinde Sara'nın tonlarını görerek gülümsüyorum.

"Elbette. Her şeyi açıklamaktan mutluluk duyarım."

"Yemek hazır, masaya oturmaya ne dersin?" Sara yanıma gelerek öneride bulunuyor ve ince kolu sahiplenici bir hareketle dirseğime dolandığında göğsüme sıcaklık doluyor.

Benim ptichka'm. Sonunda bizi bir çift olarak kabul etti.

Lorna, "Elbette. Pişen her neyse güzel kokuyor," diyor ve Sara'nın annesinin en azından top oynamaya istekli olduğunu fark ederek ona tekrar gülümsüyorum.

Mutfağa vardığımızda Sara tuvalete gitmek için izin istiyor, ben de hazırladığım Sezar salatası ve meze tabağını masaya koyuyorum.

"Sara yemek yapmayı sevdiğini söyledi," diyor Lorna, mutfakta dolaşırken beni izliyor ve ben de başımı sallayarak onun karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Bu benim bir hobim. Bunu çok rahatlatıcı buluyorum."

"Hobi, ha?" Chuck'ın öfkesi derinleşir. "Mesleğin ne o zaman?" Sara'dan hiçbir zaman doğru dürüst bir yanıt alamadık."

"Birkaç farklı iş yaptım ama en son güvenlik danışmanı olarak çalıştım ve bu doğrultuda bir işim vardı," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Salata maşasını alıp Lorna'ya bakıyorum. "Salata mı?"

Başını salladı. "Lütfen."

Masanın üzerine eğilip tabağına büyükçe bir porsiyon salata koyuyorum, sonra Chuck'a bakıyorum.

"Bana yok, teşekkürler." Çatalıyla marine edilmiş bir enginarı mızraklıyor ve meze tabağından tabağına aktarıyor, tüm bu süre boyunca bana ters ters bakıyor.

"Ne tür bir iş?" diye soruyor ben oturur oturmaz. "Sara senin bir tür müteahhit olduğunu söyledi. Güvenlik danışmanlığı işi miydi? Müşterilerin kimlerdi ve tüm bunlar son zamanlarda kanunla yaşadığın sorunlarla nasıl bağlantılı?"

Gülümseme isteğimi bastırıyorum. Yaşlı adam lafını esirgemiyor.

"Geçmişim Spetsnaz - Rus Özel Kuvvetleri," diyorum, bu kadarını açıklayabileceğime karar vererek. "Ordudan ayrıldıktan sonra tüm dünyayı dolaştım ve çeşitli kuruluşlara ve kişilere danışmanlık yaptım

Güvenlik konusunda endişe duymak için sebepleri vardı. Gizli olduğu için başımı belaya sokan şeyin ayrıntılarını size anlatamam ama sizi temin ederim ki artık her şey çözüldü."

"Nasıl çözüldü?" Sara mutfığa döndüğünde Lorna soruyor ve ptichka'm yanıma oturup hevesle salataya uzandığında gülümsüyorum.

"Yetkililerle her iki taraf için de avantajlı bir anlaşma yaptım," diyorum Sara yemeğe başlarken, görünüşe göre ailesinin sorularını yanıtlamama izin vermekten memnun. "Artık yeni bir soyadım ve temiz bir sicilim var ve Sara ile nihayet evlenebiliriz."

"Ne için temiz bir sayfa?" Sara'nın babası burun delikleri alevlenerek soruyor. "İnsanların öldürüldüğünü duydum."

"Korkarım size zaten bildiklerinizden fazlasını söyleyemem." Kendi tabağıma biraz salata koyuyorum. "Bu yaptığım anlaşmanın bir parçası."

Chuck'ın yüzü kızarıyor ve bir an için çatalını bana saplayacağına ikna oluyorum. Ancak o benden daha medeni olmalı, çünkü mızrakladığı tek şey meze tabağından aldığı sulu yeşil bir zeytin oluyor.

"Bay Garin," diyor Lorna, çatalını yere bırakarak. "Umarım siz-"

"Lütfen bana Peter de. Aile olmak üzereyiz."

Özenle boyanmış ağzı hafifçe geriliyor. "Pekâlâ, *Peter*. Umarım hem geçmişiniz hem de bağlantılarınız hakkında pek çok endişemiz olduğunu anlamışsınızdır. Sara'nın ikinizden sonra beş ay boyunca ortadan kaybolduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile... iyi-"

"Çıkmaya mı başladın?" Sara yardımsever bir şekilde öneriyor ve annesi ona kaşlarını çatıyor. "Doğru, çıkmaya başladık." Lorna dikkatini tekrar bana çevirdi ve ben

İçindeki çelik omurgayı fark ettim. Bu, kızının sahip olduğu ve benim ptichka'mın daha zayıf bir insanı yok edebilecek türden bir travmanın üstesinden gelmesini sağlayan şeyle aynı.

"Beni dinle Peter." Sara'nın annesi öne doğru eğiliyor ve sesi yumuşak kalsa da bakışları kocasınınki kadar keskin. "Yetkililerle aranızdaki 'yanlış anlaşılmayı' çözmüş olabilirsiniz ama kızımız için bir tehlike oluşturmadığınıza ikna olmuş değiliz. Hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz ve bildiklerimiz de açıkçası oldukça tedirgin edici. Sara ikinizin birbirinize aşık olduğunuzu ve kendi rızasıyla sizinle birlikte olduğunu söylüyor ama bizim konuda ciddi şüphelerimiz var. Siz Sara'mızın asla seveceği türden bir adam değilsiniz-"

"Anne, lütfen." Sara tabağını kenara itiyor. "Sana defalarca Peter'ın senin istediğin gibi biri olmadığını söyledim-"

"Ailen haklı, Ptička." Elini avuç içimle kapatıp hafifçe sıkıyorum, sonra dönüp annesine bakıyorum. "Bayan Weisman," diyorum, saygımı göstermek için resmi bir hitap şekli kullanarak. "Çekincelerinizi tamamen anlıyorum. Yerinizde olsam ben de aynı endişeyi duyardım çünkü kesinlikle haklısınız: kızınız ve ben farklı dünyalardan geliyoruz."

Lorna ve Chuck bana bakıyorlar, belli ki şaşırmışlar ve ben de bu anı söyleyeceklerimi hazırlamak için kullanıyorum. Burada çok dikkatli olmalıyım, beni tanıdıklarını hissetmelerini sağlamakla onları dehşete düşürmek arasında ince bir çizgide yürümeliyim.

En baştan başlamaya karar verdim. "Rusya'da bir yetimhanede büyüdüm," diyorum. "Ailemin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ikiniz gibi olmadıklarından neredeyse eminim. Büyük olasılıkla, annem kendini hamile bulan bir gençti, ama bu benim açımdan tamamen spekülasyon. Tek bildiğim, belki birkaç günlükken yetimhanenin kapısına bırakıldığım."

Sara boştaki eliyle birleşen ellerimizi kapatıyor ve ben devam ederken sessizce bana destek oluyor.

Weisan'lar bana bakmaya devam ederken, "Büyümek için harika bir yer değildi ve gençken başım sürekli beladaydı," diyorum. "Ancak on yedi yaşıma geldiğimde Spetsnaz'ın özel bir terörle mücadele birimine alındım ve burada birkaç yıl boyunca ülkeme hizmet ettim."

"Bu işte gerçekten iyiydi," diye araya giriyor Sara, her nişanlı gibi gururlu bir sesle. "Yirmi bir yaşında takımının başına geçmişti bile."

Ona gülümsüyorum, sadece ailesine şov yaptığını bilsem de göğsümdeki sıcaklık artıyor. Sara birliğin bir parçası olarak neler yaptığımı biliyor ve ülkem için kaç terörist ve radikal isyancıyı yakalayıp işkence ettiğimden gerçekten gurur duyduğundan şüpheliyim. Yine de, sahte de olsa onun onayını almak iyi hissettiriyor.

Lorna, "Etkileyici," diyor ve ben de dönüp onun ve Chuck'ın düşmanlıklarını biraz azaltarak bana baktıklarını görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve onlara gülümsüyorum. "İyiydim, kısmen yanlış harcanan gençliğim sayesinde."

"Peki neden gittin o zaman?" Chuck bir zeytin daha koparmak için uzanırken soruyor. "Buraya nasıl geldin?"

Ruh halim kararıyor, Sara'nın devam eden nazik dokunuşuna rağmen içimdeki sıcaklık dağılıyor. Oraya gidip bilmiyordum - oraya gitmeye kendimi ikna edebilir miydim bilmiyorum - ama şimdi buna mecbur olduğumu görüyorum, eğer bu önemli kısmı atlarsam Weismans bunu hissedecek ve onların güvenini kazanma şansımı kaybedeceğim.

"Hizmetimin birkaç yılında, işim beni Dağıstan'da küçük bir dağ köyüne getirdi ve orada genç bir kadınla tanıştım," diyorum elimi Sara'nın elinden çekerek. "Hamile kaldı ve evlendik."

Lorna'nın gözleri büyüdü. "Çocuğunuz mu var?"

"Vardı," diyorum ve tüm çabalarımın rağmen kelime sert, neredeyse acı çıkıyor. "Oğlum Pasha ve karım Tamila yedi yıl önce öldürüldüler. Yaşadıkları köy olan Daryevo'nun yanlışlıkla teröristleri barındırdığı düşünüldü ve NATO öncülüğündeki bir saldırıda düzinelerce masum insan öldürüldü."

Sara'nın anne ve babası bana bakıyorlar, yüzleri solgun ve gözleri inançsızlıkla dolu.

Chuck uzun ve ağır bir anın ardından, "Anlamıyorum," dedi. "Böyle bir şey nasıl olabilir? Ve bu tür korkunç bir hata tüm haberlere çıkmaz mıydı? Ne demek istiyorsun..." Başını sallıyor ve kararsız bir el ile bir bardak suya uzanıyor.

"İnanması zor, biliyorum baba," diyor Sara. "Ama sana bunun doğru olduğunu söyleyebilirim. Resimleri kendi gözlerimle gördüm. Bu *oldu* ve korkunçtu."

Lorna kızına baktı, sonra bana döndü. "Çok üzgünüm, Peter." Yüzümde görmesi gereken şey karşısında sesi daha da yumuşuyor. "Oğlunuz kaç yaşındaydı?"

"Bir sonraki ay üç yaşında olacaktı." Bir ıstırap dalgası beni boğuyor ve Sara'nın ailesine bakamadan ayağa kalkıyorum. Ocağa yürüyüp makarna tenceresini alıyorum ve kendimi toparlamak için zamanı kullanarak masaya geri dönüyorum.

"Umarım bu tür marinara sosunu seviyorsunuzdur," diyorum daha sakın bir ses tonuyla, sosla kaplı linguini'nin büyük bir kısmını Sara'nın tabağına koyduktan sonra aynı şeyi anne ve babası için de yapıyorum. "Marketten aldıklarınızdan biraz farklı."

Sara'nın annesi çatalını linguini'ye batırıp bir ısırık aldıktan sonra bana titrek bir gülümseme veriyor. "Çok güzel, Peter. Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Sara'nın narin elini dizimde hissediyorum, hafifçe sıkıyor ve ona baktığımda ela gözlerinin çok parlak olduğunu görüyorum. Söylemiyor

herhangi bir şey, ama o ele avuca sığmaz sıcaklık geri dönüyor ve hatıralar karşısında içimde oluşan buz kütlelerini eritiyor.

Sara'nın babası dikkatle boğazını temizliyor. "Peki, buraya nasıl geldin? Sonra, bilirsin işte."

Nefes alıyorum. İşte bu noktada çok fazla şey ifşa etmemeye dikkat etmem gerekiyor.

"Bir soruşturma vardı," diyorum Chuck'ın bakışlarına karşılık vererek. "Suçluların resmi olarak aklanması ve tüm olayın 'dünyanın o bölgesinde olan şeylerden biri' olarak geçiştirilmesiyle sonuçlanan bir soruşturma. Bu sonucu kabul etmedim ve üstlerim de örtbas etme suçuna ortak oldukları için işimden ayrıldım. Daha sonra dünyayı dolaştım, güvenlik danışmanı olarak çalıştım ve sonunda kızınızla tanıştığım Chicago'ya geldim."

"Yetkililerle başın nasıl belaya girdi peki?" Lorna bana biraz sempati ile karışık bir ihtiyatla bakarak soruyor. "Bunun ailene olanlarla bir ilgisi var mı?"

"Korkarım bunu size söyleyemem. Daha önce de belirttiğim gibi, bu gizli bir bilgi." Duraksıyorum, kendi sonuçlarını çıkarmalarına izin veriyorum ve başka soru gelmeyince ikisinin de gözlerinin içine bakarak sessizce, "Lorna, Chuck- umarım size böyle hitap edebilirim?" diyorum. Lorna'nın başını sallamasıyla devam ediyorum. "Nasıl bir adam olduğum konusunda size yalan söyleyemem. İyi bir mahallede büyümedim ve okula doktor ya da avukat olmak için gitmedim. Eğitimim ve eğilimim gereği bir askerim ve büyük olasılıkla hayal bile edemeyeceğiniz şeyler gördüm ve yaptım. Ama kızınızı seviyorum. Onu her şeyimle seviyorum. Dünyada benim için önemli olan tek kişi o ve onun için her şeyi yaparım." Sara'ya dönerek elini elime aldım ve tüm içtenliğimle "Onu mutlu etmek için hayatımı veririm" dedim.

S ara

YEMEĞİN NASIL GEÇECEĞİ HAKKINDA HIÇBİR FIKRİM YOK, AMA SON

Beklediğim şey Peter'ın aileme içini dökmesi, itirazlarını kibir ve örtülü tehditlerle bastırmak yerine samimiyetle onları etkisiz hale getirmesiydi.

Yemeğin geri kalanı boyunca kibar ve saygılı davranıyor, sorularını yeterince ayrıntılı yanıtlıyor, bir şeyi geçiştirdiğinde bile yine de tam bir gerçekmiş gibi geliyor.

Nerede tanışmıştık? Chicago'da bir kulüpte. O zaten bir kaçak mıydı? Evet, kaçaktı. Neden gizlice çıktık? Kaçak olduğu için, ben onunla uçağa binene kadar bana haber vermedi. Neden beş ay boyunca eve gelmedim? Çünkü yetkililer onun nerede olduğunu öğrendi ve birlikte olmamızın tek yolu buydu. Şimdi ne yapmayı planlıyor? Hâlâ karar vermedi ama ikimize de hayatımızın geri kalanında yetecek kadar parası var. Bu kadar parayı nasıl kazandı? Danışmanlık işi sayesinde - ve evet, bunun ayrıntıları da gizli.

İlk başta sadece dinliyorum, ancak stratejisini daha iyi anladığımda, Peter'ın liderliğini dikkatle takip ederek kendi cevaplarımı veriyorum. Tatlıya geldiğimizde -ev yapımı tiramisu ile tepesinde taze meyveler olan kaseler-benim

Ebeveynler ilişkimiz konusunda tam olarak rahat değillerse de en azından daha kabullenici görünüyorlar.

Otoparkta onlara nişanlandığımızı söylediğimde verdikleri panik halindeki tepkiden kesinlikle daha iyi. Düşünümüzün önümüzdeki Cumartesi günü olduğunu söylediğimde FBI'ı aramanın eşiğine gelmişlerdi ve onları yukarı çıkıp Peter'la gerçekten tanışmaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Annem papatya çayını yudumlarken, "Evlilik konusunda neden bu kadar acele ettiğinizi hâlâ anlamıyorum," diyor ve ses tonundaki teslimiyet karşısında bir gülümsemeyi gizliyorum. En azından şu anda konu düşünün hızı, Peter'ın ne kadar tehlikeli olduğu ya da birlikte olup olmamamız gerektiği değil.

"Korkarım bu benim inisiyatifim," diyor Peter ve anneme öyle çekici bir gülümseme veriyor ki, oracıkta eriyip gitmemesine şaşırıyorum. "Kızınızı o kadar çok özledim ki, tekrar bir araya gelir gelmez evlenme teklif ettim. Hayat çok kısa, görüyorsunuz; doğru kişiyi bulduğunuzda ona tutunmak zorundasınız ve ben Sara ile birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu biliyorum. Ayrıca"-bana bakıyor, bakışları ısınıyor-"Yakında bir aile kurmamızı istiyorum."

Babam neredeyse kahve fincanını deviriyordu. "Sen ne?"

Peter ona bir peçete uzatıyor. Babam dökülenleri silerken, "Çocuk sahibi olmak istiyorum," diyor sakince. "Küçük bir kız ve bir oğlan - ya da kader bize ne gösterirse."

Annemin bakışları anında karnıma odaklanınca kızarıyorum. "Sara, hayatım, sen-"

"Hayır, tabii ki hayır." Annem kaşlarını inanmaz bir şekilde kaldırırken yüzümün daha da hissedebiliyorum. "Daha çok erken-Peter daha yeni döndü."

"Ama şimdiden deniyorsun?" Annem yüzüne neşeli bir sırıtiş yayarak soruyor ve şaşkınlıkla bu gelişmeden mutlu olduğunu fark ediyorum.

Torun sahibi olmak için duyduğu ilkel dürtü, Peter'la ilgili kalan endişelerinden daha ağır basıyor olmalı.

Babam ise en az benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor. "Lorna, lütfen.

Bu bizi ilgilendirmez."

Peter anneme, "Bebek doğmaz ilk öğrenen sen olacaksın," diye söz veriyor ve o da komplocu bir tavırla başını sallayarak beni bir kez daha şaşırtıyor.

"Teşekkür ." Sesini alçaltarak beni eski kaçırın kişiye doğru eğildi.

"Bunun bizim hayatımızda olmayacağını sanıyordum."

Yüzüm kasedeki ahududuların rengine uyuyor olmalı ama babamın ilgisini çekmiş görünüyor. Sanırım bütün bunların, yani

Artık suçlu olmayan sevgilimin beklenmedik dönüşü, acele nişanımıza -George'la evlendiğimden beri ima ettiği bir şey için iyiye işaret.

Annem gibi o da torun istiyordu ama ilerlemiş yaşı nedeniyle torun göreceğine dair umudunu yitirmişti.

Kendi adıma, bu fikir beni hala oldukça korkutuyor, ancak şimdi bu şüphelerimi dile getirmenin zamanı değil. Ayrıca, geç regl olduğumda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum, hayal kırıklığı o kadar yoğundu ki neredeyse keder gibiydi. Belki de Peter'dan bir çocuk istiyorum, her ne kadar mantıklı yanımla bekleyip tüm bunların nasıl gelişeceğini görmemiz gerektiğini haykırırsa da.

Acımasız bir katille gerçekten normal bir hayat kurup kuramayacağımı.

Tatlıyı bitirirken Peter ailemle yaklaşan düğünün detaylarını konuşuyor, onlara nikah memuru tercihlerini ve kaç kişiyi davet etmek istediklerini soruyor. Üçü babamın tanıdığı yerel bir yargıçta karar kılarken ve annemle babam Levinson'ları birkaç arkadaşlarıyla birlikte davet etme arzusunu dile getirirken -ki Peter bunu çok destekliyor- şaşkınlıkla dinliyorum.

"Benim tarafımda sadece üç arkadaşım olacak" diyor, şüphesiz Rus takım arkadaşlarına atıfta bulunarak ve bu ailemi biraz daha sakınleştiriyor gibi görünüyor - muhtemelen arkadaşları olması onu onların gözünde daha da insanileştirdiği için.

İşimiz bittiğinde, annemle babam eve gitmeye hazırlanırken Peter masayı toplamaya başlıyor.

"Teşekkür ederim. Çok lezzetliydi," diyor annem ona.

Nişanlım onlara gülümserken babam isteksizce, "Evet, teşekkürler," diye yineliyor.

"Benim için bir zevkti. Yakında tekrar görüşmek dileğiyle" dedi ve ben de ayakkabılarımı giyerek ailemi arabalarına kadar geçirdim.

Asansörün kapıları kapanırken annem, "Beklediğim bu değildi," diyor. "Senin şu Peter çok ilginç biri."

Ona sırtıyıyorum. "Muhteşem ve evcil mi demek istiyorsun? Evet, katılıyorum."

Babam homurdanıyor. "Eğer o adam evcilse, ayağımı yerim. Vahşinin teki. Hiç şüphesiz."

"Chuck!" Annem ona kaşlarını çatı.

"Ona nasıl baktığını görmedin mi?" Asansörün kapıları birinci katta açılırken babam karşılık veriyor. "Kafasına vurmadığına ve gözümüzün önünde yatağa sürüklediğine şaşırdım."

"Baba, lütfen." Az önce yüzümü terk eden kızarıklık on kat artarak geri döndü. "Bu değil-"

"Tabii ki gördüm," diyor annem sanki ben orada değilmişim gibi. "Yine de bu kötü bir şey değil."

"Böyle bir adamla uğraşırken öyle oluyor." Babam omzunun üzerinden bakıyor, sanki Peter dinliyor olabilirmiş gibi - ki onun takipçi eğilimlerini bildiğimizden, pekâlâ dinliyor olabilir.

Tek bildiğim, binada zaten kameralar olduğu ve kim bilir üzerime neler yerleştirildiği.

Lobide birkaç komşunun yanından geçerken annem, "O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum," diyor. "Yani, evet, o sıradan bir Joe ya da Harry değil, ama

."

"O tehlikeli," diyor babam kesin bir dille. "Kendinizi kandırmayın. Adamın bir aile istiyor olması, kirpiklerinizin kıvrılmasına neden olacak şeyler yapmayacağı anlamına gelmez. Bugün bize anlattıkları buzdağının sadece görünen kısmı, inanın bana."

"Sana inanıyorum," diyor annem otoparka girerken. "Ama bence onu seviyor ve eğer FBI'la olan tüm o sorunlar gerçekten bittiyse

."

"Belki de iki dakika beklemek istersiniz, böylece ben orada yokken benimle üçüncü şahıs olarak konuşabilirsiniz?" Arkalarından giderek öneriyorum. "Aksi takdirde, geri dönebilirim ve-"

"Hayır, hayır, hayatım." Annem durdu ve bana dönerek özür dileyen bir bakış attı. "Üzgünüm, sadece her şeyi kabullenmeye çalışıyoruz, anlıyorsun değil mi?" "Anlıyorum anne." Gülümsüyorum ve yumuşak yanağını öpmek için eğiliyorum. "Ben sadece şaka yapıyorum. Buna alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum."

"Sara, hayatım." Babam omzuma dokunuyor ve yüzümü ona döndüğümde sessizce, "Sadece bize bir konuda söz ver" diyor.

"Ne oldu?"

"Eğer seni incitirse, korkutursa ya da seni endişelendiren başka bir şey yaparsa, bize gel. Saklamayın ya da kendi başınıza halletmeye çalışmayın, tamam mı?" Babamın bakışları hiç görmediğim kadar sert. "Bu adama aşık olduğunu biliyorum, bunu görüyorum ama kaplanlar çizgilerini değiştirmez. O tehlikeli biri. Belki senin için değil ama diğer herkes için. Bunu gözlerinde görüyorum."

"Baba-"

"Hayır, beni dinle Sara. Geçmişindeki dehşeti hayatına sokmasa bile -ki bundan çok şüpheliyim- senin gibi olmayacak."

George, hayatının kenarlarında kalmaktan memnun. O öyle bir adam değil, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Babamın hayal edebileceğinden çok daha iyi anlıyorum, çünkü Peter'ın nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum. George'la, bir çiftin parçası olduğumda bile, kendi kişiliğimi koruyabildim, kendimi korumak için gerekli olan o küçük zihinsel mesafeyi koruyabildim. Ama Peter buna izin vermeyecek kadar hükmedici ve kontrolcü. Kelimenin tam anlamıyla onun olacağım ve babam bunu sezgisel olarak kavıyor.

"Chuck." Annem elini babamın koluna koydu. "Gel. Gitmeliyiz." "Söz ver bana," diye ısrar ediyor babam, kıpırdamıyor, ben de başımı sallayıp gülümsüyorum.

"Söz veriyorum baba. Eğer bir şey olursa, sana geleceğim."

Babam memnun bir şekilde başını sallıyor ve birlikte arabalarına doğru yürüyoruz. Onlara veda öpücüğü verip sarılırken Danny'nin hâlâ karanlık arabasında oturduğunu fark ediyorum ve gülümseyerek mutfağımın ışıklı penceresine bakıyorum.

Tüm uyarı ve nasihatlerine rağmen, ailemin nişanlığının ne kadar tehlikeli ve kontrolcü olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Babama o sözü verirken yalan söyledim. Peter'la ilgili endişelerimi onlara anlatmamın hiçbir yolu yok çünkü onların ya da herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey yok.

Sevmeye başladığım canavar artık hayatımda ve onunla nasıl yaşayacağımı bulmak zorundayım.

S ara

CUMA GÜNÜ HER ZAMANKİ GIBİ İŞE GIDIYORUM AMA HER DAKİKAMI

Hastalarım arasında iş arkadaşlarımla yaklaşan düğünümle ilgili sorularını yanıtlıyorum. Olay hakkında gerçekte olduğum kadar cahil görünmekten kaçınmak için, onlara ayrıntıların sürpriz olmasını istediğimizi söylüyorum ve bu şekilde bırakıyorum.

Yarın çiçekleri, pastayı ve elbiseyi görecekler.

Ailem de aramaya devam ediyor, cevaplayamadığım her türlü ufak tefek şeyi soruyorlar. Resmi düğün planlayıcısı olduğu için onlara Peter'ın numarasını veriyorum ama annem hala her saat başı bir tür soru ya da endişeyle arıyor. Sanırım yine ortadan kaybolacağımdan korktukları için sabırlı olmaya çalışıyorum ama beşinci aramada telefonu açıp törende sandalye ya da bank olup olmayacağına dair hiçbir fikrim olmadığını bir kez daha açıklamak için kendimi zor tutuyorum.

İş yerinde de yoğun bir gün, öğleden sonra ikiz gebelik sezaryeni planlanıyor, bu da prosedürü gerçekleştirmek için hastaneye gitmeden önce öğle yemeği yemek için zar zor zamanım olduğu anlamına geliyor. İşleri hızlandırmak için bir marketten sandviç alıp arabada yiyorum.

Bir şoförüm olmasının bir avantajı da iki elimin de yemek yemek için serbest olması.

Ameliyathaneye gittiğimde hastaya epidural verilmişti ve onu muayene ettikten sonra işlemi hemen gerçekleştirdim, çünkü genişlemeye başlamıştı ve ikizlerden biri yanlış pozisyondaydı.

şekilde. Müstakbel anne her zaman endişeliydi - kırklı yaşlarının başındaydı ve altıncı IVF döngüsüne kadar gebe kalamamıştı - ve iki küçük ama mükemmel sağlıklı çocuğu kollarına koyduğumda, yüzü öyle bir sevinçle parlıyor ki birkaç gözyaşını kırpamam gerekiyor.

Hemşireler bebekleri test için götürürken, "Teşekkürler Dr. Cobakis," diyor hararetle. "Her şey için çok teşekkür ederim."

Bandajlarını son bir kez daha kontrol edip çizelgesine bazı notlar düşerken ona "Benim için bir zevkti, inan bana" diyorum. "İşlemden sonra biraz ağrı ve kanama bekleniyor, ancak ateşiniz çıkarsa veya şiddetli ağrınız olursa beni arayın, tamam mı?" Ona sert bir bakış attım. "Ciddiyim. Gece ya da gündüz, her zaman."

"Olur. Çok naziksiniz." Gözleri yaşlı gülümsemesi bitkin ama neşe dolu. "Hemşirelerden duyduklarım doğru mu? Bu hafta sonu evleniyor musun?"

Söylentiler kesinlikle hızlı yayılıyor.

İçimi çekerek, "Evet, öyleyim. Ama yine de bir şey olursa beni arayabilirsin."

Ben buralarda olacağım, tamam mı?"

"Oh, teşekkür ederim! Tebrik ederim. Eminim çok güzel bir gelin olacaksın." Bana gülümsüyor, ben de karşılık veriyorum, bu karmaşık olmayan etkileşimin tadını çıkarıyorum.

Hayatımdaki diğer herkesin aksine, bu kadın bu düğünün aniden ortaya çıktığını ya da arkadaşlarımdan çoğunun tanışmadığı bir adamla evleneceğimi bilmiyor.

Yeni anneye "Biraz dinlen ve oğullarının tadını çıkar," diyorum ve ardından günü tamamlamak üzere ofise dönüyorum.

Belki de Peter bu işi daha fazla uzatmamak konusunda haklıdır.

Şansımız yaver giderse, düğün çılgınlığı Pazartesi günü sona erecek ve ardından her şey normale dönecek - ya da en azından bir zamanlar sizi kaçıran adamla evliyken olabileceği kadar normale.

P eter

DANNY'YE BİR AKŞAM İZİN VERİYORUM VE SARA'YI KENDİM ALIYORUM.

eve dönmesi için gereken fazladan birkaç dakikayı beklemek için onu görüyorum. İyi ki bu gece klinikte gönüllü çalışmıyor ya da bir gösterisi yok, çünkü işte geçirdiği saatler bile benim için çok fazla ayrı zaman.

Ona yanımda ihtiyacım var. Her zaman.

Ofis binasından çıkıyor, ela gözleri sokağı tarıyor

-Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda Danny'yi arıyordu.

Bakışları hemen bana kayıyor ve bana doğru yönelirken güzel yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor. Sıcak bir yaz günü ve üzerinde balerin gibi vücudunu saran kolsuz gri bir elbise var. Parlak kestane rengi dalgaları yürürken ince omuzlarında salınıyor ve ben yine ellili yılların Hollywood yıldızlarının modern zamanlara nakledilmiş halini hatırlıyorum.

Benim güzel ptichka'm.

Karım olması için sabırsızlanıyorum.

"Merhaba," diyor nefes nefese, önümde durarak. "Yeni bir araba mı aldın? Öyle olduğunu bilmiyordum-"

Yüzünü avuçlarımin arasında yakalıyorum ve ağzımı onunkine doğru eğerek onu derinden öpüyorum. Kendime engel olamıyorum. ilgili her şeyi arzuluyorum, kokusunun tatlılığından ince vücudunun benimkine doğru eğilmesine, ellerinin çaresizce pazularımı kavramasına kadar. Bu tatlılığı yutmak istiyorum,

Bu şiddetli susuzluğu dindirene kadar içeceğim - ama bunun dindirilemeyeceğini biliyorum.

Öleceğim güne kadar onu arzulayacağım.

Rahatsız edici kıkırdamaların farkına vararak başımı kaldırıyorum ve suçluları -bir düzine metre ötede duran bir çift genç kız- sert bir bakışla yakalıyorum. Yüzleri makyajlarının ağır tabakası altında solgunlaşarak hemen uzaklaşıyorlar ve ben dikkatimi tekrar bana göz kırpan, yumuşak dudakları öpücükten şişmiş ve pembeleşmiş Sara'ya çeviriyorum.

"Merhaba, ptichka." O dudakları geri alma dürtüsüyle savaşıyor ellerimi omuzlarına indiriyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi." Sesi hâlâ biraz nefes nefese geliyor. "Peki ya sen?" "Sen de iyisin. Bizim için bu yeni arabayı aldım." Siyah Mercedes'e doğru başımı sallıyorum.

S-560 arkamda. İlk bakışta herhangi bir lüks sedan gibi görünüyor. Ancak daha yakından incelendiğinde, camların kurşun geçirmez camdan yapıldığı ve metal çerçevenin alışılmadık derecede sağlam olduğu görülecektir.

Bana epey pahalıya patladı ama buna değer. Kimsenin bize ateş etmesini beklemiyorum ama ne olacağı belli olmaz. Ayrıca, bu araba bir kazada neredeyse yok edilemez - Kıbrıs'ta Sara ile olanlardan sonra benim için çok önemli bir şey.

"Güzel," diyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık oluşurken bile. "Peki ya benim eski Toyota'm?"

"Onu sattım."

Elimden kurtuluyor, kaşları daha da çatılıyor. "Bana danışmayı düşünmedin mi?"

Onu kendime çekip, bu konuda onu üzen her neyse unutana kadar tekrar öpmek istiyorum. Ancak, yoldan geçenler için yeterince gösteri yaptık, bu yüzden sadece soruyorum, "O arabaya bağlı mıydın aşkım? Manevi değeri varsa geri alabilirim."

Bu da onu memnun etmemiş gibi görünüyor. "Hayır, araba umurumda değil. Sadece..." Omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Peter, beni etkileyen de etkileyen- kararlara beni de dahil etmeni istiyorum. Bana bir keresinde istersem bunun bir ortaklık olabileceğini söylemiştin ve ben bunu şimdi istiyorum. Bu benim için çok önemli."

Sözlerini düşündüm ve başımı salladım. "Tamam." Gözlerini

kırptırdı. "Tamam mı?"

"Arabayla başka bir şey yapmadan önce sana soracağım," diyorum ve yolcu kapısını açıyorum. Dirseğinden tutarak içeri girmesine yardım ediyorum, kot pantolonum

Biçimli bacaklarını içeri salladığında soluk mavi iç çamaşırına bir göz attığında rahatsız edici derecede sıkı.

Bu elbiseyi iş gardırobunun temel parçası olarak yeniden değerlendirmemiz gerekebilir. Direksiyona geçtiğimde "Sadece bahsetmiyorum," diyor. "Düğün hazırlıkları, nerede yaşayacağımız ve iş anlamında ne yapacağınız gibi her şeyle ilgili. Her şeyi yapmamızı istiyorum. Bu kararları normal bir evli çift gibi ileriye dönük olarak birlikte alacağız."

"Anlıyorum." Aynaları dikkatlice kontrol ediyorum ve arabayı caddeye çekiyorum. "Bir kocanın yapması gerektiği gibi sana danışmamı istiyorsun. Anlıyorum."

"Öyle mi?" Nedense sesi şaşkın geliyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, neyse. Anladığına sevindim."

Gülümsüyorum ve sağ elimi onun ince kalçasına koyarak çıplak teninin ipeksiliğinin tadını çıkarıyorum. Ptichka'm araba ya da zamanımı nasıl değerlendireceğim gibi ıvır zıvır konularda ona danışmamı isterse, bunu memnuniyetle yaparım.

Basit bir gerçeği anladığı sürece tüm kararları birlikte verebiliriz.

O bana ait, hayatımızın sonuna kadar.

P eter

CUMARTESİ SABAHİ ILIK, AÇIK VE MAVİ BİR GÜN OLARAK DOĞDU, Bulutsuz bir gökyüzü, elimde olsa bir düğün kataloğundan sipariş ederdim. Hava kontrol edilemeyen tek değışkendi, ancak şans eseri işbirliği yapıyor, bu nedenle etkinlik sorunsuz geçecek.

Bundan eminim.

Bir düğün organize etmenin bir hit planlamaktan çok da farklı olmadığını fark ettim. Lojistik konusunda da aynı şekilde metodik olmanız ve tüm olasılıklara hazırlıklı olmanız gerekiyor. Elbette riskler çok farklı, ancak bazı becerilerimin sivil hayatta da uygulanabilir olduğunu görmek güzel.

Esguerra yanıliyordu.

Bu işi başaracağım. Sara ve ben burada mutlu olacağız.

Saç ve makyaj randevuları saat 10'a kadar değil ve dün gece onu çok yordum, bu yüzden kahvaltı hazırlarken uyumasına izin verdim. Sonra elimde dumanı tüten bir fincan kahveyle yatak odasına dönüyorum.

Ya beni duyuyor ya da kahvenin kokusunu alıyor, çünkü sırt üstü dönüyor, bir ince kolu yatağın üzerinde yayılırken diğer eli büyük bir esnemeyi örtmek için narin bir yumruk haline geliyor. Gözlerini açmadan "Sabah mı oldu?" diye mırıldanıyor ve ben yatağın kenarına oturup kahve fincanını komodinin üzerine koyarken sırtıyorum.

"Evet, aşkım." Eğilerek boynunun sıcak, güzel kokulu kıvrımlarına sokuluyorum. "Bugün bizim düğün günümüz."

Saçları duşundaki şampuan gibi tatlı ve hafif meyvemsi kokuyor. Ağzımı sulandırıyor. Elim farkında olmadan battaniyenin altından kayıyor, yumuşak, yuvarlak bir göğsünün etrafına dolanıyor ve aletim sertleşiyor, dik meme ucu avucuma batarken nefes alışım hızlanıyor.

Hay sikeyim. Bunun için zamanımız yok. Dün gece üç kez içtiğim için hâlâ ağrıyor olabilir.

Kendimi doğrulmaya ve elimi zorluyorum. "Kahvaltınız hazır," diyorum kalın bir sesle ve ayağa kalkıp kot pantolonumdaki rahatsız edici şişkinliği düzeltiyorum. Ona burada ve şimdi saldırmadan önce sakinleşmem gerekiyor, kahvaltı düğün randevuları lanet olsun.

"Hmm." Tekrar esniyor ve ayağa kalkıyor, baştan çıkarıcı göğüslerini örtmek için bir battaniye tutuyor. Gözlerindeki uykuyu kırıştırarak komodinin üzerinde duran fincana odaklanıyor. "Kahve mi o?"

"Tabii ki. Mutfakta kahvaltı da var; sebzeli kiş ve patates kızartması. Gün boyunca sizi idare edecek yakıta ihtiyacınız olacak."

Bana sırtıyor. "İnanılmazsın."

Yataktan çırılçıplak fırlayıp banyoya giderken kalbim sıkışıyor ve sikim yeniden seğiriyor, görünüşe göre kafein ve yemek vaadiyle canlanmış. İşte istediğim, bunca zamandır uğruna savaştığım şey buydu: Sara'nın bana karşı şakacı ve sevecen olması. Geçmişin karanlığını asla silemeyeceğiz ama birlikte daha aydınlık bir gelecek inşa edebiliriz.

Bazı nedenlerden dolayı hala korkunç derecede kırılgan hissettiren bir gelecek.

Aklıma gelir gelmez bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Bu tür bir sabahın geçici olduğunu, yeni hayatımızın başlangıcından başka bir şey olduğunu varsaymak için hiçbir neden yok.

Bugün bizim düğün günümüz ve ben bunun en iyisi olmasını sağlayacağım.

Yaptığım onca şeyden sonra ptichka'm en azından bunu hak ediyor.

S ara

İSTILA TAM DA BEN KAHVALTIMI BITİRMİŞKEN BAŞLIYOR.

Peter benim için hazırlandı. Stilistler, makyözler ve kuaförlerden oluşan bir ordu tek yatak odalı küçük daireme doluşuyor ve oturma odasını on beş geline ya da drag queen'e yetecek kadar saç ürünü, giysi çantası ve göz farı ile dolduruyor. Gelinlik ölçümü yapan Pam ve Suzie'nin yanı sıra iki yardımcıları ve en az dört kuaför ve makyajcı da orada. Sürekli mantar gibi çoğalan malzemeleri getirmek için daireye girip çıktıklarından tam olarak kaç kişi olduklarını söylemek zor.

Peter, Silver Lake'teki güvenlik düzenlemelerini ve diğer lojistiği denetlemesi gerektiğini iddia ederek beni derhal işkenceye terk ediyor. Kendi smokini doğrudan oraya teslim edilecek, bu yüzden Danny öğleden sonra beni oraya getirene kadar onu smokin içinde görme şansım bile olmayacak.

"Tek yapman gerekenin güzel bir takım elbise giymek olması hiç adil değil," diye yakınıyorum, surat asıyor ve sırtıyor, sonra dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurarak nabzımı hızlandırıyor.

"Uslu dur yoksa," diye uyarıyor, gümüş gözleri eğlenceyle parlıyor ve intikam almak için yan tarafını çimdikliyorum, gülmesine ve beni tekrar öpmesine neden oluyorum.

Peter ayrılır ayrılmaz gösterişli giyimli genç bir adam "Önce saç," diye anons ediyor ve ben de kendimi bir dizi saç modelinin bulunduğu kanepeye yönlendiriliyorum.

Korkunç görünümlü şekillendirme aletleri zaten bir sıraya yayılmış durumda.

Saçlarım sabahki duştan sonra hala ıslaktı, bu yüzden önce fönle kurutuldu, sonra düzleştirildi ve kıvrıcıklaştırıldı. Görünüşe göre kabarıklık, dalgalı saçlarımın doğal olarak sahip olmadığı mükemmel pürüzsüzlükte bir kütikül gerektiriyor. Bunlar olurken tırnaklarım parlatılıyor, kesiliyor ve yumuşak pembe bir renge boyanıyor, ardından sıra makyajıma geliyor.

Kirpiklerime son maskara sürülürken annem çıkageliyor. Çoktan son rötuşlarını yapmış ve hala ince olan vücudunu vurgulayan uzun şeftali rengi bir elbise giymiş.

Kanepeden kalkarken "Vay canına," diye nefes alıyor ve ben de sırtarak ona sarılmak için yanına gidiyorum.

"Harika görünüyorsun anne." Ona iyice bir bakmak için geri çekildim. "Bu elbiseye bayıldım. Ne zaman aldın?"

"Nişanlınız dün gece teslim etti. Bu Chanel. İnanabiliyor musun? Dün sabah babana bu kadar kısa sürede düzgün bir şey bulamayacağımdan yakınıyordum ve sonra bam, bu elbise geldi ve sihirli bir şekilde uyuyor. Düşünebiliyor musun? Baban da yeni bir smokin aldı." Sesi baloya giden bir genç kız kadar heyecanlı geliyor.

"Vay canına, evet. Bu inanılmaz." Peter ailemin evine yine kameralar ve/veya dinleme cihazları yerleştirmiş olmalı - tartışmamız gereken bir mahremiyet ihlali. Yine de şimdilik, ailemi delicesine kapsamlı düğün planlamasına dahil edecek kadar düşünceli olduğu için minnettarım.

Annem giyinmeyi çok seviyor ve eğer eski bir elbise ya da yeterince özel bulmadığı bir şey giymek zorunda kalsaydı çok üzülürdü.

"Babam nasıl?" Pam ve Suzie diğer herkesi evden kovarken ve elbiseyi denemem için beni iç çamaşırlarıma kadar soyundururken soruyorum.

"O iyi. Hala tüm bunları sindirmeye çalışıyor, ama-" Annem elbiseyi görünce nefesi kesilir. "Vay canına, Sara. Bu muhteşem!"

Suzie elbiseyi giymeme yardım edip arkasındaki düğmeleri iliklerken Pam gururla, "Bu Monique Lhuillier," diyor. "Her santimi el yapımı dantel."

"Sara, bu..." Annem birkaç kez göz kırpmıyor, sonra da sesli bir şekilde burnunu çekiyor. "Hayatım, çok güzel görünüyorsun... tek kelimeyle bu dünyanın dışında, bir tür peri prensesi gibi."

"Gerçekten mi? Bir bakayım." Suzie saç tokalarını takana kadar bekliyorum, sonra banyodaki aynaya doğru yürüyorum.

Çarpıcı bir güzellik bana bakıyor, yeşil benekli gözleri kusursuz yüzünde kocaman ve gizemli. Ve kusursuz. Kazadan sonra alnımda oluşan yara izi - bugünlerde neredeyse görünmez oldu - tamamen yok oldu ve cildim cam gibi pürüzsüz ve gözeneksiz. Bir saat makyaj yapıyorum ve neredeyse hiç makyaj yapmamış gibi görünüyorum - her özelliğimin Photoshop'la yapılmış gibi mükemmel görünmesi dışında.

Prenses izlenimi veren şey saçlarım. Başımın tepesine yığılmış, bukleler ve dalgaların sanatsal bir düzenlemesi, her bir tutam o kadar parlak ve pürüzsüz ki kendime ait olduğunu zor anlıyorum. Elmas tokaların yanında rengi bile -kızıl tonları olan koyu kahverengi- daha zengin ve parlak görünüyor, ancak bu sadece tüm bu ürünlerin verdiği ekstra parlaklıktan kaynaklanıyor olabilir.

Pam kabarık saç konusunda haklıydı: bu elbisenin tam da ihtiyacı olan şeydi. Dantel, zarif denizkızı elbiseye ruhani bir nitelik kazandırıyor, ancak sadece karmaşık saç modeliyle birlikte annemi gözyaşlarına boğan o büyü, peri benzeri görünümüne bürünüyor.

Aynada kendime bakarken boğazım daralıyor.

Evleniyorum.

Peter'a.

Bugün.

Panik dalgası mantıksız olduğu kadar spontane de. Nefesimi tutarak banyonun kapısını kapatıyorum ve kırılğan dantelleri unutarak kapının üzerine yaslanıyorum. Kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi, nefesim hızlı, sık pantolonlarla geliyor.

Ben evleniyorum. Peter'a.

Paniğimin kaynağını anlamıyorum ama bu onu daha az şiddetli yapmıyor. Buz gibi terin alnımdan fışkırdığını ve koltuk altlarımı ıslattığını hissedebiliyorum ve yere çökmek yerine dik durmak için tek yapabildiğim bu.

Peter ve ben *evleniyoruz*.

"Sara?" Annem kapıyı çalıyor, sesi endişeli geliyor. "İyi misin hayatım?"

İyi miyim? İyi olmalıyım. Hatta mutluluktan havalara uçmalıyım. Sevdiğim adamla evleniyorum, beni sevdiğini göstermek için inanılmaz çaba sarf eden bir adamla... uğursuz başlangıcımıza rağmen beni mutlu etmek için.

Sorun bu mu? Bir parçam hâlâ Peter'ın yaptıklarını kabullenemiyor mu?

Aynadaki kusursuz yüz cevap vermiyor, bu yüzden birkaç derin nefes alıyorum ve sesimi sabitliyorum. "Ben iyiyim anne. Sadece biraz midem bulanıyor."

"Oh, seni zavallı sevgilim. Evde hiç Pepto-Bismol var mı?" "Hayır, ama ben iyiyim. Bana bir saniye ver." Birkaç derin nefes daha alıyorum. Nefes alıyorum ve kalbim artık göğsümde atmaya başlamadığında bir havluyu ıslatıp kollarımın altına ovuyorum. Ardından ter önleyiciyi tekrar sürüyorum ve makyajımı bulaştırmamaya dikkat ederek saç çizgimin üstünü bir mendille sıvazlıyorum.

Ayna, anlık panik atağımdan geriye hiçbir iz kalmadığını doğruladığında, dudaklarıma bir gülümseme yapıştırıp dışarı çıkıyorum ve anneme bir kez daha iyi olduğuma dair güvence veriyorum.

Şimdi şaşırtıcı derecede boş olan oturma odasına dönüyoruz.

"Hepsi gitti," diyor annem şaşkın bakışlarıma gülümseyerek. "Sen banyodayken."

"Oh." Saate bakıyorum ve öğleden sonra saatin çoktan iki olduğunu görünce şok oluyorum.

Peter'in doyurucu bir kahvaltı yaptığımdan emin olmak istemesine şaşmamalı.

"Tören saat dörtte başlıyor ama Peter fotoğrafçının aile fotoğrafları için saat üçte geleceğini söyledi," diyor annem. "O yüzden oraya gitmeliyiz. Baban çoktan yola çıktı bile."

"Doğru, tamam." Parmaklarımdaki hafif titremeyi gizlemek için elimi yumruk şeklinde kıvrıyorum. Boğazım hâlâ çok gergin ve tüm bunların düşüncesi, tören, herkesin bakışları ve dedikoduları- dayanılmaz, tamamen bunaltıcı.

"Anne..." Elimi şimdi gerçekten huzursuz olan karnıma bastırıyorum. "Biliyor musun, sanırım biraz ilaca ihtiyacım var. Bir blok ötede bir eczane var, o yüzden sadece-"

"Ne? Hayır, deli olma." Annem beni kanepeye doğru itti. "Bu kıyafetle hiçbir yere gidemezsin. Burada otur, rahatla, ben hemen döneceğim, tamam mı?"

"Hayır, anne, değil. Sadece elbiseyi çıkaracağım ve-"

"Otur." Annemin ses tonu hiç itiraz kabul etmiyor. "Yaşlı olabilirim ama bir blok yürüyebilirim. Birkaç dakika içinde döneceğim, sen de otur ve dinlen, tamam mı? Belki bir şeyler de yersin, kan şekerin düşmüş olabilir."

Aslında iyi bir noktaya değindin. Annem gider gitmez mutfığa gidip kalan yemeklerden birkaçını mikrodalgaya atıyorum. Bunu ilk düşünümünden hatırlıyorum: yemek yiyemeyecek kadar meşgul olmak ve baygın hissetmek. Bu sefer, daha çok

Peter'ın her şeye nezaret etmesi sayesinde endişelenecek daha az şey var, bu yüzden bir şeyler atıştırmak için birkaç dakikam var.

Fotoğrafçı bekleyebilir.

Tam makarnayı mikrodalgadan çıkarırken kapı çalıyor. "Kapı açık anne," diye bağıryorum, yanmadığımdan emin olmak için bir havlu kapıyorum. Sonra onun dönmesi için çok erken olduğunu fark ettim.

Makyözlerden biri bir şey mi unuttu?

Makarna tabağını yere bırakıp mutfaktan çıkıyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Ajan Ryson oturma odamda, bakışları beyaz elbisemin üzerinde alaycı bir şekilde geziniyor.

P eter

"GERÇEKTEN ," DIYOR ANTON HAYRANLIKLA BEN AYARLARKEN.

aynadaki siyah kravatımı. "Sivil hayat, af, kız ve hepsi. Buna inanamıyorum."

"Buna inanın." Arkamı dönüyorum ve eski takım arkadaşlarıma sırtıtıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

"Fena değil." Yan etrafımda dolaşıp beni eleştirel bir gözle inceliyor. "Ben olsam beyaz kravat takardım. Daha resmi ve ten rengine daha çok yakışıyor."

Anton ona gözlerini devirir. "Lanet bir metroseksüel gibi davranmayı bırak. Cidden, Ilya, annen bunu neyle besledi?"

"Bana yedirdiği saçmalıkların aynısı," diyor Ilya ve kravatını düzeltmek için aynanın karşısına geçiyor. Takım elbise giymek için doğmuş gibi görünen zarif ikizinin aksine, Ilya giydirme oyunu oynayan bir hayduttan başka bir şeye benzemiyor. Ceket steroidle güçlendirilmiş omuzlarını geriyor ve tıraşlı kafatasındaki dövmeler parlak gün ışığında tehditkâr bir şekilde parlıyor.

Sara'nın babası ona bakarken bile kalp krizi geçirebilir ve bu, ceketinin içinde saklı cephanelikten haberdar olmadığı anlamına gelmez.

Tüm ceketlerimizin içinde.

Endişelenmek için gerçek bir neden yok elbette ama yine de tedirginim. Eski güzel günlerde, bu tür etkinlikler, özellikle de açık hava mekanlarında, genellikle

bizim için bir fırsattı. Düğünler, doğum günleri, cenazeler; hepsini çok sevdik, çünkü hedeflerimiz tüm bu heyecana kapılıp güvenliğin önemli bir yönünü her zaman unutuyorlardı.

Bu hatayı yapmaya hiç niyetim yok, bu yüzden her zamanki Sara'yı gözetleme ekibime ek yirmi koruma daha tuttum ve bir düzine insansız hava aracıyla havadan gözetleme yaptırdım.

Benim bilgim olmadan kimse mekanın bir kilometre yakınına yaklaşamaz.

"Sivil hayat şu ana kadar nasıl gidiyor?" Fotoğrafçının gelip gelmediğini kontrol etmek için dışarı çıkarken Yan gelerek soruyor. "Hayal ettiğin her şey var mı?"

Ses tonu her zamanki gibi alaycı, ama ona baktığımda yüzünde herhangi bir eğlence göremiyorum.

"Evet," diye yanıtlıyorum, soruyu olduğu kabul etmeye karar vererek. "Bir ara sen de denemelisin."

Kıkırdıyor ama sesi mizahtan yoksun. "Hayır, teşekkürler. Bu hayattan çok keyif alıyorum."

Başımı salladım, hiç şaşırmadım. Onun için çıkardığım aftan yararlanmak yerine Yan işi devraldı -dosyalar, paravan şirketler, ekip hesapları ve hepsi- ve ekibin bağlantılarını yeni, giderek daha kazançlı işler almak için kullanıyor. Devralma olayı ben Esguerra'nın yerleşkesine bir gün sonra gerçekleşti, yani Yan bunu bir süredir planlıyordu.

Temkinli olmakta haklıydım.

Eğer istifa etmemiş olsaydım, muhtemelen ikimizden biri ölmüş olacaktı.

Beklendiği gibi, Ilya yeni girişimde kardeşine katıldı, ancak Anton hala karar veriyor.

"Ben zaten zenginim, biliyorsun," dedi bana iki hafta önce telefonda, Yan onu bir cevap vermesi için tekrar dürttüğünde. "Heyecanı falan özlüyor olabilirim ama daha fazla paraya ihtiyacım yok - Yan'ın istediği gibi değil." Durakladı, sonra dikkatle sordu: "Ona kızgın değilsin, değil mi?"

Anton'a "Hayır," dedim ve ciddiye dim. Adamlara isterlerse işe edebileceklerini söyledim, Yan'ın başından beri benim yerime planlamış olması neden umurumda olsun ki? Hiçbirimiz melek değiliz ve içten içe Yan'ın uzun süre emirlere uymaktan memnun olmayacağını biliyordum.

Rusya'da bile bunun ipuçları vardı - Ivanov ikizlerine yeni ekibimde yer vermeyi teklif ettiğimde görmezden geldiğim bir kırmızı bayrak.

Eski *dünyam* -bizim dünyamız- bağlamında, Tan Ivanov yeterince sadıktı ve nihai çatışmadan kaçındığımızı göre, iyi ilişkiler içinde kalmak mantıklı.

Bir iyiliğe ne zaman ihtiyaç duyulacağını asla bilemezsiniz.

"Peki burada ne yapacaksın?" Çardağın önündeki sandalyeleri saymak için durduğumda Yan soruyor. "Düğün planlamaktan başka mı?"

"Birkaç fikrim var," diyorum sayımı bitirirken. Bir sandalye eksikimiz var - mekan personelinin hemen düzeltmesi gereken bir şey. "Şimdilik düğün planlamak bana uygun."

"Kendini kandırdığını , değil mi?" Yan'ın ses tonunda alaycı bir ifade yok ve yüzümü ona döndüğümde soğuk yeşil gözlerinde tuhaf bir ciddiyet görüyorum. "Bu senin için değil - benim için olduğundan daha fazla."

O ve Esguerra aynı senaryoyu mu okudular? "Bu konuda kimi ikna etmeye çalışıyorsun?" Merakla sordum. "Beni mi, kendini mi?"

Bakışlarımı tutuyor, sonra sanki kaçırdığım bir şeyi görmüş gibi başını sallıyor. "İyi şanslar," diyor usulca. "Seni destekliyor olacağım."

Ve dönerek, fotoğrafçının izini kendi başıma sürmem için beni bırakarak geri döndü.

S ara

BİR ATIYOR, SONRA AŞIRI HIZLANIYOR.

Böyle bir şey olamaz.

Peter'ı düğünümüzde tutuklayamazlar.

"Ajan Ryson." Sesimin kararlılığıyla gurur duyuyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Bana ince bir gülümseme veriyor. "Merak etmeyin, Dr. Cobakis - yoksa yakında Dr. Garin mi olacak? Buraya herhangi bir resmi sıfatla gelmedim."

Çılgın kalp atışlarım hafifçe sakinleşiyor. "O zaman neden buradasın?"

"Tebriklerimi sunmak için elbette." Ağzı buruştu. "Sen ve Rus sevgilin hepimizi kandırdınız."

Sessiz kalıyorum, çünkü ne diyebilirim ki? Bunun onun bakış açısından nasıl görünmesi gerektiğini anlıyorum - hikayeyi başından beri takip eden herkesin bakış açısından, gerçekten. George'un katiliyle evleniyorum, bana su işkencesi yapan, hayatımı işgal eden ve beni kaçıran adamla.

Ryson'ın son iki yıldan fazlasını avlayarak geçirdiği adam.

"Bana bir şey söyleyin, Dr. Cobakis," diye devam ediyor ajan acı acı. "Sokolov ile beyin hasarlı kocanızdan kurtulmak için hangi noktada komplo kurdunuz? Size yapılan sözde saldırıdan önce miydi yoksa saldırı sırasında mı?"

Dehşet içinde nefes alıyorum. Gerçekten böyle mi düşünüyor? "Yanıyorsunuz. Ben asla-"

"Bize hiç yalan söylemedin mi? Evlenmek üzere olduğun adamdan korunmaya ihtiyacın varmış gibi davranmadın mı?" Bakışları keskindir. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Boynum yanıyor. "değildi. Başlarda değildi."

"Oh, gerçekten mi? Nasıldı o zaman? Japonya'da beynini mi yıkadı? Ellerindeki kanı unutman için sana birkaç yatak odası numarası mı gösterdi? Belki de boşanacağın alkolik umurunda değildi -evet, hepsini biliyoruz- ama sevgilin Cobakis'in muhafızlarını da öldürdü. İyi adamları, dürüst adamları. Beyinlerini havaya uçurdu - yoksa unuttunuz mu?"

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. "Tabii ki hayır."

"Hayır mı?" Ryson bana doğru bir adım attı. "Peki ya seni sözde kaçırılma olayından kurtarmaya çalışırken düşürdüğü helikopterdeki polis memurları? Ya da peşinde olduğu sapkın adalet adına öldürdüğü ve işkence ettiği diğerlerine ne demeli? Evlilik yatağınızın üzerindeki duvara asabilmeniz için size tüm kurbanlarının bir listesini vermemi ister misiniz?"

Şimdi titriyorum, midem tamamen isyan halinde. Bir dakika önce o kadar cezbedici olan ısınmış makarna kokusu kusma isteği uyandırıyor ve yerde küçük bir utanç topuna dönüşmek yerine Ryson'ın bakışlarını tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Hepsi doğru.

Peter bir canavar ve onu sevdiğim için ben de öyleyim.

Yanıt vermeyince, temsilci alaycı bir şekilde homurdandı. "Söyleyecek bir şeyiniz yok mu? O zaman sana küçük bir uyarıda bulunayım." Geri adım atmaktan başka çarem kalmayana kadar yaklaşıyor. Bana doğru yaklaşıyor. Bana doğru yaklaşarak usulca şöyle diyor: "İkinize temiz bir sayfa açmak için ipleri kimin çektiğini bilmiyorum ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da Sokolov gibi psikopatların değişmediğidir. Başka bir suç daha işleyecek ve işlediğinde üstlerimle yaptığı anlaşma kalacak. Bekliyor olacağız ve şimdi, Dr. Cobakis, *sizin* numaranız da bizde var."

Geri adım atıyor ve gidecekmiş gibi dönüyor, ama sonra duruyor ve omzunun üzerinden şöyle diyor: "Oh, ve tekrar tebrikler. Çok güzel bir gelin olmuşsun. Umarım ikiniz birlikte çok mutlu olursunuz."

Sonra kapıyı arkasından çarparak çıktı ve ben midem kabarıp içindekileri klozete boşaltmadan önce zar zor banyoya gidebildim.

P eter

GEÇ KALDI.

Tören kırk beş dakika içinde başlayacak ve Sara hâlâ gelmedi.

Saatine dikkatle bakarken fotoğrafçıya sert bir bakış atıyorum, yüzü kızarıyor, sonra başka tarafa bakıyor ve sanki başından beri yaptığı buymuş gibi kol düğmeleriyle oynamaya başlıyor.

Sara'nın dairesini izleyen korumalara ve üzerine yerleştirdiğim takip cihazlarına göre gelinim hala annesiyle birlikte evde. Her ikisini de birkaç kez aradım ama sadece Lorna bir kez açtı. "Sara'nın midesi bulanıyor," dedi ve telefonu kapattı - o zamandan beri de aramalarımı sesli mesaja yönlendiriyor.

Endişeli ve giderek daha sinirli bir şekilde, küçük gruplar halinde çardağın etrafında dolaşan, şampanya içen ve ustaca düzenlenmiş kanepeleri yiyen insanları inceliyorum. Neredeyse herkes çoktan gelmiş, bazı misafirlerin - çoğunlukla Sara'nın arkadaşları ve eski iş arkadaşlarının- Usame bin Ladin'mişim gibi bana bakmalarına rağmen iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlar. Yan, Sara'nın yeni iş arkadaşlarıyla sohbet ediyor, Ilya ise Sara'nın grup arkadaşlarının performansları hakkında anlattıklarından etkilenmiş görünüyor. Anton, Sara'nın babasıyla Rusya'da büyümek hakkında konuşuyor ve hatta Joe Levinson'ı görüyorum.

Sara'yı seven, barda tekila içen ve bana doğru acımasızca bakan bir avukat.

Buraya geldiğine göre taşaklı biri. Sara'ya olan ilgisinin farkında olduğumu bilmiyor ama yine de. Eğer ona yanlış bir şekilde bakarsa, pişman olacak kadar yaşamayacak.

Tabii birilerinin ona herhangi bir şekilde bakması için ortaya çıkarsa.

Her otuz saniyede bir Sara takip uygulamamı kontrol ederek beş dakika daha bekliyorum ve sonra bugün Sara'nın koruma ekibinin bir parçası olan Danny'yi arıyorum.

Telefonu açtığında, "Daireye çıkmamı istiyorum," diyorum. "Telefonunu Sara'ya ver ve o beni arayana kadar buradan ayrılma."

"Anladım."

Telefonu kapatıyor ve beş dakika sonra telefonum Danny'nin numarasından gelen bir aramayla aydınlanıyor.

"Sara?"

"Peter, ben..." Yutkunuyor. "Çok özür dilerim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var." Endişem daha da artıyor. "Sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey yok. Sadece midem rahatsız."

"Doktor çağırmamı ister misiniz? Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır, sadece..." Durdu, sonra dikkatlice, "Bak Peter, zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum ama-" dedi.

"Geri çekilmeye mi çalışıyorsun?" Sesim yumuşak, içimde alev alev yanan öfkeye hiçbir şekilde ihanet etmiyor. "Mesele bu mu?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Dönüşün, düğün. Her şey çok hızlı geliyor. Bunu yapmayalım demiyorum, ama belki de bu çok erken, belki biraz birlikte yaşayabiliriz, bunun doğru olup olmadığını görebiliriz.

."

"Neyi bile?" Telefonun sert metali avucumu kesiyor. "Mümkün olsa bile mi? Gerçekten böyle gideceğini mi düşünüyorsun?" İçimdeki öfke alev alev yanıyor, ama meraklı gözlerden ve kulaklardan uzakta, küçük bir ağaç parçasının arkasına geçerken ses tonumu yumuşak ve yüz ifademi hoş tutuyorum.

"Peter, lütfen. Sadece biraz uzatma istiyorum. İnsanlara gerçeği, yani kendimi iyi hissetmediğimi söyleyebiliriz ve sonra-"

"Sana nasıl olacağını söyleyeyim, ptichka," diyorum daha da yumuşak bir sesle. "Ya Danny'yle hemen gidip hiç gecikmeden buraya geleceksin ya da ben gelip seni alacağım. Ancak bu durumda buraya geri dönmeyeceğiz. Aslında burada geri dönecek hiçbir şey olmayacak,

Çünkü bu talihsiz olaya tanıklık edecek kimse bırakmamaya niyetliyim." Duraksıyorum, sonra nazikçe soruyorum: "Ne dediğimi anlıyor musun aşkım?"

Telefonda ölüm sessizliği var. Sonra kırık bir fısıltıyla "Yapmazsın." dedi.

"Hayır mı? Dene bakalım." Birkaç vuruş bekledikten sonra ekliyorum: "Tabii ki ailen tanık kategorisine girmiyor. Senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum, bu yüzden giderken onları da yanımızda götüreceğiz. Kulağa nasıl geliyor? Egzotik bir kaçamak hoşlarına gidecektir, sence de öyle değil mi?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki blöfümü görmeye çalışacağından neredeyse emin oldum. Ama blöf yapmıyorum. Sara'nın ailesi hariç, bu insanların hiçbirisi umurumda değil. Eğer beni zorlarsa, elde etmek için çok uğraştığım aftan vazgeçmek anlamına gelse bile tehdidimi yerine getireceğim.

Sara olmadan, bu saçmalıkların hiçbirinin önemi yok.

Eğer ona sahip olamayacaksam, tüm dünyayı yakıp kül edebilirim. "Sen delisin," diye fısıldıyor sonunda ve ben karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

Sesinde teslimiyet vardı.

"Evet, öyleyim, ptichka. Bunu sakın unutma. Yakında burada görüşürüz." Ve telefonu kapatıp, misafirlerin arasına karışmak için geri dönüyorum.

S ara

YATAK ODAMDAN ÇIKTIĞIMDA HALA TITRIYORDUM, DANNY'NİN ELİNİ TUTUYORDUM.

Bir elimde telefon, diğeriyle elbisenin yumuşak dantelini düzeltiyorum.

Kanepeden kalktığına ona "Gitmeye hazırım anne," diyorum, Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Emin misin? Sevgilim, *gerçekten* solgun görünüyorsun."

"Hayır, ben iyiyim anne." Küçük bir gülümsemeye idare ediyorum. "İlaçlar nihayet etkisini göstermeye başladı."

Annem ilaçlarla döndü, ben de hemen birkaç hap aldım ve ona birkaç dakika uzanmam gerektiğini söyledim. Bu açıklamayı kabul edeceğini sanmıştım ama kaşları birbirine yaklaşınca kendimi kandırdığımı anladım.

Annem beni çok iyi tanır.

"Sara, sevgilim... bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diyor önümde durarak. "Eğer tereddütlerin varsa, fikrini değiştirebilirsin. Herkes seni anlayacaktır. Hazır değilsen onunla evlenmek zorunda değilsin."

O yanılıyor. Fikrimi değiştirmeye iznim yok-eğer tüm arkadaşlarımız o gün hayatta kalacaksa. Peter'ın ima ettiği şeyi gerçekten yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama böyle bir riski göze alamam.

Böyle korkunç şeyler yapabilen bir adamla olmaz.

Eğer ajanın amacı beni ezilmiş bir böcekten daha aşağı hissettirmekse, bunu takdire şayan bir şekilde başardı. Bana fırlattığı her kelime kurşun gibi geldi, çünkü hepsi doğruydı. Peter'ın işlediği suçlar korkunç, affedilemez ve ben bunu biliyorum. Başından beri biliyordum ama yine de kendimi ona kaptırdım.

Onun kötülüğünü kabul ettim, kendi özgür irademle onunla evlenmeyi kabul edecek kadar benimsedim. Ryson'ın ziyaretinden sonra bile, o yorumlasa da Peter'ı reddedecek değildim. Hâlâ Ryson'ın sözlü saldırısının etkisindeydim ve içgüdüsel olarak zaman kazanmaya çalışıyordum.

Başka bir gün olsa düğünü yapardım.

"Sorun o değil anne," diyorum, gözleri yüzümde gezinip herhangi bir şüphe belirtisi ararken. "Peter'ı seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum. Sadece kendimi iyi hissetmiyordum."

Bakışları elimdeki telefona kayıyor. "Sana ne söyledi?" Ona göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Şu gelen büyük şoförünüz var ya, size o telefonu verdi. Sanırım Peter'ı araman için, değil mi? Peki nişanlın sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sadece bana saati hatırlattı. Bu arada" -telefonun yanan ekranına dikkatle bakıyorum- "gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Annem birkaç dakika daha yüzümü inceliyor, sonra başını sallıyor.

"Pekala, hayatım. Eğer istediğin buysa, gidelim. Katılmamız gereken bir düğün var."

S ara

YOLDA KENDIMDEN GEÇMİŞ OLMALIYIM ÇÜNKÜ SILVER LAKE'E GIDERKEN sadece birkaç saniye sürecek. Gözlerimi kırıştırarak bazı misafirlerin tezahüratları arasında arabadan çıkıyorum ve bakışlarım bir düzine metre ötede duran uzun boylu, karanlık bir figüre takılıyor.

Peter.

Düşmanım.

Sapığım.

Sevgilim.

Müstakbel kocam.

Gözleri gri katran gibi, hiçbir şey yansıtmıyor, ama içindeki değişken duyguları hissedebiliyorum, yırtıcı hayvan benzeri durgunluğun maskeleyiği sarmal şiddeti hissedebiliyorum. Yine de onu içime çekmekten kendimi alamıyorum, bakışlarımı vücudunun güçlü hatlarında gezdiriyorum. Onu daha önce hiç bu kadar resmi giyinmiş görmemiştim, ama bu ona yakışıyor, şık smokin gövdesinin V şeklini vurguluyor ve bembeyaz gömlek bronz tenini parlatıyor.

O muhteşem, herhangi bir film yıldızı kadar çarpıcı ve içimde devam eden kargaşaya rağmen, tenimde bir ısı karıncalanması oluyor; bu tepki, eşlik eden korku kadar ilkel ve kontrol edilemez.

Ortaya çıkarak diğerlerini kurtarmış ama bu gecikmenin bedelini ödeyeceğim. Peter bir anlık zayıflığını görmezden gelmeyecek.

Yaklaşırken bakışlarını tutuyorum ve elini uzatıyor, ağzı alaycı bir yarım gülümsemeyle kıvrılmış. Elimi onun büyük avucuna koyuyorum ve ayak parmaklarıma kadar sıcaklığını hissediyorum - ki parmaklarımın da buz gibi olduğunu şimdi fark ediyorum.

"Merhaba, ptichka," diye mırıldanıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmak için başını eğiyor. Etrafımızda, muhtemelen bunun basit bir aşk eşleşmesinden başka bir şey olduğundan şüphelenmek için hiçbir nedeni olmayan yeni iş arkadaşlarımdan birkaç "awww" duyuyorum. Göz ucuyla Marsha'nın bize baktığını görüyorum, yüzü gergin ve solgun, Peter'ın arkasında ise Joe Levinson var, yüzünde bir cenazeye katılmış birinin ifadesi var... tabutun patlayıcılarla dolu olduğu bir cenazeye.

"Merhaba," diyorum usulca, etrafımızdaki bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Fotoğrafçı burada mı?"

"Evet, aşkım. Hadi gidelim."

Sahiplenici bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni göl kenarında, fotoğraf makinesi olan bir adamın Phil ve Rory'nin fotoğraflarını çektiği pitoresk bir noktaya doğru yönlendiriyor.

Babam da çoktan orada ve annem de yolda, yüksek topuklu ayakkabılarının izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla yürüyor. Onu bu kadar güçlü ve sağlıklı görmek içimi ısıtıyor; hastanede mumya gibi sargılı halini hatırladıkça kabuslarımdan çıkmıyor.

Göle giden yolu yarılayıp diğer konukların duyamayacağı bir yere geldiğimizde Peter'a bakıp "Özür dilerim" diye mırıldanıyorum.

Çenesi sertleşir. "Bunu sonra konuşuruz."

Yutkunuyorum ve yere bakıyorum, yüksek topuklu ayakkabılarla engebeli zeminde takılmamaya odaklanıyorum. Yalan *söylemedim*: Özür dilerim. Şimdi Peter'ın yörüngesine geri döndüğümde, her şeyin kaçınılmazlığını, bizi bağlayan karanlık iplerin çekiciliğini hissediyorum. Daha önceki şüphelerim temelsiz ve naif, delilik derecesinde mantıksız görünüyor. Düğünümüzün bugün, yarın ya da bir yıl olmasının ne önemi var? İşkencecim aynı adam, aşık olduğum aynı ölümcül katil olacak.

Peter'la tanıştığım andan itibaren benim için kaçış olmadığını biliyordum ve bugün olanlar da bunu doğruluyor.

Göle yaklaşırken, Peter'ın takım arkadaşlarının bir arada, kenarda kümелendiğini görüyorum ve onlara el sallıyorum. Onların da bana el salladığını görmek beni memnun etti. Garip ama ben de onları özlemiştim.

Benim için Peter'ın kardeşleri gibiler.

Göle vardığımızda, fotoğrafçı - koyu renk saçlı bir Noel Baba'yı andıran tombul, sakallı bir adam - bizi birbirimizin gözlerine özlemle bakmaktan, bir bankta birlikte oturmaya ve Peter'ın beni kollarına almasına kadar çeşitli pozlarda düzenliyor. İkimizin birlikte ve sonra her birimizin tek başına; ikimizin ailemle ve sonra tüm arkadaşlarımızla fotoğraflarını çekiyor. Bu permütasyonların sonu gelmiyor ve Peter'ı herkesle tanıştırdıktan sonra kendimi otomatik pilota , gülümserken ve poz verirken buluyorum.

Peter onun tehdit ettiği gibi yapar mıydı?

Sırf ona karşı durduğum için beni cezalandırmak için tüm bu insanları öldürmüş olabilir mi?

Yukarı mı?

Cevabın hayır olduğuna inanmak istiyorum ama içgüdülerim bana evet diyor. O

ve bana olan saplantısı, tıpkı yatak odamızdaki oyunumuz gibi her zaman karanlık bir ton taşıyordu.

Peter beni seviyor, bana değer veriyor, benim için her şeyi yapar. Toplu katliam yapmak da dahil.

Bu korkunç bir düşünce - ya da en azından ben korkunç bulmalıyım. Ve öyle de... çoğunlukla. Sadece küçük bir parçam bu seviyedeki bir saplantıyı sarhoş edici, fırtınalı bir denizde uçurumdan atlamak kadar heyecan verici buluyor.

"Hazır mısın, aşkım?" Peter'ın iri eli dirseğimi sıkıca kavıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Tören için," diye açıklıyor ve ben de başımı sallayarak beni çardağa götürmesine izin veriyorum.

İşte bu kadar.

Evlilik hayatı, işte başlıyoruz.

P eter

PTICHKA'M SOLGUN VE ŞAŞIRTICI DERECEDE GÜZEL.

Yargıcın konuşmasını dinliyordum. Sevgi ve bağlılıktan, iyi günde kötü günde birbirlerini desteklemekten bahsediyor ve Sara'ya o geleneksel soruyu yöneltip Sara da sessizce "Evet, istiyorum" diye cevap verince içimi karanlık bir tatmin dalgası kaplıyor.

Sonra bana döndü.

"Sen, Peter Garin, Sara Cobakis'i hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sahip olmak ve elinde tutmak üzere yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," diyorum net bir şekilde, sesimin küçük dinleyicilerimize ulaştığından emin olarak. "Evet."

Yargıç, "Şimdi gelini öpebilirsiniz," dedi ve ben Sara'nın karşısına geçtim.

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve yumuşak dudakları ayırık, başımı eğiyorum ve dudaklarımı nazikçe o baştan çıkarıcı ağzının üzerinde gezdiriyorum. Şu anda nazik olmak çok önemli. En ufak bir kontrol kaybı içimde kaynayan öfkeyi açığa çıkarabilir ve bunun olmasına izin veremem.

Yalnız kalana kadar olmaz.

Alkışlar ve yuhalamalar duyuluyor ve ardından çardağın arkasından tanıdık bir melodi çalmaya başlıyor.

Görevlendirdiğim grup - Sara'nın çok heyecanlandığı grup - burada, tören sırasında çalmak üzere hazırlandı. Onları birkaç saatliğine buraya getirmek bana oldukça pahalıya mal oldu ama konukların tepkisine bakılırsa buna değdi.

"mi?" Genç misafirlerin çoğu idollerini canlı izleme şansını kaçırmamak için müziğe doğru koşuştururken Sara'ya kolumu uzatıyorum.

"Elbette." Bana temkinli bir gülümseme verirken ince eli dirseğimin kıvrımına kayıyor. "Hadi gidelim."

Dans için hazırlık yapmamıştık ama Sara'nın yeni iş arkadaşlarının ısrarları üzerine onu kollarıma aldım ve grubun kendi şarkılarından biri yerine bir klasik olduğunu fark ettiğim yavaş, romantik bir şarkıda birlikte sallandık. Yine dikkatli olmalıyım, dokunuşumu hafif ve nazik tutmalıyım, Sara'yı kendime çekip o zarif beyaz elbiseyi yırtıp onu hemen burada, bu yumuşak yeşil çimenlerin üzerinde almak yerine uygun mesafeyi korumalıyım.

Neyse ki kendimi kontrol edememeye başlamadan önce yavaş şarkı sona eriyor ve grup en popüler parçalarından birine başlıyor. Sara'nın grup arkadaşları ve birkaç konuk daha bize katılıyor, gülüyor ve alkışlıyorlar ve Sara'nın arkadaşı Marsha onu kendisiyle ve diğer iki hemşireyle dans etmesi için çekiştirmeden önce bir grup halinde dans ediyoruz.

Şarkı bitene kadar bekliyorum, sonra da ikram personeline mezeleri getirmeye başlamalarını işaret ediyorum.

Sadece iki düzine kişi olduğumuz için üç masamız var: ben ve Sara için küçük yuvarlak bir masa ve diğer konuklar için iki büyük oval masa. Oturma düzeniyle uğraşmadım, bu yüzden Sara'nın ailesi arkadaşlarıyla birlikte oturdu ve Sara'nın arkadaşlarının ve iş arkadaşlarının çoğu diğer masada toplandı.

Yemekler, Michelin yıldızlı bir şefin elinden çıkması gerektiği gibi olağanüstü ve hepimiz yemeğe başladığımızda konukların çoğunun iyi vakit geçirdiği görülüyor. Sara da öyle düşünüyor olmalı çünkü sessizce şöyle diyor: "Her şeyi organize ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu katıldığım en güzel düğünlerden biri."

Tek istediğim onu masanın üzerine yatırmak olsa da ona sakince gülümsüyorum. "Sevindim, aşkım. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Bizimle ilgili kalan şüphelerini giderdiğinde de öyle olacak. Bundan emin olacağım. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Yapmayacağım tek şey onu serbest bırakmak.

Her halükarda, bunu istediğini sanmıyorum - derinlerde, gerçekten önemli olan yerde değil. Bu öğleden sonra onu neyin korkuttuğunu bilmiyorum ama bir şüphem var.

Sonny Pearson'ın ölümünü öğrenmiş olabilir mi?

Son birkaç gündür kliniğe gitmediği için nasıl olduğunu anlamıyorum, ama mantıklı olan tek şey bu. Her iki da, bu işin aslını .

Bu gece.

Yalnız kaldığımız anda.

Karnımızı doyurduktan sonra Sara ve ben pastayı kesiyoruz - yedi katlı, ekşi krema süslemeli muhteşem bir eser - ve ardından herkes dans etmeye ve fotoğraf çekmeye geri dönüyor. Sara'nın törenden önce yaptığı kısa tanıtımlar belli ki herkes için yeterli değildi ve kısa süre sonra kendimi etrafım sarılmış ve cesaretleri alkol tüketimlerine eşit görünen misafirlerin meraklı sorularını yanıtlarken buldum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Marsha bir kadeh şampanya daha yudumlarırken ayaklarının üzerinde sallanarak soruyor. "Sara bir süredir ara sıra çıktığınızı söyledi..."

Joe Levinson, çenesini hırçın bir çizgiye oturtarak, "Evet, aynen öyle," diye söze giriyor. "Ne zaman ve nasıl tanıştınız? Hiçbirimiz Sara'nın bir ilişkisi olduğunu bilmiyorduk."

Ayak bileğimdeki bıçağın bu adamın boğazını kesmek için olmadığını kendime hatırlatıyorum. "Birkaç ay önce Chicago'da bir kulüpte tanıştık," diye sakince cevap veriyorum ve Anton'a gizlice işaret ediyorum. "İşim gereği çok seyahat ettiğim için, bir yere varacağından emin olana kadar ilişkimizi gizli tutmaya karar verdik."

"Ve sen Rusya'dan mısın?" Andy, kızıl saçlı hemşire, şaşkın bir kaşla beni . "Yani, aynı yer-"

"İşte buradasın!" Anton sırtıma bir tokat attı. "Her yerde seni arıyordum. Çocukların sana biraz ihtiyacı var."

Misafirlere kibarca "Affedersiniz," diyorum ve Anton'u takip ederek takım arkadaşlarımın pahalı bir şişe votkayla kamp kurduğu göl kenarındaki noktaya gidiyorum.

Sara'nın arkadaşlarının görüş alanından çıktığımızda, "Kurtarma için teşekkürler," diyorum. "Bugün onların sorularıyla uğraşacak havada değilim."

"Eninde sonunda ihtiyacın olacak," diyor Anton ve haklı olduğunu bildiğim halde omuz silkiyorum.

Bu insanlarla bütünleşmek için onlara bazı cevaplar vermem gerekecek.

"Yeniden evli bir adam olmak nasıl bir duygu?" Ilya bana bir kadeh votka doldurarak soruyor.

Cevap vermek yerine geri çeviriyorum, boğazımda tanıdık bir yanma hissediyorum. Çok fazla içmem, hiç içmedim ama bugün cazip geliyor. Sara'nın telefonda bana biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyleyen tereddütlü sesini duyduğumda hissettiklerimi unutmak istiyorum.

"Bana bir tane daha doldur," diyorum boş shot bardağını uzatarak ve Ilya mecburen dolduruyor.

Tekrar içiyorum, sonra bardağı Ilya'ya geri veriyorum. "Biraz daha?" diye soruyor kuru bir sesle ve ben başımı sallıyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Bu, gerginliğimi azaltmak için yeterli olacaktır. Kendimi kontrol etmem zaten çok zor ve sonunda Sara'yı yalnız yakaladığımda onu incitme riskini göze alamam.

O kadar da canavar değilim.

"Demek burası, ha?" Anton çardağın yanında kaynaşan insanlara doğru eliyle işaret ediyor. "İstedğin bu mu?"

"O benim istediğim kişi." Çimlerin üzerine oturup Sara'nın gruptan gruba geçmesini, gülüp sohbet etmesini ve mutlu bir gelin taklidi yapmasını izliyorum. "O sadece tüm bunlarla birlikte geliyor."

"Belki," diyor Yan, şişeye uzanarak. Kapağını açıp ağzından bir yudum alıyor. "Ya da belki de değil."

Ona sert bir bakış attım. "Karım konusunda uzmansın, öyle mi?"

Omuz silkiyor ve bir yudum daha alıyor. "Yine de seni şaşırtabilir. Bizden o kadar farklı olduğunu mu düşünüyorsun? Tüm tatlılık, iyilik ve ılık mı? Sence bu insanlardan herhangi biri"-şişeye konukları işaret ediyor -"her şey tatlı ve hafif mi?"

Cevap vermek yerine bakışlarımı tekrar Sara'ya çeviriyorum ve o da iç geçiriyor. "Onca insan arasında senin bunu görememen beni şaşırtıyor. Seni istiyor, değil mi? Nasıl bir adam olduğunu bilmesine rağmen seni seviyor?"

Buna da cevap vermedim ve o devam etti. "Sence neden sana ilgi duyuyor? Sende iyi bir şeyler gördüğü için mi? Yoksa gizliden gizliye kötüyü arzuladığı için mi?"

Anton homurdanır. "Oh, lütfen. Yine mi o saçmalık? Ne zaman votka içsen-"

Yan, Anton hiç konuşmamış gibi, "Bence ikincisi," diyor. "O sana hayal ettiğinden daha çok benziyor ve tüm bu saçmalıklar" -şişeyi tekrar çardağa doğru sallıyor- "onu mutlu edeceğini düşünmesi için eğitildiği şeyler, gerçekte istediği şeyler değil."

Pantolonumdaki birkaç ot parçasını fırçalayarak ayağa kalkıyorum. "Masamızda daha votka var," diyorum kardeşinin şişeyi boşaltmasını kıskançlıkla izleyen Ilya'ya. "İstiyorsan gidip alsan iyi olur. Yakında bu işi bitireceğiz."

Yan'ın sarhoş saçmalıklarını dinlemek ne kadar eğlenceli olsa da, yeni karımı eve götürüp yatırmayı tercih ederim.

S ara

PETER VE BEN BİR OYUNDAYMIŞIZ GİBİ HİSSEDİYORUM, HER BİRİMİZ KENDİ ROLÜMÜZÜ OYNUYORUZ.

roller. O, çekingen ama son derece kibar, zarif bir damat; ben ise neşeli ve heyecanlı, ıslıl ıslıl bir gelinim. Ya da en azından üç kadeh şampanyadan sonra öyleyim; şampanyalar şen şakrak ve heyecanlı olmaya gerçekten yardımcı oluyor, bu da arkadaşlarımla aşırı sorularından kaçınmama yardımcı oluyor.

Her zaman başka bir misafir grubuna kaçabilirim, gülerek ve herkesi dans etmeye teşvik ederek - müziğin kaynağı göz önüne alındığında memnuniyetle yaptıkları bir şey.

"Nasıl hissediyorsun, hayatım?" Bir dakikalığına onların küçük çemberine katıldığımda annem soruyor. "Karnında başka sorun var mı?"

"Hayır, her şey yolunda anne." Ona ve babama en neşeli gülümsememi veriyorum. "Nasılsınız çocuklar?"

Annem gülümsüyor ve babamın elini tutmak için uzanıyor. "Herkes gibi harika vakit geçiriyorum. Peter'ın harika bir iş çıkardı."

"Teşekkür ederim anne." İkisine de gülümsüyorum. Ailemin tepkisi en büyük endişemdi ve ilişkimi kabul etmiş göründükleri için çok rahatladım - en azından dışarıdan. Elbette onlara çok fazla seçenek bırakmadım ama yine de Peter'a bir şans vermeye istekli olduklarını bilmek güzel.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor tanıdık aksanlı bir ses, uzun bir kol belime dolanırken.

Başımı kaldırıp kocamın gümüş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o an için temkinli olmayı unutarak sırtıyorum. "Merhaba. Nerelerdeydin?"

Göl kıyısına doğru başını sallayarak, "Çocuklarla birlikte," diyor ve üç Rus'un votka şişesine benzeyen bir şeyi elden ele dolaştırdığını görünce gülüyorum.

"Yani klişeler doğru mu?" Babam bakışlarımı takip ederek soruyor ve Peter gülümseyerek başını sallıyor.

"Çoğunlukla. Şahsen ben birayı tercih ederim ama bazen gerçekten yanmayı hissetmeniz gerekir." Bana bakıyor, dudakları hâlâ kıvrık. "Nasıl hissediyorsun, ptichka?"

O duygulu gülümsemedeki karanlık tonu fark ettiğimde nefes alışverişim hızlanıyor. "Oh, ben... ben iyiyim."

"Güzel." Yüzünü tamamen bana dönüyor ve parmak eklemlerini şefkatle çeneme sürüyor. "Endişelendim."

Kalp atışlarım bir kademe daha hızlanırken yutkunuyorum. Hesaplaşma anına yaklaşıyoruz, bunu hissedebiliyorum.

"Neden buket atma işini sen yapmıyorsun, sonra da konuklarla vedalaşırız?" diye öneriyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Uzun bir gün oldu ve sen hâlâ iyi olmayabilirsin."

"Evet, hayatım," diye söze karışıyor annem, mutlu bir şekilde alttan gelen akıntıya kayıtsız. "Neden siz ikiniz dışarı çıkmıyorsunuz? Harika bir parti oldu ve eminim herkes yeterince yiyip içmiştir."

Gölün üzerinden batan güneşe bakıyorum. "Ama-"

"Gel, aşkım." Peter'ın kolu belimin etrafında uyarıcı bir şekilde sıkılaşıyor, gülümsemesi yerinde kalsa bile. "Hadi gidelim."

"Tamam." Aileme bakıyorum. "Hoşça kalın çocuklar. Yakında görüşürüz."

"Güle güle, hayatım." Annem bana doğru bir adım atıyor ve Peter önce ona sonra da babama sarılmama izin verecek kadar beni serbest bırakıyor. "Tekrar tebrikler."

"Teşekkür ." Onlara parlak bir gülümseme daha veriyorum ve Peter buketi fırlatıp diğer konuklarla vedalaşmam için beni .

"Ee, TAŞINIYOR MUYUZ?" DAIREMIN YANINDAKİ ARABADAN INERKEN
SORUYORUM

Bina. Sesim biraz ince ama sıvı cesaretinin etkisi geçti.

Buraya gelirken, eve yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpıyor.

"musun?" Peter bana bakıyor, binaya yaklaşırken bakışları örtölü. "Sana söylediğim gibi, birkaç güzel yer buldum ama sana danışmadan adım atmak istemedim."

Ses tonunda alaycı bir ifade yok ama ben yine de hissediyorum. Bugün bir şey kanıtladıysa, o da hala tüm güce sahip olduğu ve tüm kuralları koyduğudur.

Ben de onun bu numarasına uymaya karar verdim. "Evet, sanırım taşınmak istiyorum. Burası ikimiz için çok küçük ve bu çok komşumuzun olmaması iyi olabilir."

"Katılıyorum." Gözleri daha parlak bir ışıltıya bürünüyor ve sesi mırıldanıyor: "Seni tamamen kendime istiyorum."

Yüzüm kızarak cevap vermek için ağızımı açıyorum ama o anda eğilip beni usulca kaldırıyor, irkilerek soluğumu duymazdan geliyor.

"Gelenek," diyor bana, karanlık bir şekilde sırtarak ve beni her zamanki rahatlığıyla taşıyarak lobiye doğru yürüyor.

Asansöre doğru giderken genç kadın komşularımın yanından geçiyoruz ve onlar "Tebrikler!" diye bağıırken ben yüzümü Peter'ın boynuna saklıyorum.

Kesinlikle daha az insanın olduğu bir yere taşınmalıyız.

Asansöre bindiğimizde Peter'a "Beni indirebilirsin," diyorum ama o sadece bana bakıyor, gözleri kararıyor.

"Neden?" diye mırıldanıyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Seni böyle seviyorum."

Daha önceki gerginliğim geri döndüğünde nabzım tekrar yükseliyor ve Peter'ın omuzlarını itiyorum. "Hayır, gerçekten, beni yere bırak, lütfen."

"Neden?" Çenesi sertleşiyor, yüzündeki tüm şakacı ifade kayboluyor. "Kaçabilesin diye mi? Bir yere saklanıp hasta olduğun yalanını söyleyesin diye mi?"

"Hastaydım!" Ona ters ters bakıyorum, öfkem endişemin yerini alıyor. "Bana inanmıyorsan anneme sor. Kustum ve Pepto-Bismol almak zorunda kaldım."

Kara kaşları birbirine çarpıyor. "Ne?"

"Annem sana bunu zaten söyledi. Telefonda sana söylediğini duydum." Asansörün kapıları açılıp beni koridorda taşıyarak dışarı çıkarken omuzlarını tekrar itiyorum. "Midem rahatsızdı."

Dairemin kapısının önünde durduğunda kaşları daha da çatılıyor. "Evet, bundan bahsetti ama ben düşündüm ki..." Beni dikkatlice ayağa kaldırdı ve

anahtarları almak için cebine uzanıyor.

"Bunun bir bahane olduğunu mu düşündün? Hayır, oldu işte." Hasta olduğum için değil ama. Yanağımın içini ısıyorum, sonra evlilik hayatımıza bir yalanla başlamamaya karar veriyorum - ihmalle bile olsa.

Daireye girene kadar bekliyorum ve sonra daha sakın bir tonda, "Peter... bilmen gereken bir şey var. Ajan Ryson bugün ben ayrılmadan hemen önce buraya geldi."

Bir heykele dönüşüyor, sonra dönüp bana bakıyor, inanamıyor. "Ne dedin?" "Resmi bir sıfatla değil," diye onu rahatlatmak için acele ettim. "O sadece benimle konuşmak için."

İri elleri iki yanında kenetlendi. "Neden?"

"Sanırım... Sanırım hayal kırıklığına uğramıştı. Her şeyin nasıl sonuçlandığını. Ona yalan söylediğimi düşünüyor ve biz"- Yutkunuyorum, boğazım yanıyor

-"George'u öldürmek için komplo kurdum. George'dan kurtulmanı istediğimi çünkü onun beyin hasarlı ve alkolik olduğunu, zaten boşanmayı planladığımı söyledim."

Peter nefesinin altından küfrediyor. "Lanet . Yapmalıydım

-" Durur ve sakinleştirici bir nefes alır. Daha yumuşak bir ses tonuyla, "Seni üzdü mü, Ptička?" diye soruyor. Bana doğru bir adım atarak nazıkçe çenemi tutuyor ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Bu yüzden mi kaçacaktın?"

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Bunun için özür dilerim. Gerçekten öyleyim. Zaten her şey çok hızlı geliyordu, sonra o geldi ve..." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, sonra fırtına grisi bakışlarıyla tekrar buluşmak için açıyorum. "Özür dilerim. Sadece doğru düşünemiyordum."

Peter elini çene çizgimde gezdiriyor, yumuşak ve şefkatli bir dokunuş. "Sana başka ne söyledi aşkım?"

"Yok bir şey. Sadece- Oh, suç niteliğinde başka bir şey yaparsan anlaşmanın geçersiz olacağını söyledi... ve artık benim numaram da onlarda var."

Peter'ın bakışları tekrar sertleşir. "Anlıyorum." Geri adım atıp elini bırakıyor ve ben onun kızgın olduğunu fark ediyorum - onu hiç görmediğim kadar kızgın.

Birden endişelenerek bir adım öne çıktım ve onun elini iki elimle yakaladım. "Ona bir şey yapmayacaksın, değil mi? Bunu sana söyledim çünkü aramızda herhangi bir yalan olmasını istemiyorum; Ryson'ı cezalandırmanı istediğimden değil."

Cevap vermiyor ama ben cevabımı çenesinin gergin duruşundan ve avucumun sertliğinden anlıyorum.

"Peter, yapma, lütfen. Beni dinle..." Elini sıkıyorum. "O bir federal ajan ve hata yapmanı *istiyor*. Aslında bugün buraya bu yüzden geldiyse hiç şaşırmam: seni kıskırtmak ve anlaşma şartlarını ihlal ettiğinden emin olmak için. Onun oyununu oynamayın. Buna değmez."

Peter'ın ifadesi değişmez. "Onun için mi yoksa benim için mi endişeleniyorsun?"

Elini bırakıyorum. "İkisi de tabii ki. Ona zarar vermeni istemiyorum ve kesinlikle onun yüzünden başının belaya girmesini istemiyorum."

"Hmm." Peter yüzümün yan tarafını tekrar hafifçe okşuyor. "Merak ediyorum." Dudaklarımı nemlendiriyorum. "Neyi merak ediyorsun?"

"Çekip gitsem ve seni kendi haline bıraksam mutlu olur musun? Başım derde girse ve temelli gitmek zorunda kalsam?"

Ona göz kırpıyorum. "Ama... sen bunu yapmazdın. Beni de yanında götürürdün, değil mi? Eğer gitmek zorunda olsaydın?"

Bakışları kararır. "Belki. İstedğin bu mu, ptichka?" Göğsüm sıkışıyor, nefesim daralıyor. "Peter... Ben..."

"Hâlâ söylemeye cesaret edemiyorsun, değil mi?" Çenemi tekrar yakalıyor ve bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. Sesinde tuhaf bir nota var. "Bunun karşılıklı olduğunu, kızgın olan tek kişinin ben olmadığımı kabul edemiyorsun."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve geri çekilerek onun elinden kurtuluyorum. "Öyle bir şey değil."

"Hayır mı?" Bir köpekbalığı kadar acımasızca peşimden geliyor. "O zaman bana bugün neden neredeyse kaçtığını söyle. Ryson'ın ziyaretiyle ilgili seni bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu söyle."

Sırtımı duvara dayayana kadar geri çekilmeye devam ediyorum. "Sana zaten söyledim. Sana her şeyi anlattım."

"Her şey değil." Avuçlarını iki yanımdaki duvara bastırarak beni bir kez daha hapsediyor. "Neredeyse her şey değil, aşkım" diye mırıldanırken sesi hem acımasız hem de şefkatli.

Ona bakıyorum, nabzım şakaklarımda atıyor. Neyin peşinde olduğunu, benden ne istediğini anlamıyorum. "Peter, lütfen. Bugün için özür dilerim. Gerçekten, gerçekten. O kadar üzgündüm ki düşünemiyordum ama bu bir mazeret . Yapmamalıydım..." Başımı sallıyorum.

"Hayır, gerçekten yapmamalıydın," diye onaylıyor, gözleri daha da kararıyor ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, elini elbisemin korsajına sokuyor ve şaşırtıcı bir vahşilikle aşağı çekiyor, el yapımı dantelleri yırtıyor ve inci düğmeleri fayans zeminde sıçırıyor.

Nefes nefese, yırtık elbisenin üstünü tutmaya çalışıyorum ama Peter beni döndürerek yüzümü duvara yaslıyor. "Gerçekten, gerçekten yapmamalıydın," diye kulağıma homurdanıyor ve elbiseyi tamamen aşağı çekerek dizlerimin etrafında toplanmasını sağlıyor.

Beyaz askısız sütyenim ve tanga iç çamaşırla kalakalıyorum, elbiseye uysun diye giydiğim seksi, dantelli parçalar. Onlar da bir dakikadan fazla dayanmıyor, çünkü Peter onları üzerimden çıkarıp beni tamamen çıplak bırakıyor.

Nefes nefese, avuçlarımı duvara bastırıyorum, bacaklarımı ayırmasını ve beni becermesini bekliyorum, ama bunun yerine güçlü kolu göğüs kafesimin etrafında kayıyor ve beni elbisenin kalıntılarından kaldırıyor. Beni acımasızca yatak odasına taşıırken bacaklarım havada sallansa bile, bileklerimdeki ince kayışlarıyla ayakkabılarım ayağımda kalıyor.

Beni yüzüstü yatağa atıyor ve o kendi kıyafetlerini çıkarmak için geri çekilirken ben de dönmek için çabalıyorum. Ceketini bir kenara atarken bir metal parıltısı görüyorum ve ağır bir gümbürtü duyuyorum - *düğünümüzde silahlı mıydı?*

Yüzündeki ifade.

Kemerini çözerken gözleri kısılıyor, burun delikleri açılıyor ve hareketlerinin sarsıcılığında, her zaman orada olan şiddetli açlığı, benim de içimde nabız gibi atan karanlık, vahşi ihtiyacı görüyorum.

Bu gece canımı yakacak, bunu hissedebiliyorum ve içim bir korku ve şehvet dalgasıyla sıkışıyor. Kaçmalıyım, itiraz etmeliyim, ama bedenim kendiliğinden harekete geçiyor, bacaklarım beni yataktan kaldırıp önündeki halının üzerine diz çöktürüyor, ellerim smokin pantolonunun fermuarına uzanıyor.

"Evet, bu, gel buraya," diye mırıldanıyor nefesinin altında, fermuarını açıp pantolonunu aşağı iterek ereksiyonunu serbest bıraktığımda elleri kabaca saçlarıma dolanıyor. Zaten tamamen tahrik olmuş durumda, siki uzun ve kalın, o kadar sert ki damarları şaft boyunca dışarı fırlıyor. Bu alet bir silah, ama aynı zamanda hayal edilemez bir zevk aracı ve ona bakarken ağzım sulanıyor, beni onunla nasıl boğduğunu ve beni nasıl yaktığını hatırlıyorum.

Yüzümü yaklaştırıyor ve sikini yanağıma vuruyor. Bir, iki, üçüncü kez. Dördüncü tokatta ağzımı açıyorum ve ucunu yakalıyorum, bakışlarıyla buluşurken emiyorum. Tanıdık misk tadı içimi daha da ısıtıyor ve sol elim bacaklarımın arasına girerken sağ elim taşaklarını avuçlamak için yukarı uzanıyor.

Onu nazikçe sıktığımda yüzü vahşi bir zevkle dönüyor ve yumrukları saçlarımda sıkılaşıp ağzımın içine daha derine itiyor. "Siktir..."

inliyor, sesi alçak ve sert. "Bunu yapmaya devam et, aynen böyle."

İtaat ediyorum, taşaklarına masaj yaparken boğazımı sikmesine izin veriyorum. Aynı anda sol elim klitorisimi ovuyor, doğru ritmi bulduğumda kalçalarım artan gerginlikle titriyor. Gözbebekleri daha da büyüyor, kalçaları daha da hızlı hareket ediyor ve Rusça bir şeyler homurdanıp beni aniden ittiğinde çok yakınım, çok yakınım.

İrkilerek avuçlarımın üzerine düşüyorum ve kendimi toparlayamadan beni yakalayıp tekrar yatağa fırlatıyor.

"O kadar kolay kurtulamayacaksın," diye homurdanıyor ve kemerini bileklerime dolayarak onları yatak başlığına sabitledikten sonra vücudumdan aşağı doğru inip güçlü elleriyle bacaklarımı ayırırken kararsız bir nefes alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kalp atışlarım o kadar hızlı ki zar zor konuşabiliyorum. "Peter, lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sus," diye kalçama doğru nefes alıyor ve dili kıvrımlarımın arasına girip zonklayan klitorisimi bulmadan önce dişleri labialarımı sıyırdığında nefesim kesiliyor.

Ateşleme neredeyse anında gerçekleşiyor. Ateş damarlarımı yalıyor ve gecikmiş orgazm üzerime çöküp tüm vücudumu spazm haline getirirken çığlık atıp kemeri çekiyorum. Ama işkencecimin işi bitmemişti. Dili yumuşuyor, artçı şokları atlatmama izin verecek kadar yumuşuyor ve sonra iki sert parmağı içime girerek G noktamı buluyor. Dili şeytani işine devam ederken tekrar spiral çizerek haykırıyorum ve tekrar boşalmam uzun sürmüyor.

Yine de işi bitmedi, yetenekli ağzı vücudumda yukarı doğru hareket ediyor, karnıma ve göğüslerime yakıcı öpücükler bırakıyor, meme uçlarımı ve boynumun hassas kısmını emiyor. Ve tüm bu süre parmakları içimde kalıyor, başparmağı klitorisimi çalıştırıyor ve beni tekrar sınıra getiriyor.

Tam boşalmaya başladığımda dudakları dudaklarımla buluşuyor ve ben ağzının içinde inliyorum, o öpücüğü derinleştirirken dilinde kendimi tadıyorum. Kaslarım derimin içinde gibi hissediyorum, bileklerim kemeri çekıştirmekten acıyor ve yine de o iki sert parmağıyla beni doruk noktam boyunca ve ötesinde sikmeye devam ediyor.

Başını kaldırıp parmaklarını geri çektiğinde başka bir orgazmın eşiğindeyim, sadece onları daha aşağı hareket ettirmek için, yol boyunca ıslaklığımı bulaştırıyor. Ne planladığını anlayarak kıpırdanıyorum, ama o acımasız ve orta parmağı sırtımı bulduğunda , gözlerim kapanıyor

Parmak içime doğru ilerlerken, sıkılı kasların direncini aşarken, seksimden gelen kayganlık kayganlaştırıcı gibi davranıyor.

Beni daha önce de bu şekilde almıştı ama dokuz aydan fazla oldu ve parmağı, tırnağının kenarları hassas dokuları aşındıran aleti kadar büyük geliyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, işgalci parmağını yavaşça geri çekerken nefesim boğazımda düğümleniyor, ancak ona bir başkası daha katılıyor.

"Peter..."

"Şşşt." Beni tekrar öpüyor ve iki parmağı açıklığıma bastırıp beni panik içinde gererken, başparmağı ağrıyan klitorisimi buluyor. Gerileyen orgazm geri dönüyor, gerilim patlayıcı bir güçle zirveye ulaşıyor ve ben çaresizce inleyerek boşalırken, iki parmak sonuna kadar içeri giriyor.

Tekrar geriliyorum, ama artık çok geç ve tek yapabildiğim dar geçidimi gerip acıtarak yakarken titreyerek nefes almak. Dolgunluk dayanılmaz, istilacı, yine de rahatsızlığın altında daha fazla bir şeyin vaadi var ve vücudum orgazmik artçı şoklarla kasılıyor, bu karanlık hissi kovalıyor.

"Evet, bu, ptichka," diye dudaklarıma nefes alıyor ve başparmağı klitorisimi tekrar bulduğunda ürperiyorum. Bir kez daha boşalamam, bu imkânsız, ama bedenim tükendiğinin farkında değil. Gerilim göbeğimde toplanıyor, onu daha sıkı sarıyor ve işgalci parmaklar kıcımdan çekildiğinde orgazmın eşliğindeyim, titriyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum, kemeri çekiştiriyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum, o da usulca gülüyor, solumdaki şilte alçalırken ses alçak ve karanlık.

İrkilerek gözlerimi açıyorum ama çoktan dönmüş, elinde küçük bir şişe var. "Merak etme, ptichka. Seni oraya götüreceğiz," diye söz veriyor boğuk bir sesle ve şişeyi uzatıp soğuk sıvıyı şişmiş seksimin her tarafına sürerken sarsılıyorum. Aşağıya, yanaklarımın arasındaki yarığa damlıyor ve gözlerimiz buluştuğunda nabzım yeniden hızlanıyor.

Bakışlarında açlık ve daha fazlasını görüyorum, sözsüz ama şiddetli bir talep. Ön kollarını dizlerimin altından geçirerek bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor ve öne doğru eğilerek sikini kıcıma doğru yönlendirirken diz kırımlarını geri alıyor.

"Benden istediğin bu mu?" İleriye doğru bastırırken gözleri parlıyor. "İhtiyacın olan bu mu?"

Daha derine itiyor ve acı veren basınçla inliyorum, sfinkterim yavaşça olurken ter omurgamı nemlendiriyor. Bacaklarım örtülüyken

Omuzlarının üzerinden, penetrasyonun derinliğini kontrol edemiyorum ve sonuna kadar kayıyor, midem çalkalanana ve nefesim çılgınca, sık nefesler halinde gelene kadar beni dolduruyor.

"Ben..." Baş dönmesi dalgasıyla savaşıyor daha derin bir nefes alıyorum. "Anlamıyorum."

"Öyle değil mi?" Ağzı kıvrılıyor, metalik bakışlarını aydınlatan zalim bir parıltı yarıya kadar geri çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Yoksa söyleyemediğin bir şey mi var?"

Sızlayan yanık hala orada, dolgunluk eskisi kadar aşırı, ama başparmağı klitorisime indiğinde, kışkırtıcı bir gerilim acıyı bastırıyor. Kalçaları yavaşça hareket ediyor, devasa siki her acımasız darbeye daha derine kayıyor ve orgazm oluşmaya başlıyor, zevk öncekinden farklı, daha güçlü ve daha karanlık, enfes olduğu kadar acı verici.

Bu çok fazla, çok yoğun ve yalvarıp yakardığımı, kısıtlayıcı pozisyonun izin verdiği ölçüde kıvrandığımı duyabiliyorum. Ama zalim ışık gözlerinde kalıyor, alnında ter damlacıkları belirirken bile hızı değişmiyor.

"Cevap ver bana," diye geveliyor, neredeyse beni ikiye katlamak için eğiliyor ve acı kıvılcımı ateşleyip beni tüketen ateşi yakarken çığlık atıyorum. Coşku sinir uçlarımda patlıyor, gözlerimi kapattığımda görüşüm beyaz ışıkla doluyor. Karıncalanma ürpertisi omurgamda yukarı ve aşağı doğru yarıyor, serbest bırakma vücudumda kayıyor, her kasın titremesine ve kilitlenmesine neden oluyor.

Üstümde inlediğini duyuyorum ve içimde sıcak bir zonklama hissediyorum. O da geliyor, şaşkınlıkla fark ediyorum ve aynı acı verici zevkin yüzünü büktüğünü görecek kadar uzun süre göz kapaklarımı açıyorum.

Nefes nefese üstüme yığılıyor ve öylece kalıyoruz, nefeslerimiz iyileşirken senkronize oluyor. Hamstringlerim gerginlikten yırtılacakmış gibi hissediyor ve kığım onun horozunun içinde yavaş yavaş yumuşadığı için yanıyor, ama hareket etmek istemiyorum.

Böyle kalmak istiyorum, bedenim sonsuza dek onunkiyle birleşsin.

"Evet," diyorum sessizce, başını yavaşça kaldırıp bacaklarımdaki baskıyı biraz hafifletmek için kendini yukarı iterken. Gözlerimiz buluşuyor ve ben yorgun bir şekilde "Evet, öyle" diye tekrarlararken bakışlarında karanlık bir zafer parlıyor.

Sorusunu şimdi anlıyorum ve korkunç cevabı da biliyorum. Ondan istediğim şey bu ve kesinlikle ihtiyacım olan şey de bu. Acı, ceza, güç... Bunları ondan en az sevgi ve şefkat kadar istiyorum.

Her ne kadar berbat olsa da, toplam pakete ihtiyacım var.

Öne uzanıp ellerimi serbest bırakıyor, sonra dikkatlice benden çekiliyor ve bir mendille beni temizliyor. Hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde gözlerimi kapatıyorum ve güçlü kolları altımdan kayarak beni yataktan kaldırıyor.

Beni duşa götürüyor ve orada yıkıyor, bulaşmış makyajımı siliyor, kabarık saçlarımdaki tüm karmaşık bukleleri ve dalgaları çözüyor. Sonra beni bir havluya sarıyor ve oturma odasına götürüp kanepeye oturtuyor, beni kucağına alıyor.

Başımı geniş omzuna yaslayıp avucumu kalbinin üzerine koyuyorum, o enseme nazikçe masaj yaparken kaslı göğsünün içindeki sabit ritmi hissediyorum, güçlü parmakları orada olduğunu bile bilmediğim düğümleri çözüyor.

"O zaman söyle bana." Sesi kulağımın dibinde yumuşak, derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Bugün neden neredeyse vazgeçtiğini söyle bana."

"Çünkü..." Çünkü Ryson bana bazı şeylerin gerçekliğini hatırlattı, kendimi bir sümüklüböcekten daha alçak hissetmeme neden oldu - bunu söylemeye başlıyorum ama sonra duruyorum. Yalan değil ama tam gerçek de değil. Ajanın ziyaretinden önce, beni çirkin gerçeklerle yüzleşmeye zorlamadan önce panikliydum.

"Çünkü neden?" Peter masajı durdurarak sorar.

"Çünkü..." Boğazımda bir düğüm oluşuyor, gözlerimi sıkıp kapatıyorum, sonra açıp bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. Rol yapmayı bırakıp gerçeği kucaklamamın zamanı gelmişti. Nefes alarak, kararsızca, "Çünkü haklıydın. Japonya'dayken, benim için çok geç olduğunu söylediğinde haklıydın." Kelimeleri söylemeye zorlamak giderek zorlaşıyor ama kendimi devam etmeye zorluyorum. "O zaman da çok geçti, şimdi de kesinlikle çok geç. Ne zaman oldu bilmiyorum ama engebeli yolumuzun bir yerinde sana aşık oldum. Sadece ben-" Duruyorum, boğazım tamamen kapanıyor.

Gri gözleri yumuşuyor, eli hafif masaja devam ediyor. "Sadece sen ne?"

"Sadece ben dayanamıyorum," diye itiraf ediyorum, kelimeler ses tellerimin içinde kaya gibi. "İhtiyacım var..." Duruyorum, tam olarak dile getiremiyorum ama o anlıyor.

"Buna ihtiyacın var." Yanağımı okşamak için elini kaldırıyor. "Bazen canını acıtmama, kontrolü ele almama ve seni zorlamama ihtiyacın var. Diğer seçenekleri ortadan kaldırmama, böylece gerçekten istediğin kişiyi kucaklayabilmene."

Sarsılarak başımı sallıyorum, hem utanıyorum hem de rahatlıyorum. Bu benim için yanlış ve korkakça, ama diğer tüm yanlışlıkların bağlamında, doğru hissettiren tek şey bu. İlişkımız asla diğer insanlarınki gibi olmayacak... çünkü hiç olmamalı. İşkenceci ve kurban, katil ve hedefinin

dul-bir avcı ve av kadar birlikte olmamız imkansız, ama Peter sayesinde buradayız.

Onun saplantısı bizi yarattı.

Anlıyor; bunu bakışlarının sıcak gümüş rengine görüyorum. "Bugün seni mekandan aradığımda," diye mırıldandı, nemli bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak, "buna ihtiyacın vardı, değil mi ptichka? Çekip gitmenin bir seçenek olmadığını bilmeye ihtiyacın vardı... benimle evlenmek zorundaydın yoksa."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, başka yöne bakma isteğiyle savaşıyorum. "Sanırım öyle. Belki de. I-" Tekrar durdum, yaşadığım kafa karıştırıcı duygu karışımını formüle edemiyordum. Tehdidi beni amaçlandığı gibi dehşete düşürmüştü ama şimdi anlıyorum ki aynı zamanda rahatlamıştım.

İçten içe, bunu yapmasına, utancımın ve suçluluğumun en kötüsünü ortadan kaldırmasına güveniyordum.

Sıcak eli çenemin etrafında kıvrılıyor, başparmağı yatıştırıcı bir şekilde yanağımı okşuyor. "Sorun yok, ptichka. Kendini kötü hissetme. Olan oldu ve bunu kabul etmekte bir sakınca yok."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Benim... kötü olduğumu düşünmüyor musun?" "Beni sevdiğin için mi, yoksa bunu tam olarak kabullenemediğin için mi?" "İkisi de. İkisi de."

Gülümsemesi hem duygusal hem de hüzünlü. "Hayır, aşkım. Sen yetiştirilme tarzının bir ürünüsün, tıpkı benim gibi. İsviçre kliniğinde, farklı bir dünyada, farklı bir hayatta her şeyin farklı olacağını söylediğinde sen de haklıydın. Elimden gelse geçmiş siler, aramızdaki tarihi yeniden yazardım ama bunun yerine sana ihtiyacın olan şeyi vereceğim - dürüst olmak gerekirse ikimizin de ihtiyacı olan şeyi."

Bakışlarını tutuyorum, gözlerim yanıyor. Anlıyor, çünkü o benim karanlık, korkunç aynam, arzuları benimkilerle hem ters hem de paralel. Beni seviyor, bunu en canlı yollarla gösterdi, ama bir parçasının da beni incitmeye, geçmişin acısı için beni cezalandırmaya ihtiyacı var.

Beni kontrol etmek için, böylece onu terk edemem.

Böylece Tamila ve oğlunu kaybettiği gibi beni de kaybetmeyecek.

"Seni seviyorum," diyorum usulca, kelimeler ikinci kez daha kolay geliyor. "Seni seviyorum Peter, her seviyorum. Ve benim için yaptıklarını... vazgeçtiklerini takdir ediyorum."

İntikamı yerine beni seçti.

Bizim sevgimizi kendi ölüm arzusuna tercih etti.

Gülümsemesi soluyor -Henderson'ı hatırlatması hâlâ acıtıyor olmalı- ama sonra eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Biliyorum, ptichka. Beni sevdiğini biliyorum ve öyle ya da böyle bu işi yürüteceğiz. Yapmak zorundayız... çünkü çekip gitmene izin vermeyeceğim."

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve o güçlü göğsün içinde atan kalbimi hissediyorum.

O haklı.

Bu işi başaracağız.

Aşkımız basit ve anlaşılır olmayabilir, ancak nasıl başladığı için daha az güçlü değildir. Bu evlilik kolay olmayacak ama sonsuza kadar sürecek.

Ne olsun, birbirimize sahibiz. İkimiz de hayatta olduğumuz sürece.

EPILOGUE

H

enderson

BILGISAYARIMIN EKSPANINA BAKIYORUM, PARLAK BIR RESIMDEN DIĞERINE TIKLIYORUM.

boğazım yanıyor ve ellerim mide bulandırıcı bir öfkeyle titriyordu.

Çok güzel görünüyorlar, ikisi de genç ve sağlıklı, kanla lekelenmiş servetin satın alabileceğı en iyi düğün kıyafetlerini giymişler. Bir resimde adam kadını göğsüne yaslamış; bir diğesinde ise el ele tutuşmuşlar ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar.

Tekrar tıklıyorum ve safranın acılığını tadıyorum. Bu fotoğrafta birbirlerine gülümsüyorlar, ailesinin ve arkadaşlarının yanında duruyorlar.

Bu insanlardan herhangi biri
biliyor mu? Onun ne
olduğunun farkındalar mı?

O biliyor. Bundan hiç şüphem yok. Bunu gözlerinde, o güzel, yalancı gülümsemesinde görüyorum.

Biliyor ve onu seviyor.

Yaptığı korkunç şeyleri bile bile evlendi.

Başımı bir o yana bir bu yana döndürerek acı veren gerginlikten kurtulmaya çalışıyorum. Steroid iğneleri artık işe yaramıyor ve ağrı beni yiyip bitiriyor, geceleri beni uyanık tutuyor, kabuslarıma ve uykusuzluğuma katkıda bulunuyor.

Üç yıllık koşu.

Üç yıl boyunca çocuklarımin hayatından endişe ettim.

Geride bıraktığım herkesin öldürülebileceğini ya da işkence görebileceğini bilmekle geçen üç yıl... değer verdiğim hiç kimsenin gerçekten güvende olamayacağını bilmek.

Bir tarayıcı penceresine tıklıyorum ve kızımın Facebook sayfasına gidiyorum. Üç yıl öncesinden beri hiçbir şey yok, oğlumun sosyal medyasında da hiçbir şey yok. Onlar da bunca zaman korku içinde yaşadılar.

Sevgili gelinine gülümseyen canavarın korkusuyla.

Kazandığını sanıyor.

Her şeyin bittiğini düşünüyor.

Terör saltanatına göz inanıyor.

Bilgisayardan uzaklaşarak masamdaki dosyayı açıyorum, isim listesini gözden geçirirken sakın kalmaya çalışıyorum - bu sefer kendi listem.

Julian Esguerra, CIA'in evcil

canavarı. Sadık ortağı Lucas Kent.

Yan ve Ilya Ivanov.

Anton Rezov.

Ve tabii ki Peter Sokolov'un kendisi.

Her şeyi başardıklarını, dokunulmaz olduklarını düşünüyorlar. Daha fazla yanılamazlardı.

Dünyanın onları terörist olarak görmesinin zamanı . Öyle ya da böyle, bedelini ödeyecekler.

Son

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer bir yorum bırakmayı düşünürseniz, çok memnun . Peter ve Sara'nın hikâyesi *Sonsuza Dek Benim*'de devam ediyor. Kitap çıktığında haberdar olmak isterseniz, lütfen <http://www.annazaires.com/> adresinden yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolun.

Eğer bu seriyi beğendiyseniz, aşağıdaki kitapları da beğenebilirsiniz:

- *Twist Me Üçlemesi* - Peter'ın ikincil bir karakter olarak görüldüğü ve listesini aldığı Julian & Nora'nın hikayesi
- *Beni Yakala Üçlemesi* - Lucas ve Yulia'nın hikayesi
- *Mia & Korum Üçlemesi* - Karanlık bir bilimkurgu romantizmi
- *Krinar Tutsağı* - Bağımsız bir bilimkurgu romantizmi

- Krinar Kindle Dünyası öyküleri - Krinar dünyasında geçen, diğer yazarlara ait bilimkurgu romantizm öyküleri

Eşim Dima Zales ile ortak çalışmaları:

- Zihin Makineleri - Aksiyon dolu bir tekno-gerilim
- Zihin Boyutları Serisi - Kentsel fantezi
- Son İnsanlar Üçlemesi - Dıştopik/kıyamet sonrası bilim kurgu
- Büyücülük Şifresi - Epik fantezi

Ayrıca, sesli kitaplardan hoşlanıyorsanız, bu seriye ve diğer sesli kitaplarımıza göz atmak için lütfen [BURAYA](#) tıklayın.

Ve şimdi lütfen sayfayı çevirerek *Twist Me*, *Capture Me* ve *Krinar Tutsağı*.

EXCERPT FROM TWIST ME

Yazarın Notu: *Twist Me*, Nora ve Julian Esguerra hakkında karanlık bir erotik üçlemedir. Üç kitap da artık mevcut.

Kaçırılmış. Özel bir adaya götürüldü.

Bunun benim başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci yaş günümün arifesinde tesadüfen karşılaştığım bir insanın hayatımı bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Artık ona aidim. Julian'a. Onun kadar acımasız bir adama. güzel bir adam, dokunuşu beni yakan bir adam. Şefkatini zalimliğinden daha yıkıcı bulduğum bir adam.

Beni kaçıran kişi bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var; beni içine çekerken bile korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu da benim hikâyem.

Akşam oldu. Geçen her dakika, beni esir alan kişi yi tekrar goreceğim düşünce siyle daha da endişelenmeye başlıyorum.

Okuduğum roman artık ilgimi çekmiyor. Elimden bırakıyorum ve odanın içinde daireler çizerek yürüyorum.

Beth'in bana daha önce verdiği kıyafetleri giydim. Giymeyi tercih edeceğim bir şey değil ama bornozdan daha iyi. Seksi bir çift beyaz dantelli külot ve iç çamaşırı olarak uyumlu bir sütyen. Önden düğmeli güzel mavi bir elbise. Her şey şüpheli bir şekilde üzerime tam oturuyor. Bir süredir beni takip mi ediyordu? Kıyafet ölçülerim dahil, hakkımdaki her şeyi mi öğreniyor?

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Olacakları düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bu gece bana geleceğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum. Bu adada sakladığı koca bir kadın harem i olması ve her birini sultanların yaptığı gibi haftada bir ziyaret etmesi mümkün.

Yine de bir şekilde yakında burada olacağını biliyorum. Dün gece sadece iştahını kabarttı. Benimle işinin bitmediğini biliyorum, hem de hiç.

Sonunda kapı açıldı.

Sanki buranın sahibiy miş gibi içeri giriyor. Tabii ki öyle.

Erkeksi güzelliği beni bir kez daha etkiledi. Böyle bir yüzle bir model ya da film yıldızı olabilirdi. Eğer dünyada biraz adalet olsaydı, kısa boylu olurdu ya da bu yüzü dengeleyecek başka bir kusuru olurdu.

Ama o öyle değil. Vücudu uzun ve kaslı, mükemmel orantılı. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve istemediğim bir uyarılma hissediyorum.

Yine kot pantolon ve tişört giyiyor. Bu sefer gri bir tişört. Sade kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor ve bunu yapmakla da akıllıca davranıyor. Görünüşünün geliştirilmeye ihtiyacı yok.

Bana gülümsüyor. Bu onun düşmüş melek gülümsemesi; aynı anda hem karanlık hem de baştan çıkarıcı. "Merhaba, Nora."

Ona ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

Başını hafifçe yana eğiyor. "Burada, odada mı? Yoksa adada mı?"

"İkisi de."

"Beth yarın sana etrafı gezdirecek, istersen seni yüzmeye götürecekt," diyor bana yaklaşıarak. "Eğer bir şey yapmazsan içeride kilitli kalmayacaksın."

aptalca bir şey."

"Ne gibi?" Yanımda durup saçlarımı okşamak için elini kaldırdığında kalbim göğsümde çarparken soruyorum.

"Beth'e ya da kendine zarar vermeye çalışıyorsun." Sesi yumuşak, bana bakarken bakışları hipnotize edici. Saçlarıma dokunuşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Göz kırpıyorum, büyüsünü bozmaya çalışıyorum. "Peki ya adada? Beni burada ne kadar tutacaksın?"

Eli yüzümü okşuyor, yanağımın etrafında kıvrılıyor. Kendimi okşanan bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilirken yakalıyorum ve hemen sertleşiyorum.

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Piç herif üzerimdeki etkisini biliyor. "Uzun bir süre, umarım," diyor.

Nedense hiç şaşırmadım. Beni sadece birkaç kez becermek isteseydi buraya kadar getirmeye zahmet etmezdi. Dehşete kapıldım ama şaşırmadım.

Cesaretimi topladım ve bir sonraki mantıklı soruyu sordum. "Beni neden kaçırdınız?"

Gülümsemesi yüzünü terk ediyor. Cevap vermiyor, sadece esrarengiz mavi bakışlarıyla bana bakıyor.

Titremeye başladım. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır, Nora, seni öldürmeyeceğim."

Yalan söylüyor olabileceği açık olsa da inkârı beni rahatlatıyor.

"Beni satacak mısın?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Fahişe olmak gibi şey mi?"

"Hayır," diyor usulca. "Asla. Sen sadece ve benimsin."

Biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum ama bilmem gereken bir şey daha var. "Bana zarar verecek misin?"

Bir an için yine cevap vermiyor. Gözlerinde kısa süreliğine karanlık bir şey parlıyor. "Muhtemelen," diyor sessizce.

Sonra eğilip beni öpüyor, sıcak dudakları yumuşak ve nazik bir şekilde dudaklarımda.

Bir an için donup kaldım, tepkisizdim. Ona inanıyorum. Bana zarar vereceğini söylediğinde doğruyu söylediğini biliyorum. Onda beni korkutan bir şey var - en başından beri beni korkutan bir şey.

Çıktığım erkeklere hiç benzemiyor. O her şeyi yapabilir.

Ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Onunla tekrar dövüşmeyi düşünüyorum. Benim durumumda yapılacak normal şey bu olurdu. Yapılacak cesurca bir şey.

Ama yine de yapmıyorum.

karanlığı hissedebiliyorum. Onda yanlış bir şeyler var.

Dış güzelliğinin altında korkunç bir şey saklıyor.

O karanlığı serbest bırakmak istemiyorum. Eğer onu serbest bırakırsam ne olacağını bilmiyorum.

Yap.

Ben de kucağında öylece durup beni öpmesine izin verdim. Ve o seçtiğinde Beni tekrar kaldırıp yatağa götürüyor, hiçbir şekilde direnmeye çalışmıyorum.

Bunun yerine gözlerimi kapatıp hislere teslim oluyorum.

Twist Me üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut ([BURAYA](#) tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

EXCERPT FROM CAPTURE ME

Yazarın Notu: *Beni Yakala*, Lucas ve Yulia'nın yer aldığı karanlık bir romantizm üçlemesidir. *Twist Me* üçlemesindeki bazı olaylarla paralellik göstermektedir. Her üç kitap da şu anda mevcuttur.

Onu gördüğü ilk andan itibaren ondan korkuyor.

Yulia Tzakova tehlikeli erkeklere yabancı değil. Onlarla birlikte büyüdü. Onlardan kurtuldu. Ama Lucas Kent'le tanıştığında, bu sert eski askerin içlerinde en tehlikelisi olabileceğini anlar.

Bir gece, hepsi bu kadar. Başarısız bir görevi telafi etmek ve Kent'in silah tüccarı patronu hakkında bilgi almak için bir şans. Uçağı düştüğünde, bu son olmalıydı.

Bunun yerine, bu sadece bir başlangıç.

Onu ilk gördüğü andan itibaren istiyor.

Lucas Kent her zaman uzun bacaklı sarışınlardan hoşlanmıştır ve Yulia Tzakova da onlar kadar güzel. Rus tercüman, Lucas Kent'i baştan çıkarmaya çalışmış olabilir.

Ama kız kendini Lucas'ın yatağında bulur ve Lucas'ın onu tekrar orada görmeye niyeti vardır.

Sonra uçağı düşer ve gerçeğı öğrenir. Kadın ona ihanet etmişti.

Şimdi ödeyecek.

Kapı açılır açılmaz daireme adımını atıyor. Tereddüt etmeden, selamlamadan, öylece içeri giriyor.

İrkilerek geri adım atıyorum, kısa, dar koridor birden boğucu bir şekilde küçülüyor. Her nasılsa ne kadar büyük olduğunu, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu unutmuşum. Bir kadına göre uzunum -bir görev gerektirdiğinde manken taklidi yapabilecek kadar- ama o benden tam bir baş kadar yüksek. Üzerindeki ağır ceketle neredeyse tüm koridoru kaplıyor.

Hâlâ tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru ilerliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kendimi köşeye sıkışmış bir av gibi hissediyorum.

"Merhaba Yulia," diye mırıldanıyor, koridordan çıktığımızda duruyor. Solgun bakışları yüzüme kilitleniyor. "Seni görmeyi beklemiyordum."

Yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Daha yeni banyo yaptım." Sakin ve kendinden emin görünmek istiyorum ama beni tamamen dengesizleştirdi. "Ziyaretçi beklemiyordum."

"Hayır, bunu görebiliyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, ağzının sert çizgisini yumuşatıyor. "Yine de beni içeri aldın. Neden?"

"Çünkü kapıdan konuşmaya devam etmek istemedim." Sakin bir nefes alıyorum. "Size çay ikram edebilir miyim?" Ne için burada olduğu düşünüldüğünde bunu söylemek aptalca ama kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Kaşlarını kaldırıyor. "Çay? Hayır, teşekkürler."

"O zaman ceketinizi alabilir miyim?" Ev sahibini oynamaktan, endişemi örtmek için nezaketi kullanmaktan vazgeçemiyorum. "Oldukça sıcak görünüyor."

Kış bakışlarında eğlence titreşiyor. "Elbette." Ceketini çıkarıp bana uzattı. Üzerinde siyah bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon var.

siyah kışlık botların içine sokulmuş. Kot pantolon bacaklarını sararak kaslı kalçalarını ve güçlü baldırlarını ortaya çıkarıyor ve kemerinde kılıfında duran bir silah görüyorum.

Bu manzara karşısında irrasyonel bir şekilde nefes alışverişim hızlanıyor ve ceketini alıp küçük dolabıma asmak için yürürken ellerimin titremesini engellemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor. Silahlı olması sürpriz değil -silahlı olmasaydı şok olurdu- ama silah Lucas Kent'in kim olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ne olduğunu.

Önemli bir şey değil, diyorum kendi kendime, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Tehlikeli adamlara alışkınım. Onların arasında büyüdüm. Bu adam da farklı değil. Onunla yatacağım, alabileceğim her türlü bilgiyi alacağım ve sonra hayatımdan çıkacak.

Evet, bu kadar. Ne kadar çabuk bitirirsem, tüm bunlar o kadar çabuk sona erecek.

Dolabın kapısını kapattıktan sonra yüzüme alıştırılmış bir gülümseme yerleştiriyorum ve sonunda kendinden emin baştan çıkarıcı kadın rolüne geri dönmeye hazır bir şekilde ona dönüyorum.

Ama o çoktan yanımdaydı, ses çıkarmadan odayı geçmişti.

Nabzım yeniden atıyor, yeni bulduğum soğukkanlılığım kaçıyor. Soluk mavi gözlerindeki gri çizgileri görebileceğim kadar yakın, bana dokunabileceği kadar yakın.

Ve bir saniye sonra, bana dokunuyor.

Elini kaldırıp parmaklarının arkasını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Vücudumun anında verdiği tepkiyle kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. Tenim ısınıyor ve göğüs uçlarımla geriliyor, nefesim daha hızlı geliyor. Bu sert, acımasız yabancının beni tahrik etmesi hiç mantıklı değil. Patronu daha yakışıklı, daha çarpıcı ama vücudumun tepki verdiği kişi Kent. Şimdiye kadar dokunduğu tek şey yüzümdü. Bu hiçbir şey olmamalı, ama bir şekilde samimi.

Samimi ve rahatsız edici.

Tekrar yutkunuyorum. "Bay Kent-Lucas, size içecek bir şeyler ikram edemeyeceğimden emin misiniz? Belki biraz kahve ya da-" Bornozumun kravatına uzanıp, bir paketin ambalajını açar gibi rahatça çekiştirirken, sözlerim nefes nefese bir solukla sona eriyor.

"Hayır." Bornozun açılıp altındaki çıplak bedenimin ortaya çıkmasını izliyor. "Kahve yok."

Beni Yakala üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut. Lütfen kopyanızı almak için BURAYA tıklayın. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

EXCERPT FROM THE KRINAR CAPTIVE

Yazarın Notu: *Krinar Tutsağı*, *Krinar Günlükleri* üçlemesinden yaklaşık beş yıl önce geçen tam uzunlukta, bağımsız bir aşk romanıdır.

Emily Ross, Kosta Rika ormanındaki ölümcül düşüşünden sağ çıkmayı hiç beklemiyordu ve kesinlikle garip bir şekilde uyanacağını hiç düşünmemişti. hayatında gördüğü en güzel adam tarafından esir tutulan bir ev. İnsandan daha fazlası gibi görünen bir adam...

Zaron, Krinar istilasını kolaylaştırmak ve hayatını paramparça eden korkunç trajediyi unutmak için Dünya'dadır. Ancak bir insan kızının parçalanmış bedenini bulduğunda her şey değişir. Yıllar sonra ilk kez öfke ve kederden daha fazlasını hissetmektedir ve bunun sebebi Emily'dir. Gitmesine izin vermek görevini tehlikeye atabilirdi, ama onu tutmak onu yeniden yok edebilirdi.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Kelimeler zihninde tekrarlanıp duruyordu, asla duyulmayacak umutsuz bir dua. Parmakları sert tahta üzerinde bir santim daha kaydı, tutuşunu korumaya çalışırken tırnakları kırıldı.

Emily Ross kırık dökük eski bir köprüde tırnaklarıyla asılı duruyordu. Yüzlerce metre aşağıda, kayaların üzerinden su akıyordu, dağ deresi son yağmurlarla dolmuştu.

İçinde bulunduğu durumdan kısmen o yağmurlar sorumluydu. Eğer köprüdeki tahta kuru olsaydı, ayağı kaymayabilir ve bu sırada ayağını burkmayabilirdi. Ve kesinlikle ağırlığının altında kırılan korkuluğun üzerine düşmezdi.

Emily'nin aşağıya düşerek ölmesini engelleyen tek şey son anda çaresizce tutunmasıydı. Düşerken sağ eli köprünün kenarındaki küçük bir çıkıntıya takılmış ve onu sert kayaların yüzlerce metre üzerinde havada asılı bırakmıştı.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Bu adil değildi. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu onun tatiliydi, yeniden canlanma zamanıydı. Şimdi nasıl ölebilirdi? Daha yaşamaya bile başlanamıştı.

Son iki yılın görüntüleri Emily'nin beyinde, yapmak için saatlerini harcadığı PowerPoint sunumları gibi kayıyordu. Geç saatlere kadar süren her gece, ofiste geçirdiği her hafta sonu - hepsi boşa gitmişti. İşten çıkarmalar sırasında işini kaybetmişti ve şimdi de hayatını kaybetmek üzereydi.

Hayır, hayır!

Emily'nin bacakları çırpınıyor, tırnakları tahtaya daha derin batıyordu. Diğer kolu yukarı uzandı ve köprüye doğru uzandı. Bu ona olmayacaktı. Buna izin veremezdi. Aptal bir orman köprüsünün onu yenmesine izin vermeyecek kadar çok çalışmıştı.

Sert tahta parmaklarının derisini yırtarken kolundan kan aktı ama acıyı görmezden geldi. Hayatta kalmak için tek umudu diğer eliyle köprünün kenarına çalışmaktı, böylece kendini yukarı çekebilecekti. Etrafta onu kurtaracak kimse yoktu, eğer o kendini kurtarmazsa onu kurtaracak kimse yoktu.

Bu yolculuğa çıkarken yağmur ormanlarında tek başına ölebileceği ihtimali Emily'nin aklına gelmemişti. Doğa yürüyüşlerine, kamp yapmaya alışkındı. Ve son iki yılın cehenneminden sonra bile, hala iyi durumdaydı, koşmaktan ve spor yapmaktan güçlü ve formdaydı.

lise ve üniversite boyunca. Kosta Rika, düşük suç oranı ve turist dostu nüfusuyla güvenli bir yer olarak görülüyordu. Ayrıca ucuzdu - hızla azalan tasarruf hesabı için önemli bir faktördü.

Bu seyahati *daha önce* ayarlamıştı. Piyasa tekrar düşmeden önce, binlerce Wall Street çalışanının işine mal olan bir başka işten çıkarma turundan önce. Emily Pazartesi günü işe gitmeden önce, tüm hafta sonu çalışmaktan gözleri kan dönmüştü ve aynı gün tüm eşyalarını küçük bir karton kutuya koyarak ofisten ayrılmıştı.

Dört yıllık ilişkisi dağılmadan önce.

İki yıl sonra ilk kez tatile çıkacaktı ve ölecekti.

Hayır, düşünmeyin. Böyle bir şey .

Ama Emily kendine yalan söylediğini biliyordu. Parmaklarının daha uzağa kaydığını, sağ kolunun ve omzunun tüm vücudunun ağırlığını taşımaktan yandığını hissedebiliyordu. Sol eli köprünün kenarına ulaşmaktan birkaç santim uzaktaydı ama bu birkaç santim kilometrelerce olabilirdi. Tek koluyla kendini yukarı kaldıracak kadar güçlü bir tutuş sağlayamadı.

Yap şunu, Emily! Düşünme, sadece !

Tüm gücünü toplayarak bacaklarını havada salladı ve momentumu kullanarak vücudunu bir saniyeliğine daha yükseğe kaldırdı. Sol eliyle çıkıntı halindeki tahtaya tutundu, onu kavradı... ve kırılğan tahta parçası kırılarak onu dehşet dolu bir çığlıkla irkiltti.

Emily'nin bedeni kayalara çarpmadan önceki son düşüncesi, ölümünün anlık olması umuduydu.

Zengin ve keskin orman bitkilerinin kokusu Zaron'un burun delikleriyle alay ediyordu. Derin bir nefes alarak nemli havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi. Burası, Dünya'nın bu küçük köşesi temizdi, neredeyse kendi gezegenindeki kadar kirlenmemişti.

Buna şimdi ihtiyacı vardı. Temiz havaya, yalnızlığa ihtiyacı vardı. Son altı aydır düşüncelerinden kaçmaya, sadece o anda var olmaya çalışmış ama başaramamıştı. Kan ve seks bile artık onun için yeterli değildi. Sevişirken dikkatini dağıtabiliyordu ama sonrasında acı her zamanki gibi güçlü bir şekilde geri geliyordu.

Sonunda, çok fazla gelmeye başlamıştı. Pislik, kalabalık, insan kokusu. Bir coşku sisi içinde kaybolmadığı zamanlarda tiksiniyordu, insan şehirlerinde bu kadar çok zaman geçirmekten duyuları boğulmuştu. Burası daha iyiydi, zehir solumadan nefes alabildiği, kimyasallar yerine yaşam kokusu alabildiği bir yerdi. Birkaç yıl içinde her şey farklı olacaktı ve tekrar bir insan şehrinde yaşamayı deneyebilirdi ama henüz değil.

Buraya tamamen yerleşene kadar olmaz.

Zaron'un görevi buydu: yerleşimleri denetlemek. Onlarca yıldır Dünya faunası ve florası üzerine araştırmalar yapıyordu ve Konsey yaklaşan kolonizasyon için kendisinden yardım istediğinde hiç tereddüt etmemişti. Her şey, Larita'nın varlığının anılarının her yerde olduğu evde olmaktan daha iyiydi.

Burada hiç anı yoktu. Krina'ya olan tüm benzerliklerine rağmen bu gezegen tuhaf ve egzotikti. Dünya'da yedi milyar *Homo sapiens* vardı - düşünülemez bir sayı- ve baş döndürücü bir hızla çoğalıyorlardı. Kısa yaşam süreleri ve bunun sonucunda ortaya çıkan uzun vadeli düşünme eksikliği ile gezegenlerinin kaynaklarını geleceği tamamen göz ardı ederek tüketiyorlardı. Bazı yönlerden ona, birkaç yıl önce incelediği *bir* çekirge türü olan *Schistocerca gregaria*'yı hatırlatıyorlardı.

Elbette insanlar böceklerden daha zekiymiş. Einstein gibi birkaç kişi, düşüncelerinin bazı yönleriyle Krinar'a bile benziyordu. Bu Zaron için pek de şaşırtıcı değildi; her zaman bunun Yaşlılar'ın büyük deneyinin amacı olabileceğini düşünmüştü.

Kosta Rika ormanında yürürken kendini elindeki görevi düşünürken buldu. Gezegenin bu kısmı umut vericiydi; Krina'dan gelen yenilebilir bitkilerin burada geliştiğini hayal etmek kolaydı. Toprak üzerinde kapsamlı testler yapmıştı ve toprağı Krinar florası için nasıl daha da misafirperver hale getirebileceğine dair bazı fikirleri vardı.

Etrafındaki orman yemyeşil, çiçek açan heliconiaların kokusu, hışırdayan yaprakların ve yerli kuşların sesleriyle doluydu. Uzaktan, Kosta Rika'ya özgü bir uluyan maymun olan *Alouatta palliata*'nın ve başka bir şeyin çığlığını duyabiliyordu.

Zaron kaşlarını çatarak daha yakından dinledi ama ses tekrarlanmadı.

Merakla o yöne doğru yöneldi, avcılık içgüdüleri tetikteydi. Bir an için ses ona bir kadın çığlığını anımsatmıştı.

Sık orman bitkileri arasında kolaylıkla ilerleyen Zaron, küçük bir derenin ve önüne çıkan çalılarının üzerinden atlayarak hızını artırdı.

şekilde. Burada, insan gözlerinden uzakta, açığa çıkma endişesi olmadan bir Krinar gibi hareket edebilirdi. Birkaç dakika içinde kokuyu alabilecek kadar yaklaşmıştı. Keskin ve bakırımsı olan bu koku ağzını sulandırdı ve aletini kıpırdattı.

Kandı. İnsan
kanı.

Hedefine ulaşan Zaron durdu ve önündeki manzaraya baktı.

Önünde bir nehir vardı, son yağmurlarla kabarmış bir dağ deresi. Ve ortadaki büyük siyah kayaların üzerinde, vadiye uzanan eski bir ahşap köprünün altında bir ceset vardı.

İnsan bir kızın kırık, bükülmüş bedeni.

Krinar Tutsağı artık mevcut ([BURAYA](#) tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

ABOUT THE AUTHOR

Anna Zaires, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantezi yazarı) ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.